

18+

Pasiunea

DRIVEN #2

K. BROMBERG

AUTOARE DE BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

BOOKZONE

K. BROMBERG

Pasiunea

DRIVEN # 2

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Prolog

COLTON

Vise nenorocite! Fărâme de timp care se dau de-a rostogolul prin subconștientul meu. Rylee e aici. Le umple. Le consumă. Și pe toți dracii dacă înțeleg cum se face că prezența ei constantă în locul acela, de obicei întunecat de amintiri oribile, mă calmează și mă umple de ceva ce seamănă a speranță, dându-mi cu alte cuvinte motive să cred că aș avea *pentru cine* să mă vindec. Că aș avea motive să ies la lumină din tenebre. Că inima mea ar putea să iubească, în ciuda abisului întunecat care o ocupă. Prezența ei într-un loc atât de posomorât mă face să cred că rănilor care mi-au furat sufletul, rănilor mereu deschise, supurând, ar putea, în sfârșit, să se închidă.

Visez, știu că visez, dar cum de ea este prezentă aici, chiar și în timp ce dorm? A pus stăpânire pe fiecare gând al meu, în fiecare minut din fiecare blestemată de zi, iar acum mi-a intrat și în nenorocitul de subconștient.

Îmi forțează limitele.

Mă îmblânzește.

Mă consumă dorința de ea.

Mă terorizează ideea de a iubi iară.

Rylee e ca începutul unei curse, îmi blochează bătăile inimii și mi le accelerează în același timp. Mă face să mă

gândesc la lucruri la care nu ar trebui să mă gândesc. Pătrunde adânc în întunericul din mine și mă face să mă gândesc la *când*, nu la *dacă*.

Fir-ar a dracului de treabă!

Se vede că ăsta e un vis, dacă am ajuns să mă gândesc la asemenea porcării! Când dracu m-am transformat într-o femeiușcă? Becks ar râde și cu curu' de mine dacă m-ar auzi vorbind despre asemenea rahaturi! Nu trebuie să simt altceva în afară de dorința simplă de a fi îngropat din nou în ea, corpul ei cald sub al meu și să mă scufund în el. Să-i simt formele moi. Țățele tari. Păsărică strâmtă. Nimic mai mult. Așa mi-e bine mie. Iar capul meu va funcționa din nou ca înainte. Ambele capete, de fapt. Și odată satisfăcut voi fi din nou în stare să mă concentrez la altceva, nu la rahaturile inutile cum ar fi sentimentele și bătăile unei inimi care, știu deja, este incapabilă să ofere sau să accepte iubirea.

Bănuiesc că mi se întâmplă așa pentru că totul mi se pare nou la ea, atât de nou, că mă transformă într-un rahat de cățel plin de nevoi, mă face să o visez *pe ea, în mod specific*, nu doar un corp perfect, fără chip, cum mi se întâmpla adesea mai înainte. Rylee are... ceva. Este atât de îngrozitor de senzuală, că mă face să-mi pierd mințile. Rahat, am ajuns să fiu nerăbdător să o revăd ca să-mi petrec timpul cu ea în aceeași măsură în care sunt nerăbdător să o regulez.

Mă rog, aproape.

Spre deosebire de toate celelalte, cele care vin singure la mine, care mi se oferă pe tavă, cu sânii la vedere, cerându-mi, la propriu, să le iau și să le fac ce vreau, deja cu picioarele desfăcute. Și, credeți-mă, cel mai adesea exact asta fac. Le iau.

Cu Rylee, însă, totul a fost diferit de la bun început, din momentul în care a căzut din nenorocita aceea de magazin direct în viața mea.

Imaginile acelea mi se petrec și prin vise. Prima tresărire, când a ridicat la mine ochii ăia ai ei incredibili. Prima oară când i-am simțit gustul, gustul acela care mi-a părjolit creierii, care mi-a ajuns până la șira spinării, care

m-a apucat direct de testicule și mi-a spus să nu o mai las să plece, că trebuie să o am, cu orice preț. Modul în care și-a balansat fundul, plecând de lângă mine fără o privire înapoi, făcându-mă s-o doresc dintr-un motiv care nu mă atrăsese niciodată până atunci: m-a sfidat.

Și instantaneele continuă să-mi ruleze prin minte. Rylee ingenunchind în fața lui Zander, încercând să-i atragă sufletul rănit spre lumină, Rylee șezându-mi în poală, în chiloți și cu tricoul meu pe ea, seara trecută, pe terasă. Privirea ei derutată, furioasă când m-am prezentat prima dată la ea la serviciu, cu o ofertă de nerefuzat. Rylee îmbrăcată doar în lenjerie intimă de dantelă, oferindu-mi-se complet, fără ascunzișuri, fără pretenții.

Trezește-te dracului, Donavan! *Visezi!* Trezește-te și ia-ți ce-ți dorești! Rylee e lângă tine. Caldă. Ademenitoare. Ispititoare.

Mă cuprinde o frustrare fără limite pentru că o doresc cu disperare și nu reușesc să mă trezesc din visul ăsta nenorocit și s-o iau, să iau corpul acela păcătos al ei după pofta inimii. Poate tocmai de-aia e așa de atrăgătoare. Habar nu are cât este de senzuală, de fapt. Spre deosebire de infinitul număr de femei care mi-au trecut prin viață, femei care petrec ore în fața oglinzii, cântărindu-se, criticând pe ici, apreciind pe colo... Dar nu Rylee. Rylee nu are nici cea mai vagă idee.

Imaginile cu ea noaptea trecută mă consumă. Modul în care ridică spre mine ochii de culoarea violetei, buza de jos, umflată ca după o înțepătură de albină, strânsă între dinți, corpul ei și modul instinctiv în care îmi răspunde, supunându-mi-se. Mirosul ei inconfundabil de vanilie și de săpun. Gustul de care nu mă satur, atât de dulce. Este irezistibilă și inocentă și o vulpe șireată, toate deodată, laolaltă cu formele sinuoase, ademenitoare.

Mi se întărește doar gândindu-mă. O vreau din nou. Nu mă pot satura. *Cel puțin până nu trece noutatea și voi merge mai departe, ca de obicei.* Nu o să permit niciodată ca o păsărică să facă din mine neom. De ce să mă atașez de

cineva când știu bine că, până la urmă, tot mă va abandona? Că oricum va fugi cât o țin picioarele când va afla adevărul meu, otrava care mi s-a infiltrat în suflet și nu a mai plecat de acolo?! Aventuri. Nu am nevoie de altceva. Nu vreau altceva.

Nu voi permite altceva.

Îi simt mâinile strecurându-mi-se pe sub brațe și cuprinzându-mă de abdomen. Mă las capturat de senzație. *Băga-mi-aș! Am nevoie de asta. Am nevoie de ea. Acum. Pe loc.* Ideea că strămtoarea, umezeala, căldura la care râvnesc se află chiar acolo, lângă mine mă face să simt că mi se scoală. Mi-ar fi suficientă o mișcare și m-aș putea adânci în catifeaua corpului ei, dând uitării toate rahaturile care-mi umplu mintea. Ereția de dimineață se întărește și mai abitir, aproape că doare, urlă după atingerea ei.

Dar corpul mi se încordează când îmi dau seama că brațele care mă cuprind nu sunt moi, nu sunt fine, nu miros a vanilie, cum miroase întotdeauna Rylee. Un fior rece îmi trece pe șira spinării. Stomacul mi se întoarce pe dos. Gura mi se umple de un gust acru. Cu cât e mai excitat, cu atât aerul pute mai tare a fum de țigară stătut și a alcool. Îl emană din pori mirosul acela. Își apasă burta mare pe spinarea mea în vreme ce își plimbă degetele grase, imposibil de uitat, pe abdomenul meu. Strâng din ochi, bătăile inimii acoperă orice alt sunet, inclusiv scâncetele și protestele mele.

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

Mi-e atât de foame!... și mă simt atât de slăbit, nemâncat de atâta vreme!... Iar mami a plecat iar într-una dintre călătoriile ei. *Nu opune rezistență*, îmi spun. Mami mi-a zis că amândoi vom avea de câștigat dacă o să fiu ascultător și dacă voi face ce mi se spune. Că așa îi voi arăta ei ce mult o iubesc. Ea își va primi doza de „fericire”, iar eu voi primi mărul pe jumătate mâncat și pachetul cu biscuiții sărați pe care, prin nu știu ce noroc, le găsise pe undeva și le adusese aici. Am crampe la stomac, îmi vine apă în gură la gândul că voi putea, în sfârșit, mânca ceva, după zile întregi.

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

Trebuie să fiu ascultător. Trebuie să fiu ascultător.

Repet ca pe o mantra în timp ce maxilarul nebărbierit se freacă de ceafa mea. Încerc să îndepărtez senzația din stomac, dar, cu toate că nu am nimic de dat afară, corpul meu tremură violent, icnesc. Căldura trupului său apăsător de spinarea mea, întotdeauna de spinarea mea îmi umple ochii de lacrimi, lacrimi pe care încerc să le înghit, să le opresc. Îmi grohăie în ureche, frica mea îl excită. Lacrimile încep să mi se scurgă printre genele strânse. Îmi coboară pe obraji și cad pe salteaua lui mami, mușcărită, pusă direct pe jos. Îmi repet să nu opun rezistență când simt cum penisul i se îngroașă pe fesele mele. Știu foarte bine ce-mi face dacă mă opun. Chit că mă opun, chit că nu, nu am decât două opțiuni, un coșmar care se sfârșește mereu la fel: pumni, apoi durere. Sau accept durerea, și nu mă mai snopește din bătaie.

Mă întreb dacă moartea doare.

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

— *Te iubesc, Colty. Fă asta pentru mami și voi continua să te iubesc, da? Băieții ascultători fac întotdeauna ce le spune mami. Orice ar fi. Iubirea înseamnă să faci lucrurile astea. Dacă mă iubești cu adevărat, pentru că știi că eu te iubesc pe tine, vei face asta pentru mami, să se simtă bine iară. Te iubesc. Știu că ți-e foame. Și mie îmi este. I-am spus să nu o să opui rezistență de data asta, de dragul meu.*

Vocea ei rugătoare îmi răsună în urechi. Știu că, oricât de tare aş urla, nu va deschide niciodată ușa să mă ajute, deși stă acolo, de partea cealaltă. Știu că mă aude plângând, că aude durerea, teroarea, vocea inocenței mele pierdute... Dar e atât de rătăcită în sine, că nu-i va păsa. Are nevoie de droguri, iar el i le va da când va termina cu mine. Plata lui. Ei nu-i pasă de altceva.

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

Repet numele supereroilor, porțița mea de salvare din iadul în care mă aflu. Frica îmi aleargă prin vene, îmi acoperă pielea de sudoare, umple aerul cu putoarea lui inimitabilă.

Mai repet o dată numele eroilor. Rugându-mă ca vreunul dintre ei să apară și să mă salveze. Să se lupte cu omul rău.

— Spune-mi-o, grohăie el. Spune-o sau o să fac să te doară și mai rău, până o vei spune.

Îmi mușc buza bucuros să simt gustul metalic al sângelui; sper să mă ajute să nu urlu de durere, de teroare. Să mă ajute să nu-i ofer ce-mi cere, strigătele după ajutorul pe care știu că nu-l voi primi niciodată. Mă strânge tare. Mă doare, mă doare rău. Cedez și-i spun ce vrea să audă.

— *Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc...* repet la nesfârșit, iar respirația lui se face grea de excitare. Îi place să audă ce-i spun. Îmi înfig unghiile în carne, cu pumnii încheștați și dinții încheștați când mâinile sale încep să-mi coboare pe trup. Degetele groase dibuie elasticul chiloților de pe mine, singura mea pereche, și-i aud sfâșiindu-se când trage de ei cu putere, excitat, cu mișcări neregulate. Îmi țin respirația, corpul îmi tremură violent, știu ce urmează. Cu o mână îmi strânge testiculele, tare, prea tare, mă doare, iar cu cealaltă mă desface, de la spate.

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

Nu mai pot opune rezistență. Mi-e prea foame... mă doare prea rău... Mă împing în el. Un *nu* îmi gâlgăie printre buzele crăpate, în timp ce mă lupt din răspuțeri să scap de ceea ce știu că se va întâmpla în continuare. Mă zvârcolesc violent, apucându-mă de el să mă ridic din pat și să fug, să scap un moment măcar. Frica mă mistuie, mă înghite, în timp ce el se ridică de pe salteaua pătată și vine spre mine, cu o grimasă hotărâtă pe față și ochii plini de dorință.

Mi se pare că aud că cineva mă strigă pe nume, creierul meu, copleșit, zvâcnește derutat. *Ce caută ea aici?* Trebuie să plece. O să-i facă rău și ei. *Rahat! Nu, nu și lui Rylee, nu!* Frenetice, gândurile mele îi urlă să fugă. Să dispară dracului de aici. Dar nu reușesc să scot o vorbă. De frică.

— *Colton.*

Groaza care mi-a cuprins mintea se topește încet și dispare în lumina blândă a dimineții care-mi umple

dormitorul. Nu am încredere în ochii mei, în ce văd. În ce e real și ce nu este. Am treizeci și doi de ani, dar mă simt ca și cum aș avea opt. Simt aerul rece al dimineții jucându-se pe stratul de sudoare care îmi acoperă trupul gol, dar frigul din sufletul meu este mult mai profund, atât de profund, încât știu că niciun fel de căldură nu mă va încălzi. Corpul meu este atât de încordat din pricina atacului iminent, încât îmi ia ceva vreme să realizez că nu se întâmplă cu adevărat.

Îmi mut privirea, pulsul îmi bubuie în vene, și mă uit în ochii lui Rylee. Stă în șezut, în patul meu uriaș, cu cearșafurile bleu-pal strânse în jurul taliei goale și buzele umflate de somn. O privesc, sperând să fie adevărată, dar nu sunt sigur că e.

— Oh, băga-mi-aș! exclam expirând nesigur. Îmi desfac pumnii și-mi duc palmele pe față, mă frec tare, ca să șterg coșmarul. Atingerea bărbii aspre pe piele este bine-venită. Mă asigură că sunt cu adevărat aici. Că sunt adult și că *el* a dispărut.

Că nu-mi mai poate face rău.

— Băăă-gaaa-mi-aaaș! mârâi iar printre dinții încheștați, încercând să stăpânesc haosul din mintea mea.

Măinile îmi cad pe lângă corp. Când Rylee începe să se miște, ochii încep să mi se limpezească. Își întinde foarte încet mâna și se freacă pe umărul opus, cu o grimasă de durere pe chip, dar ochii ei sunt plini de îngrijorare și rămân concentrați asupra mea.

Am lovit-o? Ce dracu! Am lovit-o...

Nu poate fi adevărat. Sunt cu nervii la pământ. Mintea îmi aleargă. Dacă toate astea sunt reale, dacă Rylee e aici, de ce încă mai simt mirosul *lui*? De ce simt că barba lui mă zgârie pe gât? De ce îi mai aud gemetele de plăcere? De ce mai simt durerea?

— Rylee. Eu...

Jur că simt încă gustul lui în gură! *Doamne, oh, Doamne!...*

Mi se revoltă stomacul doar gândindu-mă, amintindu-mi...

— Dă-mi un rahat de minut.

Nu sunt sigur dacă o să ajung la baie suficient de repede. Trebuie să scap de gustul ăsta din gură.

Abia reușesc să ajung la vasul de toaletă; mă împiedic și mă prăbușesc în genunchi în timp ce stomacul varsă un conținut inexistent. Corpul mi se scutură violent, mă forțez să elimin orice urmă de el din mine, chit că urmele sunt doar în mintea mea. Alunec și mă sprijin cu spatele de peretele; contactul cu răcoarea marmurei e bine-venită pe pielea încinsă. Îmi tremură mâinile. Mă șterg la gură cu dosul palmei. Îmi las capul pe spate, închid ochii și încerc să îndepărtez amintirile, să le izgonesc înapoi în ascunzătoare, dar fără succes.

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

Ce dracu s-a întâmplat? Nu mai avusesem coșmarul ăsta de ani de zile. De ce acum? De ce s-a... Ah, băga-mi-aș! Rahat! Rylee. Rylee m-a văzut așa. Rylee a asistat la coșmarul despre care nu am mărturisit niciodată nimic, nimănui. Coșmarul plin de detalii pe care absolut nimeni nu le știe. O fi vorbit în somn? O fi auzit ceva? Nu, nu, nu! Nu trebuie să afle!

Nu trebuie să se afle aici.

Mă cuprinde rușinea, mi se pune un nod în gât, obligându-mă să trag aer adânc în piept, să nu vomit iar. Dacă ar ști ce lucruri am făcut, ce m-au obligat să fac, ce am făcut fără să opun rezistență, atunci va ști ce fel de persoană sunt. Ar afla că sunt un om oribil, murdar, care nu merită iubire. Ar afla de ce nu pot oferi și nu pot accepta dragostea nimănui. Niciodată.

Frica, atât adânc înrădăcinată în mine, care nu mă părăsește niciodată la gândul că cineva va afla adevărul, se ridică la suprafață și țâșnește precum lava unui vulcan.

La dracu! Nu iară! Stomacul mi se revoltă violent. Vomit din nou, icnind în gol, trag apa la toaletă și mă ridic

cu greu. Mă împleticesc până la chiuvetă și, cu mâinile tremurând, storez tot tubul de pastă de dinți pe periută și frec cât de tare pot. Închid ochii, încercând să alung senzațiile, încercând să-mi amintesc atingerea mâinilor lui Rylee, ale ei, nu ale numeroaselor femei pe care le-am folosit fără rușine de-a lungul anilor pentru a încerca să înăbuș oroarea din mintea mea ca să uit de *el*.

Să-mi înec durerea în plăcere.

— Băga-mi-aș!

Nu funcționează, și-atunci că mă frec pe dinți până simt gustul sângelui care-mi curge din gingii. Arunc cu zgomot periuta de dinți pe blat și-mi torn apă în mâini să mă stropesc pe față. Mă concentrez asupra picioarelor lui Rylee; i le văd în reflexia oglinzii când intră în baie. Trag aer în piept. Nu trebuie să mă vadă așa. E prea deșteaptă, are prea multă experiență cu genul ăsta de rahaturi. Or, eu nu sunt pregătit să-mi las schelete din dulap la analizat și periat.

Cred că nu o voi permite niciodată.

Mă frec pe față cu prosopul, indecis ce să fac. Îl arunc și mă uit la ea. Dumnezeu, cât poate fi de frumoasă! Îmi taie respirația. Coapsele goale ivindu-se de sub tricoul meu mototolit, machiajul întins, părul încălțit de la somn, urma pernei pe obraz nu diminuează cu nimic atracția pe care o simt pentru ea. Chiar o întetește, nici eu nu știu din ce motiv. O face să arate atât de inocentă... De neatins. Nu o merit. Este mult mai mult decât ceea ce merită cineva ca mine. Iar acum e prea aproape, mai aproape decât am permis vreodată cuiva. Ceea ce mă terifică. Nu am permis niciodată nimănui să se apropie atât de mine, pentru că asta înseamnă secrete împărtășite, trecutul dezvăluit.

Și mai înseamnă *nevoie*. Or, eu nu am avut nevoie decât de mine. Pentru că a avea nevoie de ceilalți înseamnă durere. Abandon. Orori greu de descris. Și cu toate astea, Rylee se află aici. Îmi doresc cu fiecare celulă să pornesc spre ea, să o trag aproape, să mă agăț de ea, acum, imediat. Să mă folosesc de căldura pielii ei moi, de sunetul suspinelor ei mici, ca să atenuez presiunea care mi se întetește în piept. Să

mă pierd în ea ca să mă pot regăsi pe mine, chiar și pentru câteva clipe. Tocmai de aceea trebuie să plece. Oricât aş dori-o, nu pot... Nu-i pot face asta. Nu ei. Și nici mie. Vieții mele dichisite cu mare grijă, până la virgulă, astfel încât să pot funcționa.

E mai bine singur. Căci atunci când sunt singur, știu la ce să mă aștept. Pot să planific și să atenuez din timp eventualele probleme. La dracu! Și-acum? Cum să fac asta? Cum să o îndepărtez pe singura femeie căreia i-am făcut loc în mine?

Dar mai bine să o pierd acum, decât să o pierd după ce află tot adevărul. Trag aer în piept să-mi fac curaj, pregătindu-mă să-i întâlnesc privirea. Câte emoții involburează ochii ei de violetă!... Însă mila, mila este cea care declanșează totul. Mă agăț de ea, o folosesc drept scuză, penibilă de altfel, pentru ceea ce sunt pe cale să fac. Am văzut privirea asta de atâtea ori de-a lungul vieții mele și nimic nu mă irită mai mult! Nu sunt un caz caritabil. Nu am nevoie de nenorocita de milă a nimănui!

Mai ales a ei.

Îmi rostește numele cu glasul acela ca de la liniile erotice și aproape cedez.

— Rylee, nu. Trebuie să pleci.

— Colton? Mă cercetează din ochi, fixându-mă cu privirea, punându-mi atâtea întrebări!... Și totuși niciuna nu-i trece dincolo de buze.

— Pleacă, Rylee. Nu te vreau aici.

Pălește când mă aude. Îi urmăresc chipul cu ochii și când îi cobor văd că buza de jos îi tremură. Îmi mușcă interiorul obrazului, stomacul începe iar să mi se agite, simt că mi se va face rău din nou.

— Vreau doar să te ajut...

Tresar în sinea mea când îi aud vocea sfâșiată; mă urăsc pentru durerea pe care știu că sunt pe cale să i-o provoc. E atât de încăpățânată! Știu că nu va renunța fără să lupte.

Face un pas spre mine. Scrâșnesc din dinți s-o opresc. Dacă mă atinge, dacă îi simt vârfurile degetelor pe piele, cedez.

— Ieși afară! răcnesc.

Rylee ridică ochii la mine, cu neîncredere. Simt că e decisă să mă aline cumva.

— Pleacă dracului, Rylee! Nu te vreau aici! Nu am nevoie de tine aici!

Face ochii mari și-și încleștează maxilarul ca să-și oprească tremuratul buzelor.

— Nu vorbești serios...

Îndrăzneala și calmul din vocea ei îmi lovesc timpanele și mă sfâșie pe dinăuntru, sfâșie locuri care nici măcar nu știam că există. Mă omoară să văd cum o rănesc, cum e dispusă să stea acolo și să asculte tot ce-i arunc în față, doar ca să se asigure că sunt bine. Îmi dovedește acum, mai mult ca niciodată, că ea este de fapt ingerul, iar eu, cu siguranță, diavolul.

Dumnezeule Doamne!

Va trebui să o distrug cu minciuni de rahat doar ca să o fac să plece de aici. Ca să mă protejez, să mă împiedic cumva să-i cer scuze și să mi-o țin aici, să nu mă expun la toate lucrurile de care m-am păzit dintotdeauna.

— Pe dracu! urlu la ea, aruncând cu prosopul din mână prin baie frustrat și răsturnând niște rahaturi de sticle.

Ridică bărbia cu încăpățănare, fixându-mă cu privirea.

Pleacă, Rylee! Nu face totul și mai greu pentru amândoi.

Dar Rylee continuă să mă privească fix în ochi. Fac un pas spre ea, încercând să par cât se poate de amenințător, să o determin să plece.

— Te-am regulat, Rylee. Am terminat-o cu tine. Ți-am spus că doar la asta sunt bun, iubito...

O primă lacrimă îi alunecă pe obraz... Mă forțez să respir normal, să nu arăt că sunt afectat, dar privirea rănită din ochii ei de ametist mă omoară. Trebuie să plece. *Imediat!*

Îi iau geanta de pe blat și i-o arunc în piept. Tresar când văd că forța loviturii o face să se clatine în spate. Mi se întoarce stomacul pe dos din cauza modului în care am lovit-o.

— Afară! mârâi, strângând mâinile în pumn pentru a mă împiedica să mă duc la ea, să o ating. M-am plictisit deja de tine. Nu înțelegi? O hârjoneală cu care să-mi umplu timpul. Acum, gata, m-am săturat. Ieși! Afară!

Mă privește pentru ultima oară, ochii ei plini de lacrimi încă îi cercetează în tăcere pe ai mei cu o forță tăcută, apoi îi scapă un sughiț de plâns. Se întoarce și pleacă împleticindu-se din camera mea, iar eu rămân acolo, sprijinit de tocul ușii, cu inima bubuindu-mi în piept, capul pulsându-mi și degetele albe din cauza forței cu care mă țin de toc să mă împiedic să fug după ea. Când aud trântindu-se ușa de la intrare, expir îndelung, tremurat.

Ce dracu' am făcut?

Când revin la suprafață imaginile din coșmarul pe care-l avusesem, știu că am procedat corect. Mă lovesc toate deodată. Intru în duș și dau drumul la apă, mai fierbinte decât pot suporta. Iau săpunul și mă frec violent pe corp, încercând să șterg senzația persistentă a mâinilor lui pe mine, încercând să spăl durerea interioară cauzată și de amintirea lui, și de faptul că am alungat-o pe Rylee. Când săpunul se consumă, mă întorc, torn pe mine o sticlă întreagă de gel de duș și o iau de la capăt, frenetic. Pielea mi se irită, dar tot nu mă simt curat.

Primul hohot de plâns care-mi iese din gât mă ia pe neașteptate. La dracu'! Eu nu plâng. *Băieții cuminți nu plâng dacă își iubesc mămica.* Îmi tremură umerii, încerc să mă stăpânesc, dar totul, toate emoțiile, toate amintirile, toată durerea pe care am văzut-o în ochii lui Rylee ultima oară e prea mult. Bariera se rupe și nu mă mai pot abține.

Capitolul unu

Pe măsură ce plânsul care mă zdruncină se potolește, usturimea din genunchi mă readuce la realitate. Îmi dau seama că stau pe jos, pe pavajul de piatră de la intrarea casei lui Colton, doar cu tricoul lui pe mine. Nu am încălțări. Nu am pantaloni. Nu am mașină. *Iar telefonul meu este pe blatul din baie lui.*

Scutur din cap în timp ce durerea și umilința lasă loc furiei. Șocul inițial provocat de cuvintele sale a trecut; acum vreau dreptul la replică. Nu mă poate trata în felul ăsta! Un val brusc de adrenalină mă face să mă ridic de la pământ și să împing ușa de la intrare, deschizând-o. Se izbește de perete cu zgomot surd în urma mea.

O fi terminat el cu mine, dar eu cu el, încă nu. Nu mi-am spus părerea. Mintea mi-e prea plină de lucruri de spus și s-ar putea să nu mai am niciodată ocazia să i le spun. Or, eu nu am nicio intenție să adaug și regretele la lista deja lungă de sentimente cu care am de-a face.

Urc treptele câte două deodată. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de conștientă de cât de puține baine am pe mine. Aerul rece al dimineții mi se strecoară pe sub tricou, direct pe pielea goală. Pe carnea ușor umflată, care doare puțin din cauza atenției mai mult decât minuțioase și a priceperii de care a dat dovadă Colton de fiecare dată

când am făcut sex noaptea trecută. Și nu au fost puține. Disconfortul și o tristete calmă se adaugă furiei infernale pe care o simt. Baxter mă întâmpină dând din coadă. Intru în dormitor și aud apa de la duș curgând. Simt foc în vene reamintindu-mi una după alta vorbele sale și felul în care mi s-a adresat. Și fiecare dintre ele îmi alimentează furia, înlocuind sentimentul de umilință. Pornită, arunc geanta înapoi pe blat, în baie, lângă telefonul pe care nu apucasem să-l iau.

Pășese furibundă spre cabina de duș, gata să-mi vărs veninul asupra lui. Să-i spun că nu-mi pasă cine e el, mare vedetă, și că ticăloșii autoprocamați ca el nu merită fete bune ca mine. Trec dincolo de nișa dușului și mă opresc brusc. Cuvintele îmi mor pe buze.

Colton stă în picioare, cu mâinile sprijinite de perete. Apa i se scurge pe umerii căzuți, grei, a înfrângere. Ține capul între umeri, abătut, fără viață. Ochii strâns închiși. Postura plină de forță, atât de cunoscută, a dispărut complet. Bărbatul puternic, încrezător în sine a dispărut și el. Fără urmă.

Primul gând care-mi trece prin minte este că așa îi trebuie ticălosului. Că *trebuie* să fie supărat, să aibă remușcări din pricina modului în care s-a purtat cu mine și pentru lucrurile abominabile pe care mi le-a spus. Nicio scuză nu poate șterge durerea pe care mi-a provocat-o cu vorbele și cu faptul că m-a izgonit. Țin pumnii strânși pe lângă mine, dominată de sentimente contradictorii.

Și acum, că sunt aici, ce să fac?

Mă simt pierdută. Îmi ia o clipă, dar mă hotărâsc să mă fac nevăzută, să chem un taxi, să plec fără să spun nimic. Însă tocmai când dau să fac un pas înapoi, în retragere, din gura lui Colton se aude un sughiț sugrumat de plâns, care-i cutremură tot corpul. E un geamăt gutural, atât de sălbatic, de parcă ar avea nevoie de fiecare gram de putere ca să mai reziste.

Sunetul mă face să incremenesc. Bărbatul puternic și viril se face bucăți sub ochii mei și-mi dau seama că suferința

sa este provocată de ceva mult mai însemnat decât schimbul nostru de replici. Iar acum, martoră la agonia sa, înțeleg că există nenumărate moduri în care o persoană poate suferi. Cât feluri de suferință există, la care nu mă gândisem până acum!

Mă doare sufletul din cauza modului în care s-a comportat cu mine, în care m-a umilit, în care mi-a vorbit. Mai întâi se deschisese, pentru ca aproape imediat să se simulgă cu atâta cruzime de lângă mine.

Îmi bubuie capul. Realizez că, de fapt, aici se petrece mult mai mult, că pregătirea mea profesională ar fi trebuit să mă ajute să observ. Am fost atât de orbită de el! De prezența lui, de vorbele lui, de faptele lui... N-am fost atentă.

Nu am văzut pădurea din cauza copacilor.

Mă doare inima să-l văd pe Colton luptând orbește împotriva demonilor care-l bântuie ziua și-l torturează noaptea, în vise.

Mă doare tot corpul de dorința de a mă duce la el, de a-l alina cumva, de a-l scăpa de durerea cauzată de demonii aceia. Îmi doresc să-l mângâi până-i izgonesc toate amintirile de care nu pare a fi capabil să scape singur, să se vindece.

Dar vocea mândriei e și ea usturătoare, îmi spune să-mi văd de treaba mea, să rămân încăpățânată, pe poziție, să rămân fidelă lucrurilor în care cred. Să nu dau dovadă de slăbiciune întorcându-mă la cineva care mă tratase așa cum o făcuse Colton.

Stau indecisă, pe buza prăpastiei, nesigură de a cui durere să mă îngrijesc, când îl aud din nou sughițând de plâns, strangulat. Corpul îi tremură violent. Trăsăturile îi sunt atât de tensionate, încât durerea prin care trece mi se pare palpabilă.

E inutil să mai stau să dezbat între mine și mine, mi-e imposibil să neg că are nevoie de cineva lângă el acum, fie că vrea, fie că nu. Că are nevoie de mine. Toate cuvintele pe care mi le scuiase în față cu atâta cruzime se evaporă când îmi arunc ochii la iubitul meu frânt. Se duc, dispar, lăsate pe

altă dată. Anii de pregătire m-au învățat să dau dovadă de răbdare, dar și să știu când să fac un pas înainte. Iar de data aceasta, nu voi mai ignora semnalele.

Nu-mi stă în fire să întorc spatele cuiva care are nevoie de mine, cu atât mai puțin unui băiețel. Or, acum, aici, Colton este atât de îndurerat, de neajutorat, încât ochii mei nu văd altceva decât un băiețel zdruncinat, care tocmai mi-a frânt inima — care îmi frânge inima — și, cu toate că sunt perfect conștientă de faptul că a rămâne este echivalent cu suicidul emoțional, nu găsesc puterea să plec. Nu mă pot salva cu prețul durerii altcuiva.

Și, da, știu că dacă aș fi fost un simplu spectator, i-aș spune femeii aceleia, mie, că a luat cea mai proastă decizie întorcându-se înăuntru, în casă. I-aș pune la îndoială inteligența și aș trage concluzia că și-a căutat-o cu lumânarea. Ah, dar ce ușor e să judeci de la distanță de siguranță!... Ce ușor e să alegi când alegerea nu te privește!

Doar că pe mine mă privește. Și îmi vine natural. Pasul acela înainte e parte din ceea ce sunt: când cei mai mulți se dau înapoi, eu întind întotdeauna mâna, să ajut.

Ghidată de instinct, intru precaut în duș, *comițând cu bună știință un suicid emoțional*. Colton stă sub unul dintre cele două capete uriașe de duș, în timp ce numeroasele jeturi venite direct din pereții de piatră îl lovesc pe toată lungimea corpului. Înăuntru se află o bancă, fixată de perete. Într-un colț al băncii sunt înghesuite mai multe flacoane de produse de toaletă. În orice altă împrejurare, aș fi rămas cu gura căscată în fața dușului grandios, gândindu-mă cum ar fi fost să stau acolo, să mă bucur, ore în șir.

Dar nu acum.

Imaginea lui Colton, un trup magnific, închis în sine, stând acolo, cu apa curgând șiroaie pe liniile ca sculptate ale corpului mă copleșește de tristețe. Angoasa radiază din el în valuri și este atât de tangibilă încât, în timp ce mă apropii de el, îi simt până și eu greutatea opresivă. Mă sprijin cu spatele de zidul pe care își ține sprijinite mâinile. Stropi de apă clocotită ricoșează de pe el, udându-mă. Întind mâna să-l

ating, dar mă opresc, indecisă; n-aș vrea să-l sperii, e deja într-o stare fragilă.

După ceva vreme, Colton își ridică fruntea și deschide ochii. Oftează profund când mă vede în fața lui. Ochii i se umplu de șoc, umilință și regret înainte de a-i coborî iară. Când mă privește din nou, toată durerea, neascunsă, pe care o văd în adâncul privirii sale mă lasă fără cuvinte.

Rămânem așa o vreme, nemișcați, fără cuvinte, privindu-ne ochi în ochi. Un schimb tăcut, care nu rezolvă nimic, dar care explică atât de multe...

— Iartă-mă, spune apoi cu voce spartă, aplecându-și privirea și îndepărtându-și mâinile de pe perete dușului.

Se împleticește înapoi și se lasă să cadă pe banca din spatele său. Nu mă mai pot abține. Fac câțiva pași spre el și-i desfac picioarele cu ale mele, să-mi fac loc lângă el. Nu apuc să mă așez. Colton își înfige degetele în coapsele mele și mă trage la el. Își găsește drum cu mâinile pe sub tricoul de acum ud de pe mine și mi-l trage peste cap, peste brațe, lăsându-mă goală. Îl arunc în spate și aud cum cade cu un plesc pe gresia udă. Cum mă dezbracă, își înfășoară brațele în jurul meu și mă strivește de el. Stă șezut pe bancă, iar eu în picioare, în fața lui. Își ține obrajii lipiți de abdomenul meu; brațele sale mă cuprind ca o viță-de-vie.

Îi iau capul între mâini și stau așa. Simt cum corpul îi tremură din pricina emoțiilor care-l copleșesc. Mă simt neajutorată. Nu știu ce să fac. Ce să spun cuiva indisponibil emoțional? Cu copiii, mă pricep. Dar adulții își creează tot felul de bariere. Și nu știu sigur cum ar reacționa Colton dacă aș încerca să i le forțez.

Îi trec ușor degetele prin părul ud, încercând să-l alin cum pot mai bine. Caut să-i spun, prin mângâieri, toate cuvintele pe care nu vrea să le audă de la mine. Gestul mă calmează și pe mine și, sunt sigură, și pe el. Momentul de liniște îmi permite să încep să procesez totul. Mintea merge cu viteză. Acum, când nu mai aud cuvintele sale usturătoare în urechi, încep să înțeleg de unde tot veninul, de unde izbucnirea aceea. De ce mă îndepărtase. De ce mă jignise.

Făcuse totul doar pentru a mă împiedica să asist la prăbușirea sa, în încercarea de a-și demonstra, încă o dată, că el nu are nevoie de nimeni.

Sunt psiholog, din asta îmi câștig pâinea, și cu toate acestea, iubirea și durerea mă împiedicaseră să văd toate semnalele. Închid ochii strâns și mă dojenesc, deși sunt conștientă că nu aș fi reușit oricum să gestionez altfel situația. Pentru că nu mi-ar fi permis-o el. E un bărbat obișnuit să fie singur, să-și înfrunte singur demonii, să se închidă în sine, așteptându-se întotdeauna de la ceilalți la ce este mai rău.

Întotdeauna sigur că va fi abandonat.

Timpul se comprimă. Sigurul sunet care se aude sunt stropii de apă lovindu-se de pardoseala dușului. După un timp, Colton își mută poziția feței și-și sprijină fruntea de abdomenul meu. Gestul este surprinzător de intim, îmi face inima să mi se strângă. Își mângâie fața înainte și-napoi pe mine, apoi îmi sărută una după alta cicatricile lungi de pe abdomen.

— Iartă-mă că te-am rănit, murmură abia auzit, peste zgomotul apei. Îmi pare atât de rău. Pentru tot.

Și știu că scuzele sale nu se referă doar la injurii și la cruzimea cu care m-a îndepărtat. Că-și cere iertare pentru lucruri dincolo de capacitatea mea de a înțelege. Angoasa din vocea lui este sfâșietoare, și totuși cuvintele sale îmi umplu inima de bucurie.

Mă aplec și-l sărut pe creștet; stau așa, exact cum o mamă ar face cu propriul copil, așa cum fac cu băieții mei.

— Și mie îmi pare rău să te văd suferind.

Colton oftează sugrumat, se întinde și-mi trage fața spre a lui. Buzele sale le strivesc pe ale mele înainte de a-mi da vreme să trag aer în piept. Mă sărută de parcă ar veni sfârșitul lumii. Gurile se lovesc una de cealaltă, limbile noastre se caută. Nevoia crește. Disperarea ne consumă. Mă așez peste picioarele lui, pe bancă, în timp ce buzele sale mă iau de parcă gura mea ar fi doar a sa.

Îmi cuprinde chipul cu mâinile tremurând.

— Te rog, Rylee, am nevoie de tine, spune pe nerespirate, înecându-se în cuvinte. Am nevoie să te simt lipită de mine. Își înclină capul să mă sărute mai bine, îmi mișcă fața cu mâinile, controlându-mă. Am nevoie să fiu în tine.

Îi simt în gură nevoia și disperarea, din modul frenetic în care mă atinge. Îi apuc fața între mâini îndepărtându-mă puțin, altfel încât, când își ridică ochii într-ai mei, să poată vedea că-i vorbesc cu sinceritate.

— Atunci ia-mă.

Simt sub palme cum î se încordează mușchii maxilarului. Continuă să mă privească în ochi. Nu-mi place că e așa, nesigur; bărbatul meu arogant și sigur pe sine nu ezită niciodată când vine vorba de chestiuni fizice. Mă îngrozesc imaginându-mi ce îl face să reacționeze astfel, dar încerc să nu mă mai gândesc. O voi face mai târziu.

Pentru moment, Colton are nevoie de mine.

Îmi strecur mâna între noi, îi cuprind erecția ca piatra și-o poziționez astfel încât să poată intra în mine. Îmi răspunde cu un geamăt scurt, intens. Rămâne nemișcat, cu ochii strâns închiși, fruntea încruntată de amintirile care-l bântuie. Îmi plimb mâna în sus și-n jos pe toată lungimea penisului său incredibil, făcând primul lucru care-mi trece prin minte să-l ajut să uite, apoi mă cobor pe el. Gem adânc când, fără nicio avertizare, se împinge adânc în mine, făcându-ne de doi, unul singur. Deschide ochii mari și nu și-i dezlipește de ai mei, permițându-mi să-i văd așa, întunecați, strălucitori de poftă, până când plăcerea îl fură. Își lasă capul să cadă pe spate, închide ochii, lăsându-se cuprins de senzația aceea sublimă, folosindu-se de ea să se poată controla, luptându-se să dea afară tot ce-l doare, să se concentreze numai pe mine, pe ce-i ofer. Confort. Siguranță. Plăcere fizică. Salvare. Îi urmăresc chipul, umbrele luptei care se duce în el, încurajându-l calm.

— Nu te mai gândi, iubitul meu. Simte-mă, doar simte-mă, îi murmur la ureche, mișcându-mă lent, dându-i plăcerea de care are nevoie ca să poată uita.

Îi scapă un oftat tremurat, își mușca buza de jos, își coboară mâinile și mă prinde brutal de șolduri. Se mișcă frenetic în mine, mai adânc decât am crezut vreodată posibil. Gem, copleșită de senzația de a-l avea atât de tare și de apăsător în mine.

— Mai mult, ia mai mult, e singurul lucru pe care i-l pot spune. Respir printre buzele întredeschise. Ia tot ce simți că ai nevoie.

Geme tare, pierzându-și complet controlul, mă ține nemiscată și-și împinge șoldurile în mine într-un ritm implacabil, de parcă m-ar pedepsi. Alunecăm unul pe celălalt, uzi learcă de la duș. Simt pielea lui frecându-mi-se de sâni și simt că vreau, vreau să-mi dau drumul. Îmi trece limba peste un sfârc, apoi peste pielea rece de la apă, ca să ajungă la celălalt.

Mă tânguiesc de plăcere, acceptând fiecare mișcare puternică. Lăsându-l să ia, ca să-și poată găsi eliberarea de care are nevoie, să uite orice îl bântuie. Se mișcă din ce în ce mai repede, plăcerea crește și crește, nemailăsându-i nicio altă opțiune, dă totul uitării. Mârâie. În duș nu se aude decât zgomotul de piele udă lovindu-se și alunecând pe piele udă.

— Dă-ți drumul, gem afundându-mă în el. Fă-o pentru mine. Eliberează-te.

Își accelerează ritmul, cu gâtul și fața încordate, urmărind un singur scop.

— Aaah, Doamne! geme tare, lipindu-mă strâns de el cu brațele puternice, afundându-și gâtul în umărul meu, cuprins de plăcerea orgasmului. Continuă să se miște ușor înainte și-napoi până se golește complet în mine. Disperarea cu care mă strânge în brațe îmi spune că ceea ce i-am oferit este departe de a fi tot ce are el nevoie.

Îmi susură numele la nesfârșit, acoperindu-mă de sărutări, cu toate emoțiile la vedere. Venerația absolută pe care mi-o demonstrează acum, după insultele de dinainte, îmi taie respirația, mă imobilizează.

Rămănem astfel vreo câteva minute, cât să ne putem reveni. Nu cred că e ușor pentru un bărbat stoic, obișnuit să dețină controlul, să permită altcuiva să asiste la un episod atât de emoțional. Mă mângâie cu degetele pe pielea rece a spinării. Apa caldă, care curge la doi pași în spatele meu e ca un cântec de sirenă.

Când, în sfârșit, deschide gura să vorbească, nu zice nimic în legătură cu ce tocmai se întâmplase. Continuă să-și ascundă fața în umărul meu, refuzând să-mi întâlnească privirea.

— Ți-e frig.

— Mi-e bine.

Colton se ridică în picioare, reușind cumva să mă ridice odată cu el, cu picioarele strânse în jurul său.

— Așteaptă aici, spune, lăsându-mă jos sub jetul de apă caldă înainte de a ieși din duș. Mă uit după el confuză, întrebându-mă dacă nu cumva tot ce m-a lăsat să văd nu a fost prea mult pentru el și acum are nevoie de puțină distanță. Nu pot fi sigură.

Dar se întoarce repede, cu pielea încă acoperită de șiroaie de apă. Fără o vorbă, mă ridică în brațe, oprește apa cu umărul și mă ia de acolo. Mă-nfior din cauza aerului rece din baie.

— Ține-te bine de mine, îmi murmură cu buzele lipite de creștetul capului. Îmi dau seama ce intenții are.

După doar câteva clipe, trece un picior și apoi pe celălalt într-o cadă în care curge apa și mă lasă jos. Se scufundă într-un nor de clăbuc și mă trage de mână să-l urmez. Intru în apă, bucurându-mă de senzația de căldură și mă așez comod între picioarele lui.

— Ahhh, mă simt ca-n Paradis!

Mă sprijin cu spatele de el și tăcem. Știu că se gândește la coșmarul pe care-l avusese și la ce urmase. Mă mângâie absent cu degetele pe brațe, încercând să mă încălzească, să facă să dispară pielea de găină de la frig.

— Ai chef să-mi povestești? Întreb și simt cum corpul i se tensionează sub al meu.

— Doar un coșmar, spune într-un final.

— Îm-hm.

De parcă l-aș crede că fusese un vis cu vreun monstru care-l fugărea pe vreo alee întunecată.

Îl simt lângă tâmplă că dă să zică ceva și apoi închide gura la loc.

— Îmi izgoneam demonii, nimic mai mult. Ți caut mâinile, îmi împletesc degetele cu ale lui și mă cuprind cu brațele noastre unite. Între noi se lasă liniștea.

— Rahat... exclamă expirând adânc. Nu mi se mai întâmplase de ani de zile.

Mă aștept să spună mai multe, dar tace. Stau să mă gândesc ce să zic, îmi aleg cuvintele cu grijă. Sunt conștientă că o vorbă greșită ne-ar putea aduce înapoi de unde porniserăm.

— E normal să avem nevoie de cineva, Colton.

Râde autoironic fără să-mi răspundă. Comentariul meu atârână greu în aerul dintre noi. Aș vrea să-i pot vedea fața, să înțeleg dacă e bine sau nu să spun ce-aș vrea să adaug.

— *E normal să ai nevoie de mine.* Fiecare trecem prin momente dificile. Coșmarurile pot fi brutale. Știu asta mai bine decât ceilalți. Să ai nevoie de puțin timp ca să-ți revii nu e motiv de reproș din partea nimănui. Nu e nicio rușine în asta. Vreau să spun... că n-o să dau fuga la primul ziar de scandal să fac bani de pe urma secretelor tale, pe care, printre altele, *nici măcar nu le cunosc.*

Îmi plimbă absent degetul mare pe dosul palmei.

— Nu ai fi aici dacă te-aș crede capabilă de așa ceva.

Mi-e greu să spun ce urmează să spun. Suferă, știu, dar m-a rănit. Trebuie să-i zic ce am pe suflet.

— Dacă ai nevoie să mă îndepărtezi de tine, bine. Dar spune-mi că ai nevoie de un moment, că ai nevoie de... Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite, îmi trebuie ceva pe limba

lui... Spune-mi că ai nevoie de un... *pit stop*. Nu trebuie să mă rănești, ori să mă izgonești doar pentru că simți nevoia să fii singur.

Mormăie o înjurătură în părul meu; respirația încinsă îmi încălzește scalpul.

— Nu voiai să pleci, oftează, exasperat. Dau să-i răspund, dar el continuă: Și aveam nevoie să pleci. Mă îngrozea gândul că vei vedea prin mine, în mine, Rylee, în felul acela în care numai tu ești capabilă să-o faci... și dacă ai fi văzut, dacă ai fi văzut lucrurile pe care le-am făcut... nu te-ai mai fi întors niciodată, încheie abia șoptit, atât de încet că abia reușesc să-l aud.

Cuvintele acelea întredeschid o ușă spre dincolo de carapacea tare în care se închisese, expunând toată vulnerabilitatea pe care o ține ascunsă vederii. Teama. Rușinea. Vinovăția neîntemeiată.

Deci ai încercat să te asiguri că plec în condițiile tale. Nu ale mele.

Trebuia să deții controlul. Să mă rănești pe mine, ca să nu suferi tu.

Știu că i-a fost greu să-mi mărturisească ceea ce-mi mărturisise. Bărbatul care nu are nevoie de nimeni, care îndepărtează oamenii de lângă el înainte ca aceștia să decidă să plece se temea să mă piardă. Mi se-nvârte mintea. Inima mi se strânge de emoție. Buzele mele nu găsesc vorbele de spus.

— Colton...

— Dar te-ai întors.

O spune șocat. Mă frânge să-l aud. Aerul dintre noi se umple cu ceea ce-mi zisese. Mă testase, încercase să mă alunge, iar eu mă întorsesem.

— Lasă, am înfruntat eu și un adolescent care mă amenința cu un cuțit... tu ești nimica toată, îl tachinez, încercând să destind atmosfera.

Mă aștept să-l aud râzând; în schimb, Colton mă trage înapoi la el și mă strânge mai tare în brațe, ca și cum ar avea nevoie să se asigure că sunt acolo, lângă el, piele pe piele.

Dă să zică ceva, apoi își drege glasul și se oprește, îngropându-și din nou fața în curbura gâtului meu.

— Ești singura persoană care știe despre coșmarurile mele.

Confesiunea cade asupra mea ca o bombă. Mă zguduie. În toți anii de terapie în care a încercat să înfrunte ceea ce i s-a întâmplat, nu a vorbit niciodată cu nimeni despre asta?! Așa de rănit este? Atât de rușinat, de traumatizat, atât de... nici nu mai știu ce să zic, încât vreme de aproape treizeci de ani a ținut toate acestea înăbușite în el, fără să primească niciun fel de ajutor? *Dumnezeule!* Mi se frânge inima pentru băiețelul care a fost, pentru modul în care a crescut, pentru bărbatul care în clipa aceasta se află aici, în spatele meu, atât de devastat de ce i s-a întâmplat, de ororile care au rămas ca imbuteliate în el.

— Nici părinții tăi? Nici psihologii?

Colton tace, cu trupul încordat și nemișcat; nu vreau să insist asupra chestiunii. Îmi las capul pe umărul lui și înclin fața în așa fel încât să-mi pot trece nasul pe gâtul lui. Îl sărut ușor pe sub maxilar și-apoi îmi sprijin capul de el, închid ochii și absorb vulnerabilitatea aceea tăcută.

— Am crezut... își drege glasul încercând să-și regăsească vocea. Înghite cu greu, îi simt mișcarea mușchilor gâtului sub buze. M-am gândit că, dacă ar afla, dacă ar ști ce adevăr se ascunde în spatele coșmarurilor mele, atunci nu m-ar mai...

Se oprește o clipă și simt cum neliniștea se revarsă din el, ca și cum i-ar fi imposibil, fizic, să pronunțe acele cuvinte. Îl mai sărut încă o dată pe gât, încurajându-l tacit.

— Că nu m-ar mai vrea.

Expiră adânc și știu că i-a fost greu să mi se confeseze.

— Of, Colton... Cuvintele îmi scapă înainte să le pot opri, cu toate că știu foarte bine că ultimul lucru pe care îl dorește de la mine este milă.

— Nu, mă roagă. *Nu vreau compasiunea ta.*

— Nu e vorba de compasiune, îi spun, deși nu-mi pot împiedica inima să simtă asta. Îmi imaginez cât de greu trebuie să-ți fi fost, când erai doar un băiețel, singur, să nu poți vorbi nimănui despre toate astea.

Apoi tac. Consider că am vorbit destul și că am forțat suficient lucrurile. Mi-e clar că nu e un subiect despre care își dorește să discute. Dar nu mă pot abține de tot.

— Știi că poți vorbi cu mine, da? îi murmur cu buzele lipite de piele. Mâna i se tensionează într-a mea. Nu te voi judeca, nici nu voi încerca să te „repar”, dar uneori, când povestești, mai scapi de ură sau de rușine sau orice simți tu că te mănâncă de viu. Îți poate face lucrurile mai ușor de suportat.

Aș vrea să spun mult mai multe, dar mă forțez să le las deoparte pentru o altă zi, altă dată, când Colton nu se va simți atât de rănit, de expus.

— Iartă-mă, șoptesc. Nu ar fi trebuit să...

— Nu. Tu să mă ierți, spune oftând agitat, aplecându-se și sărutându-mi umărul sprijinit de al său. Pentru atât de multe... Pentru felul în care ți-am vorbit, pentru ce ți-am făcut. Pentru că nu sunt în stare să controlez rahaturile mele personale.

Vocea îi este plină de regrete.

— Mai întâi te-am rănit, apoi am fost atât de aspru cu tine în duș.

Nu mă pot abține să zâmbesc.

— Nu mă plâng.

Râde încet și e atât bine să-l aud așa, să nu-i mai simt glasul plin de angoasă, ca acum un moment.

— Zici despre umăr sau despre duș?

— Ehm..., despre duș, răspund, observând că divaghează și ocolește comentariul meu.

În plus, cred că ne face bine să schimbăm subiectul, să ușurăm puțin dimineața aceasta a noastră atât de întunecată și de intensă.

- Mă surprinzi tot timpul.
- Cum adică?
- Max te-a tratat vreodată așa?

Ce?! De unde a mai scos-o și pe-asta?! Întrebarea mă ia pe nepregătite. Când dau să mă întorc, să-l pot privi, mă strânge și mai tare cu brațele, lipindu-mă de el.

- Ce treabă are una cu alta?
- Răspunde-mi, insistă el, întorcând-o magistral.
- Nu, admit gânditoare.

Simțind că m-am mai relaxat, își despletește degetele dintre ale mele și începe din nou să mă mângâie pe brațe. Îmi privesc absentă mâinile care sparg baloanele de săpun.

- Aveai dreptate.
- În legătură cu...?
- Atunci, când ne-am cunoscut. Mi-ai zis că iubitul meu mă tratează ca pe un bibelou, murmur, simțindu-mă de parcă l-aș trăda pe Max, amintirea sa. Aveai dreptate. Era un gentilom din toate punctele de vedere. Chiar și în pat.
- Nu e nimic în neregulă cu asta, recunoaște Colton, ridicându-și mâinile să-mi maseze ceafa.

Tac, șocată de mine însămi, de ceea ce simt.

- Hei! Tocmai ți s-au tensionat umerii. De ce? întrebă Colton.

Îmi scapă un oftat tremurat, rușinată de ce-mi trecea prin minte.

- Credeam că așa trebuia să fie. Că așa trebuia să fie sexul. A fost singurul meu bărbat. Iar acum...
- Acum ce? mă îndeamnă, cu o urmă de amuzament în voce.
- Nimic. Simt că roșesc în obraji.
- Rylee, vorbește-te cu mine, Isuse! Tocmai te-am regulat ca un animal aici, la mine în duș. Te-am folosit cu egoism, iar tu nu-mi poți spune ce-ți trece prin cap?
- Păi tocmai asta e.

Desenez fără țință cercuri pe coapsele lui, care le cuprind pe ale mele; am nevoie de tot curajul de care sunt în stare să admit ce urmează să admit.

— *Mi-a plăcut.* N-am știut niciodată că poate fi altfel. Că poate fi atât de dur și...

Ajutor! Am rămas fără vorbe! Cu Max nici nu cred să fi vorbit vreodată despre sex în felul ăsta. Și am fost împreună șase ani. Iar pe Colton îl cunosc de o lună și discut cu el despre cum îmi place să mă ia ca un animal. „*Băăă-ga-mi-aș!*” cum ar zice Colton.

— ...carnal, încheie el în locul meu, și simt o umbră de mândrie bărbătească în tonul său.

Mă sărută pe tâmplă. Dau din umeri, jenată de lipsa mea de experiență și de ceea ce admisesem. Colton mă strânge mai tare, simțindu-mi disconfortul.

— N-ai niciun motiv să te rușinezi. Oamenilor le place în fel și chip, iubito. Iar sexul înseamnă mult mai mult decât poziția misionarului și câteva dulcegării susurate la ureche, îmi șoptește el, ironic, la ureche, și mă întreb cum e posibil să mă excite doar zicând lucrurile astea.

Mi-amintesc cum mi-a cerut să-i spun că vreau să mă reguleze, când am făcut sex prima dată. Cum m-a împins până la limită, luându-mă tare și repede. Cum mi-a șoptit, explicit, ce vrea să-mi facă când ne iubim — ridicându-mă, strivindu-mă de un perete, frecându-se în mine până ne-am dat drumul. La faptul că acum, când știu toate astea, îl doresc atât de mult, încât mă doare, mă enervează.

Obrajii mi se înroșesc doar gândindu-mă și mă bucur că nu-mi poate vedea fața; ar ști exact pe unde îmi umblă mintea. Oftez șovăitor, încercând să-mi înăbuș stânjeneala pe care mi-o creează și subiectul conversației, și dezvăluirile pe care tocmai i le făcusem.

— Este unul dintre lucrurile care-mi plac cel mult la tine. Ești atât de dezinhibată...

Ce?!

Îmi vine să mă uit prin cameră, să mă asigur că vorbește cu mine, nu cu altcineva.

— Cine, eu!? murmur eu.

— Îm-hm, murmură el. Ești *uluitoare*.

Îi simt respirația pe obraz și buzele mângâindu-mi urechea.

Cuvintele sale mă fac să încremenesc. Pentru că spun exact ce cred eu despre el, în ciuda haosului și a durerii de mai devreme. E posibil oare ca atracția, chimia dintre noi să fie atât de intensă pentru că eu însemn pentru el mai mult decât toate celelalte femei care i s-au perindat prin viață? Semnalele pe care mi le trimite îmi indică asta, e adevărat, dar să-l aud spunându-mi-le înseamnă mult, mult mai mult pentru mine.

Își spunează mâinile cu un săpun și începe să mi le treacă pe brațe și pe piept. Îmi țin respirația când vârfurile degetelor îmi mângâie leneș sfârșurile în timp ce își face drum cu limba în sus, pe rotunjimea umărului meu.

— Nu mă pot sătura de tine.

Nici eu de tine.

Cuvinte care spun, fără să spună.

— Ești atât de rezervată... dar când intru în tine..., clatină din cap, cu un geamăt adânc de plăcere, parcă ai uita de toate, devii a mea, mi te dai complet.

Mă seduce din vorbe. Ca să nu mai zic de penisul care se întărește, apăsând exact în despărțitura dintre fesele mele.

— Și asta înseamnă că sunt dezinhibată? întreb, aplecând capul într-o parte ca să-mi pot mângâia obrazul de al său, neras și aspru.

Colton râde, un râs profund care reverberează în spatele meu.

— Păi, hai să vedem... Să facem o comparație cu jucătorii de baseball, că tot zici că-ți plac. Am ajuns la a treia bază¹, în public, pe un hol. De două ori. Rânjește. La a doua

1 Sărut cu limba. (n. tr.)

bază², pe plajă, întinși pe pătură. Obrajii mi se încing mai tare cu fiecare exemplu. *Homerun*³, sprijinită de fereastra dormitorului meu care..., și aici face o pauză, are vedere spre o plajă publică.

— Ce? exclam uimită.

Oh! La dracu! Nu știu ce-mi face, dar îmi pierd mințile când sunt cu el! Mă putea vedea oricine cu fesele lipite de fereastră în timp ce făceam sex! Și să se bucure nestingherit de spectacol. Acum chiar că mor de rușine. N-am de ales, trebuie să dau vina pe cineva.

— E numai din cauza ta, zic, îndepărtându-mă ca să-l pot stropi cu apă.

Un rânjel îngâmfat îi luminează fața. Mă bucur să-l văd din nou așa. Nu bântuit de demoni, ca mai devreme. Băiatul rău, întunecat și încruntat e din nou aici, față în față cu mine, cu genunchii și corpul ivindu-se printre clăbuci și o privire jucăușă în ochi. Cum să nu te îndrăgostești de un bărbat atât de complex?

Și când vorbesc de îndrăgostit, mă refer la modul acela nebunesc, care te face să uiți să-ți pui o plasă de siguranță.

La dracu! Sunt topită după el!

— Asta de unde ai mai scos-o?

Mă stropește la rândul său, prizându-mă de încheieturi cum încerc să-l stropesc iar și eu. Mă trage spre el în joacă, dar rezist. Atunci îmi dă drumul brusc, făcându-mă să cad și să arunc apă în toate direcțiile prin baie. Dau disperată din mâini, făcând clăbucul să zboare prin aer. Izbucnim în râs.

— Am fost cu suficient de multe femei, iubito, dar niciuna nu a dat dovadă de atâta senzualitate înăscută, ca tine, așa că n-ai cum să dai vina pe mine.

Bine că râdem. Remarca neașteptată îl face pe Colton să se tensioneze, chiar dacă buzele continuă să zâmbescă. Decid imediat că trebuie să continuăm să fim jucăuși, în

² Pipăit. (n. tr.)

³ Act sexual. (n. tr.)

ciuda faptului că mă ustură să-l aud vorbind de alte femei. Nu suport gândul la celelalte, dar nici n-am cum să ignor realitatea. M-aș putea folosi de această scăpare a sa ca să obțin mai multe informații în legătură cu ce mă așteaptă pe viitor. Și profit de ocazie să subliniez și ce-aș vrea eu.

— Nu serios? Ridic din sprânceană și mă apropii mai mult, zâmbind poznaș. O mulțime de femei, zici? Atunci mă felicit că am reușit să iau prin surprindere un bărbat experimentat, așa, ca tine.

Îmi plimb degetele ca în joacă pe linia gâtului său, coborând încet pe abdomen. Înghite cu greu la atingerea mea. Observ cum mărul lui Adam urcă și apoi coboară.

— Știi, ia, spune-mi, susur sugestiv băgând mâna sub suprafața apei către penisul de-acum erect. Toate femeile astea... Cam cât timp le ții prin preajmă?

Degetele mele se plimbă pe glandul umed, făcându-l să-și țină respirația.

— Nu e momentul potrivit să... aaah! geme când mâinile mele îi cuprind testiculele, masând ușor.

— Nu e niciodată momentul potrivit, dar o fată trebuie să facă ce trebuie să facă, știi tu, ca să afle.

Cobor cu gura pe pieptul său, îi cuprind un sfârc între buze, apoi mușc ușor. Mârâie de plăcere, cu gura întredeschisă când ridic ochii să-l privesc printre gene.

— Cât timp, Ace?

— Rylee..., mă imploră chiar înainte de a-i apuca celălalt sfârc între dinți, apăsând în același timp punctul acela sensibil de sub testicule.

— Patru, cinci luni, răspunde gemând.

Râd seducător, ascunzându-mi tresărirea și fiorul rece care-mi trece pe șira spinării. *Asta înseamnă că nu voi mai avea mult timp cu el.*

Îmi trec limba pe gâtul lui, până sus, la lobul urechii.

— Ahhh, face de plăcere când îl mângâi ușor de jur împrejur cu vârful limbii.

— Bine de știut...

Tace. Singurul zgomot care se aude este el, înghițind.

— Nu joci corect.

— Cineva mi-a zis odată că uneori trebuie să joci murdar ca să obții ce-ți dorești, îi șoptesc la ureche, citându-l. Sfârcurile, întărite din pricina aerului rece, mi se freacă de carnea tare a pieptului său.

Râde încet, din adâncul gâtului, iar ochii îi strălucesc amuzați pentru că știe că felul în care-l ating nu-l afectează doar pe el. Îmi las și cealaltă mână să alunece sub apă, privindu-l cum o urmărește din ochi făcându-se nevăzută. Îi ridică apoi la mine întrebător, curios să vadă unde vreau să ajung. Continuă să mă fixeze cu privirea și când îl cuprind cu mâna, de jos, și-ncep să o mișc rotund pe toată lungimea, mângâindu-i în aceleași timp glandul cu buricul degetului de la cealaltă mână.

— Iubito, aaah, ce bine e... geme.

Mă pârjolește, ochii plini de nevoie, de voluptate și simt cum iau foc pe dinăuntru la rândul meu.

Continui să-mi mișc mâna. Îmi place să-i fac asta. Îmi place să văd reacționând atât de visceral un bărbat ca el. Când mă opresc brusc, Colton deschide larg ochii până atunci întredeschiși de plăcere. Buzele mi se deschid într-un rânjet lent.

— Încă o chestiune..., zic, observând expresia confuză de pe chipul său, maxilarul încheștat, dornic să continui să-i ofer plăcere.

Acum, că am reușit să-l fac să fie atent, o iau de la capăt, mișcându-mi mâna în unghiuri noi, strângând mai tare. Colton geme, lăsându-și capul pe spate, pe marginea căzii. Mă opresc iar, ținându-i testiculele în mână.

— Știu că erai supărat, dar dacă mă mai tratezi vreodată cum ai făcut-o azi-dimineață, îl informez subliniind fiecare cuvânt, renunțând la tonul amuzat și strângându-l ușor în mână, dacă nu mă respecti, dacă mă jignești sau mă îndepărtezi, umilindu-mă, vreau să știi de pe acum că nu

mă voi mai întoarce cum am făcut-o astăzi, indiferent de motivele tale, de ceea ce simt eu pentru tine sau de ceea ce este între noi.

Colton se uită în ochii mei implacabili, dar amenințarea nu-l face nici să tresară. Buzele i se deschid într-o umbră de surâs.

— Cred că mă ai la mână, la propriu și la figurat, nu? mă provoacă, cu o privire drăcească.

Strâng încet, abținându-mă cu greu să nu rânjesc la el.

— Ne-am înțeles? Chestiunea nu este negociabilă, clar?

— Mai mult decât clar, iubito, îmi răspunde și văd în ochii lui că este sincer.

Satisfăcută de-acum că l-am făcut să priceapă, îmi schimb poziția și-mi iau mâna de pe testiculele sale. Ochi în ochi, îl cuprind din nou și-ncep să-l masturbez lent, exact ca mai devreme, când devenise atât de maleabil de plăcere.

— Nu este negociabilă, repetă Colton gemând lung.

Dar nu-i răspund, pentru că mă excită mult prea mult să-l văd așa.

— Ah, iubito, mârâie printre dinți, apucându-mă de șolduri și trăgându-mă la el. Ți place să joci murdar, eh?

Mă așez peste el, acceptându-i invitația, aplecându-mă înainte, trecându-i degetele prin păr, cu obrazul lipit de al său. Cobor pe el înnebunitor de încet, opunând rezistență mâinilor sale de pe șolduri care-mi cer mai repede și susurându-i în ureche exact ceea ce-mi spusese el mie odată.

— *Bun venit în liga profesioniștilor, Ace.*

Capitolul doi

- Ești sigur că te descurci?
- Mă descurc, răspunde amuzat, din bucătărie.
- Dacă nu, îți fac eu ceva rapid.
- Nu mai zice nimic. Îmi umpli capul de imagini cu tine făcându-mi chestii rapide, or, asta nu face altceva decât să mă împiedice să termin de pregătit micul dejun.

Râsul său ajunge până la terasa unde stau întinsă.

- Bine, atunci tac și stau cuminte aici, la soare. Te las cu imaginile din capul tău și-mi aștept mâncarea.

Îl aud râzând din nou, lipsit de griji, și inima îmi cântă de bucurie. Cred că a reușit să îndepărteze coșmarul de mai devreme și incidentul care a urmat. Dar știu, în adâncul sufletului, că a rămas în așteptare acolo undeva, chiar sub suprafață, pregătit să-i reamintească atrocitățile pe care le-a îndurat în copilărie. Coșmaruri. Rușine. Nevoia de a îndepărta totul folosindu-se de corpul unei femei. Amintiri atât de îngrozitoare, încât îi provoacă voma ori de câte ori reapar. Pot doar să sper că motivele care-mi vin în minte, pe care experiența profesională cu alți băieței mi le-a dezvăluit, să nu fie aceleași și în cazul lui Colton.

Oftez, încercând să îndepărtez de mine tristețea, să las căldura plăcută a dimineții însoțite să mă cuprindă, să mă bucur că m-am întors și că am reușit să șterg urmele trezirii

aceleia dezastruoase. Pot doar să sper că, în timp, Colton va avea suficientă încredere în mine cât să mi de destăinuie, să-mi poată vorbi despre ce i s-a întâmplat. Pe de altă parte, mă gândesc cine sunt eu să mă cred specială, să mă cred diferită, atât de diferită încât să mi se deschidă un om care s-a izolat emoțional de toată lumea, atât de multă vreme?

Din boxele de pe terasă începe să se audă muzică. Baxter își ridică o clipă capul, apoi și-l lasă să cadă la loc. Întinsă pe șezlong, urmăresc oamenii care-și fac antrenamentul de dimineață pe plajă. Deși, socotind după distracția noastră în cadă, nu cred că mai e chiar așa dimineață. Jur că nu știu ce m-a apucat și ce m-a determinat să mă comport așa cu ei. Nu e deloc felul meu.

Dar mi-a plăcut să fac din Colton o bucată de plastilină în mâinile mele. Iar după ce am terminat și de făcut și de spus, cu apa de-acum rece în cadă, Colton a făcut în așa fel încât să mă transform și eu, la rândul meu, într-o bucată de plastilină.

Însă tot joaca noastră din cadă mi-a dezvăluit și un amănunt nu tocmai plăcut: Colton a recunoscut că relațiile sale cu o femeie durează cel mult patru, cinci luni. *Rahat!* Poate că are dreptate Tawny. Se va plictisi de mine, de lipsa mea de experiență la pat. Încerc să nu mă gândesc că timpul meu cu el se va încheia curând. Mi se taie respirația și mă cuprinde panica doar imaginându-mi. Nu pot să-l pierd. Nu pot pierde ceea ce simt când sunt cu el. Înseamnă deja prea mult pentru mine, cu toate că încerc să-mi controlez sentimentele cât pot.

Vocea lui Jared Leto se aude din boxe cântând despre cum e să te apropii de limită. Închid ochii gândindu-mă că am trecut de mult de limitele pe care Colton mi-a spus în mod explicit că nu intenționează să le depășească. Dar cum să nu le depășesc, cum să nu mă prăbușesc, când el mă face să mă simt atât de uluitor de bine? Încerc să mă conving că este vorba despre sex. Că priceperea sa dincolo de orice am cunoscut eu până acum este cauza sentimentelor mele. Sentimente lipsite de orice rațiune, dacă țin cont că-l cunosc

de abia trei săptămâni. Or, eu știu că sexul de calitate nu înseamnă iubire.

Trebuie să nu uit asta. Să mi-o repet la nesfârșit, ca să mă salvez.

Și totuși îmi spune lucruri, face lucruri care mă fac să cred că nu sunt doar un „aranjament” pentru el. Îmi vin în minte, unul după celălalt, gesturi sau vorbe din ultimele trei săptămâni și mi-e imposibil să cred că nu vede și el că este posibil un noi. Dacă nu, atunci își bate joc de mine.

Vocea lui Matt Nathanson plutește prin aer; fredonez odată cu el *Come on Get Higher*⁴, cu gândurile aiurea, dezordonate. Mă simt cuprinsă de o senzație inexplicabilă de mulțumire.

— Voilă!

Deschid ochii. Colton pune o farfurie pe masa de lângă mine. Când văd ce e pe ea, pufnesc în râs.

— Oh, domnul meu, dar este perfect. Nu vă știam un bucătar atât de rafinat.

Întind mâna după o felie de pâine prăjită acoperită de brânză cremoasă și gem dramatic, apreciativ.

— De-li-cios!

Face o plecăciune teatrală spre mine, extrem de mulțumit de sine, apoi se trănțește alături.

— Mulțumesc. Mulțumesc.

Râde, ia și el o felie de pe farfurie și mușcă din ea cu poftă. Se sprijină în cot, cu abdomenul gol și pantalonii scurți coborâți sub șolduri. Priveliștea pe care mi-o oferă e tot un fel de mic dejun.

Mâncăm, ne jucăm unul cu celălalt provocându-ne, și mă întreb ce va urma acum. Deși n-aș vrea, ar trebui să plec acasă, să mă distanțez puțin de el, înainte ca toate câte s-au întâmplat noaptea trecută și tot ce simt pentru el să nu-mi iasă pe nas fără să vreau.

4 Lasă-te pradă extazului. (engl. în orig.) (n. tr.)

— Ți-am zis să le lași acolo, zice Colton din spatele meu, în timp ce spăl farfuria din mână. O să le spele Grace sau eu, mai târziu.

— Nu-i mare lucru.

— Ba e mare, îmi șoptește la ureche, lipindu-mă de el și cuprinzându-mă cu brațele pe la spate. Simt un fior coborându-mi direct între picioare.

Doamne, ce ușor m-aș putea obișnui cu toate astea! Bine că nu poate vedea expresia de pe fața mea! De satisfacție. Plină de adorație. De împlinire.

— Mulțumesc, Rylee.

Vorbește atât de încet, încât abia îi aud vocea din pricina apei care curge la robinet.

— E doar o farfurie și un cuțit, Colton. Serios.

— Nu, Rylee. Mulțumesc.

Îi simt cuvintele grele de sentimente — un om care se înecă în emoții necunoscute.

Las jos farfuria și opresc apa, să-l aud mai bine. Să-i permit să exprime ceea ce simte nevoia să exprime. Poate că nu am cine știe ce experiență cu bărbații, dar atâta lucru știu și eu: în rarele momente când un bărbat dorește să vorbească despre ce simte, despre emoțiile pe care le simte, e vremea să taci și să asculți.

— Pentru ce? întreb degajat.

— Pentru azi-dimineață. Pentru că m-ai lăsat să-mi descâlcesc emoțiile așa cum aveam eu nevoie. Pentru că m-ai lăsat să mă folosesc de tine, fiindcă altfel nu știu cum să mă liniștesc. Îmi dă coada la o parte și mă sărută pe ceafă. Pentru că mi-ai permis să mă ocup de mine, punându-te pe tine deoparte.

Îmi mușc buza tare când îl aud, să mă împiedic să-i spun ce mă gândeam mai devreme că nu trebuie să-i spun. Îmi ia câteva clipe să-mi aleg cu grijă cuvintele.

— Eu zic că mi-ai oferit partea mea cu vârf și indesat, acolo, în cadă.

— Ah, da? Își freacă nasul de locul acela sensibil de sub urechea mea, înnebunindu-mă de plăcere. E bine de știut, dar continui să cred că încă îți sunt dator și că trebuie să remediez ce s-a întâmplat.

— Ah, da?

— Îm-hm.

— Ești insațiabil, Colton. Râd și mă răsucesc în brațele sale. Îmi capturează imediat gura într-un sărut care mă face să simt furnicături până în vârful degetelor de la picioare. Îmi plimbă palmele pe abdomen, pe sâni, pe spate, lipindu-mă de el.

— Acum haide să discutăm despre ce aveam eu mai devreme în minte, cu tine care-mi „faci ceva rapid”. Aș adăuga și niște pantofi *stiletto*. Și un bici. Rânjește într-un mod care mă pune pe jar.

— Hm-mm!

Sar ca arșă de lângă Colton când aud în apropiere pe cineva dregându-și glasul în apropiere.

— Hei, bătrâne! îl salută Colton.

Ridic brusc capul, cu obraji roșii ca focul. Cei doi se îmbrățișează ca doi urși. Musafirul stă cu spatele la mine, nu-l pot vedea decât pe Colton. Chipul său exprimă bucurie. Se strâng tare în brațe.

Îi aud murmurând bărbătește în timp ce se cuprind unul de celălalt, bătându-se cu mâinile pe spate; când încep să bănuiesc cine este, mă fac și mai roșie la față. Dacă a auzit ce îmi zisese Colton? Bănuielile îmi sunt confirmate când cei doi se desprind din îmbrățișare și musafirul îi pune lui Colton o mână pe obraz, cu o expresie îngrijorată pe chip. Vede ceva în ochii fiului său.

— Ești bine, băiete?

Colton se uită în ochii tatălui său o clipă. Mușchiul maxilarului îi zvâcnește din pricina efortului de a-și controla emoțiile. Dă din cap ca da, după un moment, și buzele i se deschid într-un zâmbet tandru.

— Da..., sunt bine, tată, încuviințează aruncând o privire spre mine și apoi din nou spre tatăl său.

Se trag unul în brațele celuilalt din nou, strângându-se repede, bărbătește, cu palmele puternice deschise pe spinare, înainte de a se despărți. Ochii limpezi și cenușii ai lui Andy Westin se îndreaptă spre mine, apoi spre Colton, cu dragoste și, cred, cu surpriză. Șoc, mai curând.

— Tată, ți-o prezint pe Rylee. Colton își drege glasul. Rylee Thomas.

Mda. Femeia pe care tatăl lui Colton și-o va imagina de-acum înainte încălțată cu pantofi stiletto și cu un bici în mână. Excelent. Pot să mor?

Ne apropiem un pas unul de celălalt și-mi întinde mâna. Încerc să par calmă, deși mă aflu în fața unei legende de la Hollywood, care tocmai m-a surprins într-o situație jenantă. Dar când îi întâlnesc privirea caldă, încă uluită, mă mai relaxez puțin.

— Încântat de cunoștință, Rylee.

Zâmbesc timid și-l privesc în ochi în vreme ce-i strâng mâna.

— Asemenea, domnule Westin.

Nu e pe cât de înalt mi-l imaginasem, dar are ceva care-i dă un aer de măreție. Însă zâmbetul său este cel care mă captivează. Ar înmuia și cea mai rece inimă.

— Haide, lasă timiditatea, mă dojenește, dându-mi drumul la mână și aranjându-și părul grizonant de pe frunte. Spune-mi Andy.

Încuviințez și-i zâmbesc. Observ că se uită amuzat la Colton, cu un surâs satisfăcut pe chip.

— Scuze, n-am vrut să vă întrerup...

— Nu, nu, nu ne-ați întrerupt, mă bâlbâi eu.

Colton se-ntoarce spre mine cu o sprânceană ridicată a negare, dar din fericire nu mă contrazice.

— Ba bine că nu, Rylee. Scuzați-mă. Îi aruncă o privire indescifrabilă lui Colton. Am fost plecat pe platoul de filmare, în Indonezia, două luni; m-am întors aseară târziu și mi-era dor de băiatul ăsta al meu.

Îl bate pe spate pe Colton cu drag. Afecțiunea nemascată pentru fiul său mă face să-l îndrăgesc și mai mult. Dar și mai emoționantă este adorația cu care-l privește Colton. Chipul i se luminează de venerație când se uită la tatăl său.

— Oricum, îmi pare rău că am dat buzna. Colton nu are niciodată... ehm, își drege glasul, ...Colton este de obicei singur, mahmur după vreo noapte nebună. Râde.

— E clar că nu v-ați mai văzut de ceva vreme, așa că n-o să vă stau în cale. Îmi iau geanta și o șterg.

Zâmbesc politicos, apoi mă încrunt. Nu am cu ce pleca, mașina mea nu este aici.

Colton rânjește la mine, pricepând imediat.

— Tată, trebuie să o conduc pe Rylee acasă. Mă aștepți aici sau trec eu mai târziu pe acasă?

— Vezi-ți liniștit de ale tale. Oricum am niște treabă. Treci pe-acasă mai târziu dacă poți, băiete. Andy se-ntoarce spre mine, cu un zâmbet afectuos. Mă bucur tare mult că te-am cunoscut, Rylee. Sper să ne mai vedem.

Drumul de la Malibu spre casă este pe cât de frumos era de așteptat, dar norii încep să se adune și să acopere linia coastei pe măsură ce ne apropiem de Santa Monica. Vorbim de una, de alta, nimic serios, dar simt cumva cum Colton se îndepărtează de mine. Nu e ceva ce spune, ci, mai degrabă, ce rămâne nespus.

Nu e nepoliticos, nici rece, dar tace, tace într-un mod imposibil de ignorat. Nu mă mai mângâie, ca de obicei, în

timp ce conduce. Nu-mi mai aruncă priviri provocatoare, nici zâmbete tandre. Nu mai face glume.

Presupun că se gândește la coșmarul său, așa că îl las în pace și privesc pe fereastră, la coasta oceanului pe lângă care trecem. Pe fundal, în surdina, se aude la radio Pink cântând *Just Give Me a Reason*⁵. Părăsim autostrada, îndreptându-ne spre casa mea. Cânt încet; cuvintele mă fac să mă gândesc la evenimentele petrecute de dimineață; când ajung la refren, observ cu coada ochiului cum Colton se întoarce să mă privească. Știu că ascultă versurile pentru că dă din cap și surâde; e un mod tăcut de a-mi transmite că a priceput mesajul, că-i vorbesc despre sentimentele mele.

Tăcem gânditori amândoi o vreme.

— Ăăă, o să am programul foarte încărcat în următoarele două săptămâni. Îmi aruncă o privire, iar eu încuvîntez înainte ca el să-și întoarcă înapoi privirea la traficul dinaintea noastră. Am de filmat o reclamă pentru Merit, un interviu cu Playboy... ăăă, și trebuie să particip la *Late Night with Kimmel*⁶ și o mulțime de alte rahaturi, spune în timp ce semaforul se face verde. Fără să mai vorbim de tot bâlciul pentru campania de sponsorizare a cauzei voastre.

Nu mă deranjează modul în care vorbește, nici pe mine nu mă încântă în mod deosebit „bâlciul” care știu că va urma.

— Lasă, că publicitatea prinde bine întotdeauna, nu?

— Mda.

E iritat. Se ghicește ușor pentru că își pune ochelarii de soare la ochi.

— Tawn face o treabă excelentă anul ăsta cu presa. Așa și trebuie să fie... și sunt recunoscător că mi se dă atenție, dar cu cât mai multe rahaturi am pe cap, cu atât mai puțin timp îmi rămâne de petrecut pe pistă. Or, eu am nevoie să fiu pe pistă, mai ales că se apropie sezonul.

— Desigur, spun, în timp ce trage pe strada mea.

5 Dă-mi un motiv, unul singur. (engl. în orig.) (n. tr.)

6 Emisiune tip talk-show găzduită de canalul ABC și prezentată de Jimmy Kimmel. (n. tr.)

Ce altceva aş putea zice? Nu mă pot abţine să nu zâmbesc ironic. Am petrecut împreună douăzeci şi patru de ore extrem de intense. Mi-a făcut loc în universul său intim, şi asta nu e puţin lucru. Chimia dintre noi e indiscutabilă, mai mult, parcă s-a intensificat şi mai tare după noaptea trecută. I-am povestit despre Max, iar el a ascultat cu compasiune, fără să judece.

Apoi s-a petrecut tot ce s-a petrecut dimineaţa. O oră plină de injurii, de otravă, de emoţii copleşitoare.

Şi nu mi-a pomenit nici măcar o dată despre aranjamentul său idiot, cum că vrea el mai puţin, iar eu vreau mai mult. Iar acum, suntem iar într-un proverbial impas: Colton una zice, alta face.

Poate că zâmbetul meu reflectă optimismul pe care-l simt în ce ne priveşte. Pentru mine are mai mare greutate tot ce nu-mi spune, decât ceea ce spune.

Oftez când parchează pe aleea din faţa casei. Colton îmi deschide uşa. Îmi zâmbeşte tandru, apoi, cu palma sprijinită pe spate, mă ghidează spre casă. Încerc să ghicesc ce înseamnă tăcerea sa, dar nu prea reuşesc.

— Mulţumesc pentru seara minunată.

Mă întorc cu faţa la el. Ajunseserăm pe verandă. Îi zâmbesc timid. Şi... Mă opresc, încercând să-mi dau seama ce să adaug despre dimineaţa de azi.

— Şi pentru trezirea oribilă? Încheie el pentru mine, cu vocea plină de regret şi privirea stânjenită.

— Da, şi pentru trezirea oribilă, admit tăcut în vreme ce Colton se joacă absent cu cheile de pe breloc. Dar am trecut peste...

Nu-şi ia ochii de pe chei când îmi răspunde.

— Ştii, îmi pare rău. Oftează şi-şi trece mâna prin păr. Nici nu ştiu cum să...

— Colton, e în regulă, îi spun. Ridic o mână şi-l strâng de braţ, pentru a-l face să înţeleagă că spusesem deja ce aveam de spus despre asta azi-dimineaţă. Inclusiv că nu voi mai tolera să-mi facă acelaşi lucru din nou.

— Nu e deloc în regulă.

Ridică în sfârșit ochii la mine. Sunt plini de emoții contradictorii. Parcă-i simt gândurile, incapacitatea de a decide...

— Nu meriți să ai de-a face cu așa ceva... cu toate porcăriile mele, murmură abia auzit, de parcă ar vorbi mai mult cu sine.

Iar asta mă face să pricep că suferința lui este mult mai profundă și mai complexă decât evenimentele de azi-dimineață.

Ochii îi sunt plini de regret. Întinde mâna și-mi dă o șuviță după ureche, în vreme ce eu încerc să înțeleg ceea ce nu-mi spune.

— Colton, ce încerci să...

— Uite-te și tu ce ți-am făcut azi-dimineață. Ce-am putut să-ți zic. Cum te-am rănit, te-am izgonit. Asta sunt eu. Așa fac. Și nu știu cum să... *Rahat!*

Strânge din dinți și-și întoarce privirea spre stradă, unde un adolescent pe role își croiește drum pe trotuar. Mă concentrez pe zgomotul roților care se lovesc de bordură încercând ce procesez ce spune Colton. Se întoarce iar spre mine; trăsăturile lui izbitor de frumoase sunt tensionate.

Închid ochii și respir adânc, încercând să mă pregătesc pentru ceea ce urmează. Pentru ceea ce văd scris în expresia lui resemnată.

— Țin la tine, Ry. Îmi pasă de tine. Clatină din cap, cu mușchiul maxilarului pulsând. Își caută cuvintele. Dar nu știu cum să fiu... Se poticnește în cuvinte încercând să zică ce are de zis. Meriți pe cineva dispus cel puțin să încerce să fie asta pentru tine.

— Să fie ce, Colton? Întreb.

Fac un pas spre el. Se îndepărtase, dar nu vreau să-l las să rupă firul acela invizibil care ne leagă. Afirmațiile sale confuze mă lasă perplexă. Dar nu se compară cu neliniștea care-mi cuprinde stomacul și-mi strânge inima. Buzele mi se desfac. Oftez adânc.

Disconfortul său este atât de vizibil, încât abia reușesc să mă abțin să nu mă duc la el să-l iau în brațe. Să-l liniștesc, folosindu-mă de intimitatea fizică, pentru că mi se pare singurul lucru care funcționează. Își pleacă privirea din nou, oftând din rărunchi în vreme ce eu îmi țin respirația.

— Meriți pe cineva dispus cel puțin să încerce să fie ceea ce ai nevoie. Să-ți ofere ce-ți dorești... Iar eu nu cred că pot.

Clatină din cap, cu ochii pe nenorocitele alea de chei. Sinceritatea cu care-mi vorbește îmi provoacă un nod în gât.

— Îți mulțumesc că ești tu, că te-ai întors azi-dimineață.

În sfârșit! A spus ceva de care să mă pot agăța, o trambulină de pe care pot sări, să plonjez pe subiect.

— Păi tocmai asta e! îi zic.

Îi pun un deget sub bărbie și i-o ridic, obligându-l să mă privească în ochi, întocmai cum face el de obicei cu mine, să vadă că nu mă sperie cuvintele sale. Că sunt suficient de puternică pentru amândoi cât să-i permit să iasă la liman, să-și rezolve problemele.

— M-am întors, da. Pentru tine. Pentru mine. Pentru ceea ce suntem noi doi împreună. *Pentru tot ce am putea deveni dacă mi-ai deschide inima...*

Îl mângâi pe obraz și-l țin așa, cu palma făcută căuș. Închide ochii la mângâierea mea.

— E prea mult, prea repede, Rylee... Trage aer în piept și deschide ochii. Se uită la mine. Frica pe care i-o citesc în privire mă sfâșie. Am fost... de atât de mult timp..., și tu, altruismul tău mă consumă..., se poticnește, ridică mâna și o pune peste a mea. Nu-ți pot oferi ce ai nevoie pentru că nu știu cum. Nu știu să trăiesc, să respir, să simt decât așa, distrus cum sunt. Și să fiu cu tine? Tu meriți pe cineva întreg. Or, eu nu sunt, pur și simplu.

Îmi vin în minte cuvintele melodiei de mai devreme, din mașină, și-mi ies din gură înainte să le pot opri.

— Nu, Colton. Nu, îi spun, asigurându-mă că se uită în ochii mei. *Nu ești distrus. Ești doar un pic mototolit.*

Și, în ciuda faptului că-i vorbesc pe un ton serios, Colton izbucnește într-un hohot autoironic de râs. Tocmai îmi exprimasem din nou sentimentele prin cuvintele unui cântec. Dă din cap la mine.

— Pe bune, Rylee? Versuri din cântece?! Întreabă, iar eu ridic din umeri, dispusă să fac orice doar să-l fac să abandoneze drumul pe care a apucat-o.

Zâmbetul îi dispare și chipul îi redevine serios sub privirea mea.

— Am nevoie de timp să dau de cap situației... tu... e prea...

Îi simt durerea și nu vreau să stau cu mâinile încrucișate să mă uit cum îi umple ochii, așa că aleg să îi ofer ceea ce are nevoie, ca să subliniez cât suntem de legați. Mă ridic pe vârfuri și-mi apăs buzele de ale sale. O dată. De două ori. Îi trec limba printre buze, căutând-o pe-a sa. Nu înțelege dacă-i spun, așa că trebuie să-i demonstrez. Îi susur mângâieri cu vârful degetelor, pe maxilar, prin păr. Mă lipesc strâns de el. Îl sărut încet, decadent, dansând cu limba în gura sa.

Cedează puțin câte puțin, corpul i se relaxează, mă acceptă, se lasă pradă senzației care ne unește. Dorinței. Nevoii. Adevărului. Ridică palmele și-mi cuprinde obraji, mângâindu-mă cu degetele mari. El aspru, eu moale, exact ca noi doi. Mă sărută o ultimă dată, lung, stăruitor, apoi își proptește fruntea de a mea. Rămânem așa o vreme, ochii închiși, mângâindu-ne fața unul cu respirația celuilalt, două suflete care se caută.

Mă simt calmă. Împlinită. Simt că suntem uniți.

— *Pit stop*, îmi murmură pe buze pe neașteptate, făcându-mă să tresar.

Poftim?!

Încerc să mă dau înapoi, să-l pot privi, dar Colton mă ține lipită de el, tâmplă lângă tâmplă, și nu mă lasă să mă

mişc. Nu știu cum să reacționez. Inima mi-e încremenită de incredulitate, iar mintea calculează deja cu cinci pași înainte.

— *Un pit stop?* repet încet, cu creierul învârtindu-se titirez.

Slăbește strânsoarea, permițându-mi să mut capul ca să-l pot privi, dar refuză să se uite în ochii mei.

— Ori un *pit stop*, ori cheile de la casa din Palisades — și le poate aduce Sammy — să ne întâlnim acolo din când în când. Ridică încet ochii la mine. E singurul mod în care aş putea menține situația sub control.

Îl aud, dar nu cred că înțeleg. N-am cum, mi-e imposibil să înțeleg. Chiar a venit cu asemenea propunere la mine, după tot ce trăiserăm noaptea trecută? După tot ce s-a întâmplat azi-dimineață? Mă bagă iară la categoria „aranjamente”?!

Așa o să funcționeze lucrurile între noi mereu?

Ba pe dracu, domnule Donovan!

Simt nevoia să mă îndepărtez, să nu ne mai atingem și rămânem așa, ochi în ochi. În fața mea se află un bărbat care cu câteva ore mai devreme se făcuse bucăți și care acum vrea să se îndepărteze de mine, pentru a restabili starea de izolare care, pentru el, înseamnă supraviețuire. Propunerea lui mă ustură, dar refuz să-l cred. Refuz să cred că nu simte nimic pentru mine. Poate că tot ce s-a întâmplat l-a speriat: e greu să accepți pe cineva lângă tine când ești obișnuit să fii mereu singur. Poate că se folosește de episodul de dimineață, când s-a prăbușit și a încercat apoi să mă rănească, pentru a mă trimite la locul meu, să nu-i pot face rău mai târziu. Îmi doresc cu disperare să cred că despre asta este vorba, însă e greu să nu las loc dubiilor care mă chinuiesc.

Sper să poată vedea în ochii mei că sunt uluită. Șocată. Și că nu mi-e teamă. Încep să procesez durerea care-și face loc spre suprafață, dezamăgirea că m-a respins. Și, dintr-odată, îmi dau seama.

E felul său de a *încerca*.

Poate că vrea să-mi spună că are nevoie de o pauză, poate vrea să spună că avem totuși o speranță. Că ori îi dau spațiul de care are nevoie pentru a procesa ce se întâmplă prin mintea lui, ori pot alege să fiu pentru el un „aranjament”. Îmi spune că mă vrea în viața lui, cel puțin pentru moment, dar este copleșit, depășit de situație.

E felul său de a încerca. Nu vrea să mă îndepărteze, nici să mă rănească, ci-mi spune, cu vorbele pe care tocmai eu i le sugerasem, că are nevoie de spațiu. A ales cuvintele acelea tocmai pentru ca eu să înțeleg.

Îmi înghit orgoliul și îndepărtez de mine senzația că nu mă vrea, care, oricât aș încerca să fiu de rațională, rămâne o palmă peste față. Trag aer adânc în piept, cu speranța ca *pit stop*ul acela să fie cauzat de o simplă pană de cauciuc, și nu de faptul că ne apropiem de finalul cursei.

— Bine, spun, lăsând cuvântul să mi se rostogolească pe limbă. *Pit stop* să fie, îi ofer, rezistând tentației de a-l cuprinde în brațe și de a mă folosi de atingerea fizică pentru a mă liniști.

Întinde mâna și-mi trece degetul mare pe buza de jos, cu ochii plini de emoție.

— Mulțumesc, șoptește.

E doar o străfulgerare, dar reușesc să o văd în privirea sa: *e ușurat*. Iar eu mă întreb dacă e ușurat că am ales un *pit stop* în locul aranjamentului sau fiindcă în momentul acesta se poate îndepărta fără alte presiuni.

— Îm-hm, e tot ce reușesc să zic, înecându-mă în lacrimi.

Colton se apleacă, iar eu strâng ochii când îmi așterne un pupic abia simțit pe vârful nasului.

— Mulțumesc. Pentru seara trecută. Pentru azi-dimineață. Și pentru *ceea ce faci acum*.

Mă limitez să dau din cap, nu am curajul să deschid gura acum. Colton mă mângâie pe braț și apoi mă strânge de mână. Se dă puțin înapoi și mă fixează cu privirea.

— Te sun, da?

Dau iar din cap. O să mă sune? Când? Peste două zile? Două săptămâni? Niciodată? Se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Pa, Ry.

— Pa, spun cu un fir de voce.

Îmi mai strânge o dată mâna, apoi se întoarce și pleacă. Îl privesc urcându-se în mașina Range Rover, ieșind de pe alee și apoi dând colțul. Sunt mândră de ce am reușit să obțin azi, deși nu-mi pot împiedica un fior de teamă.

Scutur din cap și oftez. Taylor Swift are dreptate. *Loving Colton is like driving a Maserati down a dead end street*⁷. Și după episodul de adineauri, mă simt de parcă m-aș fi bușit deja frontal de zid.

⁷ A-l iubi pe Colton e ca și cum ai conduce un Maserati direct într-un zid. (engl. în orig.) (n. tr.)

Capitolul trei

De două zile, eu și Haddie suntem ca două nave care trec prin port fără să se întâlnească; moare de curiozitate să aștepte cu biletul pe care i l-am lăsat, despre noaptea petrecută la Colton. Sunt încă bulversată de ce s-a întâmplat între plecarea de la el și sosirea acasă la mine. Acum eram iubiți, acum a apăsător butonul de pauză. Sunt confuză și cu capsă pusă și disperată să-l revăd. Am nevoie să-mi dau seama dacă tot ce am crezut că simțim amândoi a fost real sau doar fructul imaginației mele. Și sunt furioasă și rănită și sufocată de dorința de a fi ceva ce mă tem că nu voi fi niciodată și mă doare sufletul din cauza asta. Am luat la puricat și analizat fiecare secundă petrecută în mașină, în drum spre casă. Singura concluzie pe care am putut-o trage este că forța legăturii dintre noi îl dă peste cap. Că l-a speriat faptul că m-am întors, când orice altcineva în locul meu ar fi plecat. Însă, chiar și așa, gândind la rece, tot nu reușesc să mă liniștesc. Am plâns, pradă dubiilor, ascultând Matchbox Twenty *pe repeat*, pe iPod. Norocul meu cu serviciul, care mă ține ocupată cu ture de douăzeci și patru de ore.

Beau o gură de Diet Coke, fredonez melodia *Stupid Boy* și termin de făcut salata când aud ușa de la intrare trântindu-se. Abia acum realizez ce dor îmi fusese de Haddie! Nu mă pot abține să nu zâmbesc de bucurie. Fusese ocupată

și ea, lucrase la proiectele noului client pe care PRX voia să-l promoveze și, practic, dormise pe la birou.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, mototoala mea! exclamă intrând în bucătărie și mă cuprinde într-o îmbrățișare care-mi încălzește sufletul.

— Știu. Ți dau paharul cu vin. Cina e aproape gata. Du-te să te schimbi și mișcă-ți fundul înapoi aici, să-ți povestesc tot.

— Vezi poate îmi mai ascunzi lucruri, mă avertizează, aruncându-mi una dintre privirile ei tipice înainte de a ieși din bucătărie.

Am mâncat. Suntem la a doua sau a treia sticlă de vin, cred. Faptul că am pierdut socoteala îmi spune clar că m-am relaxat suficient și că i-am turnat totul lui Haddie. Mi-a replicat fără menajamente, poveste după poveste, făcându-mă să mă prăpădesc de atâta râs.

Din boxe se aude încet *Should I Stay*⁸. Haddie se lasă pe spate pe scaun și-și întinde picioarele pe podea. Are o pedichiură perfectă. Roz-bombon.

— Și, ați mai vorbit de atunci?

— Nu. Mi-a trimis vreo două mesaje la care am răspuns monosilabic.

Dau din umeri. Sunt și mai confuză acum, după ce i-am povestit totul.

— Cred că s-a prins că ceva mă supără, dar nu m-a întrebat nimic.

Haddie pufăie zgomotos.

— La ce te aștepți?! E bărbat! Ceea ce înseamnă că:
1 — habar n-are, și 2 — n-o să te întrebe nici dacă s-a prins că ești supărată.

— Adevărat, recunosc, chicotind cherchelită.

Tristețea care m-a apăsă în ultimele zile se disipează hohot după hohot.

8. Să stau sau să plec? (engl. în orig.) (n. tr.)

— Asta oricum nu-l scuza. E un bou! spune tare, ridicând paharul.

— Nu-mi vine să-l fac bou, o contrazic, dojenindu-mă în același timp că-i iau apărarea, deși este singurul vinovat pentru starea mizerabilă în care mă aflu. Haddie se limitează să ridice din sprânceană la mine, cu un rânjet pe față. Vreau să zic... în definitiv, eu am fost cea care i-a spus că poate cere *piua* dacă are nevoie, în loc să mă îndepărteze. Dar tot nu înțeleg cum e posibil ca acum să mă sărute, și după două secunde să vrea să-și ia o pauză.

— Lasă-mă să mă gândesc un moment, spune amuzată, cu o expresie teatrală de concentrare. Sunt un pic amețită de la atâta vin.

Mă hlizesc la ea. Face o figură hotărâtă, decisă să socotească bine totul și să-mi ofere un răspuns.

— Gataaaa! M-am prins! exclamă victorioasă. Cred că... ăăăhm, Rylee, cred că s-a căcat pe el de frică.

Capul îmi pică pe spate, râd isteric. Când e pilită, Haddie are gura spurcată rău.

— Hmm, ce perspicace ești, Had!

— Nuuu, stai, stai!

Își agită mâinile prin aer. Vinul se clatină periculos în pahar, dar nu se varsă, din fericire.

— Deci, din ce mi-ai zis, tu te-ai deschis, i-ai povestit chestii, apoi te-a regulat de ți-au sărit capacele...

Pufnesc, reușind cu greu să nu stropesc cu vinul din gură jur-împrejur.

— Haddie, Isuse!

— Ce, nu-i așa? vorbește ea tare, de parcă aș fi tembelă, privindu-mă țință în ochi.

Dau din cap că da. N-am de ales.

— Așa. Deci, cum ziceam... Ați flirtat și v-ați distrat și a fost minunat. Și-a dat seama că îi place să te aibă prin preajmă, pe la el pe acasă. S-a simțit în largul lui. Și-apoi a

apărut *tutii*. Faptul că altcineva te-a văzut acolo cred că l-a făcut să simtă că se întâmplă de-adevăratelea. Toate astea laolaltă, Rylee, probabil l-au îngrozit pe domnul *Aventura de-o-noapte*!

Mă uit la ea peste buza paharului, aducându-mi genunchii mai aproape de piept. Are dreptate, știu, dar tot mă doare. Și doar el ar putea să mă liniștească, asigurându-mă că așa e, că e doar speriat. Ar trebui să fiu mai atentă, să-mi păzesc mai bine inima, să mă retrag puțin și eu. Nu trebuie să mă dau lui cu atâta ușurință, când el continuă să aibă rezerve.

— Doamne, mormăi lăsându-mi capul să cadă pe speteaza canapelei. De când mă știu nu am mai fost așa confuză în legătură cu cineva sau ceva. Îneebunesc stând aici și văicărindu-mă, exact ca o muierușcă. Nu vreau să fiu o muierușcă, mi-am promis să nu devin niciodată o muierușcă. Zici că sunt una dintre tipele de care râdem noi două, oftez. Te rog, împușcă-mă!

Haddie chicotește.

— Îți cam sfârâie călcâiele după el. Rahat! Tu și Colton îmi dați dureri de cap.

Stau și mă tot uit la tavan, mormăi aprobator la spusele lui Haddie, deși nimeni nu-i solicitase opinia. Apoi ridic capul și mă uit la ea.

— Cred că ai dreptate. Cred că l-am speriat, zic, gânditoare, dând pe gât ultima gură de vin din pahar. Și dacă vreau să fiu corectă, trebuie să admit că el mi-a zis de la bun început că nu-mi poate oferi mai mult.

— Dă-o dracu de corectitudine! strigă ea, subliniindu-și vorbele cu degetul mijlociu.

Pufnesc în râs.

— Știu, dar n-am niciun rahat de vină că m-am îndrăg...

— Ha! Eram sigură!

Sare-n picioare și m-arată cu degetul. Strâng din ochi și clatin din cap. Gura mea spartă!

— Cred că după revelația asta mai am nevoie de niște vin!

Dă să plece, trece pe lângă mine, apoi face un pas înapoi și mă țintuiește cu privirea.

— Ry, ai bocit din cauza asta? După el?

O-ooo! Haddie are expresia aia. Aia cu „rezolv eu problema, stai așa”. Mă holbez la ea ca o toantă, în tăcere.

— Rylee, fii atentă la mine. Știu că arată ca Făt-Frumos și că regulează ca armăsarul lui Făt-Frumos, dar, scumpo, dacă chiar îl vrei, atunci fă-l să suspine un pic după tine.

Pufăi la ea.

— Mersi frumos, ție ți-e ușor. Te-ai mai jucat jocul ăsta. Da eu n-am nici cea mai vagă idee ce să fac.

— Schimbi tactica. Până acum i-ai arătat cum poate fi viața lui când te are pe tine aproape. Acum a venit vremea să-i arăți cum e când nu te mai are așa aproape. Arată-i că știi să trăiești și fără el, chiar dacă te ucide să faci asta. Se așază pe brațul canapelei și mă țintuiește cu privirea. Rylee, adevărul e că toți bărbații ar vrea să fie *ca* el și toate femeile ar vrea să fie *cu* el. E obișnuit să se simtă dorit. Să se lase căutat, așteptat. Trebuie să te porți iar ca înainte. Înainte de a te îndrăgosti de ticălos. Lasă-l pe el să alerge după tine.

Continui să mă holbez la ea clătinând din cap. Mai francă de-atât nu putea să fie. Haddie țuguie din buze și-și lasă gânditoare capul într-o parte.

— Știu că te-a făcut să plângi. Merită, Rylee? Să plângi pentru el? Chiar merită?

Ochii mi se umplu de lacrimi. Încuviințez. Mă uit în ochii ei.

— Da, Haddie. Merită. Colton are o latură... Este exact opusul tipului arogant, băiatului rău pe care-l descrie presa. Este sincer, tandru. Adică... nu e vorba doar de sex. Ridic din umerii zâmbind. Haddie mă scrutează din priviri. Și da, *chiar este atât de bun la pat încât...*

— Puteam să bag mâna-n foc! exclamă arătându-mă cu degetul. Mi-ai ținut-o ascuns!

— E, na! exclam și eu, hlizindu-mă cu ea.

Se așază lângă mine, clătinându-se un pic și-mi smulge paharul gol din mână.

— Haide, varsă sacul acum. Să-mi mai aduc și eu aminte cum e. Măcar din povestit. Sărută „în australiană?”
*De câte ori te-a făcut să-ți dai drumul acolo, la el acasă?

Mă fac purpurie de rușine. O ador și o urăsc!

— În australiană? Despre ce naiba vorbești?!

Râde obraznică și atotștiutoare la mine, cu o strălucire ghidușă în ochi.

— Cu limba, fată! se amuză ea, coborându-și privirea sugestiv spre coapsele mele și ridicând-o înapoi la mine.

Mă uit la ea cu gura căscată. Nu-mi pot abține un chicot.

— Haide, lasă-mă și pe mine să mă bucur. Prin tine. *Te roog.*

Strâng ochii de stânjeneală. Mi-e imposibil s-o privesc.

— Aăă, să zicem că se pricepe ca un australian nativ.

— Eram sigurăăă! strigă, ridicându-se și dând din fund prin sufragerie într-un dans al bucuriei.

— Șiîî...? insistă.

— Șiîî? fac pe toanta.

— Cât duce? Trebuie să știu dacă eticheta de Adonis e meritată din toate punctele de vedere. De câte ori?

9 Argou. Sex oral. (n. tr.)

Strămb din buze, recapitulând mintal datele și locurile în care eu și Colton făcuserăm sex.

— Mmm... opt. Sau nouă? Nu sunt sigură. Am pierdut șirul.

Haddie se oprește brusc din dansat, cu gura căscată. Apoi rânjește fasolea la mine.

— Și mai poți să mergi? Vulpiță șireată ce ești! Mă bucur pentru tine.

Se întoarce, se clatină nesigură pe picioare și pornește spre bucătărie să mai aducă o sticlă de vin.

— M-aș băga și eu în rahat pentru un tip capabil de așa ceva, mersi frumos. Deci am avut dreptate cu treaba cu armăsarul, strigă din bucătărie și apoi nechează făcându-mă să mă înec de râs.

Îmi sună telefonul și pentru prima dată în ultimele zile nu mă arunc spre el să văd cine e. Sunt prea pilită și oricum am crezut de prea multe ori până acum că e el și degeaba. În plus, Haddie a zis că trebuie să-l fac să suspine un pic după mine.

Ușor de zis, greu de făcut. Decizia mea se face praf după al treilea țârâit al soneriei și dau să mă ridic, împleticindu-mă. Îmi spun că nu voi răspunde. *În-niciun-caz*. Mă omoară Haddie dac-o fac. Dar chiar și așa, vreau să văd cine e.

— Vorbești de lup și lupul sună, o aud pe Haddie zicând cu ochii pe display-ul telefonului meu.

O privesc nedumerită cum dă muzica tare și-mi ia telefonul, răspunzând. *Nu e de bine*. Haddie beată și decisă să mă apere este o combinație letală.

— Had, dă-mi telefonul! zic, dar știu că e în van.

Rahat!

— Alo, da? Ați sunat-o pe Rylee. Cu ce vă pot ajuta?

Urlă de parcă ar fi la discotecă. Rânjește la mine ridicând din amândouă sprâncenele odată, în timp ce Colton probabil zice ceva la capătul celălalt.

— Cine? Nu înțeleg. A, hei, bună Colby! Oh, scuze. Am crezut că ești Colby. Cine? Oh, salut, Colton! Sunt Haddie. Colega de apartament a lui Rylee? Îm-hm. Da, nu, e cam pilită acum și foarte ocupată, nu poate să vorbească, dar pot eu. Râde tare la ceva ce spune Colton. Deci, fii atent. Nu te cunosc prea bine, dar pari un tip de treabă. Un pic cam prea prezent în presă cu trucurile tale, dacă mă întrebi pe mine, îmi faci treaba grea la serviciu, dar hei, nu există publicitate rea, nu? Dar nu despre asta voiam să vorbesc cu tine... Râde iar la replica lui Colton. Am început cu vin, dar acum trecem la shoturi, îi răspunde. De tequila. Mă rog, ce voiam să-ți spun este să te aduni naibii și să te comporti cum se cuvine cu Rylee.

Îmi pică fața. Și-aș da orice să o pot vedea pe a lui Colton în clipa asta. Sau mai bine nu, nu vreau.

— Da, da, cu tine vorbeam, Colton. Am spus că trebuie să te aduni naibii! Subliniază fiecare cuvânt. Rylee nu e o femeie oarecare. Te sfătuiesc să n-o lași să-ți alunece printre degete fiindcă o va prinde imediat altcineva și ți-o va fura direct de sub nas. Și la cum se învârt bărbații în jurul ei în seara asta, ai face bine să-ți muști fundul ăla drăguț al tău mai repez.

Doamne, bine că sunt beată! mă gândesc. Altfel aș fi murit de rușine în clipa asta.

Dar sunt mândră de Haddie. Și asta chiar n-are nimic de-a face cu alcoolul. Este neînfricată. Chiar și așa, mă uit la ea insistent, cu mâna întinsă, cerându-i telefonul. Îmi întoarce spatele și continuă să chicotească la Colton.

— Ți-am zis, e ocupată acum să aleagă următorul bărbat care să-i ofere ceva de băut, dar o să-i spun că ai sunat-o. A-ham, da. Știu, dar am zis să te informez. Nu este o oarecare, spune cu emfază și-apoi râde. Și... Colton? Dacă o faci să se îndrăgostească, atunci asigură-te și că nu va avea de suferit. Nu îți permit să o rănești. Ai înțeles? Altfel, o să ai de-a face cu mine. Și pot fi o adevărată cățea, să știi. Râde

drăcește. Noapte bună, Colton. Sper să ne vedem după ce-ți rezolvi rahaturile. Te pup, pa pa!

Haddie se întoarce spre mine, cu un rânjet satisfăcut și oprește muzica.

— Haddie Marie, te strâng de gââât!

— Lasă, zici așa acum.

Se hăhăie la mine, lovind cu gâtul sticlei de buza paharelor în timp ce reumple paharele.

— Așteaptă. Și o să vezi. O să mă pupi pe bombeuri mai încolo.

Ne terminăm porția de vin pentru seara asta și stăm pe canapea, relaxate, pilitе, vorbind despre ce ni se mai întâmplase în timpul săptămânii. Pe fundal, la televizor se încheie știrile de la 11:00 și începe un spot cu ceea ce urmează la emisiunea *Jimmy Kimmel Live*. O ascult pe Haddie vorbind când aud numele lui Colton. Este invitatul emisiunii. Ridicăm amândouă capul brusc, surprinse. Cu toate căte se petrecuseră în ultimele două zile, uitasem că-mi spusese.

— Asta o să fie interesant de văzut.

Ridică din sprânceană la mine apoi își întoarce privirea spre televizor.

Urmărim monologul de introducere, dar nu râd, deși glumele sunt amuzante. O fi din cauza melancoliei cauzate de prea mult vin sau a temerilor legate de ceea ce va urma, dar Jimmy nu mă înveselește. Sunt sigură că va pomeni de sirul infinit de femei care s-au petrecut la brațul lui Colton și nu e seara potrivită pentru mine să aud așa ceva.

— Deci, următorul nostru invitat este... cum să-l descriu? Pluritalentat? *Bărbatul cu volanul în mână*? Haideți să spunem că este unul dintre cei mai străluciți

piloți de pe circuitul Indy, că este considerat cel care va readuce acest circuit în lumina reflectoarelor și unul dintre cei mai sexy burlaci de la Hollywood.

Studioul se umple de strigătele publicului feminin prezent. Câte una urlă „te iubeesc!”.

Îmi țin respirația când Colton urcă pe scenă, îmbrăcat cu o pereche de blugi negri și o cămașă verde-închis. Fiecare părticică din mine strigă după el. Îl sorb din priviri. Îl studiez. Mi-e dor de el. Camera de filmat îl încadrează de la distanță, dar eu știu oricum ce efect are cămașa verde asupra ochilor săi. Cum cercul de smarald de pe exteriorul irisului se va întuneca, transformând centrul într-un verde-deschis, aproape translucid. Face cu mâna mulțimii, îndreptându-se spre locul său cu un zâmbet orbitor.

Haddie geme.

— Pfff. Are un chip de zici că-i pictat. Vezi cum faci să ți-l înrămezi între coapse cât mai des posibil.

Îmi face cu ochiul. Mă-nec cu vinul. Izbucnesc în râs.

— Nu știu de unde scoți replicile astea!

— Am sursele mele de inspirație. Ridică din umeri, rânjind șmecherește.

Râd și clatin din cap, apoi mă-ntorc spre televizor, să urmăresc interviul. Colton dă ocolul mesei la care se află Jimmy; cade o foaie de hârtie și Colton se apleacă să o ridice. Mulțimea de femei din public o ia razna la vederea fundului său, în blugii strâmți; Haddie râde în hohote. Colton se întoarce, clatină din cap la reacția publicului.

— Așa da intrare! exclamă Jimmy.

— Cred că ați făcut-o special, zice Colton, jucându-se cu publicul.

— Nu. Cred că oftatul doamnelor din public a făcut hârtia să zboare de pe masă.

Publicul râde; o doamnă strigă *Colton, ia-mă de nevastă!*

Pune-ți pofta-n cui! mă gândesc eu.

— Mulțumesc, râde Colton. Dar asta nu o să se întâmple prea curând.

— Aud zgomot de inimi frângându-se în public, glumește Jimmy. Deci, Colton, ce mai faci? Mă bucur să te revăd. Cât a trecut? Un an?

— Cam așa, răspunde Colton, sprijinindu-se de speteaza scaunului, punându-și glezna pe genunchiul celuilalt picior. Camera se apropie și-l arată în prim-plan, făcându-mă să oftez de să mi se rupă sufletul. Cred că nu o să înceteze niciodată să mă uluiască frumusețea chipului său.

— Cum reușești să nu te holbezi la el continuu când sunteți împreună? mă-ntreabă Haddie.

Zâmbesc fără să răspund. Sunt prea ocupată să-l sorb din ochi.

— Doamne, cât e de frumos! mormăie ea apreciativ.

— Ai tăi ce mai fac?

— Sunt bine. Tata tocmai s-a întors cu două zile în urmă de pe platoul de filmare din Indonezia, încă nu am reușit să stăm la taclale. Și tu știi ce distractiv e!

— Este, într-adevăr. E un personaj.

Colton râde.

— Pentru aceia dintre dumneavoastră care nu știu, tatăl lui Colton este Andy Westin, legenda de la Hollywood.

— Haide, totuși, să evităm partea cu „legenda”, o să i se urce la cap, zice Colton în timp ce Jimmy arată către cameră o fotografie în care Andy îl strânge în brațe pe fiul său la un fel de eveniment. El e tata, spune zâmbind sincer.

— Și? Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— M-am pregătit pentru sezonul care se apropie. Prima cursă este la sfârșitul lunii martie, la St. Petersburg; suntem în pregătiri pentru asta chiar acum.

— Și mașina?

— Mașina a dat rezultate până acum. Băieții lucrează pe brânci la ultimele ajustări.

— Excelent! Acum povestește-mi despre sponsorii tăi de anul acesta.

Colton enumeră mai multe nume.

— Și am mai ales unul nou anul acesta: Merit Rum.

— Un rom pentru cunoscători, spune Jimmy.

— Așa e. Sunt plătit să beau alcool de calitate, nu mă plâng, glumește Colton, trecându-și degetele pe maxilarul umbrat de barba de o zi într-un gest care exprimă mulțumire.

— Cred că avem un fragment din noua reclamă pe care ai turnat-o pentru ei.

Mă uit uimită spre Haddie.

— Tu ai văzut-o?

— Nu. Pare la fel de surprinsă ca mine. Am fost așa de ocupată cu noul client, că nu am apucat să mă pun eu la curent cu ultimele noutăți despre cei vechi.

— Am filmat-o deunăzi, spune Colton.

Pe ecran apare Colton trecând ca vântul pe circuitul Indy în mașina lui cu botul acoperit de logoul Merit Rum. Imaginile sunt însoțite de vocea sa sexy care spune: *Intru în cursă ca să câștig*. Apoi cadrul se schimbă. Colton joacă fotbal pe o plajă, cu un grup de bărbați. Pe marginea terenului se află femei în bikini; îi încurajează și țin în mână băuturi. Colton poartă doar o pereche de pantaloni scurți. Abdomenul cizelat este acoperit de un strat de sudoare și nisip lipit de piele, pe ici, pe colo. Chipul îi este iluminat de rânjetul bine cunoscut. Se întinde, plonjează după o pasă, prinde mingea, o lovește și se prăbușește în nisip. *Când joc, joc dur*, spune vocea sa pe fundal. Reclama continuă cu o scenă într-un night club. Se văd luminile orbitoare și mulțimea care dansează. Pe ecran rulează scene scurte. Colton râzând. Colton cu un pahar de rom în mână, luând o înghițitură în timp ce se relaxează într-un separeu, înconjurat numai de femei superbe. Un cadru în

care Colton pare a dansa lipit de niște femei; nu se știe sigur dacă este el pentru că pe ecran se văd doar mâini pe șolduri, degete care se înfig în păr și guri care se întâlnesc într-un sărut. Apoi camera trece pe un stop-cadru în care Colton ține după mijloc o femeie extrem de frumoasă; camera îi filmează de la spate, părăsind clubul. Colton întoarce capul peste umăr și cu un rânjel pe buze spune „*Știți ce urmează.*” Apoi pe ecran apare o sticlă goală de rom Merit, lăsată pe masa din club. *Iar când mă distrez*, spune vocea lui Colton, *beau doar ce e mai bun. Merit Rum. Unic.*

— Mamă! oftează Haddie. Ce fain a ieșit reclama!

Știu că o privește strict din perspectivă profesională și că are dreptate. E o reclamă foarte reușită. Sex-appeal, produsul bine plasat, imagini care te fac să simți că participi direct la ce se întâmplă... Care te fac să vrei să fii ca el.

Mda. Și stă gură-n gură cu altă femeie. Mă crispez doar gândindu-mă.

— Excelentă reclama, sune Jimmy în vreme ce aplauzele publicului se mai potolesc. Pun pariu că te-ai distrat la filmări!

Colton se limitează să zâmbescă și-i scapă un hohot mic, care spune totul.

— Camera te iubește, clar. Cum de nu faci un film cu tatăl tău? Sunt sigur că doamnelor nu le-ar dispăcea să te vadă pe un ecran de cinema. Dimpotrivă.

Publicul strigă entuziasmat. Colton zâmbesc din colțul gurii și clatină din cap.

— Nu se știe niciodată.

El râde, dar mie mi se strânge stomacul imaginându-mi milioane de femei care l-ar putea vedea în acțiune în vreo scenă de dragoste. Numai pentru asta, și s-ar umple sălile de cinema.

— Colton, spune-mi, cu ce alte lucruri te-ai mai ocupat?

— Ei bine, pregătim ceva, ceva despre care departamentul nostru juridic nu mă lasă să vorbesc oficial încă, pentru că este în curs de finalizare... Publicul oftează, dar Colton ridică un deget să-i oprească. Daaar, după cum știți, eu nu fac niciodată ce mi se spune. Colton rânjește poznaș și publicul râde.

Îmi țin respirația, șocată și încântată că e dispus să ofere notorietate companiei pentru care lucrez.

— Tot ce vă pot spune este că lucrăm cu o multinațională căreia „îi pasă”¹⁰, spune, mimând ghilimele din degete, și că ne-am unit forțele pentru a strânge fonduri necesare copiilor orfani pentru a le oferi condiții de viață mai bune..., un mediu familiar stabil, pe termen nelimitat.

— Este o cauză care ți-e aproape de suflet dintotdeauna.

— Exact, încuviințează Colton, fără să mai adauge altceva.

— E minunat! Abia așteptăm să devină oficial și să aflăm mai multe despre asta. Păcat că nu ne poți anticipa mai multe. Jimmy își dă ochii peste cap spre public. Și cum veți strânge fondurile necesare?

Colton îi explică, răspunzând la întrebările lui Jimmy, iar eu îl privesc hipnotizată, încercând să impac imaginea bărbatului de la televizor cu cea a bărbatului pe care-l cunosc. Văd aceeași persoană, aceeași personalitate, și totuși e diferit. Sunt doar mici nuanțe, dar e diferit. Poartă o mască. Joacă publicul pe degete, cu dexteritate.

— Ei bine, timpul nostru se apropie de final, spune Jimmy, iar publicul bombăne, dar cred că doamnele prezente aici mă dau afară din studio dacă nu-ți pun întrebarea la care toate vor să afle răspunsul.

Colton studiază publicul, chipul fiindu-i luminat cu zâmbetul meu preferat, ghiduș, ca de băiețel.

— Și anume?... îl îndeamnă el pe Jimmy.

10. Joc de cuvinte. Corporate Care, „Compania căreia îi pasă”. (n. tr.)

— Păi, de fiecare dată când te vedem în presa scrisă sau la televizor, apari mereu cu câte o frumusețe senzuală la braț.

Jimmy ridică de pe masă mai multe reviste patinate în care Colton apare cu câte o fufă în căutare de glorie.

— Care este situația ta sentimentală actuală? Ai pe cineva special în momentul de față? Sau, cine știe, mai multe doamne speciale?

Colton își dă capul pe spate râzând, iar eu îmi țin respirația în așteptarea răspunsului.

— E hai, Jimmy, știi cum merg lucrurile astea...

— Ca să fiu sincer, nu, nu prea știu. Publicul râde. Și să nu te aud că-mi zici că iubitul tău e Matt Damon¹¹, continuă micalit.

De data asta râd și eu de expresia uluită de pe fața lui Colton. Jimmy și glumele sale pe seama lui Matt Damon sunt legendare.

— În niciun caz cu Matt Damon. Râde și ridică din umeri. Doar mă știi. Am întotdeauna pe cineva, spune Colton, lăsându-se pe spetează și dând degajat din mâini. La câte femei frumoase sunt pe lumea asta, ar fi păcat să stau singur.

Colton zâmbește către public în felul acela care le face pe doamne să-și ude chiloții. E de ajuns să arunci o privire în publicul din fața noastră în seara asta, continuă.

— Cu alte cuvinte, eviți să-mi dai un răspuns, spune Jimmy.

— Aș prefera să nu-mi povestesc toate secretele, rânjește Colton, făcând cu ochiul spre public.

— Regret, doamnelor. Nu mai avem timp, altfel aș mai fi insistat.

11 În cadrul emisiunii, Jimmy Kimmel face adesea glume legate de relațiile sentimentale ale actorului Matt Damon. Glumele au devenit cu timpul virale. (n. tr.)

Publicul oftează dezamăgit.

— Mi-a părut bine să te revăd, Colton. Și abia aștept să te urmăresc pe pistă anul acesta.

— Poate ajungi la una dintre curse.

— O să fiu acolo. Mult succes, Colton!

Colton se ridică, îi strânge mâna lui Jimmy și-i șoptește ceva ce-l face să râdă.

— Doamnelor și domnilor, Colton Donavan.

Colton salută publicul cu mâna, iar emisiunea este întreruptă de pauza publicitară.

Haddie se ridică și stinge televizorul.

— Hmm, mustăcește, interesant.

Capitolul patru

— Minunat, Avery. Toate hârtiile au fost aprobate de departamentul de resurse umane, așa că abia aștept să te alături echipei noastre. Ne vedem luna viitoare!

Închid telefonul și bifez chestiunea pe lista din fața mea. *De angajat Avery: rezolvat.*

Acum nu trebuie decât să termin și cu celelalte chestiuni de pe listă. Mă uit în agendă la programul săptămânii, ignorând inevitabila întâlnire de mâine și socotesc că o să mă descurc cu „treburile de făcut”, dat fiind nu mai am ture la Cămin săptămâna aceasta.

Asta dacă reușesc să mă adun.

Mă mișc cu viteza unui melc în dimineața asta și e doar vina mea. Mă rog, și a lui Haddie, care a destupat a patra și apoi a cincea sticlă de vin. Măcar mi-a mai trecut durerea de cap și pot gândi fără să mă mai chinuiască și efectele mahmurelii.

Iau teancul de hârtii pe care l-am tot evitat, rahaturi legate de buget care îmi consumă o grămadă de timp, pentru ca apoi să fie oricum modificate de șefii de sus. Dar n-am de ales, trebuie să le verific. Otez neconsolată... când se aude un ciocănit la ușă. Jur că am impresia că ce a urmat s-a întâmplat cu încetinitorul, deși știu că nu a fost așa.

Când ridic privirea, strig și sar de pe scaun, uluită să întâlnesc doi ochi la fel de violeti ca ai mei. Ocolesc biroul și mă arunc în brațele fratelui meu. Tanner mă cuprinde, mă ridică și se învârtă cu mine, strângându-mă atât de tare, că nu pot respira. Izbucnesc în lacrimi de fericire. Fusesem atât de îngrijorată pentru el! Nu dăduse niciun semn și faptul că nu mai vorbiserăm de atâta amar de vreme mă făcuse să mă simt atât de singură! Mă lasă jos și slăbește strânsoarea. Dar eu mă agăț de el și-mi îngrop fața la pieptul său. Am nevoie să-l simt. Când vede că nu mă pot opri din plâns, continuă să mă țină în brațe și să mă sărute pe creștet.

— Dacă aș fi știut că mă primești așa, veneam mai des, spune prinzându-mă de umeri. Mă îndepărtează puțin, cercetându-mă din priviri. Ce-i cu tine, Bubs?

Zâmbesc când îl aud că folosește apelativul cu care mi se adresează de când ne știm. Cred că sunt în stare de șoc.

— Lasă-mă să te privesc, îngaim, făcând un pas înapoi.

Îl mângâi pe brațe. Arată puțin îmbătrânit și foarte, foarte ostenit. La coada ochilor oboșiți i-a apărut un evantai de riduri fine, iar liniile care-i mărginesc gura s-au adâncit în cele șase luni de când nu ne-am mai văzut. Părul arămiu e mai lung decât de obicei și se ondulează pe lângă gulerul cămășii. Dar e în viață și întreg și se află chiar aici, în fața mea. Ridurile îl fac și mai seducător, dând un aer și mai masculin trăsăturilor sale dinamice.

— Tot urât ai rămas.

— Pe când tu te-ai făcut și mai frumoasă, replică el.

Ne spunem același lucru de ani de zile, de fiecare dată când ne revedem. Îmi deschide brațele și mă privește clătinând din cap de parcă nu i-ar veni să creadă că mă aflu în fața lui.

— Doamne, ce bine îmi pare să te revăd!

Îl iau în brațe și simt cum mă umplu de bună dispoziție.

— Mama și tata au aflat că ești în țară?

Îl iau de mână și-l conduc spre biroul meu. Nu-mi vine să-i dau drumul deocamdată.

— Am aterizat în San Diego și am stat la el aseară. Plec în Afganistan după-amiază. Misiune neașteptată...

Ce? Tocmai l-am regăsit și mă părăsește deja?!

— Cum adică pleci iar?

— Poți să-ți iei liber? Să mergem să mâncăm împreună și să stăm de vorbă?

— Sigur.

Când e vorba de ieșit să mâncăm ceva împreună, singura condiție pe care o pune Tanner este să fie undeva unde să poată vedea și mirosi oceanul. Pornim de-a lungul coastei. Am decis să-l duc la restaurantul de pe plajă, unde mă dusesese Colton la prima noastră întâlnire. Sau, cel puțin, așa o consider eu a fi. E locul perfect pentru fratele meu.

Pe drum, Tanner îmi povestește că-și luase o săptămână liberă în ultimul moment; plecase din Egipt, unde scoperea știrile legate de tulburările sociale recente, ca să vină acasă, să ne viziteze. Când ajunsese aici însă, fusese anunțat că unul dintre colegii săi se îmbolnăvisese și că trebuia să-și întrerupă vacanța și să plece în Orientul Mijlociu, să-i ia locul.

— Ai bătut atâta drum doar ca să stai două zile cu noi?

Iau o gură de Diet Coke și mă uit la el uimită. Ne-am așezat tot pe terasa unde stătusem cu Colton, dar la vreo două mese distanță de cea unde mâncasem cu el. Rachel nu e de serviciu, dar recepționera care o înlocuiește ne-a făcut pe plac și ne-a oferit un loc departe de înghesuiala creată de clienții veniți acolo la prânz.

Tanner mă privește cu un zâmbet mare pe față și-mi dau seama cât de mult îmi lipsise și cât mă liniștește prezenta

lui. Duce sticla de bere la gură, se lasă pe spate și privește valurile.

— Doamne, ce bine e să fii acasă! Surăde. Chiar și pentru o zi.

— Nici nu vreau să-mi imaginez ce simți, îi spun fără să-mi iau ochii de la el, conștientă că timpul pe care-l avem la dispoziție zboară prea repede.

Măncăm și vorbim despre ce ni s-a mai întâmplat. Tanner îmi povestește despre condițiile în care trăiește, despre ce se întâmplă în Egipt, lucruri care nu prea ajung pe la televiziunile principale, nici în presa care contează. Îmi spune că se vede cu o colegă jurnalistă, dar că nu e nimic serios, deși trăsăturile i se înmoaie când pomenește de ea.

Ador să-l ascult. Pasiunea pentru meseria sa este atât de evidentă, încât nu mi-l pot imagina făcând altceva, deși asta înseamnă să fie mereu plecat la mii de kilometri depărtare de mine.

Eu îi povestesc despre serviciu, despre Haddie și tot restul. Mai puțin despre Colton. Tanner devine hiperprotectiv. N-are rost să-i povestesc ceva când nici măcar eu nu știu ce este, de fapt. Și mi se pare că mă descurc excelent până când el își lasă capul într-o parte și mă fixează cu privirea.

— Ce?

Mijește ochii. Mă studiază.

— Cine e, Bubs?

Mă uit la el perplexă, prefăcându-mă că nu înțeleg. Dar știu că instinctul său de jurnalist de investigație a mirosit ceva și că nu se va lăsa până nu va afla ce vrea să afle. De-aia și este un jurnalist atât de apreciat.

— Cine e cine? Cine e tipul care te-a băgat în belele?

Mai ia o gură de bere. Rânjește fără să-și dezlipească ochii dintr-ai mei.

Pff. M-am ars! Rămân așa, uitându-mă la el, întrebându-mă cum își dăduse seama.

- Spune tot!
- Nu înțeleg. De ce crezi că aş fi în belele?
- Pentru că te cunosc *prea bine*.

Râde de mine când îmi încrucișez brațele pe piept.

— Hai să vedem: în primul rând, e evident că eviți subiectul. Îți învârti inelul ăla pe deget parcă ai fi Rumburak. Îți muști întruna interiorul buzei, exact ca atunci când te chinuiești să înțelegi ceva... și nu-ți iei ochii de la masa de colo, ca și cum te-ai aștepta să apară cineva să se așeze la ea. Ori asta, ori îți amintești de ceva ce s-a petrecut la masa respectivă. Ridică din sprânceană la mine. În plus, ai o strălucire în ochi pe care nu am mai văzut-o de... de dinainte, spune gânditor, întinzându-se să-mi strângă mâna. Și mă bucur să o văd.

Îi zâmbesc, fericită că a venit.

- Deci?
- Ar fi cineva, zic cu jumătate de glas, dar e totul confuz și nu sunt sigură ce se întâmplă exact. Învârt inelul pe deget fără să-mi dau seama, până când Tanner se uită întrebător la mine. Mă opresc imediat și-ncep să-i povestesc pe larg, fără să-i pomenesc numele lui Colton.

— E un tip grozav, dar cred că nu caută nimic mai mult decât o relație fără angajamente. Ridic din umeri, privind peisajul și apoi pe el, cu ochii umezi de lacrimi.

— Rahat, Ry. Dacă te face să plângi, atunci nu merită.

Îmi mușc buza de jos cu ochii la șervețelul pe care continui să-l mototolesc distrată.

— Poate că merită tocmai pentru că reușește să mă facă să plâng, spun încet.

Îl aud oftând. Ridic privirea.

— E un pas mic, dar măcar e ceva, susur și vocea îmi tremură.

Mă privește cu atâta compasiune, încât simt că mă frâng în două. Nu mai pot stăpâni lacrimile care mi s-au făcut nod în gât.

— Of, măi, Bubs... Vino-ncoace, zice întorcându-mi scaunul spre el și trăgându-l mai aproape.

Mă ia în brațe, iar eu mă lipesc de el. Singura persoană pe care pot conta întotdeauna.

Închid ochii și-mi pun bărbia pe umărul lui.

— Mulțumesc că ai venit, Tan. Știu că ai făcut-o să te asiguri că sunt bine.

Mă strânge încă o dată, apoi mă apucă de brațe, mă strânge și mă privește îngrijorat.

— Voiam să mă asigur că ești bine, săptămâna asta este... Eram îngrijorat. Trebuia să fiu aici, în caz că ai nevoie, îmi spune cu blândețe. Să vorbesc eu cu ea, dacă te sună.

Tanner tocmai traversase jumătate de lume pentru o zi, ca să se asigure că sunt bine. Mă copleșește un val de iubire pentru el. Nu-mi vine să cred că fratele cu care am crescut, cu care m-am bătut și certat ca pisica și câinele a devenit un bărbat atât de atent și de grijuliu. Că a venit ca să-mi fie aproape pentru că știe că mâine mama lui Max mă va suna și ce efect va avea asta asupra mea.

Îi apuc fața între palme și-i zâmbesc.

— Sunt așa norocoasă să am un frate mai mare ca tine! Ochii mi se umplu de lacrimi. Îl sărut pe obraz. Ești cel mai bun frate din lume, știi?

Tanner îmi surâde. Îl stânjenește afecțiunea mea fățișă. Mă ridic în picioare.

— Mă-ntorc imediat. Trebuie să merg la toaletă.

Dau să plec, dar mă răzgândesc, mă întorc, îl înconjur repede cu brațele pe la spate și-l strâng așa, în timp ce el stă pe scaun.

— Ce te-a apucat? Râde.

— O să-mi fie dor de tine după ce pleci.

Îi dau drumul la fel de repede și pornesc spre interiorul restaurantului. În capătul celălalt al sălii, ușa bucătăriei se trăneste de perete în vreme ce eu mă îndrept spre baie.

Când ies, atenția mi-e acaparată de un băiețel cărlionțat, care nu pare să aibă mai mult de doi ani și care se chinuiește să folosească singur furculița. Din instinct, îmi pun mâna pe pântec. Durerea mă străfulgeră mai puternic decât de obicei în timp ce-l privesc. Bănuiesc de ce: ziua de mâine, trista aniversare a momentului când pierdusem totul. Când îmi fusese luat ceea ce îmi doresc cel mai mult pe lume.

Singurul lucru pentru care aș da orice, absolut orice, doar să mai am o șansă.

Sunt atât de absorbită în gânduri, că nu bag de seama agitația de pe terasă până când nu-l aud pe Tanner exclamând:

— Ce dracu faci?!

Îmi ia câteva secunde să ocolesc câteva mese cât să pot vedea ce se petrece la masa noastră.

— Domnișoara e cu mine, căcănarule! Ține-ți mâinile la locul lor!

Mi se oprește inima în piept.

Aș recunoaște oriunde vocea aceea ușor răgușită. Mă grăbesc să ajung afară, cu inima bubuindu-mi în piept și cu o expresie incredulă pe chip. Când ajung pe terasă, îl văd pe Colton cu mâna înfiptă în pieptul fratelui meu, cu maxilarul încheștat și fulgere în ochi. Tanner stă pe scaun și se uită în sus la el, provocator. Are umerii încordați și pumnii strânși pe lângă corp. Stă calm. Aerul s-a umplut de testosteron.

— Colton! strig.

Se întoarce spre mine, mă țintuiește cu privirea. În ochii lui văd un amestec de furie și gelozie. Vibrează de agresivitate. Tanner îmi aruncă o privire întrebătoare. Se joacă cu limba pe interiorul obrazului.

— Colton, dă-i drumul! Îi cer pășind hotărâtă spre el. Nu e ce crezi.

Îl trag de braț, mă împinge deoparte, dar îi dă drumul lui Tanner, în sfârșit. Bătăile inimii încep să mi se potolească. Tanner se ridică din scaun și-l măsoară pe Colton din priviri, cu o expresie indescifrabilă.

— Ace, ți-l prezint pe *fratele* meu, Tanner.

Colton își întoarce capul brusc la mine. Ostilitatea și enervarea dispar când realizează că semănăm. Tot felul de emoții i se petrec prin ochi: ușurare, stânjeneală, iritare.

Mă uit spre fratele meu, dar tot nu reușesc să-i descifrez expresia.

— Tanner, ți-l prezint pe..., mă poticnesc, incapabilă să-l încadrez în vreo categorie. Pe Colton Donavan.

Mă uit la fratele meu, îmi dau seama că face toate legăturile, că-și dă seama cine se află în fața lui.

Cine este iubitul de care îi povestisem.

Umerii lui Colton se mai relaxează. Stă cu gura întredeschisă, uluit. Fără să se scuze, îi întinde mâna lui Tanner. Tanner se uită la Colton, apoi la mâna sa întinsă și apoi la mine.

— Bubs, deci el e căcănarul? Întreabă, implorându-mă din ochi să-i spun dacă acesta este bărbatul din cauza căruia plânsesem.

Îl privesc la rândul meu și-i zâmbesc timid.

— Da, murmur, confirmându-i tot.

Îi arunc o privire lui Colton.

— Rahat! Bine, zice Tanner, luând mâna lui Colton și scuturând-o viguros. Ia loc lângă noi.

Expiră, mai relaxat.

— După faza asta, am nevoie de un rahat de bere!

Mă holbez incredulă la amândoi. Cum naiba funcționează bărbații ăștia? Acum se iau în coarne ca doi tauri, iar un minut mai târziu sunt cei mai buni prieteni.

— Mi-ar plăcea, dar sunt nevoit să fug la ședința de după-amiază. Râde cristalin. Însă mă bucur că te-am cunoscut. O lăsăm pe data viitoare?

Apoi se întoarce spre mine.

— Mă conduci?

Mă uit spre Tanner, care dă din cap la mine să merg. Dau drumul aerului din piept. Nici nu-mi dădusem seama că-mi ținusem respirația. Și ideea de a fi singură cu Colton mă agită. Mai ales că trebuie să mă prefac dezinteresată și perfect stăpână pe mine.

— Mă-ntorc imediat, îi spun lui Tanner, simțindu-mă ca o adolescentă care cere permisiunea părinților.

— Tanner. Colton îl salută din cap pe fratele meu, apoi îmi pune palma pe spinare și mă conduce prin bucătărie, către ieșirea laterală a restaurantului.

Cât durează drumul spre ieșirea personalului, mă gândesc la modul în care s-au încheiat lucrurile ultima dată când am vorbit. La cele două opțiuni pe care mi le-a pus în brațe: *piua* sau *aranjamentul*. Am fost de acord să-și ia *piua*, da, încă nu pot accepta cu adevărat situația. Și pentru că, de când ne-am cunoscut, m-a făcut mereu să mă simt nesigură de noi, indiferent de termenii utilizați la adresa noastră, nu mă pot simți altceva decât una dintre multele sale tovarășe de cearșaf.

Îndepărtez gândul de mine, forțându-mă să las deoparte și emoțiile, și despăcatul firului în patru și să admit că de cele mai multe ori la succes se ajunge pas după pas. Și chiar dacă nu mi-a spus clar că nu-și dorește ceva mai mult decât un aranjament, Colton făcuse un pas, deși mic, cerând o pauză. *Gata cu dubiile*, îmi spun, reamintindu-mi sfaturile lui Haddie despre cum trebuie să mă comport cu el. Stăpână pe mine, senzuală.

În timp ce Colton îmi face loc să ies pe ușă, mă pregătesc să-i răspund la ceea ce consider eu că mă va întreba mai întâi de toate: de ce nu i-am răspuns la telefon. Mă sunase de

două ori și nu-i răspunsesem. Mă obligasem, fizic, să nu iau telefonul să răspund.

Colton închide ușa și se întoarce spre mine.

Ah, nu ureau să fiu de neutins! Apelez la toată demnitatea mea să mă abțin să-l împing la perete și să-l sărut până ne pierdem simțurile amândoi. Colton mă face să mă comport complet irațional și ca o desfrânată!

Își încrucișează brațele pe piept și mă privește ținându-și capul plecat într-o parte.

— Așa deci, a venit fratele tău.

Pufăi la el fără urmă de eleganță.

— Mi se pare că am clarificat deja aspectul ăsta, răspund sec, luptându-mă cu dorința de a mă apropia de el. Cam ușor la mânie, hă?

Nu reușesc să descifrez scânteia care-i trece prin ochi pentru că dispare prea repede.

— Doar când e vorba de tine. Și da. L-am văzut strângându-te în brațe. Ridică din umeri fără altă explicație. Stă mai mult?

Mă uit la el și nu-mi pot crede ochilor cu câtă nonșalanță se comportă după ce se infipsese să-l bată pe fratele meu din nimic. Apoi îmi arunc un ochi la ceas și mă sprijin cu un șold de zidul de lângă mine. Decid să las chestiunea deoparte pentru moment.

— Nu. Pleacă azi. E așteptat la aeroport peste o oră și jumătate. Îmi iau o scamă de pe pulover ca să-mi țin mâinile ocupate. Și ochii. Îmi netezesc pantalonii.

Colton se sprijină la rândul său cu umărul de zidul din fața mea. Când ridic privirea, observ că-și plimbă ochii pe picioarele mele, apoi urcă, stăruind când ajunge la buze și se oprește la ochi.

— Ai fost ocupată? întrebă.

— Îm-hm, răspund vag. Tu?

— Da, dar e o perioadă calmă în comparație cu ce urmează, când va începe sezonul. Mă fixează cu ochii verzi, sondându-mă. Te-ai distrat în club? Întreabă, testând terenul.

Când îmi dau seama că se referă la discuția sa cu Haddie de deunăzi, fac la el doi ochi ca de căprioară surprinsă de lumina farurilor în mijlocul drumului.

— Din puținul pe care mi-l amintesc, cred că da. Îi zâmbesc obraznic, sperând ca interpretarea mea să fie suficient de convingătoare cât să-l păcălesc. Știi și tu cum e... Prea mulți tipi care se cred prea atrăgători, prea mult alcool, prea puține haine... Devine încețoșat totul.

Surprind o scîlpire de furie în ochii săi când aude de „prea mulți bărbați”; îmi place că-l deranjează. Și că s-a gândit la asta cât să mă ia la întrebări. După altercația cu Tanner e mai mult decât evident că îl chinuiește gelozia.

Mă excită ideea.

Apleacă iar capul și mă studiază. De data asta reușesc să nu-mi mai feresc privirea. Îl privesc la rândul meu cu o expresie cam plictisită.

— De ce ești așa distantă? Inabordabilă? mârâie, luându-mă prin surprindere.

— Inabordabilă? Cine, eu? Nu am făcut-o intenționat, zic cu prefăcută naivitate, când, de fapt, singurul lucru pe care mi-l doresc e să-l ating.

— Atunci îți zic eu: ești distantă.

Oftează, cu o expresie exasperată pe chip.

— Păi încerc să mă adaptez parametrilor tăi, Ace. Să *fiu exact cum vrei tu să fiu*. Îi zâmbesc zahăr și miere.

— Adică? pufăie, nedumerit.

— Detașată emoțional. Disponibilă sexual. Calmă, că ție nu-ți plac scenele dramatice. Face un pas spre mine. Se vede cum i se zbate mușchiul pe maxilar. Tonul meu provocator îl irită.

— Tu ce faci aici?

Mă privește îndelung și atât de intens, că aproape cedez să-i spun cât de mult îl doresc. *Urăsc jocurile astea psihologice!*

— Am fugit de niște paparazzi care mă urmăreau. Kelly m-a lăsat să urc pe acoperiș, să scap de mulțime și să-mi mănânc liniștit prânzul.

Mă uit întrebător la el, ridicând din sprânceană.

— Kelly, proprietarul, specifică el, oftând exagerat, ori din cauza atmosferei bizare dintre noi, ori din cauză că se simte obligat să-mi dea explicații. *Sau poate ambele.*

Îmi plec privirea la oja sărită de pe o unghie, dorindu-mi cu disperare să mă apropiu de el. Să-l sărut. Să-l îmbrățișez.

— E locul perfect să stai liniștit să rumegi gânduri.

— Și tu ce gânduri rumegi, mai precis?

— Rahaturile pe care, din câte se pare, trebuie să le lămuresc, răspunde tăfnos.

Ridic ochii o clipă și văd într-ai săi ironie și sinceritate.

Ne privim preț de un moment și pulsul mi-o ia razna. Încerc să-i descifrez expresia feței. Vorbește serios? Chiar încearcă să-și limpezească ideile sau e sarcastic la adresa lui Haddie? Nu reușesc să-mi dau seama.

— Eu, ăăă, ar trebui să mă întorc la masă. Peste puțin timp Tanner trebuie să plece și aș vrea să mai stau cu el.

Mă îndepărtez de zid. Colton face un pas spre mine; ne atingem în trecere; simt fiori de dorință prin tot corpul. Îmi mușc buza ca să mă împiedic să mă lipesc de el.

— Te pot vedea mai târziu? mă întreabă, trecându-mi un deget ușor pe obraz.

Adică gata pauza? Sau e vorba de sex? Oricum ar fi, trebuie să clarific. Mă lupt cu dorința de a-mi lăsa obrazul pradă degetelor sale.

Rezistă, rezistă, rezistă îmi repet în gând. Nu-mi găsesc cuvintele, nu știu cum să-i răspund. Ce să-i spun?

— Îl trimit pe Sammy să te ia de acasă la șase, răspunde el în locul meu.

Deci consideră că sunt la dispoziția lui, pur și simplu. Și-atunci înseamnă că poate tot ce și-a dorit dintotdeauna a fost obișnuitul său aranjament, că lucrurile au mers mai departe decât plănuise el și că s-a folosit de pauza asta să mă pună la locul meu. Să facă în așa fel încât să restabilească o anumită distanță între noi.

Aud în urechi sfatul lui Haddie. Și dacă adaug la asta ideea că, în mintea lui, pocnește din degete și eu trebuie mă prezint, așa, fără nicio explicație, reușesc rezist pe poziție.

— Îmi pare rău. Clatin din cap evitând să-l privesc, să nu mă prindă cu minciuna. Am planuri în seara asta.

Simt cum se încordează când mă aude.

— Poftim?

Tonul este forțat, dar liniștit. În mod evident, nu e obișnuit să fie refuzat.

— Am planuri cu Haddie, mă ofer eu să-i explic, temându-mă că, dacă îl las să creadă că ies cu un bărbat va face și el la fel și se va duce la altă femeie. Mi se strânge stomacul doar gândindu-mă și-mi dau seama că nu știu deloc să mă joc jocul ăsta pentru că, de fapt, tot ce mi-aș dori este să-i spun da și să mă duc la el diseară. Adevărul e că aș renunța la orice plan pentru el. Și l-aș împinge de zidul ăla și mi-aș lua de la el tot ce vreau, ca să scap de frustrarea asta, fără să mă mai gândesc că-l sperii sau că depășesc cine știe ce rahat de limită imaginară.

Colton mârâie, bosumflat.

— Cinăm acasă, îi spun, și nu pot lipsi pentru că nu prea ne-am văzut în ultima vreme. *Încetează cu explicațiile nesolicitate, Rylee! O să se prindă că minți!* I-am promis.

Colton îmi pune un deget sub bărbie și îmi ridică fața la el, să-l privesc în ochii verzi. Mă studiază.

— În cazul ăsta, mi se pare că nu încerci cine știe ce, mă dojenește, deși ochii îi sclipesc amuzați.

Mă uit la el nedumerită. Nu înțeleg despre ce vorbește.

— Că nu încerc ce?

Scutur din cap, nu înțeleg.

Rânjește arogant la mine.

— Să fi cum vreau eu să fi.

Dau aerul afară din piept cu zgomot. Colton nu mă slăbește din ochi.

— Altfel, dacă ai fi încercat cu adevărat, îmi explică, încheind el jocul pe care eu îl începusem, ai fi unde îmi doresc eu să fi. Udă și caldă. Sub mine. În seara asta.

Încerc să nu-mi plec privirea și să găsesc ceva de zis. Cuvintele sale mă fac să tremur. Am nevoie de câteva momente să-mi limpezesc mintea, să mă scutur de efectul invitației seducătoare. Când reușesc, fac un pas înapoi, îndepărtându-mă. Trebuie să stau la distanță dacă vreau să reușesc.

— Hm, probabil ai dreptate. Oftez, urmărind cum uimirea i se întipărește pe chip. Nu se aștepta să fiu de acord cu el. Dar de ce să fiu doar tipa la care suni când te apucă pe tine nevoia? *Tot ce e previzibil e și plictisitor, Ace.* Or, din câte am auzit, tu pari a fi genul care se plictisește foarte repede.

Profit de faptul că stă acolo, nedumerit, și mă strecor pe lângă el. Întinde mâna și mă prinde de braț, obligându-mă să mă întorc să-l privesc.

— Unde pleci? întrebă.

— La fratele meu, îi răspund, uitându-mă la mâna cu care mă blochează și apoi iar în ochii lui. Anunță-mă când te-ai adunat și ai făcut ordine în rahaturile tale.

Mă smulg din mâna sa și țâșnesc înapoi spre ușa bucătăriei, fără să mă uit înapoi. În urma mea îl aud pe Colton cum râde mai întâi și apoi înjură.

Capitolul cinci

COLTON

Afurisită de femeie temperamentală!

Mă ard plămânii. Mă dor mușchii. Picioarele calcă banda de alergare, de zici că vreau s-o pedepsesc. Dar nu contează. Indiferent de efort, nu reușesc să-mi limpezesc creierul. Nu reușesc să-mi iau gândul de la Rylee. Mi-e mintea numai la ea.

Ce dracu am?! *Eu* am cerut un *pît-stop*. *Eu* sunt cel care a încercat să readucă lucrurile pe un făgaș familiar mie. Și atunci de ce dracu mă simt de parcă *ea* ar fi cea care s-a îndepărtat de mine?

A naibii femeie! Complicată. Temperamentală. De care am nevoie. Dracu să mă ia. Muzica îmi bubuie în urechi. Ritmul antrenant al trupei Good Charlotte mă face să alerg și mai tare, dar degeaba. Presiunea pe care o simt în piept nu se disipează. Număr pașii în timp ce alerg. Doar până la nouăzeci și nouă și apoi din nou de la zero. Jur pe ce-am mai scump că am numărat deja de o sută de nenorocite de ori până acum și nu m-a ajutat cu nimic.

Nu am lăsat niciodată o femeie să dicteze regulile jocului înainte și n-am nici cea mai mică intenție să încep acum. *Eu* spun când. *Eu* spun cine. *Eu* stabilesc condițiile.

Și îmi iau ce vreau. Când vreau.

Toate partenererele mele de până acum s-au spus cerințelor fără să clipească măcar. „Iubi, cum vrei în seara asta?” a fost singura întrebare pe care mi-au pus-o. „În genunchi sau pe la spate? Cu cătușe sau legături? Cu gura sau păsărica?”

Toate, cu excepția lui Rylee.

Mă frustrează ca dracu! Mai întâi aproape că mă iau la bătaie cu fratele ei, apoi pleacă refuzând să ne vedem diseară. Știu că mă vrea. O dă de gol corpul ăla al ei ridicol de senzual. O văd în ochii ăia ai ei magnifici, care te atrag și te înghit cu totul. Și să fiu al naibii dacă nu o doresc în fiecare secundă, din fiecare minut, din fiecare oră. Dar ce dracu?! A plecat și m-a lăsat acolo. Nici n-a clipit când a refuzat să ne vedem în seara asta. Mi-a zis nu.

Nu? Mie? Pe bune?! Cine mi-a mai zis mie asta vreodată? A, da. Normal. Rylee. Rahat! Și-acum nu pot să-mi mai iau gândul de la ea! Vreau s-o văd. S-o aud. Să mă afund în ea până o aud scoțând geamătul acela mic care-i scapă când se apropie de orgasm. E îngrozitor de senzuală.

Nu. Gata. Nu plâng eu după o păsărică. În-niciun-caz. În-niciun-fel. Nici gând!

Și atunci de ce nu sun la alta pentru un pic de hârjoneală, fără complicații? De ce nu mă atrage nici măcar gândul? *Donavan, ai cam luat-o pe arătură, băiete.* Cred că prea multă păsărică m-a făcut la cap.

Glisez degetul pe monitor, înclin banda, obligându-mă să fac și mai mult efort, să pot ignora toate gândurile astea. Melodia se termină și începe alta: *Desperate Measures*¹². Dar sarcasmul versurilor, pe care de obicei îl gust, nu mă ajută cu nimic.

Băga-mi-aș! Nimic nu mai funcționează. Nici muzica. Nici înclinația benzii. Nici viteza. *Rahat!* Revăd continuu scena din cadă: ea apucându-mă de testicule, cu privirea fulgerând, spunându-mi exact cum merită ea să fie tratată. Că nu o să mai accepte a doua oară să o tratez așa.

¹² Măsură disperată. (engl. în orig.) (n. tr.)

Or, asta nu mi s-a mai întâmplat. Ca cineva să-mi stabilească reguli de comportament. Au început cumva să zboare porcii și nu mi-a zis nimeni nimic și mie? Îmi ținea testiculele ca în menghină și singurul lucru la care puteam gândi era cât de mult o vreau. În patul meu. La mine la birou. Pe pistă. În viața mea.

Și nu doar în poziția misionarului.

Cred că sunt vrăjit de păsărică, altfel nu-mi explic. Mi-a luat mințile, m-a prins în mrejele ei fără ca măcar să-mi dau seama. Sunt excitat ca dracu. Cred că d-aia nu-mi funcționează creierul deloc. O săptămână fără sex e prea mult timp pentru mine. Să-mi bag... Nici măcar nu-mi aduc aminte când a fost ultima oară când mi s-a întâmplat asta.

Și atunci de ce ai cerut pauză deunăzi, cretinule?! Dacă n-o făceai, în seara asta era cu tine. Ce te-a apucat să spui asta?!

Gem de frustrare. Prost am fost! Am nevoie de ușurare și gânditul ăsta nu mă ajută deloc.

Revăd continuu dimineața aceea. *Deci, gata. E oficial: repet rahaturi în cap. Sunt o muiere, nu e niciun dubiu.* Cred că mi-am rătăcit testiculele pe undeva, săptămâna trecută. Doar femeile își reamintesc scene, le repetă în cap... Nu mă pot abține să nu mă gândesc la noi doi, pe veranda la ea. La faptul că tot ce-am făcut a fost să încerc, s-o protejez, îndepărtând-o de dezastrul care e mintea mea. S-o las să-și găsească pe cineva care-i poate oferi ce are nevoie, ce merită. Dar nu am reușit s-o spun așa cum trebuie. Apoi s-a apropiat și m-a sărutat. M-a sărutat cu atâta sinceritate, atât de liniștitor, că mi-a tăiat respirația. N-am putut face altceva decât să simt. Momentul a fost prea real. Prea onest. Prea intim.

Mda. Sunt o păsărică. Clar.

Dar, jur, gustul ei... A fost suficient gustul ei să-mi dau seama că mă înfometez de multă vreme, prea multă.

Și-atunci am înțeles că trebuie să iau distanță, să mă îndepărtez de ea și de sentimentul acesta străin, de nevoie, care m-a copleșit. Nevoia de ea. De a o proteja. De a o iubi.

Am fost obligat să fac un pas înapoi pentru că, dacă sunt sigur de un lucru, este acela că nu vreau să iubesc.

Nu vreau iubire. Nici iubire, nici tot ce presupune așa ceva.

Am spus *pit stop*, dar ce voiam să spun era *pericol*. Voiam să mă conving că am nevoie de spațiu, ca să pot readuce lucrurile la o stare acceptabilă pentru mine. Adică la aranjamentele mele. Și da, am folosit termenul indicat de ea ca să nu o rănesc, dar singurul meu gând era că trebuie să revenim la situația anterioară, să pot avea din nou control asupra situației. Control care-mi alunecase printre degete. Să simt din nou că nu am nevoie decât de mine și nimeni altcineva.

Apăs cu degetul pe monitor și aștept să se oprească banda. Rămân așa, cu pieptul bubuind, asudat flească. Nu mă simt mai bine după ora de „pedeapsă corporală” la care singur mă supusesem. Arunc o privire prin peretele de sticlă spre atelierul de dedesubt, urmărindu-i pe băieți cum termină de reglat motorul, așa cum decisesem ieri. Îmi trec prosopul pe față și pe părul ud.

După ce stătusem atât de mult pe bandă, picioarele mele nu mai simt podeaua, parcă aş pluti. Mă îndrept spre ușa din stânga către baia care desparte sala de forță de biroul meu. Fac un duș rapid, mi-arunc o privire în oglindă, decid să las bărbieritul pe altă dată și-mi dau cu niște rahaturi pe păr.

Fata asta habar nu are cât sunt de distrus. Că sunt un ticălos. Că iau ce vreau, când vreau și apoi arunc la gunoi. Trebuie să-i spun. Cumva. Să găsesc o cale. Trebuie să o avertizez că sunt plin de otravă.

Trebuie să fac ceva să ies din starea asta, îmi spun trăgându-mi tricoul pe mine. Intru în birou, mă duc direct să iau telefonul, să sun câteva persoane, să dau adunarea. Dar, mai întâi trebuie să-i trimit un mesaj lui Rylee. Să o avertizez. Și o să folosesc „limba ei” pentru asta. Cant numărul la contacte și apoi scriu: *Push – Matchbox Twenty*.

Apoi apăs trimite. Repet versurile în minte. „*I wanna take you for granted. Well I will.*”¹³

— Ți-a murit pisica?

Tresar, deși recunosc imediat vocea familiară. Mă răsucesc pe călcâie și-l văd pe Becks. Stă pe unul dintre scaunele din fața mea, cu picioarele sprijinite pe birou.

— Eăăă, m-ai speriat! latru eu, trecându-mi o mână prin păr. Te-ai tâmpit?!

— Din câte se pare, tu te-ai cam tâmpit, frate. Ai nevoie de o femeie. Una cu o gaură bună, că, la cum arăți, ți-ar prinde bine un pic de „ușurare”, spune el, privindu-mă amuzat. Apoi mijește ochii la mine și mă studiază, încercând să-și dea seama ce se întâmplă.

Mă pufnește râsul. Bătăile inimii se mai liniștesc. Mă scufund în scaunul meu, punând un picior pe birou, exact ca el. Se uită la mine și eu la el, în tăcere. Anii de prietenie care ne leagă fac liniștea dintre noi confortabilă. Cântăresc ce să-i spun și cât să-i spun.

— Te costă mai puțin să te destăinui, Wood, decât să rupi în două banda aia de alergat, știi, da? Întrerupe el tăcerea.

Mă limitez să dau din cap privind jos, spre garaaj. E un tic vechi al meu.

— Ai de gând să-mi servești și mie tratamentul tău obișnuit și să te închizi în tăcere?

Mă-ntorc spre el, dar Becks nu mă mai privește, se uită la băieți, jos, ignorând rânjetul pe care i-l adresez.

— Sau binevoiești să-mi explici de ce ai fost cu capu-n nori la ședința de după-amiază, ignorându-ne complet, mai puțin când erai ocupat să te porți ca un nemernic? După care ai încheiat-o fără să iei nicio decizie, ca să te duci să rupi banda de alergare.

Își întoarce încet privirea la mine, cu sprâncenele ridicate întrebător, cântărindu-mă.

¹³ O să profit de tine, așa sunt eu. (engl. în orig.) (n. tr.)

Povestește-i. Becks e singura persoană capabilă să mă readucă cu picioarele pe pământ. Singurul căruia îi permit să mă certe. Singura persoană care mă cunoaște suficient cât să-și dea seama că sunt cu capsă pusă, singurul capabil să mă ia bărbătește la întrebări ca să-nțeleagă ce dracu se întâmplă cu mine.

— Nu e nimic important. Dau din umeri.

Râde pe-nfundate și clatină din cap la mine.

— Cum să nu. Nu e nimic important, spune, ridicându-se de pe scaun fără să mă piardă din ochi. Dacă tot ești așa vorbăreț, atunci eu plec.

Ah, băga-mi-aș! Înainte ca Becks să ajungă la ușă, îmi bag portofelul în buzunar, iau telefonul și-l prind repede din urmă.

— Hai să mergem, mormăi, luând-i-o înainte.

Becks o să mă urmeze, știu deja. În spatele meu se aude un hohot înfundat. Ceea ce confirmă exact ce am spus. Singura persoană care spune: *Ha, știam eu!*

Îi fac chelneriței, pe al cărei ecuson e scris Connie, semnul universal pentru „încă un rând”. Dacă tot belește ochii la mine, măcar să facă ceva să merite biletul în prima linie la spectacol. Rahat! Nervii mi s-au mai calmat, încep să mă relaxez. Nu sunt suficient de beat cât să-mi treacă supărarea, dar sunt pe calea cea bună.

Connie dă din șolduri în timp ce se apropie de masă cu băuturile noastre în mână. Se apleacă peste masă, asigurându-se că-mi bagă bine țâțele sub nas. Este incontestabil de sexy, în toate modurile și în toate locurile. Cu siguranță m-aș fi dat la ea. În altă viață, din alt timp, poate. Aș întreba-o cum naiba s-a întâmplat ca, între momentul în care am comandat și cel în care am fost serviți, fusta pare să i se fi scurtat. Dar îmi mușc limba.

— Vă pot oferi altceva, domnilor? Întreabă pe un ton sugestiv, trecându-și limba peste buze.

— Mulțumesc, nu, răspunde sec Becks, dând din cap ca să pună capăt tentativei ei de flirt.

Este obișnuit cu rahaturile astea. Mai mult, este un nenorocit de sfânt! S-a descurcat în toți acești ani într-un mod foarte subtil și calculat.

Îmi intră un mesaj. Întind mâna după sticla mea și-l citesc.

— Smitty vine, îi spun lui Becks.

Ar trebui să fiu bucuros că vine și Smitty cu noi la Las Vegas. Am făcut chefuri legendare cu el. Sunt sigur că prezența lui o să mă ajute să scap de starea asta de rahat care nu mă mai lasă. Ar trebui să fiu bucuros, dar nu sunt, pentru că ce-mi doream, de fapt, era să văd numele lui Rylee pe ecranul telefonului.

— Super. Deci gașca e aproape completă, zice Becks, lăsându-se pe spetează. Ia o gură de bere. Îi simt ochii ațintiți asupra mea; așteaptă răbdător să încep să-i povestesc.

Mă aplec în față și îmi pun capul în mâini pentru o clipă, încercând să mă scutur de gândul care nu-mi dă pace. *Afurisita de Rylee.*

— Colton, vrei să-mi zici și mie ce facem aici, la șase după-amiaza, vinerea? Cine dracu te-a adus în starea asta?

Scutur din cap, dezlipind eticheta de pe sticla mea de bere, cu ochii plecați.

— Afurisita de Rylee, murmur, conștient că am deschis capacul borcanului cu momeli și viermii au pornit-o care încotro.

— Așa deci, face gânditor.

Ridic capul încet și mă uit în ochii lui, surprins că nu mă ia peste picior, cum îi e obiceiul. Mi-aruncă o privire pe deasupra sticlei și mai ia o gură. Mă limitez să-i confirm, dând din cap.

— Ce dracu i-ai făcut?

— Mda, mersi de încredere, Becks, râd. Cine-a zis că i-am făcut eu ceva?

Mi-aruncă o privire care zice „tu cam ce crezi?”.

— Ehm... Nimic. Nu i-am făcut absolut nimic, mârâi, luând o gură sănătoasă de bere, cu capul dat pe spate. Nu vreau să vadă că-l mint, e prietenul meu cel mai bun. E doar frustrantă.

— O zici de parcă ai fi descoperit America. E femeie sau nu e?!

— Știu. Doar că mi-a intrat în suflet și-acum face pe indisponibilă cu mine. Nimic mai mult.

Oftez și mă las pe spetează ca să-l pot privi în ochi.

— Ți-a zis *nu*? Becks se înecă, șocat. *Nu* pe bune? Faci mișto de mine?!

— Deloc.

O cant din privire pe Connie și-i fac semn să ne mai aducă un rând.

— Wood, știi ceva? Peste două ore plecăm în orașul păcatelor. Sigur îți găsești acolo o bucată de femeie cu care să te joci la noapte și să uiți de Rylee. Sau, cine știe, poate chiar mai multe bucăți. Ridică nonșalant din umeri, cu un rânjet provocator în colțul gurii. Pentru că Rylee nu înseamnă nimic pentru tine, corect? Doar sex. Sex și atât. Nu e ca și cum ai avea o relație și ai înșela-o și ai strica totul, nu? Nu vorbim de vreo păsărică magică aici, corect?

Știu că încercă să mă bage la colț. Să mă facă să reacționez cumva, astfel încât să înțeleagă care-i treaba cu mine și Rylee. Dar, nici eu nu știu de ce, nu mușc momeala. Probabil e de la alcoolemie. Așa că dau din umeri confirmându-i că da, o să găsesc eu o femeie cu care să mă distrez la noapte, deși n-am niciun chef. Și nici nu înțeleg de ce. Nimic. Zero. Și de ce dracu mă deranjează faptul c-a zis că Rylee e doar sex pentru mine?! Doar e vorba de Beckett. Prietenul meu cel mai bun, fratele meu, în toate sensurile posibile, omul cu care discut absolut orice, și când zic absolut orice

vreau să spun *absolut orice*, așa că de ce mă deranjează remarcă lui?!

Zici că Rylee încă mă ține de testicule ca într-o menghină.

Futu-i!

— Are o prietenă sexy.

Becks se uită la mine de parcă mi-ar mai fi crescut un cap.

— Poftim?! Ce vrei să zici? Nu înțeleg.

— Păi, am putea trece pe la Rylee în drum spre aeroport, să le luăm cu noi.

Cuvintele-mi ies din gură înainte să-mi dau seama ce zic.

Becks se-neacă cu berea, tușește și o scuipă afară. Are o expresie șocată. Se vede că-mi crescuse un al doilea cap, dacă face așa.

Îl ignor și mă întorc la cojitul etichetei de pe sticla mea de bere.

Și p-asta de unde-am scos-o? Să trecem s-o iau pe Rylee cu mine la Las Vegas? Singurul loc în care, probabil, aş putea uita de ea pentru o vreme? Locul perfect în care mi-aş putea îneca durerea în plăcere.

Să iei o tipă cu tine la Las Vegas e ca și cum ți-ai duce nevasta în vizită la amantă. Motiv pentru care nu am făcut-o niciodată. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Dimpotrivă, am făcut tot ce mi-a stat în putință să evit așa ceva. Prietenele, iubitele, oricum vor ele să fie definite, se lasă acasă. De obicei nici măcar nu știu că plec. Fără nicio excepție. Atunci de ce dracu am sugerat așa ceva?! Și, mai mult de-atât: de ce-mi doresc mai mult decât orice să vină cu mine?

Clar, mi-am pierdut mințile de tot. Vrajit de păsărică. Ca un bou.

— Băăăga-mi-aș! spune Beckett lungind vocalele. N-am crezut vreodată că o să trăiesc ziua în care Colton cel Donavan va spune așa ceva! Fluieră prelung și jur că aud

cum ceva face clic în mintea sa. Vă reglați fără protecție, nu-i așa?

Ridic brusc ochii la remarcă lui, nu reușesc să mă controlez. În limbajul bărbaților, asta înseamnă că te-ai lipit de o femeie. Că nu e doar sex, prietenie cu beneficii. Pentru că atunci când te regulezi fără prezervativ înseamnă că ai încredere oarbă în persoana cu care o faci.

Inseamnă că păsărica ei te-a dat gata.

Niciunul dintre noi nu a făcut sex neprotejat. Niciodată. Un gest de solidaritate nerostită, cred. Niciunul dintre noi, până de curând.

— Băăăga-mi-aș! Becks se ridică brusc din scaun. Am dreptate! O regulezi fără prezervativ!

— Beckett, taci dracului! mârâi dând peste cap ce mai rămăsese în sticlă.

Apoi ridic paharul gol de shot spre Connie, care așteaptă, neclintită, la câțiva pași de noi. Becks se așază fără să zică nimic și mă privește așa, în tăcere, până vin shoturile. Stau înfapt în scaun și îi înfrunt privirea, lăsând ultima mea replică să treacă. Ideea începe să-mi placă. Și da. Îmi bag picioarele! Vreau să vină Ry cu noi! Ce vrea să însemne asta?! Dracu știe.

Dau shotul pe gât, mă scutur din cauza arsurii pe care o simt pe gât, îmi frec fața cu palmele și simt că-mi amorțesc buzele. Beckett continuă să se uite la mine de parcă aș fi un clown de la circ. Văd în ochii lui că face eforturi să nu comenteze, să nu-mi zică exact ce văd eu în privire că gândește. Își face palmele cupă după urechi.

— Poftim? Cred că nu am auzit bine. Poți să repeți?

Nu reușesc să rețin zâmbetul care-mi trage de colțurile gurii. Nu e ușor pentru Becket; îi sunt recunoscător că se abține ca să nu mă simt și mai stânjenit.

— Nu te cred! spune, mutându-și scaunul să mă poată privi mai bine, mai îndelung, cu o expresie stupefiată. Se uită la ceas. Dacă vrei să decolăm la timp, trebuie să plecăm acum, Casanova.

— Asta e tot ce ai de zis? întreb, incredul.

— Nu mă face să-ncep, Wood! Am nevoie de timp să înțeleg. Nu se întâmplă în fiecare zi să vezi porcii zburând.

Mie îmi convine. Dacă scap pentru moment, după ce a aflat ce a aflat, atunci profit de ocazie. Încuviințez și încep să scriu pe telefon.

— Îi trimit mesaj lui Sammy să vină să ne ia, îi zic. În bar se aude muzică pe fundal. Pufnesc în răs. Pink, normal. Rylee și afurisita ei de Pink! Îi trimit mesajul lui Sammy, apoi caut numărul ei în agendă. Fără să mă gândesc de două ori, îi trimit unul și lui Rylee.

Ai vrut bicicletă? Pedalează, Donovan!

Capitolul șase

— Chiar i-ai zis asta? întrebă Haddie cu incredulitate, cu o expresie exagerată, hilară.

— Jur! răspund cu mâna ridicată drept mărturie.

Mă uit la telefon. Tocmai primisem un mesaj. E de la Colton. Spune atât: *Get this Party Started*¹⁴ – Pink.

Haddie nu observă privirea stranie de pe fața mea când citesc mesajul, pentru că e concentrată să-și pilească unghiile. *Ce dracu?! Mai întâi îmi trimite mesajul cu Matchbox Twenty, care m-a dat peste cap, și acum asta? E prea mult, prea confuz totul.*

— Pfff! Ce mi-ar fi plăcut să-i văd fața când i-ai trântit ușa-n nas!

— Știu. Râd. M-am simțit oarecum bine să-l las mască măcar o dată eu, și nu invers.

— Vezi, ți-am spus! zice, dându-mi una peste genunchi. În afară de excesul de testosteron al lui Colton, tu și Tanner v-ați simțit bine?

— Da. Zâmbesc cu afecțiune. M-am bucurat să-l revăd. Nici nu-mi dădusem seama ce dor îmi era de el...

¹⁴ Să înceapă petrecerea. (engl. în orig.) (n. tr.)

Mă întrerupe un ciocănit în ușă. Mă uit la Haddie, întrebând din priviri cine ar putea să ne bată la ușă la ora șapte, vinerea seara.

— Habar n-am. Ridică din umeri, ridicându-se să deschidă ea, pentru că eu am un teanc de hârtii de la serviciu împrăștiate în poală și pe canapea, lângă mine.

Câteva clipe mai târziu aud râsete și voci și pe Haddie exclamând:

— Ia uite ce ți-a adus pisica!

Curioasă, încep să-mi strâng hârtiile când Haddie intră în sufragerie cu un zâmbet larg pe față.

— A venit cineva să te vadă, spune ea, cu o privire de cunoscător.

Înainte să apuc să întreb cine, Colton intră în cameră în pas nu tocmai grațios, urmat de Beckett, care râde în spatele lui. Ceva nu e în regulă la Colton, și nu sunt sigură ce anume până îi cad ochii pe mine. Un zâmbet caraghios i se întinde pe față și nu se potrivește deloc cu intensitatea trăsăturilor sale.

Din fericire, apucasem să-mi strâng hârtiile, pentru că el se lasă să cadă chiar lângă mine, fără să aștepte să fie invitat.

— Rylee! exclamă entuziasmat, de parcă nu m-ar fi văzut de săptămâni întregi. Se întinde, mă prinde cu mâinile bătătorite care-mi zgârie pielea goală și mă trage la el în poală. Mă apucă râsul când îmi dau seama că domnul *Stăpân de Sine Care Deține Întotdeauna Controlul* este puțin cam beat. Hai, bine, să zicem cherchelit. Înainte să apuc să spun ceva, Colton îmi strivește gura cu a sa.

La început mă împotrivesc, dar când limba sa îmi pătrunde în gură și-i simt gustul, sunt pierdută. Gem, acceptându-l, și-i ling limba. Trecuseră doar câteva zile, dar, Doamne, ce dor îmi fusese! Ce dor îmi fusese de el! Când Colton îmi bagă mâna în păr și pune stăpânire pe mine, ținându-mă astfel încât tot ce pot face este să reacționez, uit

că mai sunt și alți oameni în cameră. Tot ce pot face este să mă înfrupt din el. Are gust de bere și de mentă și de tot ce-mi doresc eu. Tot ce râvnesc. Tot ce am nevoie. Îmi arcuiesc spatele astfel încât să-mi apăs sânii pe pieptul lui; simt că sfârcurile mă furnică la atingerea sa. Colton îmi înghite gemetele de plăcere pe care mi le provoacă când îi simt erecția prin pantalonii subțiri de pijama și se freacă de mine.

— Vreți să vă lăsăm singuri? zice Haddie dregându-și glasul, readucându-mă brusc cu picioarele pe pământ.

Îmi îndepărtez puțin fața de a lui Colton, dar mâna sa continuă să mă țină de păr, să-mi țină buclele ostative. Își sprijină fruntea de a mea; respirăm amândoi secadat, de nevoie.

După o clipă, își aruncă capul pe spate pe speteaza canapelei și râde zgomotos, zguduindu-se din tot corpul, apoi spune aproape sufocat:

— Doamne, ce nevoie aveam de asta!

Încerc să mă dau jos din poala lui, brusc conștientă că sunt îmbrăcată doar cu un maiou foarte subțire, că n-am sutien, că am sfârcurile întărite și că Beckett, pe care l-am întâlnit o singură dată, se află lângă mine și ne studiază intens, dar calm și amuzat. Înainte să apuc măcar să mă acopăr cu brațele încrucișate peste piept, mâinile lui Colton mă apucă pe la spate, își înfășoară brațele în jurul meu și mă trage înapoi în poala lui.

— Hei! strig.

— Gata, m-am prins! face glumeț, drept răspuns. *And Colton's inebriated.*

Ce?! Mă-ntorc la el în brațe să-l privesc.

— Poftim?

Chicotește ca un copil lipsit de griji, exact la opusul intensității pe care o emană, și-mi face inima să se-ncălzească auzindu-l.

— Ace, zice plin de încredere. *And Colton's inebriated*¹⁵.

Apoi pufnește iar în râs. E contagios, nu mă pot abține, și râd cu el.

— Nu.

Beckett intervine înainte să pot adăuga ceva.

— Ești mai beat decât am crezut. *Inebriated* începe cu *i*, nu cu *e*, cretinule. Nici să scrii nu mai știi?!

Colton îi arată degetul mijlociu și râde iar ca un puști.

— Fleoșc, zice. Mă iubești oricum, Becks! spune lipindu-mă de el. Acuma să revenim la oile noastre, anunță cu voce tare. Voi două veniți acum cu noi.

Haddie își ridică sprâncenele, amuzată de expresia mea confuză.

— Colton, dă-mi drumul! țip la el printre râsete, agitându-mă ca să scap din prinsoarea de fier. Mă prinde și mai tare, punându-și bărbia pe umărul meu.

— Nu vreau! Doar dacă acceptați să veniți cu noi. Tu și Haddie veniți într-o mică excursie cu mine și Becks.

Încep iar să mă zbat, dar simt că mâna liberă a lui Colton îmi cuprinde un sân prin maiou și-mi freacă degetul mare peste sfârc. Îmi țin respirația și simt că obrații îmi iau foc de stânjeneală.

— Îm-îm, mă tachinează, încălzindu-mi urechea cu respirația sa. De fiecare dată când te agiți, o să te apuc de sâni. Mă mușcă ușor de pielea dintre umăr și gât; erecția i se îngroașă sub mine. Așa că, te rog, Rylee, luptă-te cu mine, imploră.

Îmi dau ochii peste cap în ciuda valului de nevoie care mă cutremură la auzul vocii lui „de dormitor” și izbucnesc în hohote de râs, urmată de Haddie și Beckett. Colton beat este un Colton foarte jucăuș. Îmi place să-l văd așa.

¹⁵ Și Colton e amățit. (engl. în orig.) (n. tr.)

— Mda, tipic bărbătesc, îl tachinez. Un nechibzuit care gândește cu capul din pantaloni!

Mă strânge și mai abitir, punându-mi un braț după umeri și pe celălalt în jurul mijlocului.

— Atunci nu-ți fie teamă, uimește-mă, citează el o melodie, mărâind seducător în urechea mea, făcându-mă să râd din pricina replicii de prost gust și să strâng din pulpe, în același timp, din cauza subînțelesului. Așa că, doamnelor, ridicați fundulețele și duceți-vă să vă pregătiți, ne ordonă brusc, dezlipindu-mă de el, ridicându-mă în picioare și dându-mi una la fund.

— Ce tot zici acolo? întreb.

— Unde mergem? zice și Haddie, exact în același moment.

Beckett râde cu poftă de reacția lui Haddie și-și duce sticla de bere la gură.

— Hei! strigă Colton. Nu-mi bea berea, ticălosule! Vezi că ne batem!

— Calmează-te, Wood. Rânjește. Tu ți-ai lăsat berea pe masa de afară, din fața ușii.

— Rahat! mormăie el. Sunt un bărbat care are nevoie de o bere și mai are nevoie ca fetele să fugă să se pregătească odată. Batem apa-n piuă aici!

— Despre ce naiba vorbești?! Mă întorc spre el cu brațele încrucișate pe piept.

Un zâmbet lent, voluptos, i se întinde pe buze. Mă fixează cu privirea.

— La Las Vegas, iubito!

Acum înțeleg rostul mesajului de mai devreme.

— Ce? exclamăm și eu, și Haddie în același timp, eu înțelegând una, ea alta.

În niciun caz nu plec la Las Vegas acum. Ce dracu?!

Colton își ridică telefonul, mușcându-și buza, încercând să focalizeze ce scrie pe ecran; îmi dau seama că

încearcă să vadă cât e ceasul și nu reușește pentru că are mintea încețoșată de alcool.

— Ne întoarcem mâine-dimineață, dar zborul este într-o oră, Rylee, așa că ai face bine să-ți miști fundul ăla frumos al tău!

Poftim?! Avionul? Nici nu vreau să mă gândesc! Eu nu plec nicăieri.

— Colton, sper că nu vorbești serios!

Se ridică de pe canapea și pare un pic șovăitor înainte de a-și găsi echilibrul. Se uită în jos la mine, cu o șuviță de păr căzută pe frunte și cămașa ieșită din pantaloni într-o parte.

— Vrei să te duc eu iar pe umăr până în dormitor ca să-ți demonstrez cât de serios vorbesc, iubita mea?!

Mă uit spre Beckett, cerându-i ajutorul. Dar el ridică din umeri, amuzându-se pe seama noastră.

— În locul tău, aș ceda, Rylee, spune tărăgănat, făcându-mi cu ochiul. Nu se lasă bătut când e în starea asta. Îți sugerez să mergi să te schimbi.

Deschid gura să răspund, dar nu iese niciun sunet. Mă uit la Haddie. Are ochii plini de entuziasm.

— Haide, Ry, mă îndeamnă. Nu ar strica să evadăm cu tot ce urmează să se întâmple mâine... Ridică din umeri. Ne distrăm un pic să uităm.

Încuviințez din cap. Un zâmbet larg îi iluminează fața. Începe să strige de bucurie.

— Mergem la Las Vegas, iubito!

Beckett se ridică de pe scaun cerând permisiunea să meargă la baie, Haddie se oferă să-i arate unde e, plecând în camera ei să se pregătească. Mă întorc cu fața la Colton, dar mă ia prin surprindere: mă ridică pe umăr și-mă dă palme la fund în timp ce mă duce, cu pas cam nesigur, spre hol.

— Colton, oprește-te! strig la el dându-i la rândul meu palme la fund.

Singurul răspuns pe care îl primesc sunt alte râsete.

— Care cameră e a ta?

Țip ascuțit când începe să mă gâdile în tălpi.

— Rylee, spune-mi sau te voi tortura și mai rău!

Ah, ce îmi place de el așa, cherchelit și jucăuș!

— Ultima ușă pe dreapta, Țip iar pentru că el continuă să mă gâdile și apoi mă aruncă fără niciun preambul pe pat. Nu mai pot să respir de râs. Colton mă urmează înainte să apuc să zic ceva. Când îi simt greutatea pe mine, apăsător atât de intim, orice urmă de împotrivire dispare. Adio stăpânire de sine. Oricum dispăruse din momentul în care m-am trezit cu el, împleticindu-se la mine în sufragerie, cu zâmbetul acela năstrușnic și captivant pe chip.

Își apleacă buzele peste ale mele și-mi afundă limba în gură. Îi strecur mâinile pe sub tivul cămășii și-i mângâi spatele. Sărutul e plin de lăcomie, de pasiune și știu deja că mă voi pierde în el. Și în Colton. Își plimbă mâinile pe mine, atingând fiecare centimetru de piele goală pe care reușește să-l dibuie, ca și cum ar avea nevoie să mă atingă pentru a se asigura că totul este în regulă între noi. Regăsirea fizică îl liniștește, confirmându-i că, indiferent cum am definit relația noastră, suntem încă împreună. Înțepenesc când aud un ciocănit în tocul ușii.

— Haide, armăsarule! Beckett râde stânjenit. Potolește-te. Aveți timp de asta mai târziu. Acum avem un avion de prins.

Colton se rostogolește de pe mine, aranjându-și erecția în pantaloni.

— Îmi strici mereu distracția, Becks!

— De aceea mă și iubești, amice!

Râde și dispare pe hol, oferindu-mi intimitatea necesară să mă pot pregăti.

Colton își bagă mâinile sub cap și-și încrucișează gleznele în vreme ce eu mă ridic de pe pat.

— Doamne, cât de senzuală ești în clipa asta! murmură, cu ochii pe sfârcurile tari care împung materialul fin al maioului de pe mine.

— O să arate și mai sexy în douăzeci de minute, Donavan, dacă îți iei tălpășița de aici și-o lași să se pregătească, spune Haddie fără nicio jenă, intrând în camera mea cu niște umerase în mână pe care atârnă câteva rochii pe care mi le adusese să le probez.

— Rahat, zice Colton ridicându-se de pe saltea. Cred că tocmai am fost certat. Beckett? strigă pe hol. E timpul să mai bem o bere.

Răsucesc absent o șuviță din părul lui Colton pe deget, privindu-i capul așezat la mine în poală. Tocmai a adormit; clatin din cap privindu-i chipul calm, liniștit. Încă nu-mi vine să cred ce turnură au luat evenimentele. Zâmbesc, gândindu-mă la expresia de pe fața lui Colton când eu și Haddie am intrat în sufragerie, gătite ca de mers la Las Vegas. Tocmai își ducea sticla de bere la buze, dar a oprit-o la jumătatea drumului. M-a studiat încet din cap până-n picioare, a zâmbit scurt și m-a privit apoi în ochi, mărturisindu-mi, fără vorbe, exact ceea ce-mi doream să aud de la el și nu-mi mai spusese de două zile.

Că mă admiră. Că are nevoie de mine. Că mă dorește.

Când zisese că plecăm cu avionul la Las Vegas, nu-mi imaginasem că era vorba de un jet privat care ne aștepta pe pista aeroportului Santa Monica Municipal, la care am ajuns cu limuzina. M-am uitat la Haddie și Haddie la mine, uimite. Nu mai văzusem niciodată atâta fast. Odată îmbarcați, ne-au întâmpinat Sammy, care stătea undeva în spatele avionului, și o asistentă de zbor pregătită să ne ofere tot ce doream, fie băutură, fie mâncare. Haddie, Becks și cu mine am profitat și

ne-am comandat ceva de băut. Colton, însă, a refuzat totul, s-a trântit pe canapea lângă mine, și-a pus capul în poala mea și ne-a anunțat că are nevoie de un pui de somn, să-și revină, ca să fie pregătit pentru noaptea care ne aștepta.

Eu mă gândesc la toate câte se întâmplaseră. Când ridic privirea, descopăr că Haddie și Beckett șușotesc, pe locurile din fața mea. Haddie își dăduse jos pantofii cu toc și-și ținea picioarele sub ea. Beckett le ținea pe ale sale întinse și desena absent cu vârful degetului pe sticla de bere acoperită de condens. Mi se pare foarte chipeș, într-un mod atipic însă. Îl studiez și descopăr că nu e vorba de frumusețe, cât de sex-appeal. Are părul blond de culoarea nisipului, tuns scurt și dat cu gel. Ochii albaștri, cristalini, sunt încadrați de gene dese. Și sunt liniștiți. Are genul acela de privire care observă, studiază într-un mod discret. Umerii lați. E bine clădit, cum e Colton.

Mă uit la el, prietenul cel mai bun al iubitului meu, gândindu-mă la toate întrebările pe care aș vrea să i le adresez... Mi-ar putea desluși atât de multe! Dar știu deja că nu ar trăda niciodată încrederea prietenului său, dezvăluindu-mi-le.

Din pură întâmplare, sau pentru că s-a simțit observat, Beckett ridică ochii la mine, întrerupându-se la jumătatea frazei. Înclină capul într-o parte mușcându-și buzele, ca și cum ar încerca să se hotărască dacă să spună ceva sau nu.

— Știi de ce te afli aici în seara asta, nu? De ce s-a îmbătat Wood? Vorbește cu accent din sud și clatină din cap privind cum Colton doarme la mine în brațe. Apoi ridică iar ochii la mine.

— Nu, spun.

Beckett se apleacă înainte și-și proptește coatele pe genunchi, uitându-se fix în ochii mei.

— Pentru că i-ai spus *nu*, Rylee.

Dă din cap și-ncepe să zâmbească.

— Și nimeni, în afară de mine, nu-i spune *nu*.

— E absurd! exclam, privind către Haddie, care ridică din sprânceană, cu un rânjet satisfăcut, curioasă unde bate conversația.

Îmi dau seama că, de fapt, Beckett îmi spune că sunt prima femeie care i-a spus nu lui Colton. Care nu a întrebat „cât de sus?” când el a ordonat „sari!”. Mă uit în jos, la Colton, apoi din nou la Beckett.

— Sunt sigură că printre multele femei cu care a fost s-a mai găsit vreuna care să-i spună nu până acum.

Beckett tace, gânditor, înainte de a răspunde.

— Din câte știu eu, nu, zice, ducând sticla la gură, și dacă au făcut-o, cu siguranță nu a avut efectul ăsta asupra lui.

Se lasă pe spate, întinzându-și la loc picioarele. Îi cercetez ochii, încercând să înțeleg ceea ce rămâne nerostit.

— S-a întors din pauza de prânz cu capsă pusă, Rylee. M-am simțit eu prost pentru oamenii care s-au aflat de cealaltă parte a mesei de ședință, azi. Zâmbește. Și-apoi, dintr-odată, s-a ridicat plin de nervi și s-a dus pe banda de alergat. Îmbufnat, m-a tras după el și a început să dea telefoane. Să facă planuri. Să-i anunțe pe prietenii noștri că la zece ajungem în Las Vegas, să ne aștepte la locul obișnuit.

Locul obișnuit?

— Faceți asta des?

— Cam la două luni. Ridică din umeri de parcă n-ar fi fost cine știe ce. Rylee, indiferent de femeia momentului, trebuie să știi că nu s-a întâmplat niciodată, dar niciodată, să-și ia prietena, partenera sau cum naiba îi spune el, cu noi, la Las Vegas. Iar asta îmi spune multe despre tine, zice, arătându-mă cu gura sticlei.

Mă țintuiește cu privirea până se asigură că am înțeles că între mine și Colton lucrurile sunt diferite, altfel decât fuseseră înainte. Încuviințez spre el.

Se apleacă iar spre mine.

— Îl cunosc pe Wood de foarte multă vreme, Rylee. Poate fi insuportabil de arogant și încăpățânat ca un măgar, dar e un tip de treabă. Un tip foarte de treabă.

Vorbește sincer, cu afecțiune, de parcă i-ar fi frate. Simt că e foarte atașat de Colton. Se uită în jos, la prietenul său adormit, și apoi la mine.

— Poate nu face întotdeauna lucrurile cum trebuie, uneori nici măcar nu știe cum să le facă, dar este întotdeauna bine intenționat. Când vede că nu zic nimic, dă din cap și continuă. Ți spun toate astea pentru că tu contezi pentru el. Mai mult decât e dispus să admită sau decât poate să-și dea seama în momentul de față. Dar e important să știi tu. Pentru că, dacă și el contează pentru tine, așa cum cred eu că este..., că ții cu adevărat la el, și nu doar ca să apari la braț cu el sau pentru că e cine e, atunci trebuie să auzi lucrurile astea de la mine. Rahat! Înjură el, trecându-mi mâna pe maxilar. Se lasă pe spate, clătinând din cap. Probabil sunt beat dacă-ți zic toate astea. Băga-mi-aș! Oftează. M-ar strânge de gât dacă ar afla că am făcut-o.

— Mulțumesc, murmur abia șoptit, încercând să diger tot ce mi-a spus; l-aș fi întrebat eu, dar nu am avut curajul s-o fac. Mi se învâрте capul din cauza lucrurilor pe care le-am aflat. Încerc să-mi stăpânesc speranța în posibilitățile pe care le-am putea avea. Sunt copleșită. Contez atât de mult pentru Colton, încât până și prietenul său și-a dat seama. Dar nu trebuie să uit că, atâta vreme cât Colton nu realizează toate astea, nu înseamnă nimic.

Haddie mă privește și zâmbește cu afecțiune. Știe câtă nevoie aveam să aud vorbele astea. Pentru că justifică profunzimea sentimentelor mele pentru Colton.

Beckett mulțumește asistentei de zbor când aceasta îi înmânează o altă bere.

— Dacă tot a vorbit gura fără mine, mai bine termin ce am de zis, murmură ca pentru sine și un zâmbet șiret îi luminează chipul.

Colton se mișcă și se întoarce spre mine, împingându-mi fața în abdomen, iar eu simt că tot ce-mi doresc este să mă aplec și să-l sărut.

— Să încerci să-l controlezi pe Colton e ca și cum ai încerca să prinzi vântul cu plasa de prins fluturi. Să nu-ți treacă prin minte să încerci..., clatină din cap..., pentru că o să strice totul, Rylee. O să facă multe greșeli, o să spună tâmpenii, pentru că nu știe să trăiască altfel decât a trăit până acum. Beckett ia o gură de bere și oftează. N-o s-o recunoască niciodată, Rylee, dar e un om care se îneacă în propriul trecut. Și nu-ți poți da seama de asta decât dacă te lasă să te apropii suficient de el. Ca să accepte că tu însemni pentru el mai mult decât aranjamentele sale obișnuite, or, faptul că te afli aici demonstrează clar că ești, e posibil să încerce să te tragă după el, să vă înecați împreună. Se fâțâie în fotoliu, fără să-și dezlipească ochii dintr-ai mei. Și dacă se întâmplă asta, trebuie să fii conștientă, Rylee, că tu vei fi singura sa șansă de supraviețuire. Va fi atât de consumat, de obsedat să împiedice ca trecutul său să se întâlnească cu viitorul său, încât va avea nevoie să-i dai tu totul pentru a se menține pe linia de plutire.

Continuă să mă privească în ochi, apoi se relaxează, se lasă pe spatează și zâmbeste afectuos.

— Îl iubesc din toată inima, Rylee. Dar uneori, crede-mă, îl și urăsc. Asta e Colton, zice, dând din umeri.

Îl privesc la rândul meu în ochi, zâmbind calm, să-i dau de înțeles că știu ce spune.

— Încep să înțeleg și eu asta, murmur.

Asistenta de zbor se apropie, ne umple din nou paharele și ne informează că în curând începem coborârea. Privesc în jos la Colton și sufletul mi se umple de căldură. Îmi dau seama cât de mult am ajuns să țin la el, să îl iubesc. Da, să-l iubesc. Scutur din cap și mă uit la Haddie. Ochii ei debordează de fericire. Pentru mine.

Capitolul șapte

Au trecut ceva ani de la ultima dată când am fost la Las Vegas și nu-mi vine să cred cât de mult s-a schimbat „orașul păcatelor”. Au apărut hoteluri noi, pe când cele vechi au fost demolate. Cele mai dărăpănate au fost renovate și dichisite, să semene cu cele noi.

Nu știu cum să fac să rămân puțin singură cu Haddie. De când începuse toată nebunia, nu am reușit deloc și am nevoie de sfatul ei. Cum să mă comport după toate câte îmi dezvăluiseră Beckett? Reușiserăm să stăm câteva clipe doar noi două în avion, la toaletă, dar timpul nu fusese nici pe departe suficient cât să avem o discuție reală despre evenimente din seara asta.

Când ieșim din limuzină, suntem asaltați de lumini, de gălăgie. Sammy îi face un semn discret cu capul lui Colton și trece în frunte; urcăm scările de la intrarea cazinoului *Venetian*. Câteva momente mai târziu intrăm la TAO¹⁶. Colton mă conduce cu palma deschisă pe spate și observ că Beckett face același lucru cu Haddie. Mă întreb dacă e vorba de un simplu gest galant sau dacă între cei doi se petrece ceva... *Hmm, interesant.*

¹⁶ Faimos sushi bar din Las Vegas. (n. tr.)

Îmi dau seama că oamenii încep să se holbeze la noi; numele lui Colton trece din gură în gură prin mulțimea adunată acolo vinerea seara special, cu speranța de a vedea vreo celebritate. Încep să sclipească blițurile telefoanelor. Mă uit la Colton să văd cum reacționează. Zâmbește politicos mulțimii. Când se întoarce spre mine, însă, zâmbetul său se transformă, devine cald, tandru: Nu mai e cherchelit după ce a dormit, dar Colton cel jucăuș a rămas.

Depășim coada de persoane care așteaptă, sperând să poată intra. Când ne apropiem de pupitrul recepționerei, din spatele ei își face apariția o femeie și ne face semn să o urmăm. Bănuiesc că viața e frumoasă când ești Colton Donovan. *Nu stai la cozi, ai femeile la picioare...*

Când trecem dincolo de statuia uriașă a lui Buddha, Colton mă ia de mână și mă conduce spre o masă privată. La trecerea noastră, capetele se întorc și blițurile se aprind în lumina mică din încăpere. În mulțime circulă numele lui Colton. El se oprește și se-ntoarce spre mine.

Uluită, văd cum face un pas mai aproape și-mi capturează gura cu a sa. Întepenesc. Vreau să zic, ne aflăm într-un restaurant de fițe, plin ochi. Când Colton adâncește sărutul, îmi ia fața între palme și-mi ține capul așa, cedez. Nu-mi pasă. Gustul său mă acaparează. Mă atrage mult prea mult. Nu-i pot rezista.

Zgomotul din restaurant se vătuieste. Colton mă sărută de parcă ar fi pe cale să se sufocă, iar eu aș fi gura lui de aer. Pasional, posesiv, provocator. La dracu cu tot! Gustul său mă captivează complet, mă ia valul. Îmi revin la realitate abia când creierul începe să înregistreze fluierăturile și exclamațiile privitorilor.

Publicul devine din ce în ce mai gălăgios, ne încurajează să continuăm. Colton încă îmi ține fața în mâini, dar își dezlipește buzele de ale mele. Ochii i s-au umplut de patimă, dar rânjetul pe care mi-l aruncă e arogant și viclean. Nu am decât un gând în cap: „Aaah!...”. Și sunt atât

de amețită de sărutul acela, că nu reușesc să scot un sunet, mi-e imposibil. Îl privesc întrebător.

Își dă capul într-o parte, cu o licărire în ochii verde smarald.

— Dacă tot se holbează, atunci să le dăm ceva de văzut, Rylee. Nu? Apoi ridică din amândouă sprâncenele la mine, își trece cast buzele pe ale mele, mă ia de mână și pornim după recepționera aflată în stânga noastră. Expresia stupefiată de pe chipul ei reflectă exact ceea ce simt eu.

Colton e pus pe șotii.

Încă se aud strigăte și aplauze în urma noastră când intrăm în zona privată; abia atunci observ pe fața lui Haddie cât e de surprinsă. Dau din umeri la ea, ea rânjește la mine, cu ochii măriți de uimire și gropițele la vedere.

Mergem la masa noastră. Colton îmi pregătește scaunul, dar nu mă lasă să mă așez. Mă trage la el și mă strânge în brațe.

— Nu am apucat să-ți spun cât de incredibil de frumoasă ești în seara asta, îmi șoptește la ureche. Iar acum, toți bărbații din restaurantul ăsta știu că ești a mea, adaugă, de parcă demonstrația de mai devreme nu fusese suficientă. Îmi dă un pupic după ureche. Arăți insuportabil de sexy în rochia asta. Dar trebuie să mărturisesc că singurul lucru la care mă pot gândi este cum să o dau jos de pe tine cât mai curând.

Râde seducător, făcându-mă să simt cum degete pline de dorință mă gâdilă între pulpe.

— Mulțumesc că ai venit, Rylee.

Cina este delicioasă și foarte liniștită, în comparație cu haosul din ultimele câteva ore. Suntem doar noi patru și conversația decurge plăcut. E evident de ce Colton îl apreciază așa mult pe Beckett. E amuzant, inteligent și cu picioarele pe pământ. N-are nicio problemă să-l pună la punct pe Colton ori de câte ori e necesar. Se ciondănesc ca

două babe, dar se vede cu ochiul liber cât de mult țin unul la celălalt.

Sammy stă la masa de lângă noi. Privește jur-împrejur, vigilent. În vreo două ocazii oprește niște doamne prea entuziasmate să ne întrerupă cina. Vor să facă o poză cu Colton. *Sau ceva mai mult.*

În timpul cinei mă surprind holbându-mă la rândul meu la el. Charisma și entuziasmul său sunt contagioase. Îmi place la nebunie să stau să urmăresc cum fața i se iluminează când povestește una, alta. Este politicoș și atent cu toată lumea. Se asigură că primim tot ce ne dorim. Din când în când îmi fură câte un sărut mic, mă strânge de mână sau mă mângâie pe umăr cu vârful degetelor. Mă-ntreb dacă are idee câtă dorință îmi provoacă micile sale atenții.

Beau ultima gură de Tom Collins, ușor cam amețită, când pe telefonul lui Colton intră un mesaj. Îl citește și pufnește în râs.

— Te caută vreo gagică, Ace? îl tachinez, rânjind la el.

Ridică ochii de pe telefon să mă privească în ochi. Haddie pufnește în râs când aude că-i zic *Ace*. Dar Colton se limitează să ridice din sprânceană la mine și să-mi arunce zâmbetul acela de ștrengar pe care-l ador. Pentru că se uită la mine, văd exact momentul în care își dă seama de ce râde Haddie.

— Tu! exclamă arătând-o cu degetul pe deasupra mesei.

— Eu? face ea inocentă, sugând cu paiul din băutură.

— Tu știi ce-nseamnă A.C.E.! spune entuziasmat și parcă văd cum i se învârt roțile în cap în timp ce socotește cum s-o ia pe Haddie.

— Ce te face să crezi asta? Haddie bate din gene cu prefăcută inocență.

— Montgomery, trebuie să-mi spui! îi poruncește Colton pe ton jucăuș.

Haddie își întoarce ochii la mine, zâmbind și mai abitir, dar nu răspunde.

— Ce să fac să-mi spui?

— Hmmm, face Haddie la el în cel mai suav ton de dormitor al ei. Sunt sigură că mi-ai putea face multe ca să-mi dezlegi limba. Oftează, își linge buzele și apoi face o pauză. Știi, mie și lui Rylee ne place să ne mai jucăm împreună, din când în când, spune, insinuant, plimbându-și privirea pe el.

Expresia de pe chipul lui Colton exprimă uluială și, fiind cine este, poftă nemască. Abia mă abțin să nu izbucnesc în râs.

— Dacă vrei să mă faci să vorbesc, ai putea să ni te alături, sugerează ea, să te joci și tu cu noi...

Colton înghite cu greu. Se uită lasciv când la mine, când la ea, apoi rânjește cu toată gura aia a lui pricepută.

— Ești extrem de persuasivă, Haddie... Dar, oricât de atrăgătoare este ideea pentru capul meu din pantaloni, nu mușc momeala, frumoso, răspunde el.

Beckett râde în hohote.

— Haddie, pe toți dracii!... exclamă el clătinând din cap. Aproape că m-ai convins și pe mine să mă alătur!

Rădem cu toții. Haddie aruncă în Becks cu șervetul, apoi se întoarce spre mine zâmbind.

— N-o să se prindă niciodată.

— *Attractive, charming, and exquisite*¹⁷, zice Colton dând din mână plin de el.

— Nu.

Îi surâd strengărește, jucându-mă cu paiul în pahar.

— *All consuming ego*¹⁸, mai degrabă, îl ironizează Becks.

— Nu, răspund eu iar.

¹⁷ Atrăgător, fermecător și delicios. (engl. în orig.) (n. tr.)

¹⁸ Egoist fără măsură. (engl. în orig.) (n. tr.)

— Salvat de clopoțel! exclamă Colton în timp ce chelnerul ne pune desertul de ciocolată în farfurie.

Îl savurăm, glumele continuă, dar ochii mei, indiferent pe unde rătăcesc din când în când, tot la Colton se întorc. Își ridică privirea în timp ce-i admir chipul diabolic de frumos și îmi zâmbeste tandru.

— Ești gata?

Îi zâmbesc la rândul meu și dau din cap că da.

— Haddie? Becks? Vă băgați?

Spun da, amândoi, și-și adună lucrurile. Dau să mă ridic, dar Colton mă trage înapoi și-i cad în brațe. Apuc să-i văd rânjetul o clipă, înainte să-mi acopere gura cu a sa. Îmi strecoară limba printre buze. Mă tachinează, mă linge, mă ispitește. Are gust de mentă și de rom și singurul gând care-mi trece prin minte e că sărutările astea mici, pe ici, pe colo, nu-mi vor fi de ajuns în seara asta. Că sunt doar o tortură acum, când am gustat plăcerea adevărată și știu cât de înnebunitor de bine poate fi. Măinile lui Colton îmi alunecă pe coapse, apoi, ușor, pe sub tivul rochiei, frământându-mi pielea moale cu degetele aspre.

Seducând,

Apoi, brusc, înainte să apuc măcar să formulez un gând coerent, se retrage și-mi dă un pupic pe vârful nasului. Oftez profund, de frustrare. Vreau mai mult, vreau să-mi ușureze dorința care mi s-a cuibărit în vintre.

Reacția mea îl face să se hlizească.

— Hai să mergem, spune, indicând spre ușă din cap.

Petrecem vreo oră și jumătate trecând de la un joc la altul, cu un fler flamboiant. Spre consternarea lui Sammy, Colton decide că vrea să joace zaruri. Mai întâi pierde

câteva mâini, apoi începe să câştige, sfârşind înconjurat de o mulţime de oameni care aclamă la fiecare aruncare cu zarurile.

Adrenalina îi aleargă încă prin vene, îl simt cum vibrează lângă mine, în vreme ce maşina trage la intrarea cazinoului *Palms*, puţin după miezul nopţii. Am băut cu toţii destul de mult, iar eu mă simt mai mult decât pregătită să eliberez nişte energie pe ringul de dans.

— Doamnelor, distracţia adevărată abia acum începe! exclamă el. Dă pe gât ce-i mai rămăsese în pahar şi mă ia de mână.

Coborâm din maşină; cineva ne conduce pe o uşă laterală, prin hotel, la intrarea din spate a clubului de noapte *Rain*. Încăperea bubuie pe biţii melodiei *Animal* şi simt că-mi reverberează în oase. Un angajat ne conduce sus pe o scară, desface o coardă de catifea pe care este agăţat un indicator pe care scrie „Rezervat” şi intrăm în zona VIP.

Mă simt bizar să fiu tratată de parcă ar fi clubul meu personal, când la picioarele noastre se află sute de alte persoane.

Ne îndreptăm spre mezanin. Sosirea noastră este întâmpinată de urale atât de puternice, încât tresar. Colton nu pare deloc surprins şi-mi dau seama că cele peste treizeci de persoane din faţa mea sunt oamenii cu care comunicase toată seara. Mulţimea îl înghite brusc. Bărbaţii îl bat prieteneşte pe spate şi femeile îl îmbrăţişează. Cam prea lung şi cam prea strâns pentru gusturile mele.

Fac un pas înapoi, lăsându-l să se bucure de atenţia prietenilor săi şi privesc în jurul meu. Sunt şase încăperi, toate cu vedere la ringul de dans şi, din câte îmi dau seama, Colton le închiriasse pe toate în noaptea aceea. Mă apropiu de balustradă şi privesc masa de oameni de dedesubt unduindu-se şi mişcându-se în ritmul muzicii.

— Eşti bine?

Mă uit peste umăr. E Haddie. Mă simt ușurată că e aici. Îi zâmbesc.

— Da. E totul este un pic mai mult decât sunt eu obișnuită.

— Mda. E un pic exagerat.

— Doar un pic. râd. Dar zi-mi de tine. Beckett? întreb ridicând din sprânceană.

— E al naibii de drăguț..., ridică din umeri, dar știi cum funcționează lucrurile astea.

Râde relaxată, așa cum numai Haddie știe s-o facă. Dacă vrea ea, Beckett o să-i mănânce din palmă până la sfârșitul serii. Așa e Haddie.

— Mergem să dansăm?

Mă uit după Colton să-i spun că noi plecăm pe ringul de dans, dar e prins într-o conversație animată. O să-și dea seama și singur. Coborâm scările și, după câteva clipe, ne pierdem deja în mulțimea care se mișcă la unison. Îmi place. Mă eliberez de toate și mă mișc pe ritm, mă pierd pentru un moment, uit de aniversarea care începuse din clipa în care acul ceasornicului trecuse de miezul nopții.

După vreo două melodii, privesc în sus și-l văd pe Colton sprijinit de balustradă. Scrutează mulțimea și îi ia câteva momente înainte să mă vadă. Am un déjà-vu în clipa în care ochii ni se întâlnesc: alt club, dar aceeași carnalitate, atracție palpabilă între noi. O umbră îi cade pe chip, făcându-mă să-mi amintesc de prima noastră întâlnire și să mă întreb dacă avusesem de-a face cu un înger care încerca să scape de întuneric sau cu un diavol care se insinuase în lumină. În clipa asta, când îl privesc, topită după el, tot ce văd este îngerul meu chinuit. Și, totuși, sunt conștientă că diavolul din el stă mereu la pândă, după colț.

Continui să mă mișc, ochi în ochi, conectați ca nimeni altcineva, în felul acela care mai întâi îmi oprește inima în loc și apoi îi repornește bătăile. Zâmbesc și-i fac semn să

coboare. Dă din cap a acceptare la un gând pe care numai el îl știe, zâmbeste și dispare din peisaj.

Se schimbă melodia și aud primele note ale piesei *Scream*, a lui Usher. Ridic brațele și dau din șolduri pe ritm, lăsând muzica să mă ia cu ea. Cânt versul preferat. „*Got no drink in my hand but I'm wasted, getting drunk on the thought of you naked.*”¹⁹ Deschid brusc ochii la ultimul cuvânt când simt două mâini care-mi alunecă în jurul taliei, de la spate, și mă trag înapoi. Zâmbetul lui Haddie îmi spune că e Colton și mă relaxez, lipindu-mă de el. Observ că Beckett și alți prieteni de-ai lui Colton ni s-au alăturat. Fiecare curbă moale a corpului meu se potrivește cu una tare a corpului său. Închid ochii când începem să ne mișcăm în același ritm. Ne atingem, frecându-ne unul de celălalt, la fiecare pas de dans. Mă cuprind fiorii, simt mici focuri de artificii prin sânge. Rezonez cu corpul lui, cu fiecare fibră. Colton își plimbă mâinile pe mine, cerând, strângând, ademenindu-mă. Își mișcă șoldurile odată cu ale mele și-i simt erecția tare la fiecare mișcare. Dorința crescândă, nevoia nesatisfăcută se citesc pe corpul meu și pe corpul său în aceeași măsură.

Mă-ntoarce cu fața la el și forța mâinilor sale, care mă obligă să mă supun, mă excită și mai tare. Îmi evocă imagini cu degetele lui iscusite mângâindu-mi sexul, în sus, în jos, înainte de a mă desface ca să-și facă loc în mine. Gem doar gândindu-mă și, cumva, în ciuda muzicii, Colton mă aude. Rânjetul sexy de pe chipul său și modul în care i s-au întunecat ochii îmi spune că și el vrea. Că vrea mai mult decât tatonările astea senzuale, dar frustrante, cu hainele pe noi.

19 Nu am niciun pahar în mână, dar mă îmbată gândul la corpul tău dezbrăcat. (engl. în orig.) (n. tr.)

Capitolul opt

Mai dansăm câteva melodii. Fiecare atingere mă face să-l doresc și mai mult. Un joc seducător, ispititor, senzual pe care-l resimțim amândoi, deși nu ne spunem niciun cuvânt. Din boxe se aud notele de început ale piesei *Pony*, a lui Ginuwine; ritmul sugestiv, cuvintele insinuante sunt prea mult pentru Colton. Mă apucă de mână și mă trage după el prin mulțimea de pe ringul de dans. Intențiile sale sunt evidente. Radiază nerăbdare, nevoie, hotărâre; îl simt, corpul meu capturează vibrațiile. Ne oprim la picioarele scării. Îmi pune mâna pe spate și mă împinge sus, să urc; fiecare părticică de mine e în alertă. Ajung pe prima treaptă când mă răsucesc și îmi cuprinde gura într-un sărut fulgerător, febril.

Îmi ia gura decis, făcând praf orice urmă de eventuală disciplină de care m-aș fi putut agăța. Și apoi pune capăt sărutului brusc, la fel cum începuse, înainte să apuc să cedez tentației de a-mi înfige degetele în el. Mă lasă așa, fără suflare, dornică.

Pornește în sus, pe scări, ținându-mă de mână. Când ajungem la etaj, Colton se duce la Sammy, se apleacă și îi spune ceva la ureche. Nu reușesc să aud ce, din cauza muzicii. Sammy încuviințează și face stânga-mprejur. Eu și Colton pornim pe urmele lui.

Ajungem la a șasea și ultima încăpere VIP; ne oprim la balustradă și privim amândoi mulțimea aflată jos. Mi-arune privirea peste umăr și-l văd pe Sammy dându-i pe prietenii lui Colton afară din ultima încăpere. Apoi mă uit la el. Ochii ațintiți spre mulțime, maxilarul încordat... Mă întreb dacă o fi supărat din cauza mea. Sunt un pic surprinsă. *Și acum ce dracu am mai făcut?! Vrea să ne strice seara făcând mutre acum?* Bănuiesc că ar trebui să fiu obișnuită deja cu schimbările sale bruște de stare, dar nu sunt. Rămânem în tăcere, așteptând ca Sammy să termine ce are de făcut. Mă consolez la gândul că foarte probabil urmează o ceartă. Chiar nu se poate să ne vedem și noi o dată fără să ajungem la asta?!

Sammy se apropie de Colton și-i șoptește ceva. Ne punem în mișcare. Colton mă ia de mână și mă conduce în cea de-a șasea încăpere VIP, de-acum goală. În clipa în care intrăm și suntem departe de ochii tuturor, Colton se împinge în mine și mă lipește cu forță de perete, sprijinindu-se cu tot corpul de mine.

Reușesc să formulez un singur gând coerent înainte să mă las smulsă din realitate de gustul lui: nu e supărat. Nici pe departe. E consumat de dorință.

Mă sărută și mai fierbinte, cu și mai multă pasiune decât o făcuse mai devreme, pe scară. Ne lovim dinți în dinți, corpurile lipite, îmi împinge limba în gură, îmi linge buzele. Îmi plimbă mâinile pe tot corpul, frenetic; fiecare atingere, o scânteie care-mi alimentează nevoia și intensifică dorința de el, care mi se prelinge direct între picioare.

Îl vreau în mine, să mă umple, să-l simt cum se mișcă, acum, pe loc, altfel nu o să mai știu nici să respir.

Limba lui continuă asaltul asupra gurii mele, e chinuitor de bine; cu mâinile îmi caută carnea goală, în timp ce versurile melodiei încing și mai tare dorința care urlă în amândoi. Mă apucă de o coapsă și-mi ridică piciorul pe șoldul său; mâna îi alunecă în sus, apoi sub tivul rochiei. Degete desperate îmi caută carnea excitată, dornică. Dar

sunt încă prea departe de locul unde vreau să le simt și nu mă pot abține să nu gem de frustrare, de nevoie. Mă mușcă de buza de jos, apoi mi-o linge, îndemnând-mă să-mi înfig și mai tare mâinile în părul său. Îl trag, îl trag să înțeleagă că și eu am nevoie de el. Că-l doresc cu aceeași disperare.

Aici, pe loc. Acum.

Se îndepărtează de mine, cu pieptul ridicându-se și coborând rapid din cauza respirației sacadate și mă țintuiește cu privirea încetoșată de poftă.

— Nu-mi place să văd toți bărbații ăia dansând pe lângă tine, spune, cu vocea răgușită, dar jucăușă, în ciuda dorinței violente care-i înecă ochii.

— Dar am reușit să-ți atrag atenția, nu? răspund găfâind, surprinsă de gelozia sa.

— Dacă vrei atenția mea, iubito, rânjește apucându-mă de fese și trăgându-mă la el, să-i simt rotunjimea erecției tari exact pe locurile cele mai moi, nu trebuie decât s-o ceri.

— Și să te iau de lângă prietenii tăi adulatori? îl provoc, arcuind din sprâncene la el, aparent sarcastică.

— Adică mai degrabă te duci să dansezi într-o gloată de necunoscuți?

Îmi țin respirația când își urcă mâinile pe mine și se oprește exact sub sâni. Sunt atât de excitată, am atâta nevoie să-l simt, că reacționez imediat ce mă atinge așa cum îmi doresc. Sfârcurile mi se întăresc de cum îi simt degetele frecându-le. Îmi aplec capul într-o parte, închid ochii și mă las înghițită de senzațiile pe care mi le provoacă degetele sale. Minte mi se întunecă. Încerc să mă gândesc la o replică inteligentă, să continui șicanele.

— Dar ai venit la mine, nu? îl momesc, trecându-mi limba pe buza de jos. Scopul scuză mijloacele, Ace. Ia-o și tu așa.

Colton îmi trece din nou buricul degetului pe sfârcuri, asigurându-se că sunt atentă la el.

— Ahhh, iubito, murmură, singurul „mijloc” pe care-l vei simți este al meu... Se apleacă, mă mușcă de buză, apoi mă privește iar în ochi, strângându-mi posesiv un sân cu mâna. Al meu.

Intensitatea din privirea lui mă împiedică să izbucnesc în râs. Mă aplec spre el, bag mâna între noi, îi caut erecția și i-o apuc strâns. Nu știu de unde vine atâta siguranță de sine, dar îmi duc gura la urechea sa și-i șoptesc:

— Arată-mi.

Colton scoate un geamăt sugrumat și, într-o clipă, îmi cuprinde fața și mă ține nemișcată, în timp ce gura lui se contopește cu a mea pentru a o îndepărta, apoi, mult prea devreme.

— Vino, spune, trăgându-mă după el spre unul dintre fotoliile aflate mai în spate, în încăpere. Se așază și mă pune peste el. Călărește-mă, ordonă. Dorința pe care o simt e copleșitoare, execut fără să mă gândesc de două ori. Îmi ridic rochia, desfac picioarele și mă las peste el, potrivindu-mă exact pe centru.

Mă privește și-mi rânjește într-un mod care mă face să-mi doresc să merit privirea aceea. Fără să-și ia ochii dintr-ai mei, îmi pune palmele pe genunchi și urcă încet, pe coapse. Când dă de tiv, continuă să împingă, ridicându-mi-l și mai sus, pe mijloc. Buzele mi se întredeschid când îl simt, și, într-un moment de luciditate, întorc capul și privesc peste umăr spre ușă, să văd dacă ne vede cineva.

— Nu-ți face griji, murmură Colton, cu vocea răgușită de dorință, Sammy păzește ușa. Nu va lăsa pe nimeni să intre.

Mă simt ușurată, dar și stânjenită la gândul că Sammy știe sau, cel puțin, își închipuie ce facem noi aici. Stânjeneala dispare însă când Colton mă strânge de pulpe, iar eu, din instinct, le desfac și mai mult, copleșită de dorință.

— Vreau păsărica asta dulce a ta toată noaptea, îmi șoptește la ureche. O doresc încă de când ți-am văzut

sfărcurile tari sub maiou, acasă. De când te-am privit dansând, provocându-mă cu trupul ăsta sexy.

Îmi trece degetele peste chiloții umezi și mă-nfior. Atingerea sa pe vagin mă curentează.

— Vreau să intru în tine. Să simt că-ți dai drumul, că mă uzi în timp ce te regulez. Vreau să te aud gemând când ești aproape de orgasm. Și. Nu. Mai. Pot. Să. Mai. Aștept. Nici. Măcar. O. Secundă.

Îmi acoperă gura cu a sa, punând stăpânire pe mine, pe toate reacțiile mele. Simultan, îmi dă la o parte chiloții și începe să-mi frece clitorisul cu degetul. Atingerea sa îmi provoacă un fior insuportabil de plăcere; gura sa îmi soarbe gemetele.

Îmi înfig degetele în umerii săi fără să-mi mai pese dacă-l zgării cu unghiile. Îmi adâncește limba în gură, explorând languros, atent, seducător în timp ce mă desface cu degetele pricepute; mă contract, îl doresc cu frenezie. Mâna îi alunecă între picioarele mele, își udă degetele de mine, apoi le plimbă, să mă ude peste tot. Începe din nou să mă mângâie, băgându-și două degete în mine.

Mi se taie respirația de plăcere și gem disperată, anticipând ce știu că-mi va face. Mă potrivește cât pot de bine pe degetele care se mișcă în mine, deschizând picioarele și mai larg, să-i ofer cât mai mult spațiu. Închid ochii, las capul pe spate în vreme ce extazul mă apropie deja de orgasm.

— Isuse Hristoase, îmi mârâie pe pielea fină a gâtului. Ești atât de udă pentru mine, iubito. Atât de pregătită. Mă excită îngrozitor. Dă-ți drumul. Fă-o pentru mine. Dă-ți drumul, vreau să intru în tine în timp ce termini.

Modul în care îmi vorbește mă excită și mai tare, împingându-mă din ce în ce mai aproape de orgasm. Plăcerea pe care mi-o dau degetele sale mă face să uit că mă aflu într-un club, într-un loc public, deși în același timp știu unde sunt. Știu, pentru că euforia de a fi acolo, ideea că

putem fi prinși atât de ușor îmi sporesc excitarea, mă fac să simt și mai intens fiecare mângâiere piele pe piele și fiecare mișcare a corpului lui pe al meu. Fiecare punct în care carnea atinge carne.

Mă sărută pe gât, continuând să-mi miște mâna pe clitoris exact cum am nevoie să o facă. Simt că-mi pierd mințile de plăcere. Mă lovește un val de căldură intensă care mă trage după el ca un tăvălug și simt mă sparg într-un milion de bucăți. Îmi las capul să cadă pe umărul lui Colton, cu inima bubuindu-mi în piept, pradă undelor orgasmului. Respir sacadat, ascuțit; Colton își retrage degetele și-și bagă mâinile între picioarele mele, chinuindu-se să se desfacă la pantaloni.

Înainte să apuc să-mi revin, Colton mă apucă de șolduri și mă pune peste el, poziționându-se astfel încât să poată intra în mine. Sunt complet rătăcită în moment, în plăcere, în Colton. Lumea din jurul meu nu mai există.

Nu mai suntem decât noi doi și nevoia carnală care ne arde ca smoala în Infern. Când suntem așa, uniți într-unul singur, absorbiți unul de celălalt, uit tot restul. Nu simt decât gustul lui, mirosul lui și faptul că mă domină.

Mă las să alunec încet pe el, centimetru cu centimetru, coborându-mi șoldurile până ajung din nou sprijinită de pulpele lui. Drept răspuns, Colton geme profund, înfigându-și degetele în coapsele mele. Nu am nevoie de altceva. Mă aplec înainte, îi acopăr gura cu a mea și încep să mă mișc încet pe el, simțind cum tot corpul i se tensionează în timp ce al meu se strânge în jurul său. Continuî să mă mișc, ridicându-mă și coborând pe toată lungimea penisului său torturat de plăcere. Palmele mi se deschid pe spinarea sa, limba mea îl provoacă, împingându-l să-și ia tot, pentru că nici eu nu vreau mai puțin, îl vreau tot, tot ce este el.

Mâinile sale mă ridică și mă apasă de fiecare dată când se împinge în mine. Nu mă gândesc decât să-i dau ce are nevoie, ce vrea, fără să-mi mai dau seama cum un nou val de căldura mă cuprinde iară. Trăsăturile lui Colton se

tensionează, nările i se lărgesc, ceea ce îmi spune că plăcerea lui se apropie de climax. Îl simt cum se îngroașă în mine, cum se umflă... Mai împinge o dată și detonez, cuprinsă de miriade de senzații. Mai intră în mine de câteva ori și apoi mă prinde cu forță de șolduri, mă ține nemiscată și se lasă pradă orgasmului. Își dă capul pe spate, deschizând gura larg, geme atât de tare, că umple spațiul din jurul nostru, dar muzica din club îl acoperă, ținându-l departe de urechi indiscrete.

Îi observ chipul, reacțiile pe care ușurarea fizică i le proiectează pe față. Apoi îmi dau seama ce făcusem! *Nu se poate!* Ce, Doamne Iartă-mă, se întâmplă cu mine? Cine este femeia asta care am devenit și pe care nu o recunosc? Dau să mă ridic de pe Colton, dar el mă blochează, împiedicându-mă să rup ce ne ține uniți acum. Mă trage aproape, în brațele sale, și mă ține așa, dăruindu-mi un moment neașteptat de tandru. Apoi mă sărută pe creștet și pe vârful nasului.

Ne curățăm și ne aranjăm cum putem mai bine în tăcere. Încep să mă agit și să mă plimb de colo-colo; Colton mă apucă de mână și mă strânge până ridic privirea la el. Chipul i se luminează într-un rânj, mă trage la el în brațe și mă sărută cast pe buze. Dă din cap la mine.

— Ești plină de surprize, Ryles.

E numai din cauza ta; mă surprind și eu pe mine.

Îmi beau cocktailul alături de Haddie, în salonul VIP, și mă legăn încet pe ritmul muzicii de dedesubt. Am nevoie să mai stau și jos; mă dor degetele din pricina pantofilor. Îl văd pe Sammy străjuind lângă scară și-mi îndepărtez imediat ochii, stânjenită de ceea ce socotește că am făcut acolo, singuri, eu și Colton. Nimic prea inocent, desigur.

Aud un țipăt ascuțit în timp ce Sammy încearcă să împiedice pe cineva să urce scările. Colton, care e cufundat într-o conversație, își întoarce capul spre locul de unde vine agitația. Se dă înapoi să vadă despre cine e vorba și zâmbește larg, făcându-i semn lui Sammy să lase persoana respectivă să treacă. Mă cuprinde curiozitatea când observ cum unul dintre prietenii săi îi dă un ghiont lui Colton, plin de subînțeles.

Ne întoarcem la unison și eu, și Haddie. În fața noastră se arată cea mai lungă pereche de picioare pe care am văzut-o vreodată în viața mea, purtând cea mai scurtă fustă care și-o croit vreodată drum spre Colton. Posesoarea picioarelor este pe măsură de spectaculoasă; își dă coama lungă de păr blond peste umăr, astfel încât să cadă chiar deasupra posteriorului perfect pus în evidență.

Îl cuprinde în brațe pe Colton și-l ține așa mai mult decât ar fi necesar, îl sărută pe colțul gurii și se dă puțin înapoi, cu un zâmbet uriaș pe chipul absolut perfect. Mi se taie respirația când îmi dau seama cine este. Haddie realizează și ea exact în același timp, și ne uităm uimite una la cealaltă. Cassandra Miller, cea mai îndrăgită vedetă de la Hollywood în momentul de față, și cea mai proaspătă vedetă Playboy. În ciuda faptului că momentul salutului se încheiase, Cassandra încă își mai ține mâna pe bicepsul lui Colton, iar corpul ei perfect operat se freacă de al lui, în timp ce el, politician, îi ține palma pe spate, un pic cam prea jos.

Mă surprinde și pe mine înțepătura de gelozie pe care o simt văzându-i împreună. Nu am fost niciodată o persoană geloasă, dar, să nu uităm, nu am fost niciodată cu cineva care să mă consume atât de mult precum Colton Donovan.

Nu-mi place că-l atinge. *Dar de-loc.*

A mea. Colton îmi repetă asta continuu. O afirmație cam misogină, care însă mă excită mai mult decât credeam. Or, în clipa asta, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să

mă poziționez grațioasă între ei și să-i declar *al meu*, exact cum făcuse el cu mine mai devreme, la TAO.

Dar rămân la locul meu. Stau și-i privesc cum interacționează, cum discută, ea hlizindu-se ca o toantă și bătând din gene mai repede ca un colibri din aripi, continuând să-și pună mâinile pe el. *De ce stau așa, ca o mototoală, și nu fac nimic?*

Apoi îmi pică fisa. Pentru că arată uimitor împreună. Arată absolut uimitor, iar ea este exact genul de femeie pe care aş vedea-o lângă Colton. Ea, o bombă blondă, fantezia multor bărbați, și playboy-ul devastator de chipeș, dorit de orice femeie, de oriunde ar fi ea. Imaginea este perfect hollywoodiană. O fi venit el aici cu mine, și, da, va pleca tot cu mine, dar, ca orice femeie, am și eu nesiguranțele mele când vine vorba de aspectul fizic.

Or, în clipa de față, dacă mă compar cu frumoasa blondă, toate nesiguranțele mele ies la vedere, sar în ochii tuturor. Să fie cântărite și analizate. Deși am impresia că sunt singura care face asta acum.

Îmi duc, gânditoare degetele la buze și-ncep să zâmbesc exact ca pisicul care tocmai a înghițit canarul cu fulgi cu tot.

La dracu cu nesiguranțele! Cu blondele și picioarele lor infinite. La dracu cu „hai să nu riscăm”!

Închid o clipă ochii, amintindu-mi senzația pielii nevărbierite a lui Colton pe gâtul meu, degetele înfipite în coapsele în vreme ce mă ajuta să mă mișc pe el, expresia de pe fața lui când și-a dat drumul, disperarea cu care m-a îmbrățișat după, în camera lipită de cea în care ne aflam acum.

Îmi amintesc spusele lui Beckett: *Să încerci să-l controlezi pe Colton e ca și cum ai încerca să prinzi vântul cu plasa de fluturi.* Nu degeaba și-a câștigat faima de playboy. Iar puținul timp de când suntem împreună nu are

cum să schimbe lucrurile. Femeile vor fi întotdeauna atrase de el. Îl vor dori întotdeauna.

Exact așa cum, evident, îl dorește Cassandra. Este proba vie că așa stau lucrurile; îl atinge continuu, îl monopolizează, căutându-i tot timpul atenția. Se vede din modul în care se pleacă spre el să-i vorbească, cu mâna lipită de pieptul lui, lăsând-o acolo în vreme ce el își apropie gura de urechea ei să-i răspundă.

Nu vreau să mă comport irațional, nici să neg că sunt cam geloasă și că, probabil, alcoolul nu face altceva decât să-mi hrănească nesiguranțele. Sau poate e de la hormoni... Habar nu am. Sunt femeie, nesiguranța este doar o parte din natura mea.

Pufnesc și râd. Haddie mă privește de parcă mi-am pierdut mințile.

— Nu te supără?... Indică din bărbie către Colton și Cassandra.

Îi privesc îndelung și-apoi dau din cap că nu.

— În primul rând, nu trebuie să-mi fac griji că își dorește s-o vadă goală. Râd, referindu-mă la posterul de la mijlocul revistei *Playboy*. Jumătate din populația masculină a văzut-o deja. Și s-au masturbat pe poza aia.

Haddie râde, clătinând din cap la mine. Cred că o surprinde faptul că prefer să nu reacționez.

— Așa e. Măcar tu n-ai capse pe la buric.

— Exact! Rânjesc. Dar l-am avut pe Colton până la buric.

Ah, ce-mi place expresia ei șocată. Beau nonșalant din cocktailul meu.

— Am nevoie de un shot și vreau să dansez. Vii?

Plec din încăpere fără să mă uit dacă mă urmează sau nu.

După ce am dat pe gât cele două shoturi de tequila, conform tradiției noastre, eu și Haddie am coborât scara

și am plonjat în balamucul ritmat de pe ringul de dans. Melodii încep și se încheie, iar după vreo două, încetez să mai arunc priviri spre balcon, în căutarea lui Colton, să văd dacă se uită după mine. Știu deja că nu e acolo. I-aș fi simțit apropierea, altfel. Așa cum mi se întâmplă mereu.

Mi-e sete și am nevoie de o pauză; îi fac semn lui Haddie că mă duc la bar să iau ceva de băut. Ceva care să mă ajute să reduc nesiguranța la tăcere, dat fiind că încă mă țin ostatică.

Reușesc să mă strecur prin mulțime până la bar și mă pregătesc psihic să aștept când văd coada lungă. Tipul de lângă mine încearcă să se bage în vorbă, vorbind cam peltic, dar eu îi zâmbesc politicos și mă îndepărtez cât mi-e posibil. Privesc concentrată la barmanii care par a se mișca precum melcii, comandă după comandă.

Tipul de lângă mine nu cedează și mă trage de braț, să mă apropie de el, insistând să-mi ofere ceva de băut. Îmi smulg brațul din mâna sa, refuzând iritată, dar tot politicos. Crezusem că a priceput aluzia, dar nu, pentru că mă apucă de șolduri și mă trage cu forța către el.

— Haide, frumoaso! îmi șoptește la ureche. Respirația îi miroase a băutură, mă dezgustă. Mă simt din ce în ce mai iritată, începe să mi se ridice părul de pe ceafă.

— De ce nu vrei să mă lași să-ți arăt ce înseamnă să te simți bine?

Îi pun mâinile pe piept și-l împing, să mă îndepărtez, dar el mă ține și mai strâns de coapse. Mă-ntorc spre mulțime, căutând-o din ochi pe Haddie, să vină să mă ajute, când simt cum brațul tipului se smulge de pe mine.

— Ia-ți dracului mâinile de pe ea! îl aud pe Colton mărâind înainte să-și înfigă pumnul în fața necunoscutului, dându-i capul pe spate.

Lovitura îl face să se împiedice în picioarele cuiva din apropiere și apoi să cadă la podea. În ciuda aversiunii pe

care o am față de violență, mă trece un fior de ușurare când îl văd pe Colton.

Nu apuc să reacționez, să strig la el „nu!” Unul dintre prietenii tipului apare de neunde și sare la Colton. Îi dă un pumn în gât. Încerc să fug spre el, dar parcă am picioarele cimentate pe loc.

Sunt plină de adrenalină, de alcool și mi-e frică. Colton își dă brațul în spate cu pumnul strâns, pregătit să-l pocnească; are o privire ucigașă în ochi și fața lipsită de orice urmă de expresie. Dar nu apucă s-o facă. Sammy îi blochează brațele și-l trage înapoi. Colton scânteiază de furie. O venă i se zbate pe tâmplă, fața e schimonosită într-o grimasă, ochii îi ard, amenințători.

— E timpul să plecăm, Colt! strigă Beckett la el, cu o expresie resemnată pe chipul stoic. Nu merită să sfârșești la tribunal din cauza lor...

Cu coada ochiului o văd pe Haddie și alte câteva persoane din grupul nostru. Băieții îl trag de acolo pe Colton, un pic mai calm de-acum, eliberându-l din brațele lui Sammy. Când Sammy vede că prietenii l-au dus pe Colton în siguranță, se întoarce spre ceilalți bărbați, eclipsându-i cu mărimea lui, și le aruncă o privire amuzată ca și cum le-ar spune: *Vrea careva să-și încerce norocul?! Se uită la el, apoi unul la altul și se împrăstie ca potârnichele pe când echipa de securitate a clubului se îndreaptă spre noi.*

Stau acolo nemișcată, tremurând, până când vine Sammy. Mă ia după umeri și mă însoțește afară din club.

Capitolul nouă

Sammy îmi deschide ușa; aerul rece al nopții mă revigorează. În club era înăbușit și numai fum. Mă conduce la marginea parcarii, spre garaj, unde se află limuzina, singuratică, departe de restul mașinilor. Apropiindu-mă, observ spatele lui Colton; stă sprijinit cu toată greutatea pe brațele larg deschise pe zidul care mărginește garajul; capul îi atârnă între umeri. Radiază de furie. O simt mai puternic cu fiecare pas pe care-l fac.

Beckett stă sprijinit de mașină; mă privește în ochi când ajungem aproape, plin de incertitudine, apoi dă din cap la mine și se urcă în mașină lângă Haddie. Sammy se oprește, dar eu continui să merg spre Colton.

Ticăitul tocurilor pe asfalt îl avertizează că sunt aproape, dar nu se întoarce. Silueta corpului său e ca desenată pe pânza luminoasă care este Las Vegas-ul, figura impozantă în puternic contrast cu strălucirea din spatele său. Mă opresc la câțiva pași distanță, observând cum umerii i se ridică și coboară în succesiune rapidă. Încet, încet, tensiunea se mai potolește.

Când, în sfârșit, se întoarce spre mine, cu umerii lați, ochii sclipind, maxilarul încordat, îmi dau seama că greșisem. Nu se calmase deloc.

— Ce dracu ai crezut că faci?!

Tonul său e rece ca gheața. Cuvintele mă plesnesc peste față, cu forță, luându-mă prin surprindere. Crezusem că era furios pe tipul căruia îi trăsese un pumn, nu pe mine. De ce dracu să se supere pe mine? Dacă ar fi fost mai atent la femeia cu care venise aici, ar ști deja răspunsul.

— Tu ce crezi că făceam, Colton? Că mă...

— Ți-am pus o întrebare, Rylee.

— Iar eu încercam să-ți răspund dracului, înainte să mă întrerupi ca un needucat, strig la el.

Vrea să ne certăm? Foarte bine atunci!

Poate că e din cauza alcoolului, dar nu mai mă simt așa intimidată de el ca de obicei. Ochii săi pătrund întunericul și pe mine. *Sau poate nu vrea să ne certăm?*

— Îmi luam ceva de băut, Colton. *Ceva de băut.* Atâta tot! Ridic brațele în aer urlând la el. Zidurile de beton fac ecou.

Se uită la mine cu mușchiul zbatându-i-se pe maxilar.

— Ți luai ceva de băut, Rylee? Sau flirtai, prefăcându-te că vrei ceva de băut? mă acuză, apropiindu-se cu un pas de mine. În ciuda întunericului, ochii săi luminează, foc și pară de furie. Toată tensiunea parcă i s-a adunat pe mușchii cefei. *Ce l-a apucat?! Ce dracului mai are acum?!* Cum îndrăznește să mă acuze pe mine că umblu după alți bărbați când el era ocupat cu Domnișoara Iepurașul Lunii?! Încercasem să nu fac caz, să nu mă supăr că îl tot pipăia Cassandra, m-am forțat să trec peste sentimentele acelea copilărești de gelozie. Dar, la dracu! Dacă se supără că un tip îmi oferă ceva de băut și pune mâna pe mine, deși eu mă împotravisem, atunci o să-i fac și eu toate scenele din lume pentru modul nemascat în care Cassandra își afișase interesul pentru el. Asta, plus faptul că el, spre deosebire de mine, nu o respinsese.

Pentru mine, conversația asta s-a încheiat. Cuvintele spuse la beție pot face ravagii imposibil de reparat a doua zi dimineața. Or, noi exageraserăm deja, în ambele sensuri.

— Crezi ce vrei. Eu am terminat de discutat pe tema asta, puțin și îi întorc spatele cu intenția să pornesc spre limuzină.

— Răspunde-mi, îmi ordonă, apucându-mă de umăr și oprindu-mă în loc. Observ că Beckett iese la loc din mașină. Se uită la Colton peste umărul meu cu o expresie îngrijorată. Îl avertizează din priviri, dar nu reușesc să pricep mesajul.

— Ce te-a apucat?!

— Aștept, spune el, continuând să mă țină de braț, dând ocolul să se pună în fața mea, să-mi blocheze drumul.

— Îmi cumpăram ceva de băut. *Atâta tot*. Mare rahat!

Îmi smulg brațul din strânsoarea lui, simțindu-mă dintr-odată foarte obosită după toate câte se petrecuseră.

Colton mă țintuiește cu privirea de parcă ar căuta să-și confirme că l-am înșelat, de parcă ar căuta să cedeze, să-i mărturisesc că făcusem ceva nelalocul lui.

— Aveam suficient alcool sus. Sau nu era suficient bun pentru tine? mă provoacă. Trebuia neapărat să vânezi un bărbat care să-ți cumpere ceva de băut?

Cuvintele sale sunt ca o palmă peste față. Simt că cedez. Tipul ăsta are probleme serioase. În primul rând, nu-mi vine să cred că se poate gândi la așa ceva, dar, și mai șocant, este tremurul din vocea sa, urma de nesiguranță.

De parcă mi-aș putea dori pe altcineva când îl am pe el...

Fac un pas să mă apropiu.

— N-am nevoie de un bărbat dacă vreau să beau ceva. Nici să-mi ofere nimeni nimic. Tonul meu e implacabil.

Ridică din sprânceană la mine.

— A-ham. Pufnește batjocoritor, alegând, în mod evident, să nu mă creadă.

Asta îmi spune destul de clar cam ce fel de femei a frecventat el până acum. Oftez, frustrată deja de conversație.

— Ai cheltuit suficient ca să organizezi seara asta. Și pentru mine. Pentru tot. Pufăi. Bănuiesc că așa ești tu obișnuit, așa sunt femeile pe care le-ai frecventat. Dar eu nu, nu sunt așa.

— Mda, cum să nu! face sarcastic.

— Sunt fată mare, continui, ignorând comentariul obraznic. Pot să-mi cumpăr și singură un rahat de cocktail, mai ales dacă atunci când plătești tu te porți de parcă ți-aș aparține, ca un lucru.

Face ochii mari când mă aude.

— Nu fi ridicolă.

Oare chiar nu-și dă seama? Că oferă tot ce oferă în schimbul afecțiunii, iubirii celorlalți?

— Uite cum stă treaba: tu ești un tip extraordinar de generos. Mai generos decât orice persoană pe care o cunosc eu. Te-ai întrebat de ce ești așa? Îmi pun mâna pe brațul său și-l strâng. Spre deosebire de majoritatea persoanelor care erau aici în seara asta, pe mine nu mă interesează să plătești ca pentru ceilalți.

— Nicio iubi..., nicio femeie nu plătește când iese cu mine.

— Ceea ce e foarte elegant din partea ta. Îmi trec mâna pe brațul lui și apoi i-o așez pe obraz; vocea mi se înmoaie, ușurată că am evitat, pare-se, o ceartă. Dar eu nu am nevoie de tot fastul ăsta, nici să mă duci prin cine știe ce locuri ca să-mi doresc să fiu cu tine.

Se uită la mine cu ochii lui verzi, nedumerit de ce aude, încercând să-și dea seama dacă e adevărat ce spun, dacă sunt onestă.

— Ai atât de multe de oferit... Și nu mă refer la excesul ăsta material.

Cred că vorbele mele au ajuns la țintă. Colton tace, cu ochii plini de emoții. Își îndepărtează fața de mâna mea, privind spre oraș. Mușchiul maxilarului continuă să i se zbată în vreme ce se luptă să alunge numai el știe ce demon.

Simt cum tot corpul î se tensionează după ce-și îndepărtează obrazul de palma mea, că direcția în care a alunecat conversația este inconfortabilă pentru el.

— Ai lăsat un bărbat să pună mâna pe tine, spune pe un ton periculos de calm.

Mai întâi mă simt rănită să-l aud spunând asta, apoi îl privesc în ochi și înțeleg. Îmi dau seama că ce-mi spusese Beckett în legătură cu sentimentele lui Colton pentru mine este adevărat. Că e speriat de ce simte și că nu știe cum să se comporte în situația asta. Că vrea ceartă pentru că e un mod de a-și nega sentimentele.

Vrea să ne certăm? Atunci ceartă o să-i dau. Pentru că și mie mi-e teamă. Mi-e teamă că eu sunt exact persoana de care are nevoie și că nu va recunoaște niciodată asta. Și că el este exact ce am eu nevoie, dar femeii precum Cassandra mi l-ar putea lua. Îmi amintesc mâinile ei pe el.

— Așa, și? replic mai sigură de mine decât mă simt. Nu o să stau să mă scuz doar pentru că cineva mă găsește atrăgătoare. Dau din umeri. *Mai ales că tu erai ocupat să oferi atenție altcuiva.*

Ignoră ce-i zic așa cum numai el se pricepe s-o facă, de parcă ar fi fost vina mea.

— Ry, ți-am mai spus. Nu-mi place să împart ce-i al meu.

Îmi încrucișez brațele pe piept.

— A, nu?! Nici mie!

— Ce vreî să spui? Privirea nedumerită de pe fața lui îmi spune că habar nu are despre ce vorbesc.

Tipic bărbătesc.

— E, hai, Colton. Majoritatea femeilor din clubul ăsta te doresc, iar tu te-ai dovedit mai mult decât dispus să te lași pipăit de ele.

Dau din brațe, frustrată, când se uită la mine de parcă aș fi nebună. *Nebună? Bine.*

— Nu mi s-a părut că ți-ai făcut probleme să-ți pui mâinile pe Cassandra. Nici ea pe tine, îl acuz, dându-mi părul pe spate exact ca ea, punându-i o mână pe piept și bătând din gene.

— Cassie? face incredul. Fii serioasă.

— Nu zău? Eu cred că era evident pentru oricine v-a văzut că te dorea. Poți să-ți dai ochii peste cap cât vrei, prefăcându-te că nici nu ai băgat de seamă, dar eu știu că ți-a plăcut. Colton, buricul pământului. Sufletul petrecerii. Colton, cuceritorul, îl acuz, întorcându-i spatele, ridicând din umeri și din cap.

Îl privesc scurt pe Beckett în ochi. Stă tot sprijinit de mașină, cu brațele încrucișate pe piept, chipul stoic, fără să judece ce se petrece în fața lui. Mă-ntorc la loc spre Colton.

— De ce tu poți face asta? De ce nu e corect să o fac și eu, la o adică? Măcar eu i-am spus tipului pe care l-ai luat la pumni să-și ia mâinile de pe mine. Or, pe tine nu te-am văzut cerându-i lui Cassie același lucru...

Colton face un pas mai aproape, luminat din spate, cu umbre căzându-i pe chip. Diavolul și-a făcut din nou apariția și chiar încearcă să mă tragă după el.

— Din câte îmi amintesc, pe tine te-am regulat acolo, sus, în încăperea aia. Nu pe vreuna dintre ele, spune implacabil, un pic iritat, așteptând reacția mea. Mă crispez, știind că Beckett l-a auzit.

— Da, așa e. Erai cu mine. Dar nu știu cum se face că, după doar câteva minute, nu mai erai cu mine, ci cu ea, urlu la el. Ai luat la pumni un tip pentru că s-a atins de mine, și, cu toate astea, ai stat acolo și ai lăsat-o să se frece de tine fără să faci nici cel mai mic gest s-o respingi. Știi ceva? Nici mie nu-mi place să împart ce-i al meu! Ironic, nu?

Colton își mișcă maxilarul, apoi ridică din sprâncene cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Nu te-am crezut genul gelos.

— Iar eu nu te-am crezut genul meu, replic rece, disprețuitoare.

— Ai grijă ce zici, mă avertizează.

— Că altfel, ce? Îl ațâț, trăgând aer în piept, pregătită. Cum ți-am mai zis, sunt perfect capabilă să-mi port de grijă și singură. Tipul mi-a oferit ceva de băut. Eram pe punctul de a-l refuza în toate felurile posibile când ai apărut tu acolo ca o vijelie și ai intervenit.

Nu știu de ce simt nevoia să-l mint. Încerc să-i spun că sunt cu adevărat capabilă să am grija mea? Că n-am nevoie de rahaturile astea misogine? Nu știu ce să-mi răspund, și dacă tot am zis-o, mai bine continui. Nu trebuie să știe că situația începuse să mă sperie un pic.

— Omul nu merita să-l iei la bătaie.

Colton ridică brusc capul, de parcă l-aș fi palmuit.

— Ce faci? Îl aperi?! Își duce mâna pe ceafă, frustrat, apoi o lasă să cadă. Ești imposibilă! urlă în garajul gol.

— Iar tu ești beat, irațional și ți-ai pierdut orice urmă de control! urlu și eu.

— *Nimeni nu pune mâna pe ce e al meu fără să sufere consecințele, mârâie.*

— Asta presupune să fiu a ta, mai întâi, Colton, zic, clătinând din cap, or, chiar tu mi-ai explicat, extreeem de clar, că ce vrei de la mine este să mă regulezi când îți convine ție, atât!

Tonul meu e ferm, dar spre final vocea îmi tremură, trădându-mă.

— Știi bine că nu e așa, spune încet, cu o urmă de disperare.

— Știu? Ce știu? Ridic brațele spre cer, exasperată. De fiecare dată când mă apropii prea mult sau când lucrurile depășesc porcăriile tale de limite, faci ce faci să mă trimiți înapoi la locul meu.

— Dumnezeu! Rylee, pe toți sfinții! Dă aerul afară printre dinții încheștați, își trece mâna prin păr și se îndepărtează făcând câțiva pași în cerc.

— De data asta n-o mai rezolvi cu un „pit stop”, spun calm, pentru că vreau să înțeleagă că nu o să-l mai las să dea iar bir fugiții fără să încheiem discuția. Am nevoie de răspunsuri, merit să știu care e locul meu.

Oftează din rărunchi, cu mâinile pe lângă corp, strângând și relaxând pumnii. Rămânem o vreme în tăcere; eu privesc în spatele lui, el privește luminile orașului. Apoi se întoarce spre mine și desface larg brațele, cu ochii plini de emoții pe care nu reușesc să le descifrez.

— Asta sunt, Rylee! urlă. Asta e rahatul de Colton în toată gloria sa! Nu sunt Max, *nu sunt perfect în toate cele ca el*, care nu a făcut niciodată vreo nenorocită de greșală cu tine. Nu mă pot ridica la înălțimea standardului incomparabil pe care l-a stabilit. L-ai pus pe un piedestal!

Îmi țin respirația. Cuvintele sale mă lovesc direct în plexul solar. Cum îndrăznește să-mi arunce în ochi ce a fost între mine și Max?! Nu mai pot să gândesc. Nu mai pot să vorbesc. Ochii mi se umplu de lacrimi când îmi amintesc de Max, ce fel de om era. Și Colton, ce înseamnă el pentru mine. Mă simt de parcă aș fi călcat pe nisipuri mișcătoare, care acum mă trag în jos, mă înghit.

— Cum îndrăznești?! mârâi la el. Durerea e mai puternică decât furia. Sentimentul de pierdere mă înăbușă.

Dar Colton continuă. Face un pas spre mine, punându-și degetul arătător pe piept.

— Dar *eu* sunt viu, Rylee, iar el nu.

Cuvintele mă sfășie. O lacrimă îmi alunecă încet pe obraz. Mă întorc cu spatele la el, căutând o pavăză împotriva cuvintelor sale. Dacă nu-i văd ochii rugători, durerea, nu trebuie să accept că ce spune e adevărul gol-goluț.

— *Eu* sunt aici, în fața ta, în carne și oase, *eu* am nevoie de tine și te vreau pe tine. Accept-o! Pe tine și pe nimeni

altcineva, urlă, iar vocea sa se lovește de pereții de beton, făcând ecou, repetându-se, de parcă ar vrea să fie și mai convingătoare. Ori mă vrei așa cum sunt, cu rele și cu bune..., vocea i se frânge., ori dispari dracului din viața mea, pentru că acum, în clipa asta, e tot ce îți pot da! Tot ce am de oferit.

Îi aud durerea din voce, simt agonia din cuvintele lui, și nu mai pot. Încep să plâng cu sughituri. Îmi pun o mână pe gură, să le înăbuș, și pe cealaltă în jurul abdomenului.

— Suficient, Colton! Vocea lui Beckett ajunge până la noi când vede că sufăr. Se luminează de ziuă. Ajunge!

Văd cu coada ochiului cum Colton se răsuțește brusc spre el, cu pumnii încheștați, copleșit de prea multe emoții. Beckett nici nu clipește, neimpresionat de postura amenințătoare a lui Colton, ci mai face un pas spre el, instigându-l din priviri.

— Vrei să ne batem, Wood? îl provoacă. Vino spre mine și te trântesc la pământ, așa beat cum ești, pe tine și fața aia a ta de băiat frumos, cât ai zice pește.

Îi arunc o privire lui Beckett. Are ochii ca de gheață. Nu înțeleg. Mă întorc să mă uit la Colton. Trăsăturile feței sunt tensionate, părul negru i-a căzut pe frunte. Neliniștea din ochii lui este imposibil de ignorat. Îl observ în vreme ce se uită la Beckett. Apoi își întoarce privirea spre mine. Nu știu ce expresie am, dar continuă să se uite în ochii mei. Într-ai lui văd durere și teamă și nesiguranță, și-mi dau seama că, oricât mă doare ce-a spus, are dreptate.

Max a murit. Nu se va mai întoarce niciodată. Colton e aici, atât de viu... Mă vrea în viața lui, indiferent cum am defini relația noastră și în ciuda incapacității sale de a recunoaște sau de a admite asta. Mă roagă din ochi să-l aleg pe el, să-l accept. Nu fantoma din amintirile mele. Ci pe el. Pe el tot. *Inclusiv părțile „stricate”.*

Și-mi vine atât de ușor să aleg. Nici nu e nevoie, de fapt.

Fac un pas înainte, să mă apropiu de ochii aceia de băiețel care mă privesc frenetic. Mă uit spre Beckett și-i zâmbesc nesigură.

— E în regulă, Becks. Are dreptate el, murmur, întorcându-mă spre Colton. Ai dreptate tu. Nu are sens să mă aștept să te comporți ca Max. Nici să compar ce avem noi, cu ce am avut cu el. Mai fac un pas timid spre el.

— Iar eu nu vreau să crezi că am nevoie să arăți precum Cassandra, spune, surprinzându-mă că înțelesese asta.

Întind mâna spre el, ca o ramură de măslin. Nu vreau să ne certăm. Colton o ia și mă trage la el. Sfârșesc la pieptul său, iar el mă strânge, cuprinzându-mă cu brațele puternice să mă liniștească, după schimbul urât de cuvinte și insulte pe care ni le-am urlat unul celuilalt. Îmi apăs fața în gâtul lui. Îi simt pulsul sub buze. Mă mângâie cu palma pe spate, încurcându-se în buclele mele. Îmi ține capul așa. Mă sărută pe creștet.

— Tu. *Toate astea*, murmură oftând adânc, mă sperie ca dracu...

Inima mi se oprește în loc și respirația la fel; Colton tace, îi ascult bătăile puternice ale inimii pierdută, la rândul meu, în gânduri.

— Nu știu *cum*... nu știu ce să fac.

Dacă nu aș fi știut cum e, emoția sinceră din vocea sa m-ar fi topit. Inima începe să-mi bată din nou, apoi se împiedică și cade în gol, spectaculos. Pot doar să sper că el va fi acolo și o va salva. Strâng în pumn mâna pe care i-o țin pe spate trăgând de materialul cămășii de pe el. Mărturisirea mă dă peste cap, mă umple de speranță, mă face să cred că e posibil. Că ne dă o șansă. Închid ochii. Vreau să-mi imprim în memorie momentul acesta.

— *Nici eu nu știu*, Colton, șoptesc cu gura lipită de gâtul său. *Și mi-e frică și mie.*

— Meriți atât de mult, mult mai mult decât îți pot oferi eu... Nu știu cum, nu știu ce să fac să-ți ofer ce ai nevoie. Eu...

Îmi strâng pumnul și mai tare în cămașa lui. Temerea din vocea sa este atât de onestă, încât mi se strânge inima, îmi ajunge până-n suflet.

— E în regulă, iubito, îi spun, sărutându-l din nou pe gât. Nu trebuie să avem toate răspunsurile acum.

— Toate astea sunt..., cuvintele i se poticnesc în gură. Mă strânge tare în brațe.

În jurul nostru se aud zgomotele orașului. Iar eu regăsesc atâta frumusețe, atâta speranță în bărbatul care mă îmbrățișează... Tocmai în acest oraș al păcatelor și al imoralității.

— ...atât de mult..., nici nu știu cum...

— Nu-i nevoie să ne grăbim. Haide să ne dăm timp și să vedem unde ne va conduce totul, îi spun cu vocea încărcată de disperare.

— Nu vreau să-ți dau false speranțe. Și dacă nu pot...? Clatină din cap și încheie fraza cu un oftat.

Mă dau înapoi să privesc chipul bărbatului care, știu deja, mi-a furat inima. Inima aceea pe care nu o mai crezusem capabilă nici de vindecare, nici de iubire.

— Măcar încearcă, îl implor. Te rog, spune-mi că o să încerci...

Toată lupta interioară pe care o duce cu spaima sa de a avea nevoie de cineva i se reflectă pe chip. Ochii vorbesc în locul său. Se apleacă și mă sărută cast, abia simțit. Oftează și-și îngroapă fața în gâtul meu, rămânând așa.

Îl strâng în brațe, noi doi, în burta parării de beton. Vreau să-i ofer acestui bărbat care consumă fiecare părticică din mine tot ce primesc la rândul meu de la el.

Dar nu-mi scapă faptul că nu mi-a răspuns.

Linia orizontului începe să se lumineze când ne târâm din avion către limuzina care ne așteaptă pe aeroportul din Santa Monica. Noaptea nebunească ne-a epuizat pe toți.

Mi-arunc privirea spre Colton în vreme ce-l așteptăm pe Sammy să termine ce face. Ține capul pe spate, sprijinit de tetieră, și ochii închiși. Îi trasez profilul din privire, nasul, bărbia, gâtul, mărul lui Adam. Mi se umple inima când mă uit la el. Îl cunosc de atât de puțină vreme, și totuși a ajuns să însemne atât de mult pentru mine. M-a ajutat să-mi depășesc fricile și pot doar să sper că într-o bună zi va avea suficientă încredere în mine cât să-mi permită să-l ajut și eu pe el să le depășească pe ale sale.

Beckett avea dreptate. Colton trezește emoții extreme. E ușor de iubit și la fel de ușor de urât. În noaptea care trecuse făcuse un pas înainte: recunoscuse că-l sperie ce se întâmplă între noi; dar sunt conștientă că asta nu înseamnă că este îndrăgostit de mine. Sau că nu va sfârși prin a mă răni.

Faptul că nu mi-a răspuns îmi spune că între inima sa și mintea sa încă se poartă un război. Și că nu e sigur dacă va reuși să le pună de acord. Și-o dorește. O văd în ochii lui, în postura lui. O simt în modul tandru în care mă sărută.

Dar văd și teama, anxietatea, incapacitatea de a crede că nu-l voi abandona. Sau de a înțelege că a iubi nu este sinonim cu a ceda controlul.

Cu cât mă apropii mai mult de el, cu atât mai mult mă îndepărtează. Întinde brațele să mă țină la distanță cât să-și poată ține temerile sub control. Îl ajută să le facă să dispară. Și atunci, poate ar fi mai bine să nu mai dau bir cu fugiții când comentează. Să nu-mi mai fac griji în legătură cu tăcerile sale. Ce-ar fi dacă, în loc să mă simt rănită, aş trece peste, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Ce-ar face atunci?

Colton întoarce capul și mă privește cu atâta tandrețe, încât simt nevoia să mă ghemuiesc lângă el. Cum aş putea vreodată să mă îndepărtez de chipul ăsta? Nimic nu m-ar face

să renunț la el. Poate doar dacă m-ar îngela. Arată somnoros, calm și puțin cherchelit încă.

Haddie îngână melodia care se aude la radio. Ciulesc urechile. Când îmi dau seama că e vorba de *Glitter in the Air*, mă uit la ea și ea la mine. Dintre toate melodiile posibile, tocmai asta...

— A naibii Pink, exclamă Colton pe un ton somnoros, sexy, zâmbind larg.

Haddie râde leneș pe scaunul din fața noastră.

— Aș dormi o zi întreagă, spune, punându-și capul pe umărul lui Beckett.

— Îm-hm, murmură Colton, mutându-se de-a lungul canapelei ca să-și poată pune capul în poala mea. Eu intenționez să încep chiar acum. Râde.

— Dormi, dormi că ai nevoie.

— Du-te dracu, Becks, spune căscând. Vorbește înțeleiat, de la alcool și de la oboseală. Sau vrei să terminăm ce am început mai devreme? Râde încet încercând să deschidă ochii. Dar e atât de obosit, că abia îi miște.

Beckett pufnește într-un hohot puternic care sparge liniștea din mașină.

— N-ai avea nicio șansă. Noi, băieții din sud, știm cum se dă un pumn.

— Nu te-am văzut dând din pumni în club, nu te mai lăuda. Colton își potrivește capul în poala mea.

— Nu zău? Vorbește ăla care a fost luat la draci de o femeie când a descoperit că o consideră o simplă aventură de-o noapte! replică Beckett, privindu-mă și făcându-mi semn din cap că-l tachinează pe Colton. Nu știu de ce, dar cred că minte.

— Mda-da, murmură Colton, apoi tace. Îl credem cu toții adormit pentru că respiră regulat, are ochii închiși. Mai încearcă. Ce zici dacă maică-ta te-ar lovi cu băta? zice pe un

ton copilăros, ca prin somn. Sau dacă ți-ar rupe osul brațului cât să-l vezi ieșind prin carne? mârâie.

Mă-ntorc șocată spre Beckett. Și el e la fel de surprins.

— Asta bate și faptul că te pot trimite direct în fund cu un singur pumn. Râde cristalin. Bate orice, oricând, fraiere, repetă, apoi începe să sforăie.

Îmi amintesc imediat de cicatricea de pe brațul său, cea pe care o observasem săptămâna trecută. Acum înțeleg de ce schimbasesc subiectul. Mă gândesc la băiețelul cu ochii mari, plini de groază, în vreme ce mama lui îl rupe cu bătaia. Dacă un moment mai devreme inima mi se strânsese de drag, acum mi se strânge și mai rău. Nici nu-mi pot imagina prin ce a trecut!

Expresia de pe chipul lui Beckett îmi spune că nici el nu știa. Că, deși sunt prieteni de ani de zile, habar nu a avut de ororile pe care le-a îndurat Colton în copilărie.

— Cum îți ziceam, șoptește Beckett. Singura șansă de supraviețuire.

Ridic ochii brusc și-i întâlnesc pe ai săi. Clatină din cap.

— *Cred că tu ești colacul lui de salvare.*

Ne privim, confirmându-ne în tăcere unul celuilalt că așa e. Apoi ne uităm la Colton care sforăie liniștit la mine în poală.

Capitolul zece

În casă e liniște deplină în ciuda faptului că soarele strălucește prin ferestrele bucătăriei. E aproape după-amiază, dar dorm toți încă. Eu mă trezisem fiindcă mi se făcuse prea cald și mă apucase o criză de claustrofobie din cauza lui Colton, care dormea tolănit peste mine cu toată greutatea. Oricât de plăcut e să-i simt corpul lipit de al meu, oricât încerc să adorm la loc, nu mai reușesc. Și, în ciuda faptului că îl am lângă mine, cu capul pe cealaltă pernă, mă dezlipesc încet de el și cobor din pat fără să-l trezesc, să-mi caut un Advil. Mă doare capul.

Mă așez la masă. Sforăitul lui Beckett ajunge până-n bucătărie. Iau o gură mare de apă sperând că mă va ajuta să îndepărtiez ceața care-mi cuprinsese creierul. Casc iar și-mi pun capul pe brațele încrucișate pe masă. Dumnezeuule, ce obosită sunt!

Aud telefonul sunând prin vis, în depărtare. Încerc să-l ajut. Pe băiețelul cu părul negru și ochi băntuiți. O forță nevăzută îl trage de lângă mine. Îl țin strâns de mâini, dar degetele îmi alunecă și simt că nu mai am putere. Mă imploră să-l ajut. Telefonul sună iar, făcându-mă să tresar. Sar din loc și mâinile îi scapă din ale mele. Urlă de frică. Urlu și eu, că nu l-am putut ține, și vocea mea mă trezește. Sunt dezorientată, nu înțeleg de ce dorm pe masa din bucătărie.

Îmi bubuie inima și respir sacadat. Încerc să mă calmez. *E doar un vis*, îmi spun. Un vis care nu înseamnă nimic. Îmi las capul să-mi cadă în mâini, apăsându-mi palmele pe ochi ca să îndepărtiez imaginea copilului pe care nu reușisem să-l salvez.

Din dormitor aud vocea lui Colton, răgușită ca atunci când abia te trezești. Mă ridic și merg într-acolo. Îl aud că ridică tonul.

— Cum îndrăzniți?! răsună pe hol.

Îmi ia puțin să înțeleg ce se petrece..., ce zi este, de ce mi-a sunat telefonul, trezindu-mă. Dau scaunul înapoi și fug spre dormitor.

— Colton, dă-mi telefonul! strig cu inima bubuind și un nod în gât, de panică. Mă opresc în prag.

Mă uit pe ecranul telefonului meu, aflat la urechea lui Colton. *La expresia sa nedumerită*. Stau cu inima în gât pentru că știu ce cuvinte pline de otravă aude în clipa asta. Sper că nu-i va spune.

— Colton, te rog, îl implor, cu mâna întinsă, dă-mi telefonul. Mă privește întrebător, caută o explicație pentru ceea ce îi aud urechile. Dă din cap că nu la mine, hotărât, când vede că stau așa cu mâna întinsă.

Oftează adânc, închizând ochii înainte să înceapă să vorbească.

— Doamnă... Doamnă, spune mai decis, ați zis ce aveți de zis, acum e rândul meu.

La auzul tonului sec, vocea de la capătul celălalt tace. Colton își trece mâna prin păr. Mușchii care coboară în formă de V sub cearșaf i se contractă. E nervos.

— Îmi pare nespus de rău că v-ați pierdut fiul, dar cred că acuzațiile pe care i le aduceți lui Rylee sunt pur și simplu bolnave. Singura ei vină este aceea că a supraviețuit unui accident oribil. Și dacă ea trăiește, iar Max nu, asta nu înseamnă că Rylee l-a ucis. Nu, dumneavoastră să mă lăsați să termin! Înțeleg că-i deplângeți moartea, că așa

va fi întotdeauna, dar asta nu o face vinovată pe Rylee de moartea lui. A fost un accident oribil, care s-a petrecut în circumstanțe dincolo de controlul oricui.

Aud drept răspuns o litanie de cuvinte pe care nu le pot descifra; stau încordată, încercând să ghicesc ce-i spune.

— Și aveți impresia că ea nu se simte suficient de vinovată că a supraviețuit? Nu sunteți singura care l-ați pierdut în ziua aceea. Chiar credeți că trece vreo zi în care Rylee nu se gândește la Max? La accident? Că nu-și dorește să fi murit ea în locul lui?

Ochii mi se umezesc de lacrimi. E adevărat ce spune, nu am cum să-l contrazic. Îmi trec prin fața ochilor imagini pe care nu le voi uita niciodată. Max chinându-se să rămână în viață. Max chinându-se să se ducă. Jurămintele, miile de jurămintele pe care i le-am făcut lui Dumnezeu în tot timpul acela, doar să știu că va supraviețui.

Că vom supraviețui cu toții.

Prin ochii lui Colton trece o umbră în timp ce o ascultă. Plâng din ce în ce mai tare. Între cei doi cade o lungă tăcere în vreme ce Colton procesează ceva ce ea i-a dezvăluit. Mă ținuieste cu privirea, dar nu reușesc să-i descifrez expresia enigmatică înainte ca el să se întoarcă să privească spre fereastră.

— Îmi pare sincer rău pentru pierderea suferită, dar aceasta este ultima dată când o veți suna pe Rylee să o mai acuzați de ceva. Ați priceput? spune pe ton autoritar. Vă răspunde doar pentru că se simte vinovată. Vă permite să o atacați, să o acuzați și să o umiliți doar pentru că l-a iubit pe fiul dumneavoastră și nu vrea să suferiți mai mult decât o faceți deja. Dar acum, gata. Îi faceți rău, iar eu nu vă permit. E clar?

Colton respiră adânc și aruncă telefonul de cealaltă parte a patului, privindu-l îndelung înainte să deschidă gura. Inima îmi bate cu putere, o aud și-n urechi. Mă

uit la el, cuprinsă de emoții care mă sfâșie. Aștept să-mi vorbească.

Apoi, în sfârșit, după câteva ore — sau așa mi se pare mie — clatină din cap și-și privește mâinile sprijinite în poală.

— Ești cea mai altruistă femeie pe care am întâlnit-o, Rylee. Trăiești sufocată de vinovăție. Dar îi permiti să arunce toată suferința asupra ta. Te dăruiești complet băieților...

Încep să tremur, așteptând să aud ce va spune în continuare. De ce își privește mâinile, în loc să se uite la mine. Mă copleșesc emoțiile în timp ce aștept să-și adune gândurile. Ridică încet ochii la mine, privindu-mă nedumerit și plin de compasiune.

— De ce nu mi-ai spus?! mă întreabă cu blândete, căutându-mi privirea întrebător.

Dau din umeri, evitând să mă uit în ochii lui pentru că simt cum barajul din mine va ceda curând. Eșuez lamentabil, barajul se sparge și lacrimile se transformă în suspine când întinde o mână și mă trage spre el. Mă scufund în pat în timp ce Colton mă strânge în brațe, cuibărindu-mă lângă el. Mă mângâie continuu pe cap, încercând să îndepărteze durerea cu vorbe de consolare, în timp ce eu plâng. Îmi dă drumul un moment, își aranjează perna la spate, să se poată întinde și mă trage aproape cu capul pe pieptul lui gol. Îi pun mâna pe inimă.

Ritmul constant al bătailor mă calmează. Îmi dau seama că prezența lui Colton aici, azi, îmi face lucrurile mai suportabile. Nu doare mai puțin, dar mi-e un pic mai ușor. Îmi dau seama că, pentru prima dată, mă pot gândi la Max cum era în vremurile bune, nu doar la ultimele imagini, cu el rănit, plin de sânge, pe moarte. Pot zâmbi la imaginea adolescentului îndrăgostit ca un cățeluș și la cea a bărbatului căruia îi promisesem să-i fiu soție. Mi-amintesc nervozitatea de pe chipul său în ziua în care m-a cerut, uimirea, iubirea, bucuria din ochii săi când îi spusese că sunt însărcinată. Doamne, ce frică îmi fusese să-i dau vestea! Ce

frică mi se făcuse și mie că rămăsesem însărcinată! Abia când mă luase în brațe și-mi spusese că e în al nouălea cer și că totul avea să fie bine mi-am permis și eu să simt speranța și să mă bucur de minunea care mi se întâmplase.

Colton mă sărută tandru pe creștet.

— Ai chef să-mi povestești?

Aproape că pufnesc în răs când îl aud. Sună ipocrit din partea cuiva care nu vorbește niciodată despre propriul trecut. Îmi cad câteva lacrimi, alunecând până pe pieptul său. Le șterg repede.

— Scuză-mă, spun. Nu-l pot privi în clipa asta. Sunt sigură că ultimul lucru de care ai nevoie, după ce s-a întâmplat noaptea trecută, e o cretină plângăcioasă.

Își ridică brațul să-mi treacă mâna prin păr, oftând adânc.

— Nu mă pricep la lucrurile astea, Rylee. Rahat! Nici nu știu ce să zic sau să fac în situația asta...

Simt că nu e în apele lui acum, cu o femeie rănită în brațe. Urăște dramele. Știu. Îmi trec palma pe pieptul lui.

— Nu trebuie să faci nimic. Faptul că ești aici, că mi-ai luat apărarea în fața lui Claire..., expir lung, e suficient.

— De ce nu mi-ai spus?

Tonul său rănit mă surprinde.

Știu că se referă la copil. La copilul meu. Partea aceea din mine care a murit în ziua accidentului. Locul din mine care va rămâne pentru totdeauna gol.

— Nici tu nu ești prea deschis în legătură cu trecutul tău, spun, lăsând cuvintele să atârne în aerul dintre noi. Ești atât de decis că nu vrei copii... Am considerat că nu te interesa. Că nu-ți păsa.

Simt că-și ține respirația.

— Rylee, Isuse! Are vocea sugrumată și simt cum strânge pumnul la spatele meu. Chiar așa mă crezi? Doar

pentru că nu-mi doresc să am copii nu înseamnă că mă lasă indiferent situația ta. Sau pierderea pe care ai suferit-o.

Întorc capul și-mi sprijin bărbia în palmă. Încerc să nu mă gândesc, concentrându-mă asupra degetului cu care trasez linia tatuajelor sale de pe coaste.

— Eram... Mă opresc, încerc să pun ordine în amintiri. Am fost șocată când am aflat că sunt însărcinată. Adică, abia terminasem facultatea. La vremea respectivă gândeam doar în alb și negru. Aveam un plan: facultate, căsătorie și abia apoi un copil. Zâmbesc duios. Dar știi și tu cum se zice: socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg. Îmi scapă un oftat tremurat. Mi-era teamă de cum va reacționa Max. Dar când i-am spus, părea în al nouălea cer. Încă îi mai văd chipul. A recunoscut că era speriat și el, dar mi-a spus că nu contează, că totul va fi bine. Eu mă întrebam cum putea fi așa sigur când totul avea să se schimbe drastic.

Tac, revăzând momentele acelea în minte ca pe un film. Mă răsucesc să mă uit la Colton. O lacrimă mi se desprinde, tăcută, de colțul ochiului.

— Ea..., spun cu vocea tremurând. Era fetiță. Încuviințează și se întinde să-mi șteargă lacrima. Eram încă speriată, panicată la gândul de a avea un copil. Apoi am simțit-o mișcându-se. Mă opresc pentru că apăsarea de pe piept nu mă mai lasă să respir când îmi amintesc senzația aceea, pe care nu o voi mai simți niciodată. M-am îndrăgostit pe loc de ea. Orice urmă de reticență s-a făcut nevăzută. Îmi dreg glasul. Colton nu se mișcă și nu-și ia ochii dintr-ai mei. Eram în șapte luni și jumătate când a avut loc accidentul. Din prima noapte mi-am dat seama că nu supraviețuise, dar am refuzat să cred asta. Sângeram cumplit. Contracțiile erau mai dureroase decât orice îți poți imagina. Am îndemnat-o să se miște. Să mă lovească măcar o dată.

Mă înfior. Cât mă rugasem la Dumnezeu, câte promisiuni îi făcusem în noaptea aceea!...

— Subconștient, doar gândul că ea încă mai trăia m-a făcut să rezist, să continui să mă lupt.

— Of, Rylee, îmi pare tare rău, îmi susură.

— Pentru că a durat atât de mult până au apărut salvatorii, am făcut infecție cu o bacterie. Din câte au observat medicii, daunele au fost atât de mari, încât, practic, nu mai am cum să rămân vreodată însărcinată. Tușesc să scap de nodul din gât. Claire, mama lui Max, mă învinuiește pentru tot ce s-a întâmplat.

— Ce tâmpenie! exclamă el.

Ridic din umeri. Așa e. Dar tot mă simt vinovată.

— Consideră că, dacă nu am fi făcut sex înainte de căsătorie, nu s-ar fi întâmplat niciodată asta.

Colton pufnește când mă aude.

— Cât timp ați fost împreună? Șase ani?

Îi zâmbesc.

— Aproape șapte.

— Și se aștepta să rămâneți abstinenți atâta vreme?

— Fiecare cu propriile convingeri... Dau din umeri. Am plecat într-o mică vacanță pentru că era ultima ocazie pe care o mai aveam. Eu eram stresată în legătură cu toate și medicul meu era îngrijorat pentru că aveam tensiunea mare. Max voia să facă ceva să mă calmez. Să petrecem un pic de timp împreună înainte să se declanșeze haosul. De aceea ea mă învinuiește că i-am omorât fiul și nepoata.

— Știi bine că nu e așa, Rylee,

— Știu, dar sentimentul de vinovăție rămâne. În fiecare an, mă sună de aniversarea accidentului și de ziua lui și-și descarcă asupra mea furia și tristețea. Închid ochii forțându-mă să îndepărtiez imaginile care-mi apar în toate coșmarurile. E felul ei de a face terapie, bănuiesc... Și chiar dacă mă omoară cu zile, măcar atât pot face pentru ea: să o ascult.

Colton mă trage mai bine în brațele sale, mă strânge în brațele puternice și-și pune bărbia pe creștetul meu.

— În mod bizar, faptul că te-am întâlnit pe tine, timpul petrecut împreună, m-au ajutat să mă împac, încet, încet, cu situația. Cu vremea, încep să mi-l amintesc pe Max așa cum era înainte de accident, nu după. Dar partea cea mai grea rămâne fetița mea. Oftez, cu inima frântă. O să prețuiesc întotdeauna sentimentul de a avea o viață care crește în mine, mai ales că cel mai probabil nu voi mai avea vreodată șansa să trăiesc așa ceva. Îmi bag nasul în gâtul lui, oftând.

— Ar fi avut doi ani acum.

Reușesc să-mi rețin sughitul de plâns înainte să-mi scape de pe buze, dar Colton tot îl percepe. Mă strânge tare, iar respirația sa calmă și faptul că mă ascultă sunt tot ce am nevoie. Mă simt de parcă mi s-ar fi luat o greutate de pe suflet acum, când toate scheletele din dulapul meu au fost scoase la iveală. Acum că știe. Totul. Mă agăț de el pentru că simt, nu știu din ce motiv, că prezența lui completează transformarea mea.

Nu mai vreau să fiu singură și nu mai vreau să mă simt moartă pe dinăuntru. Vreau să iubesc din nou, chiar și așa, la extreme, cum mă face Colton să simt. *Sunt pregătită să trăiesc iar.* Să trăiesc cu adevărat. Și în clipa aceasta realizez că lui Colton și doar lui i-aș fi putut destăinui toate acestea. Închid ochii și mă culbăresc la pieptul lui; cad pradă somnului pe care mai devreme nu reușisem să-l regăsesc. Ațipisem când vocea sa mă face să deschid ochii larg.

— Când aveam șase ani..., spune, atât de încet încât, dacă nu aș fi ținut urechea pe pieptul său nu mi-aș fi dat seama că el vorbește. Se oprește să-și dreagă glasul. Când aveam șase ani, mam..., femeia care mi-a dat naștere, m-a bătut atât de cumplit, încât am ajuns la spital, în stare de inconștientă. Dă aerul afară din piept cu zgomot, în timp ce eu îmi țin respirația.

Incredibil! După durerea din vocea îmi dau seama că rănilor încă îi sângerează, deschise. Purulente. Cum să te vindeci de bătăile crunte, când cea care te lovește e ființa

care ți-a dat viață?! Cum să fii în stare să accepți iubirea celorlalți, când tocmai persoana care trebuia să te protejeze de orice rău este cea care ți-a făcut cel mai rău? Rămân fără cuvinte, așa că îl iau în brațe și-l strâng, sărutându-l pe piept.

— Nu au sunat la poliție cei de la spital? Sau la protecția copilului? Întreb timid, nesigură de cât e dispus să-mi împărtășească.

Simt cum încuviințează din cap.

— Mama a fost cea care a sunat la 112. Le-a spus că tata mă bătuse. Și că ea s-a interpus și l-a oprit.

Face pauză, iar eu îi dau timpul necesar să se adune, să-și calmeze emoțiile care-l fac să se înece când vorbește.

— Nici nu-l cunoșteam pe tata, așa că... Dar mi-era prea frică de ce mi-ar fi făcut dacă o contraziceam. Eram prea mic ca să știu că viața poate fi mai bună decât ceea ce trăiam eu. După episodul respectiv, m-a retras de la școală. Ne mutam de colo-colo, ca să nu dea de noi cei de la serviciile sociale... Vocea i se face din ce în ce mai mică. Mi se-nvânte mintea de atâtea gânduri, plină de cuvintele pe care mi-aș dori să i le pot spune ca să-l consolez: că nu a fost vina lui. Că iubirea nu e așa. Că e un adevărat supraviețuitor, pentru că a ieșit din infernul în care trăise și că a înflorit. Dar sunt conștientă că vorbele mele nu vor avea niciun efect asupra anilor de abuzuri pe care probabil le-a îndurat, nici asupra efectelor secundare de care, psihologic vorbind, este afectat. Și oricum cred că le-a auzit de nenumărate ori din gura terapeuților.

Ridic ochii la el și privirea bântuită pe care i-o văd în ochi îmi spune că ce mi-a mărturisit este unul dintre coșmarurile minore prin care a trecut în copilărie. Să-i spun ce ne spusese dimineța în limuzină? Mi-e greu să decid, și până la urmă nu o fac. Trebuie să hotărască el ce și cum vrea să destăinuie din trecutul său. Dau să spun ceva, dar el mă oprește imediat.

— Rylee, te rog, nu vreau să-ți fie milă.

— Eu... mie... Nu asta voiam să zic, mă bâlbâi, știind oricum că e ultimul lucru pe care și-l dorește. Dar mă prinde imediat cu minciuna. Cum să nu-mi pară rău pentru băiețelul care a fost?

— E ca și cum aș vorbi despre o altă viață. Iar băiețelul acela este altă persoană acum.

Pe dracu! Este cine este tocmai din pricina lucrurilor prin care a trecut. Chiar nu vede asta?!

Îmi apăs tandru buzele pe pieptul său.

— Știi ceva de mama ta? Întreb cu ezitare în glas, aproape cu teamă. Dar, dacă tot e dispus să vorbească, trebuie să încerc să aflu cât mai multe.

Rămâne tăcut o vreme. Își scoate mâna de la spatele meu ca să-și frece obrazul nebărbierit și oftează zgomotos.

— După ce m-a găsit tata pe scările rulotei sale... m-a dus la spital. Și a stat acolo, cu mine, repetă cu o voce plină de venerație. Habar nu aveam că era un regizor faimos. Și, oricum, nici nu știam se înseamnă asta. Abia după mult, mult timp am aflat că lipsise toată ziua de la studio ca să stea cu mine în spital. Tot ce-mi amintesc că mă gândeam în momentul acela era că avea cea mai liniștitoare voce pe care o auzisem vreodată. Și ochii lui. Nu vedeam răutate în ei, deși tresăream ori de câte ori mă atingeau... Se poticnește, pierdut în amintiri, iar eu aștept răbdătoare. Mi-a comandat toate felurile imaginabile de mâncare, livrate direct la spital. Nu o să uit niciodată expresia sa privindu-mă mâncând lucruri pe care nu le gustasem în viața mea. Feluri de mâncare pe care orice băiețel de vârsta mea le mâncase deja de nenumărate ori. Îmi amintesc că m-am prefăcut că dorm când a venit poliția să-i spună că o găsiseră pe mama și că urma să o ducă la secție să o interogheze... și că radiografiile arătau că suferisem ani de... Se oprește, încercând să găsească cel mai potrivit cuvânt.

Îmi țin respirația, întrebându-mă ce grozăvii avea drept opțiune.

— *Neglijare*. A fost singura dată în viața mea când l-am auzit pe tata folosindu-se de statutul lui de persoană faimoasă. L-am auzit întrebându-i pe polițiști dacă aveau habar cui se adresau. Și că nu au decât să lămurească chestiunea cu cine cred ei de cuviință, dar eu voi rămâne în custodia sa de acum înainte. Că va angaja o întreagă trupă de avocați dacă va fi nevoie, dar eu voi rămâne cu el. Clatină din cap râzând încet.

— Este..., n-am cuvinte.

Nu vreau să diminuez amintirea aceea, așa că aleg să o las așa.

— Mda. Inspiră. Pe mama am mai văzut-o doar o dată. În sala de tribunal. Știu doar că a ajuns la pușcărie, nimic altceva. Și nici nu mi-am dorit să aflu. De ce întrebi?

— Pentru că nu știam cum s-au terminat lucrurile cu ea. Mă gândeam că, poate, dacă ai afla ce s-a întâmplat cu ea... că s-ar umple niște goluri, că te-ar putea ajuta. Poate ai scăpa de coșmaruri și...

— Cred că ne-am făcut suficiente mărturisiri pe ziua de azi, spune, întrerupându-mă. Se mută, astfel încât să stea sprijinit de mine doar pe jumătate, în timp ce eu stau întinsă pe spate.

— Ah, da? fac, zâmbind, când observ că expresia i se detensionează și durerea începe să-i dispară din ochi. Vrei să zici că doar așa te pot convinge să vorbești cu mine, făcând schimb? Arată-mi-o pe-a ta, ca să ți-o arăt pe-a mea?

— Hmm, rânjește, apăsându-mă pe saltea cu soldurile. Eu ți-am arătat-o pe-a mea. Ridică din sprâncene sugestiv. Prin urmare, mi se pare corect...

Nu-mi scapă faptul că a schimbat subiectul. Nici că a cotit-o spre chestiuni fizice când am început să sap mai adânc. În mod normal aş ezita să folosesc intimitatea pentru a vindeca tristețea, dar în dimineața asta nu-mi

doresc altceva decât să mă ajute să uit un pic de jalea din sufletul meu din cauza celor întâmplate acum doi ani.

Mă mișc sub el; corpul meu are nevoie de corpul său și-mi place latura jucăușă care și-a refăcut apariția după o trezire plină de mâhnire.

— Parcă ziseseși că am terminat cu împărțășitul pe ziua de azi.

Hohotul care-i cutremură pieptul vibrează până la mine, în mine. Ridic capul și-l apuc de buza de jos, trăgând. Geamătul său de plăcere nu face decât să alimenteze foamea mea de el.

Îmi trece mâinile pe abdomen, cuprinzându-mi sânul care nu e acoperit de pieptul lui. Îmi mângâie sfârcul deja întărit cu buricul degetului. Atingerea sa se transformă în valuri mici, care-mi reverberează în tot corpul. Se apleacă și mă sărută ușor, tandru.

— Apropo de a mea și a ta, murmură în timp ce colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet. Îmi strânge sfârcul între degete, absorbindu-mi geamătul cu gura pe a mea. Cred că nu o să mă satur niciodată de tine, îmi șoptește pe buze.

Mie îmi spui?! Oare mă voi sătura vreodată de el? De asta? De gustul său, de atingerile sale, de gemetele sale care-mi spun ce îl fac să simtă când îl ating? O să mă excite întotdeauna atât de tare? Nu o să-mi simt dorința de el satisfăcută la un moment dat? Simpla sa atingere mă face să-mi pierd șirul gândurilor, lăsând în urmă unul singur: niciodată.

Capitolul unsprezece

Avery îmi zâmbeste în vreme ce eu verific programul, regulile și procedurile noastre standard de lucru.

— Știu că poate părea extrem de mult, dar când te vei obișnui, îți va veni totul automat.

Încuviințează și își îndreaptă privirea spre Zander. Stă pe canapea, cu plușul său zdrențuit la piept și se uită la televizor.

— Care-i povestea lui?

Mă uit peste umăr la Zander și zâmbesc. Deși încă nu vorbește prea mult, în afară de câteva cuvinte sporadice ici, colo, de când fusesem pe pistă, se pare că se simte mai bine. Interacționează un pic mai mult cu băieții și observ urme de emoție pe chipul lui, complet inexpressiv înainte. Medicul terapeut ne-a spus că începe să participe, să interacționeze cu ea. E un început. Progresul necesită timp.

Și pentru că sunt protectivă cu băieții mei precum mama-urs cu puii ei, prefer să nu dezvălui prea multe noilor angajați decât după ce petrec suficientă vreme cu noi.

— Îl cheamă Zander. Nu e prea vorbăreț, dar ne ocupăm de asta. A trecut printr-o situație foarte grea, care i-a lăsat urme pe dinăuntru. Dar se va face bine.

Mă privește interogativ, dar o ignor și încep să-i prezint următorul set de proceduri. Sună la ușă. Întreruperea neașteptată mă face să tresar. Jax e la antrenamentul de baseball cu Shane și Connor, așa că mă ridic eu să deschid.

Mă uit pe vizor și, spre surprinderea mea, o văd pe sora lui Colton. Deschid prudentă ușa, cuprinsă de o imensă curiozitate.

— Ce surpriză! Bună, Quinlan.

Îi ofer zâmbetul meu cel mai luminos, cu inima bubuindu-mi în piept. Mă și mir că o femeie cu un aspect atât de plăcut îmi creează așa o stare de nervozitate.

— Rylee, mă salută din cap fără să zâmbească din buzele perfect rujate. Am venit să dau o tură înainte de a dona și eu pentru noul proiect. Vreau să înțeleg mai precis cum exact vor fi utilizați banii.

Bună, Rylee, ce bine îmi pare să te văd! Zâmbesc reținut și o invit să intre. Ar putea face un efort mic să mă trateze cu puțin mai multă căldură, în loc să-și ia expresia asta de Regina Zăpezii!

Ce dracu i-am făcut ca să mă trateze cu atâta răceală?!

— Cu drag, te însoțesc, mă oblig să-i răspund, deși aș fi preferat s-o dau pe mâna unui coleg consilier, care să-i arate Căminul. Însă educația și profesionalismul înving. În plus, ceva îmi spune că mica ei vizită nu e doar despre proiect și despre donația pe care vrea să o facă. Afîșez și eu zâmbet de plastilină.

— Urmează-mă, te rog.

Îi spun lui Avery să stea ea cu ochii pe băieți și apoi încep să o plimb pe Quinlan peste tot prin Cămin, explicându-i beneficiile pe care le oferă acest tip de structură. Cred că turui, deși nu mi-a pus încă nicio întrebare. Dimpotrivă, m-a măsurat continuu din priviri, calmă, dar critică. După vreo douăzeci de minute, îmi dau seama că i-am arătat cam

tot ce era de văzut și i-am povestit cam tot ce era de povestit despre Căminul nostru. Am vorbit singură tot timpul.

Gata, de-ajuns!

Mă uit de jur-împrejur, să mă asigur că băieții încă se joacă pe afară cu Avery și apoi mă întorc spre ea.

— Ce te aduce, de fapt, aici, Quinlan? Tonul meu sună a înjurătură și exprimă clar nedumerirea pe care o simt.

— Am venit să văd dacă merită să fac o donație, răspunde cam prea zahăr și miere ca să fie adevărat. Se uită direct în ochii mei, dar observ străfulgerarea care-i luminează privirea de regină a gheții.

— Apreciez. Căminul și copiii merită, îi spun, dar, hai să vorbim deschis: de ce ești aici? Să vezi dacă proiectul merită donația ta sau dacă eu îl merit pe fratele tău?

Din modul în care mă străfulgeră din ochi îmi dau seama că am lovit direct la țintă. Mi se pare normal să fie protectivă cu fratele ei. E de înțeles. Dar să te comporți ca o cățea, asta e altceva.

— Deci? Întreb.

Apleacă din cap și mă privește.

— Încerc să înțeleg către ce țintești.

— Către ce țintesc?

— Da, către ce țintești. Tonul este implacabil, iar privirea la fel de intensă ca a lui Colton. Nu ești genul lui Colton, una dintre fufele cu care se încurcă de obicei; încerc să-mi dau seama exact ce vrei să obții din toate astea. De la el. Strânge din buze și mă studiază.

Sunt sigură că expresia mea șocată chiar merită să fie studiată.

— Poftim? izbucnesc, peste măsură de jignită.

— Ești una dintre admiratoarele care-i însoțesc la curse? Vrei un rol în ultimul film al tatălui meu? Sau ești

model? Cauți lumina reflectoarelor ca să te ajute în carieră? Abia aștept să-mi zici în ce categorie te înscrii.

— Poftim?! Mă holbez la ea până când trece șocul, înlocuit de furie. Cum îndrăznești?!

— Aaa. Înțeleg. Rânjește sarcastic la mine.

I-aș suci gâtul!

— Ai nevoie de banii lui pentru proiectul ăsta al tău, zice, indicând cu capul de jur-împrejur. Te folosești de el pentru a obține vizibilitate.

E de necrezut! Fac un pas înainte. Nu-mi pasă că e sora lui Colton. I-aș spune vorbe mult mai grele, dar sunt la serviciu și aici nu știi niciodată cine trage cu urechea. Nu-mi poate vorbi în felul ăsta! Așa că las manierele deoparte și eu, cum făcuse și ea.

— Știi ce, Quin?! Am încercat să fiu drăguță, să trec cu vederea atitudinea ta de rahat și rânjetele condescendente, dar acum gata! Colton a fost cel care a insistat, nu eu. Ridică din sprânceană la mine, de parcă nu i-ar veni a crede. Da, da..., râd. Și mie mi-a fost greu să cred, dar așa stau lucrurile. Și nu vreau un rahat de nimic de la fratele tău. Tot ce-mi doresc este să fie dispus să se deschidă și să înțeleagă că merită mult mai mult, nu modul de viață pe care și l-a impus până acum. Fac un pas înapoi, clătinând dezamăgită din cap la ea. Și nu am niciun motiv să-ți dau ție explicații, nici să mă apăr de insinuările tale degradante. Mulțumesc frumos pentru intențiile, false, de altfel, de a face o donație, dar nu avem nevoie de banii tăi. Nu dacă asta înseamnă să mă judeci cum ai făcut-o. Cred că a venit momentul să pleci. Indic cu brațul spre hol, vibrând de mânie.

Quin îmi zâmbește deschis și lasă masca să-i cadă. Chipul ei se umple de căldură pentru prima dată de când am cunoscut-o.

— Nu încă. N-am terminat cu tine.

Mda. Minunat. Abia aștept să continuăm această conversație stimulantă.

— Știam că tu ești femeia potrivită pentru el. Zâmbește poznaș, respirând ușurată. Dar trebuia să fiu sigură că am dreptate.

Mă simt de parcă mi-ar fi ars o palmă.

Nu mai pricep nimic. Sunt atât de nedumerită, că rămân cu gura căscată. E complet ținută, clar. Cred că modul ăsta schizofrenic de a trece de la o extremă la alta, exact cum face Colton, e o trăsătură de familie.

Stau așa și continui să mă uit disprețuitoare la ea.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe Colton comportându-se așa cu cineva când e pe pistă. A mai adus femeii pe acolo. Le-am văzut defilând, ca un trofeu, dar de obicei el le ignoră. Nu permite nimănui să-i distragă atenția când e în mașină. *Dar ție, da.* Nu l-am mai văzut vreodată atât de..., caută cuvânt potrivit, ...topit de cineva. Își încrucișează brațele peste piept și se sprijină perete. Și mi-a zis tata că v-ați întâlnit la Colton, la Broadbeach. *Apoi, una peste alta, Becks îmi spune că ai fost la Las Vegas cu ei.*

Care-i treaba cu femeile din viața lui Colton?! De ce mă urmăresc? De ce simt nevoia să mă cântărească?

Topit? Mi-o fi spus el, Colton, că-l sperii, dar în niciun caz asta nu implică vreo formă de iubire. *Topit?* În niciun caz! E adevărat că-i țin piept și că nu sunt genul „vreau ceva de la tine”, cum e el obișnuit. Că îl consumă dorința de mine. Că îl sperii. Și cu toate astea, din nu știu ce motive, nu reușesc să-l conving să-și dorească să încerce măcar ceva diferit, mai bun decât situația cu care e obișnuit. Nu sunt suficient de importantă pentru el cât să-și dorească o schimbare. Atâta timp cât refuză să vorbească despre propriii demoni, înseamnă că refuză și să și-i înfrunte. Or, acesta ar fi singurul mod de a ceda emoțiilor care-i îneacă uneori ochii și sentimentelor care iau naștere când ne atingem.

Mă scutur de gândurile astea și-mi readuc atenția la Quinlan. Mă privește fix în ochi. Adică se holbează, făcându-mă să mă agit. Mă scrutează.

— Așa și, Quinlan?

— Ascultă-mă. Deși Colton se face că plouă crezând că eu... rahat, că nimeni din familie..., oftează..., nu știe despre micile lui „aranjamente”, spune ea dându-și ochii peste cap dezgustată, ei bine, noi știm. Știm despre regulile lui stupide și modul misogin în care se comportă. Și oricât mi-ar dispăcea ce face, bufoneriile lui, mai știu și că este convins că doar așa poate avea o relație cu o femeie... Că e singurul mod de a împăca trecutul cu prezentul. Mă privește ținând în ochi și-mi dau seama că, de fapt, își cere scuze în numele fratelui ei. Pentru tot ce consideră că el nu-mi poate oferi. Și că îi este teamă să încerce.

— Atât de oribilă a fost situația lui? Întreb cu un fir de voce, deși știu deja adevărul.

Quinlan renunță, în sfârșit, la atitudinea bătoasă și ochii i se umplu de tristețe. Încuviințează abia schițat.

— Vorbește foarte rar despre asta. Și sunt sigură că anumite lucruri nu ni le-a spus niciodată, Rylee. Experiențe greu de imaginat. Își lasă privirile la mâinile cu manichiură roz, împletindu-și degetele. Să ai niște părinți care nu te vor e deja dificil, apoi să fii adoptat... Colton... Colton, însă, a avut chiar mai multe traume de depășit. Clatină din cap și-mi dau seama că-i este greu să-mi vorbească despre toate astea. Ridică privirea la mine, indecisă. Un băiat de doar opt ani, infometat, încuiat cu zilele în camera lui în timp ce maică-sa făcea cine știe ce, cine știe pe unde, care reușește cumva să evadeze și leșină la ușa tatălui meu...

Îmi țin respirația. Inima începe să-mi bată tare, sufletul mi se sfâșie și simt că-mi pierd încrederea în umanitate.

— E doar o mică frântură din iadul prin care a trecut, dar e povestea lui de povestit, Rylee. Nu a mea. Îți spun asta

ca să îți faci măcar o idee despre infernul prin care a trecut. Despre câtă răbdare și perseverență vei avea nevoie.

Dau din cap că înțeleg. Nu mai știu ce să îi zic femeii acesteia care mai întâi m-a luat la ocară și acum îmi dă sfaturi.

— Prin urmare...

— Prin urmare a trebuit să mă asigur că intențiile tale sunt oneste. Îmi zâmbește a scuză. Și, în plus, eram curioasă să o cunosc un pic pe femeia care l-ar putea vindeca, în sfârșit.

Vorbele ei mă uluiesc.

— Acum chiar că m-ai surprins! recunosc, neștiind ce să răspund.

— Știu că am intrat cam tare în tine, că a fost prezumțios din partea mea să mă prezint aici... Dar îl iubesc pe Colton mai mult decât orice pe lume. Îmi zâmbește blând. Încerc să-i port de grijă. Pentru că-i doresc binele.

Aici suntem de acord.

Se îndepărtează de perete și se apropie de mine.

— Dacă reușești să vezi dincolo de modul în care arată, vei da cu ochii de un băiețel prea speriat ca să iubească. Nu știu exact din ce motive, dar asociază iubirea cu cele mai oribile așteptări. Apoi, se sucește și simte că nu este demn de iubirea cuiva. Cred că se teme să iubească pentru că e sigur că va fi abandonat. Este foarte probabil să te rănească doar ca să-ți demonstreze că așa e, că o să pleci și tu. Clatină din cap. Iar asta este doar unul dintre motivele pentru care trebuie să îți cer scuze, pentru că, din ce observ, nu meriți așa ceva.

Cuvintele ei îmi ajung la suflet. Eu îl înțeleg pe băiețelul acela, am casa plină, aici, de alții ca el, fiecare cu propriile traume. Ce n-aș da să aibă și ei parte de iubirea necondiționată de care Colton se bucură din partea lui Quinlan și a lui Beckett! Să aibă și ei pe cineva care să-i protejeze și să-i apere pentru că le doresc doar ce e mai bun

pentru ei. Înțeleg cum e să iubești astfel, să simți nevoia să te faci pavăză pentru cineva.

Quinlan întinde mâna spre mine și mă strânge de braț, să-și sublinieze spusele.

— Îl iubesc foarte mult pe fratele meu, Rylee. Unii ar spune că am crescut venerând pământul pe care călca. Bagă mâna în buzunar și scoate ceva, ferindu-și privirea. Iartă-mă că am dat buzna așa. Nu ar trebui să mă aflu aici, să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Dintr-odată pare stânjenită și pornește spre ușă. Îmi întinde un cec. Ridică ochii. Ne privim și pentru prima dată simt că mă acceptă.

— Mulțumesc că m-ai primit, Rylee.

Trece pe lângă mine, apoi ezită și privește înapoi.

— Ai grijă de fratele meu, dacă te va lăsa.

Încuviințez și bâlbâi un „la revedere”. Mă ia cu ametele din cauza tuturor lucrurilor pe care le-am aflat.

Capitolul doisprezece

Țipătul mă trezește în miezul nopții. Sună ca o rugă strangulată, sălbatică, care se repetă la nesfârșit, dau repede să ies din dormitor. Fug prin casă în direcția de unde vine urlatul acela plin de teroare. Dane și Avery mă urmează. Pașii noștri sună apăsător, zgomotos, disperați.

— Maaaaamiiiiiiii! urlă Zander.

Intru fugind pe ușa camerei lui, în timp ce sunetul sfâșietor ricoșează în pereții dormitorului. Se zvârcolește puternic la el în pat.

— Nuuuuuuuu! Nuuuuu!

Aud pe hol vocea panicată a lui Shane; încearcă să-l ajute pe Dane să-i liniștească pe cei mici, care s-au trezit și sunt speriați. Mă gândesc cu tristețe că în casa aceasta coșmarurile teribile au devenit musafiri atât de obișnuiți, încât Shane nici nu mai tresare. Acum, când știu că Dane are grijă de Shane și de restul băieților, pot să-i dedic toată atenția mea lui Zander. Îl aud pe Dane spunându-i lui Avery să vină să vadă dacă am nevoie de ajutor.

Bun venit la Cămin, Avery! Tocmai ți s-a făcut botezul.

Mă așez încet pe patul lui Zander. Se răsucește și se zvârcolește sub cearșaf, cu fața udă de lacrimi, așternutul

umed de sudoare; din adâncul gâtului îi scapă scâncete înfricoșătoare. Mirosul inconfundabil al fricii pe care o simte a umplut camera mică.

— Zander, scumpule, spun încet, având grijă să nu ridic tonul și să nu adaug și mai multă violență la coșmarul care-l bântuie deja. Sunt aici, Zander. Sunt aici cu tine.

Urletele continuă. Mă apropii și încet să-l scutur ca să-l trezesc, dar mă ia prin surprindere, se smulge cu ferocitate, și-mi trage un pumn în obraz. Simt durerea undeva sub ochi, dar uit de ea. Trebuie să-l trezesc pe Zander, să nu care cumva să-și facă rău singur.

— Tati, nu! sughiță el cu atâta disperare, încât ochii mi se umplu de lacrimi. Și, în ciuda faptului că un vis nu constituie o probă admisibilă la tribunal, Zander tocmai ne-a confirmat suspiciunile că tatăl său fusese cel care o ucisese pe mama lui. Sub ochii lui.

Mă chinuiesc să-l cuprind în brațe. Deși este atât de micuț, adrenalina cauzată de teroare îi dă o putere incredibilă. Reușesc să-l cuprind cu brațele și să-l trag la pieptul meu, continuând să-i murmur la ureche. Să-i spun că sunt aici, că nu-i voi face niciun rău.

— Zander, ești în siguranță. Haide, Zand, trezește-te, îi susur continuu.

Reușesc, dar tresare puternic. Dă să se ridice, să scape din brațele mele, uitându-se în jurul său prin dormitor cu ochi goi, încercând să se orienteze, să înțeleagă unde se află.

— Mami? spune pe ton sugrumat, atât de plin de disperare, că simt că mi se frânge inima în bucățele.

— Liniștește-te, scumpule, sunt aici, îl alin, mângâindu-l încet pe spate, în sus și în jos.

Mă privește cu ochii roșii, iritați de la plâns și mi se aruncă în brațe. Se agață de mine cu atâta disperare, încât simt că aș face orice, orice, numai să-i pot șterge din memorie amintirea acelei nopți, dacă aș putea.

— Vreau la mami, plânge, repetând mereu aceleași cuvinte. Vreau la mami...

Este prima dată când spune o propoziție întreagă, dar nu reușesc să mă bucur. Nu e ceva de sărbătorit, deși e un pas înainte.

Îl țin strâns, strâns în brațe îndelung, până când respirația sa regulată mă convinge că a adormit la loc. Îl las încet pe pat, dar când încerc să-mi îndepărtez brațele, Zander mă strânge și mai tare.

Reușim să adormim la loc amândoi, împreună, abia când razele soarelui încep să bată în jaluzelele mici de la fereastră.

Capitolul treisprezece

COLTON

Vibrațiile motorului îmi reverberează în tot corpul; schimb viteza înainte de a intra în a patra curbă. Rahat! Ceva nu e în regulă, o simt. Nu știu ce, dar sigur e așa. Încetinesc mai mult decât e necesar când trec pe platforma de rotire și închei tura.

— Ce se întâmplă? aud vocea lui Becks în căști.

— Nu știu! La naiba! mârâi în timp ce accelerez ca să încerc să descifrez ce îmi spune mașina. Fiecare vibrație. Fiecare sunet. Fiecare tresărire a corpului. Mă concentrez, încercând să identific ce nu e în regulă, ceva care să-mi explice de ce mașina nu răspunde la comenzi cum ar trebui. Dar nu reușesc. Nu reușesc să înțeleg și asta ne-ar putea costa victoria.

Sau m-ar putea trimite direct în zid.

Capul îmi bubuie din cauza concentrării și a stresului. Trec de linia de start/finish; tribunele din dreapta mea sunt o mare de culori amestecate. *Caleidoscopul în care îmi trăiesc viața.*

— E de la...

— Ce pretensionare are diferențialul? întreb, apăsând pedala către prima curbă. Partea din spate a mașinii începe să

derapeze când apăs până la fund, accelerând mașina la viteză maximă. Corpul mi se deplasează singur pentru a compensa presiunea impusă de forța și unghiul de înclinare a pistei. Să fie de la placa de ambreiaj? Îi alunecă fundul de colo-colo, îi spun, în timp ce mă lupt să țin mașina sub control pe pistă înainte de a intra în virajul doi.

— Nu e posibil...

— Cine conduce în clipa asta mașina, Becks? Tu sau eu? Iatru în microfon, cu mâinile încheștate pe volan de frustrare.

Becks își dă seama că am capsă pusă și tace. Minte mi se tot întoarce la coșmarul pe care l-am avut noaptea trecută. Și la faptul că nu m-am simțit în stare să-i povestesc lui Rylee când am vorbit dimineața la telefon cu ea. Și la faptul că am nevoie să o aud ca să-mi iau gândul de la ce am visat.

Futu-i mama mă-sii, Donovan, concentrează-te! Nervii — pe mine, pe Beckett, pe nenorocita de mașină — mă fac să apăs accelerația pe linia dreaptă mai tare decât ar trebui. Am obiceiul ăsta prostesc de a mă folosi de adrenalină ca să-mi potolesc mintea.

Sunt sigur că Becks e mai mult decât furios în clipa asta, imaginându-și c-o să ard motorul. Că arunc la gunoi tot timpul pierdut și precizia cheltuite să reglăm mașina. Mă apropiu de a treia tură și o parte din mine își dorește să nu mai existe nicio tură. Ci o fâșie dreaptă, infinită, de asfalt, pe care să pot merge înainte, să nu mă mai uit înapoi, să mă iau la întrecere cu vântul, până se evaporă toate rahaturile care-mi umplu mintea și-mi fac inima să se strângă de frică.

Să întind mâna și să prind din zbor posibilitățile care-mi stau sub nas.

Dar fâșia de asfalt nu e nici dreaptă, nici infinită. E doar o altă nenorocită de tură de pistă. Mă simt ca un rahat de hamster alergând pe un rahat de roată.

Intru în curbă cu viteză excesivă și mintea aiurea. Îmi impun să nu corectez prea mult din volan, fundul e prea liber și alunecă spre dreapta, derapând. Mă trece un fior de frică pe șira spinării; nu sunt sigur dacă o să fiu în stare să

redresez mașina la timp ca să n-ajung să pup în bot marginea de protecție.

Îl aud pe Beckett înjurând când totuși reușesc, înjurând la rândul meu. E singurul mod de a depăși senzația de teamă care mi-a scurtcircuitat sistemul. Efectul adrenalinei, drogul meu preferat pentru moment, durează doar până-mi dau seama cât de stupid a fost ce-am făcut. Că e suficientă o secundă de neatenție ca să faci accident.

Dracu să mă ia! *Gata*. Nu ar trebui să mă aflu în mașină în starea asta. E o prostie să pilotez când mintea mea e în halul în care e. Încetinesc în curba a patra, decelerând către platforma garajului, unde echipa mea așteaptă în spatele barierei de protecție. Opresc motorul și expir zgomotos. Nu se mișcă nimeni, nimeni nu se apropie când îmi desfac casca și detașez volanul. Cineva îmi smulge casca din mâini cum o dau jos de pe cap.

— Încerci cumva să te sinucizi acolo? urlă Beckett la mine în timp ce eu îmi scot cagula și căștile.

Acum știu de ce nimeni din echipă nu se apropiase. Sunt obișnuiți să ne vadă pe mine și pe Becks certându-ne cu o onestitate brutală. Știu când să stea la distanță.

— Că dacă da, atunci fă-o dracu' în altă parte. Nu sub ochii mei!

E furios ca naiba și pe bună dreptate, dar n-aș recunoaște nici mort.

Îi fixez din priviri, schițând un rânjet la prietenul meu de-o viață. Încerc să-l provoc, ca să nu observe că mâinile îmi tremură. Dacă ar vedea, ar înțelege ce speriat sunt și s-ar enerva și mai tare. Unde dracu mi-a fost mintea? Ce m-a apucat să mă urc în mașină când sunt praf la cap?! Continuă să mă privească, cu maxilarul încheștat, apoi clatină din cap, îmi întoarce spatele și pleacă.

În clipa în care Becks dispare după colț, membrii echipei țâșnesc spre mașină, fiecare ocupat cu ce are de făcut, iar eu o pornesc în sus. Îmi pare bine că m-au ocolit. Mă cunosc de-acum cu toții suficient de bine, știu cum sunt în perioada testărilor.

Îmi trec mâinile peste față și prin părul transpirat flească. O iau pe urmele lui Becks, știind că a avut timp suficient să se calmeze și că acum putem discuta. Poate. La dracu! Nu știu. Când e tensiune între noi doi, resimt și ceilalți membri ai echipei. Și nu pot permite să se întâmple asta, acum, când se apropie sezonul.

Pornesc spre rulotă și urc scările. Stă în fotoliul de vizavi de ușă, aplecat în față, cu coatele pe genunchi. Se uită la mine și dă din cap într-un mod care mă face să mă simt vinovat că i-am răpit ani din viață cu cascadoriile mele neglijente.

— Ce dracu a fost aia? mă întreabă pe un ton prea calm, exact ca un părinte dezamăgit către copilul său.

Îmi desfac fermoarul combinezonului până la brâu, lăsând mânecile să atârne, îmi dau tricoul transpirat jos de pe mine și mă trântesc pe canapea. Închid ochii și mă întind, sprijinindu-mi capul de un braț al canapelei și picioarele de cel opus. Mă simt obosit. Obosit rău. Am nevoie de un somn bun, fără coșmarurile care s-au tot repetat după dimineata aceea cu Rylee. Sunt un dezastru ambulant. Nu reușesc să gândesc limpede. Și, în mod evident, nici să pilotez nu mai sunt în stare.

— Nu știu, Becks, oftez. Mi-e mîntea aiurea. Nu ar fi trebuit să...

— Te cred și eu că nu ar fi trebuit! ridică el vocea la mine. Dacă mai faci cascadorii d-astea stupide, chiar și o singură dată, să te urci în mașină când nu ai capul limpede, atunci poți să îți cauți un alt manager de echipă! Scârțâitul fotoliului îmi spune că tocmai s-a ridicat în picioare. Rulota se clatină odată cu el și ușa se închide brusc când pleacă.

Stau cu ochii închiși, scufundându-mă în canapea. Nu vreau decât să uit, să vorbesc cu Rylee, dar bănuiesc că doarme după evenimentele din noaptea trecută.

Nu știu de ce m-am panicat în halul acela când n-am reușit să dau de ea azi-dimineață. Primul meu gând a fost că a făcut un accident. Și că a rămas blocată într-un rahat de mașină mototolită, pe undeva. Singură și speriată. Am stat cu

inima cât un purice până am reușit să dau de Haddie; ea mi-a dat numărul de fix de la Cămin. M-am mai liniștit puțin după ce am vorbit cu Jackson, dar nu m-am simțit mai bine după ce am aflat de haosul cu Zander. *Săracul copil...* Coșmarurile pot fi atât de brutale! Îți lasă atâtea urme, jucându-se cu amintirile, făcându-le și mai sumbre sau obligându-le să le re trăiești în moduri cumplite. Îți aduc aminte de lucruri pe care ar trebui să le uiți. Pe care, altfel, le-ai uita. De care nu mai vrei să știi. Dar el măcar a avut-o pe Rylee aproape, să-l liniștească, să stea cu el, să țină demonii departe cu vocea ei blândă și cu mângăierile ei binefăcătoare.

Adică exact ce aș fi avut și eu nevoie noaptea trecută. Ce încă am nevoie și azi, acum.

Gândul la ea mă face să oftez. O vreau în cele mai obscene, dar și în cele mai frumoase moduri. Râd singur de mine în rulota goală. Nici nu știu ce-mi doresc mai mult: un somn fără vise sau pe Rylee.

Cred că am luat-o rău pe arătură dacă tot ce-mi doresc de la Rylee este să-i aud vocea. Scutur din cap și-mi trec mâinile peste față. Mă simt demasculinizat doar la gândul ăsta. Ce n-aș da să mă întorc la cum era acum două luni, când dormeam ca un prunc.

Când nu-mi treceau prostii d-astea prin cap. Când încă aveam un penis între picioare. Când nu stăteam să mă întreb dacă vreau sex sau să dorm sau să aud vocea unei femei anume; câteva ore de sex fără nicio complicație și apoi adormeam pradă uitării. Doi iepuri dintr-un foc. Și vocea femeii? Cui îi păsa atâta vreme cât deschidea gura mare-mare și înghițea fără să-i vină să icnească?!

Mintea-mi fuge la Rylee. La părul negru răspândit pe pernă și eu deasupra ei. La chipul ei cu buzele desfăcute, ochii mari, obrajii îmbujorați în vreme ce mă adâncesc în ea. La cum se strânge ca menghina în jurul meu când își dă drumul. Vrajit de păsărică.

Mi se ntărește doar gândindu-mă. O vreau, am nevoie de ea. Dar oboseala mă copleșește și mă trage după ea, în uitare.

Spiderman, Batman, Superman, Ironman.

Spiderman, Batman, Superman, Ironman.

Coșmarul mă face să sar de pe canapea, dezorientat. Nu știu cât timp a trecut. Inima îmi bubuie în urechi. Stomacul mi se revoltă. Nu-mi amintesc detalii, dar frica pe care coșmarul o lasă în urmă e încă acolo, împotriva voinței mele. Mă trage înapoi, la amintirile otrăvite.

— Isuse Hristoase! urlu, singur în rulotă, forțându-mă să respir, să mă calmez. Să uit de frica asta care nu mă lasă în pace. *Niciodată.* Iar acum cedează locul furiei, făcându-mă să apuc primul lucru la îndemână, o minge de cauciuc a unuiu dintre colegii mei; arunc cu ea pe culoar cât de tare pot. Zgomotul înfundat pe care-l provoacă nu ajută cu nimic, nu diminuează niciun pic sentimentele care și-au înfipt ghearele în fiecare fibră a ființei mele, dar n-am ce face. Era singura mea sursă de eliberare.

Mă simt neajutorat, prizonierul otrăvii din mine. Sudoarea mi se scurge pe obraji. Sunt learcă. Miroase a frică. Stomacul mi se-ntoarce iar pe dos. Rahat!

Sar de pe canapea și mă dezbrac de combinezonul de pe mine de parcă ar fi luat foc. Am nevoie de un duș. Trebuie să spăl urmele antrenamentului de pe pistă și jegul imaginar pe care atingerile sale, cărora mă împotrivesc, le lasă pe carnea mea.

Apa e opărită. Săpunul nu reușește să curețe amintirile. Îmi pun fruntea pe peretele zidului din plastic și las apa să mă ardă în timp ce mi se scurge pe spate. Îmi forțez creierul să tacă măcar cinci nenorocite de minute, să pot avea o scurtă pauză, un pic de liniște.

Mi se tot învârt prin cap cuvintele lui Rylee, înghiontindu-mă, ridicându-mi întrebări: și dacă asta e soluția? Dacă așa aș putea scăpa de otrava care, mă tem, va sfârși prin a mă consuma complet? Lovesec cu fruntea de perete; sunetele fac ecou în mintea mea nenorocită. Mă târăsc afară din duș,

îmi înfășor un prosop în jurul taliei și iau telefonul. Trebuie s-o fac acum, până nu-mi pierd curajul. Înainte să mi se facă teamă, să încep să mă gândesc la toate consecințele posibile. La răspunsurile de care mi-e frică. La adevărul, care, mă tem, mă va face în bucăți. Formez numărul apăsând cu putere pe ecran și-nghit gustul amar care mi se ridică în gât, pregătindu-mă cu fiecare țărâit al soneriei.

— Colton? Nu aveai testarea azi?

Când îi aud vocea îngrijorată, mă cuprinde o senzație de tandrețe. Și de teamă. Oare cum va reacționa când va auzi întrebarea pe care trebuie să i-o pun. Întrebarea pe care Rylee consideră că m-ar putea ajuta să scap de greutatea de pe suflet și din minte.

Mi-e greu să-i cer bărbatului care mi-a oferit o nouă viață informații despre femeia care mi-a luat tot. Copilăria. Inocența. Încrederea. Capacitatea de a iubi. Pe mine însumi.

Conceptul de iubire necondiționată.

— Fiule? Ești bine? Vocea îi sună și mai neliniștită. Colton?

— Tată... mă poticnesc. Mi se pare că am nisip în gât.

— Colt, mă sperii...

Scutur din cap să-mi vin în fire.

— Scuze, tata..., sunt bine. E totul în regulă.

Aud la celălalt capăt al liniei cum respiră ușurat, dar tace, dându-mi timp să-mi adun gândurile. Și-a dat seama că ceva nu e în regulă.

Mă simt de parcă aș avea iar treispe ani și am făcut-o de oaie. Și mă cuprinde aceea teamă din copilărie — teama că dacă mai fac iar o greșală, mă vor trimite înapoi. Că nu mă vor mai dori. Ciudat e că eu crezusem că scăpasem de multă vreme de frica asta, dar greutatea întrebării care-mi stă pe limbă a adus totul înapoi. Teama. Nesiguranța. Nevoia de a mă simți dorit.

Mă bâlbâi. De frică.

— Eu..., ăăă, voiam doar să te întreb ceva. Dar nu prea știu cum...

Din cauza tăcerii care continuă, îmi dau seama că tata încearcă să priceapă ce naiba m-a apucat. De ce mă comport iar ca atunci când eram mic.

— Spune și gata, fiule.

Nu adaugă mai multe, dar faptul că încearcă să mă liniștească, să mă facă să mă simt acceptat necondiționat îmi spune că și-a dat seama că mi se întâmplă din nou, ca în copilărie. Simt numai frică și anxietate, dar ce aud e răbdare, iubire, înțelegere.

Trag aer în piept și apoi expir prelung.

— Știi ceva despre ce s-a întâmplat cu ea? Unde e? Ce s-a ales de ea? Observ că degetele îmi tremură când mi le trec prin păr. Nu vreau să-l îngrijorez sau să-l fac să creadă că-mi doresc s-o găsească... De fapt, nici eu nu știu ce vreau. Împăcare? *Pe dracu!* Nu. Niciodată! Dar mă sperie ca dracu faptul că numai gândul la ea, ideea de a face treaba asta, are asemenea efect asupra mea. Că reușește să-mi ia mințile mai rău decât coșmarurile.

— Știi ce, lasă, eu nu...

— Colton, nu e nicio problemă. Vocea îi sună liniștitor.

— Eu..., nu vreau să crezi că...

— Nu cred nimic, mă liniștește cum numai un tată își poate liniști fiul. Relaxează-te, Colt. E în regulă. Așteptam de multă vreme să ne întrebi asta...

— Nu ești supărat? spun, eliberat de teamă.

— Nu sunt. Nu o să fiu niciodată supărat pe tine. Oftează resemnat la gândul că o parte din mine va continua să se teamă, indiferent câtă vreme a trecut.

Simt că mi s-a luat o greutate de o tonă de pe suflet. Că m-a eliberat de teama de a vorbi cu el despre asta.

— Ah, da?

— E normal să pui întrebări, mă asigură. E normal să vrei să afli despre trecutul tău și...

— Știu tot ce am nevoie să știu despre trecutul meu... Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri. Cade tăcerea. Eu, ăăă... E numai din cauza lui Rylee! murmur exasperat.

— Ai coșmaruri din nou, nu-i așa?

Mi-e greu să-i răspund. Aș vrea să-i spun, pentru că mă simt obligat să fiu onest cu el după tot ce a făcut pentru mine, dar, în același timp, simt nevoia să-l mint, pentru că nu vreau să se îngrijoreze din cauza amintirilor care m-au distrus în copilărie. Ca să nu-și mai aducă aminte cât rău mi-au făcut. Ca să nu afle tot ce s-a întâmplat, de fapt.

— Am văzut-o în ochii tăi, când m-am întors din Indonezia. Ești bine? Ai nevoie să...

— Mă simt bine, tata. Rylee m-a întrebat dacă știu ce s-a întâmplat cu ea. Și mi-a sugerat că poate așa aș putea găsi împăcare. Și aș reuși să închid pentru totdeauna uși vechi.

La celălalt capăt al liniei, tata tace o vreme.

— Din când în când mă mai interesam de ea. Am vrut să mă asigur că nu vine să te caute după ce iese din pușcărie sau să-ți cauzeze cine știe ce probleme, mai ales că abia începuseși să te faci mai bine. Am încetat acum vreo zece ani, recunoaște. Dar o să-l contactez pe detectivul particular pe care-l angajasem, îi știe obiceiurile mai bine ca oricine, vedem ce poate afla. Dacă asta îți dorești...

— Da. Mulțumesc. Eu...

— Nu e nevoie să-mi explici nimic, Colton. Fă tot ce consideri necesar ca să umpli golul acela pe care-l simți dintotdeauna. Și eu și mama am știut dintotdeauna că va veni această zi, și ne dorim să faci tot ce ai nevoie ca să-ți găsești liniștea interioară. Stai liniștit, nu ne deranjează.

Îmi strâng între degete arcada nasului încercând să blochez lacrimile care amenință să mă copleșească.

— Mulțumesc, tata.

Ce altceva i-aș mai putea spune omului care mi-a dăruit viață după ce timp de opt ani de zile fusesem ca și mort?

— Cu drag, fiule. Te sun cum aflu ceva. Te iubesc.

— Mulțumesc, tata. Și eu pe tine.

Dau să închid telefonul când îl aud:

— Colton?

— Da?

— Sunt mândru de tine. Vocea îi este înecată de emoție. Mă face să-mi vină un nod în gât.

— Mulțumesc.

Închid telefonul, îl arunc pe masă și-mi sprijin capul de peretele din spatele meu. Respir adânc, înconjurat de liniște, dar nimic nu mă ajută să scap de emoțiile în care simt că mă înec. Rămân așa o vreme, conștient că va trebui să-si cer scuze lui Beckett și că o doresc pe Rylee cu disperare. Am nevoie de ceva care să mă ajute să-mi limpezesc gândurile.

Mă străfulgeră o idee. Mă îmbrac imediat și în mai puțin de cinci minute plec din rulotă. Văd că băieții trudesesc în garajul aflat în dreapta mea, dar nu mă simt în stare să vorbesc cu nimeni în clipa asta. Nici nu vreau. Merg în parcare deschisă, unde stă parcată mașina mea preferată: Sex.

Un Ferrari F12. Nu arunc nici măcar o privire liniilor sale suple, nici culorii impecabile, roșu intens. Un lucru însă e cert: peste nici un minut o să mă bucur din plin de viteza sa. Mă urc la volan și, când motorul pornește mârâind, simt că o bucată din mine se trezește la viață. Se reaprinde.

Trec în viteză pe lângă garaj, observând că Beckett refuză să mă privească — bastard încăpățânat ce e! — și părăsesc pista. Dau volumul boxelor la maximum când aud *The Distance*²⁰. Melodia îmi place la nebunie. În clipa în care intru pe Autostrada 10 și o găsesc incredibil de liberă la ora asta a zilei, las totul în urma mea și zbor. Mai repede decât ar fi sigur, dar senzația, luxul care mă alintă, perfecțiunea pe care mâinile mele o percep și motorul care parcă îmi vorbește îmi limpezesc mintea și mă scapă de tensiunea interioară, disipând-o în cele patru vânturi.

Sex nu m-a dezamăgit niciodată, ori de câte ori am avut nevoie de ea.

Când ajung în trafic, mintea mi-e deja mai limpede și am decis. Iau telefonul și sun.

²⁰ Distanța. (engl. în orig.) (n. tr.)

Capitolul paisprezece

Privesc spre Zander și tutorele său, aflați la capătul celălalt al bucătăriei, ocupați cu exerciții de despărțire în silabe, când aud ușa de la intrare dându-se de perete. Holul se umple de chicotele nestăpânite ale băieților. Sunt mereu gălăgioși când se întorc acasă, dar de data asta fac o zarvă de necrezut. Până și Zander ridică ochii de pe caiet și se uită întrebător la mine.

Ricky apare în trombă după colț, așa entuziasmat, că se bâlbâie câteva secunde înainte să poată vorbi, cum i se întâmplă de obicei când este foarte emoționat.

— Ry-Rylee, Za-Zander... Repede, mergeți să vă luați lucrurile!

— Ricky, nu se aleargă prin casă! îl admonestez eu. Ce lucruri? Ce zici acolo?

Ceilalți băieți apar fuga-fuga în sufragerie înainte ca Ricky să poată răspunde. Le arunc o privire, pregătită să îi dojenesc că aleargă prin casă, dar îmi pierd glasul.

Colton stă în ușa camerei. Nesăbuit. Sexy. Devastator. Îmi vin în minte toate trei cuvintele dintr-odată, doar văzându-l.

Știu că e o prostie. Nu au trecut decât patru zile de când ne-am văzut, am vorbit, dar acum, că se află în fața

mea, simt că mă sufoc de cât de dor mi-a fost de el. De cât de mult mi-am dorit să-l văd. Să-l am aproape. Să-i aud iar vocea. Să ne atingem. Și eu care mă gândisem că am nevoie de spațiu să-mi limpezesc mintea!

Îl sorb din ochi, plimbându-i privirea pe corp. Când ochii ni se întâlnesc, Colton ridică ușor din colțul buzelor și-i apare gropița aceea adorabilă. Jur că simt cum inima uită să-mi bată când văd cum se uită la mine. Înghit cu zgomot, încercând să-mi regăsesc echilibrul. Parcă se învâрте lumea cu mine.

Ne privim fără să ne spunem nimic, comunicând doar din ochi. Vocile băieților pălesc, devenind zgomot alb. Kyle mă ia de mână și mă trage, destrămând senzația de transă.

— Colton ne duce la pista de go-kart! exclamă, cu ochii plini de entuziasm.

— A, daaa? întreb ridicând întrebător din sprânceană către Colton.

— Da, Colton îi duce la pista de go-kart, spune apropiindu-se de mine, zâmbind cu toată gura. Și cu toată gropița. Băieți, duceți-vă lucrurile la locul lor și apoi fuga în mașină. Ne așteaptă Jackson.

Fac ochii mari când îl aud, întrebându-mă când, cum pregătise totul?

Colton se întoarce spre Zander, care are ochii plini de speranță.

— M-am gândit că aveți nevoie de o pauză de la atâtea teme. Ce zici, Zander? Știu că sunt importante, dar uneori băieții mai au și ei nevoie să-și tragă sufletul, nu? Zander face doi ochi mari ca farfuriile și gura i se deschide într-un zâmbet uriaș. E un mic miracol să văd cum frumusețea celui zâmbet șterge urmele de tristețe lăsate de coșmarul de noaptea trecută.

— Hai să te ajut să te încalți, apoi mergem la ceilalți în mașină. Te bagi? îl întreabă Colton.

Zander sare de pe scaun și o ia la goană spre dormitor. Ar trebui să-l spun să nu alerge prin casă, dar nu mă lasă inima. Cer scuze tutorelui și o informez că poate pleca, ceea ce face, cu ochii plini de stupoare la vederea lui Colton. Sărăcuța.

Pe când ea pleacă, aud băieții tropăind spre ușa din față în mare grabă. Abia atunci Colton se apropie și mă lipește de blatul bucătăriei. Își împinge șoldurile în mine, capturându-mi în același timp gura cu a sa într-un sărut care-mi golește mintea de gânduri, îmi fură sufletul și mă face să mă ia cu ametele. *Doamne, ce dor îmi fusese de gustul lui!* Dar sărutul e prea scurt, nu reușește să umple patru zile de dor. Când buzele ni se dezlipesc, mă cuprinde într-o îmbrățișare în care m-aș putea pierde, o îmbrățișare plină de nevoie. Mă strânge toată în el, trecându-și nasul pe gâtul meu. Mă miroase până-n fundul plămânilor, dornic și el de ce ne leagă.

— Hei, îi șoptesc tandru, trecându-mi mâinile pe spatele lui. Ești bine?

— Da. Expiră. Acum da.

Mărturisirea abia șoptită mă face să mă cutremur. Ajunge prin locurile acelea din mine unde mai sălăsluiește încă lumina, gândul că, totuși, avem o speranță.

Când aude zgomote pe hol îmi dă, în sfârșit, drumul. Îmi ridic privirea la chipul său cu trăsături uimitoare, care încă îmi taie respirația. Are cearcăne întunecate, ochii obosiți. E nedormit. Iar coșmaruri? Nu știu și nu vreau să întreb. Îmi va spune el, dacă va simți nevoia. Când va putea.

Mă tot uit la el încercând să-mi dau seama de ce îmi pare diferit cumva. Abia când înclină capul privindu-mă întrebător îmi dau seama: se bărbierise. Ridic mâna și-i mângâi obrazul, iar el și-l lasă în palma mea. Gestul acela mic și mărturisirea de mai devreme mă fac să simt că mi se umple inima.

— Te-ai făcut frumos? Întreb, ferindu-mi privirea, să nu poată vedea emoțiile care mă încearcă. Piele fină, proaspăt bărbierit.

— Nu poți face reclamă la lame de ras și să apari mereu nebărbierit, rânjește, trecându-mi palmele deschise în sus și în jos pe coaste și șolduri. În urma mâinilor sale simt limbi de dorință arzându-mă.

Izbucnesc în râs.

— Cam așa e. Dar să știi că îmi place, îi spun, trecându-mi degetele pe fața lui când îl văd că se încruntă. Stai liniștit, Ace, n-a dispărut aerul tău de băiat rău chiar și așa, cu obrazul curat. În plus, am și eu șansa să dorm lângă un alt bărbat, nu cu bărbosul acela cu care mi-am pierdut vremea până acum.

Zâmbește ticăloșește.

— Ți-ai pierdut vremea, eh?

Face un pas spre mine. Amuzamentul dispare din ochii săi, înlocuit de dorință. Modul acela de prădător în care se apropie îmi face stomacul să mi se contracte. Doamne. *Colton, ia-mă! aș vrea să-i spun. Ia fiecare părticică din mine, ce a mai rămas din ce nu ai furat, luat, făcut al tău deja.*

— Mi-am pierdut vremea, da. E un rebel... strâmb din nas, teatral..., *și oricum mie nu-mi plac băieții răi.*

— Nu? Își trece cu un gest rapid limba peste buze, să și le umezească. Și ce fel de băieți îți plac, atunci?

Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet de ticălos în timp ce întinde mâna să mă mângâie pe față, dar dispare imediat ce observă vânătaia pe care mi-o făcuse Zander azi-noapte. Mijește ochii. Probabil stratul de fond de ten cu care încercasem să o acopăr se dusesese.

— Cine ți-a făcut asta? Întreabă cuprinzându-mi ceafa cu mâna făcută căuș și înclinând capul într-o parte ca să studieze mai bine rana. Zander? Azi-noapte?

Tresar când îl aud.

— Da. Face parte din fișa postului. Ridic din umeri. Dar tu de unde știi?

— Săracul copil... Scutură din cap. Te-am sunat azi-dimineață. Dar încă dormeai, pentru că ai rămas trează cu el până târziu. M-am îngrijorat că nu mi-ai răspuns.

Se oprește. Cuvintele acestea, faptul că-mi spune că-și face griji pentru mine, că a admis în atât de multe moduri că are nevoie de mine, îmi umple inima de bucurie și mă face să zâmbesc cu toată gura.

— Așa că am sunat la Cămin. Mi-a răspuns Jackson. Și mi-a povestit ce s-a întâmplat. Îmi cuprinde bărbia între degete, înclinându-mi capul să-mi studieze mai bine pometele. Ești sigură că ești bine?

— Da, încuviințez.

Mă emoționează grija sa.

— Așa că m-am gândit că băieții ar avea nevoie să facă ceva care să-i facă să uite de noaptea trecută. Se apleacă și-și trece ușor buzele peste ale mele. În plus, mi-era foarte dor de tine, murmură pe nerespirate, făcându-mă să simt că mi se înmoaie picioarele de emoție.

Cum e posibil să spună că iubirea nu face pentru el când spune lucruri ca acestea exact când te aștepti mai puțin?!

— Diseară trebuie să merg la un eveniment, așa că nu am foarte mult timp, dar vreau să mergem să ne distrăm puțin și să mai scap și eu de tensiune. Clatină încet din cap și observ cum ochii i se umbresc de tristețe. În plus, am avut o zi grea și am simțit nevoia să plec. Să fac ceva relaxant.

— E totul bine?

— Nu-ți face griji... Zâmbește forțat, se apleacă și mă sărută pe vârful nasului. Mi-am zis că le va prinde bine și băieților.

— Mai mult ca sigur, îi răspund. Trebuie să mă duc să-mi iau geanta.

Pornesc spre dormitorul consilierilor când îl aud pe Zander strigându-mă din partea cealaltă a casei. Mă opresc. Faptul că-l aud chemându-mă exact ca ceilalți băieți de la Cămin mă face să zâmbesc fericită, cu inima plină.

— Da, Zander, răspund.

— Pantofii.

E doar un cuvânt. Dar e un cuvânt. Ceea ce înseamnă că începe să comunice. Or, asta mă face și mai fericită. Zâmbesc și Colton îmi urmează exemplul. Înțelege.

— Du-te să-ți iei geanta, îmi spune. Merg eu să-l ajut.

— Ești sigur? întreb, dar Colton a pornit deja spre hol.

Îmi adun lucrurile, încui ușa din spate, gata de plecare. Când mă apropiu de hol, îi aud șușotind. Mai fac câțiva pași. Apoi mă opresc, dându-mi seama că Zander și Colton vorbesc despre ce se întâmplase noaptea trecută.

Știu că nu ar trebui să trag cu urechea, că ar trebui să mă îndepărtez, să le ofer puțină intimitate, dar sunt prea curioasă. Iar când îl aud pe Colton spunându-i lui Zander că și el a avut coșmaruri, uit de educație și rămân unde mă aflu.

Nu-i pot vedea, dar am senzația că Zander îl crede pe Colton, pentru că-l aud continuând.

— Și mie mi s-au întâmplat niște lucruri foarte urâte când eram mic. Și îmi era frică. Foarte, foarte frică. Îl aud pe Colton oftând și niște foșnituri. Și știi ce făceam ca să nu-mi mai fie așa frică? Repetam în cap: *Spiderman*. *Batman*. *Superman*. *Ironman*. Repetam numele astea fără oprire. Și vrei să știi ceva? Dacă strângeam tare ochii, uite așa, funcționa.

Stau nemișcată pe hol. Mă topesc când îl aud. Bărbatul acela, atât de traumatizat, care și-a jurat că nu va avea copii, se comportă cu ei într-un mod incredibil. Mai ales cu cei care suferă. Cei care au cea mai mare nevoie. Cei pe care el îi poate înțelege mai bine decât oricine. Simt o durere în abdomen, dar îndepărtez gândul la ceea ce nu va fi niciodată posibil. Pentru mine. Și pentru el.

Dar apoi un sunet mic mă smulge din starea aceea de autocompătimire. Abia se aude, dar e un râset, și mă încălzește pe dinăuntru. Ce n-aș da să văd ce-i spune Colton ca să-l facă să râdă! Dincolo de care zid a trecut ca să scoată sunetul acela din Zander.

— Știi ce? Ți mai zic un secret: chiar și acum, că sunt om mare, când visez urât sau când îmi este foarte frică, tot așa fac. Repet numele acelea... Pe cuvântul meu! râde el, iar eu intru pe ușă.

Priveliștea îmi taie respirația. Colton e așezat pe pat, iar Zander în poala lui, de-a curmezișul, și-l privește cu adorație. Zâmbind. Colton ridică ochii la mine când mă vede și zâmbetul tandru i se lărgeste pe chip, apoi se uită din nou la Zander.

— Și mă ajută și acum. Deci, ești gata să mergem la pista de go-kart și să mă învingi?

Zander se uită la mine zâmbind cu toată gura.

— Bine, atunci, hai la mașină! îi zic.

Îi mai aruncă o privire lui Colton, sare din brațele lui și pornește în fugă spre ușa de la intrare.

Colton rămâne unde era încă un pic. Ne uităm unul la celălalt. Vorbim din priviri. Eu îi spun că am auzit, iar el că e bucuros că s-a întâmplat. Ce mi-a spus, în tăcere, și imaginea lui cu Zander în brațele sale îmi dăreamă și face să cadă în milioane de bucăți zidul de protecție din jurul inimii, lăsând iubirea să dea buzna prin fiecare crăpătură. Scutur din cap să îndepărtez toate cuvintele pe care aș vrea să i le spun în clipa asta și mă limitez să-i întind mâna.

Se ridică încet, cu o jumătate de zâmbet.

— Haide. Mă ia de mână și mi-o strânge. Crezi că reușești să mă întreci la o cursă?

— Nu cred, sunt sigură că o să te întrec de-o să te las în fundul gol, replic sugestiv.

Râde când mă aude.

— Nu că nu mi-ar plăcea, Ry, dar o să ne vadă lumea.

Îmi trag mâna dintr-a lui, îl cuprind după mijloc și-l lipesc de mine. Acum eu sunt cea care are nevoie să-l simtă aproape. Râde când simte cum îl trag lângă mine.

— Parcă te excita să faci prostii în public, îi șoptesc la ureche.

— Rylee, Isuse! mormăie. Vrei să mă faci din vorbe?

Îl sărut cu gura deschisă pe gât.

— Da. Dar din păcate ne însoțesc șapte băieței care nu-și dezlipesc ochii de pe tine. Altfel, te-aș scărpinga eu unde cred că te cam mănâncă.

— Doamne, ce-ți mai place să te joci cu simțurile mele! râde, făcându-mi loc să ies pe ușă. Îmi dă drumul, să pot încuia, privindu-mă cu ochi întunecați de dorință.

— Zici? îi murmur inocent, bătând din gene la el.

Dă din cap că da.

— Poate că ar trebui să-ți și demonstrez cam cât de bine știu să mă joc cu simțurile tale, ciripesc coborând scările și dând din șolduri provocator în fața lui.

Știu că nu vom putea să ne iubim, pentru că va trebui să mergă la evenimentul de care zicea după ce aducem copiii de la pista de go-kart și că-l voi revedea abia sâmbătă seară. Apoi mă întorc, fac un pas înapoi și mă uit la el.

— Păcat că te-ai bărbierit, zic, abținându-mă să rânjesc. Îmi place să-ți simt obrajii aspri între coapse. Râdic din sprânceană. Colton își ține respirația.

Cred că jocul ăsta îmi place. Să fac așteptarea mai picantă. Aș putea să continui să-l tachinez, să-l provoc, astfel încât sâmbătă seara, când ne vom revedea, să nu ne putem ține mâinile jos unul de pe celălalt.

De parcă ar fi vreo nevoie...

— Haaai, Rylee! Trebuie să-l bați! Ești ultima noastră speranță! strigă Shane de dincolo de bariera de siguranță în timp ce eu aștept pregătită lângă kart să-mi iau revanșa.

Ne distraserăm de minune în ultimele două ore. Cursa, râsetele băieților, ciondăneala continuă între mine și Colton... Nici eu nu aș fi găsit un mod mai potrivit de a-i ajuta pe băieți să-și descarce energia și să se reconecteze după haosul creat de coșmarul lui Zander de noaptea trecută.

După o oră de întrecere care împotriva cui nimerea, băieții au început să se roage de noi să-i lăsăm să se întrecă pe rând cu Colton. El a acceptat bucuros, ceea ce a condus la situația de față. Îi întrecuse pe toți băieții, pe fiecare dintre ei, în afară de mine. Și pentru că l-am acuzat că a făcut-o intenționat, că m-a lăsat să înving, a cerut revanșa. A câștigat el a doua cursă. Iar acum suntem la departajare.

— Două din trei, Thomas. Cine o câștigă pe asta are dreptul să se dea mare, spune cu ochi amuzați și un zâmbet provocator.

Doamne, cât îl iubesc! Mai ales când are expresia asta: încrezător, lipsit de griji și atât de sexy!

— E numai vorba de tine, Donavan. Ai câștigat din noroc chior. Zâmbetul arogant pe care mi-l aruncă mă provoacă să continui. Un profesionist, mare pilot!... Ar trebui să-și apere demnitatea. Cum să te bafă începătorii ca mine?! Unde mai pui că sunt și femeie.

— Doar, mă știi, iubito. Eu las femeile să-mi facă ce vor ele. Rânjește și ridică insinuant din sprâncene la mine.

Izbucnesc în râs și pornesc spre el, apropiindu-mă. Mă uit peste umăr la băieții care mă încurajează din răspuțeri și le fac cu ochiul, ca să-i fac să înțeleagă că sunt de partea lor. Când mă apropii, Colton se întoarce spre mine. Cu o mână își ține casca sprijinită de sold, ca și cum ar fi cea mai naturală poziție din lume pentru el, în vreme ce-și freacă degetele de la cealaltă mână, de parcă abia ar putea să se abțină să o întindă, să mă atingă.

Ah, funcționează! Atingerile întâmplătoare. Comentariile pe care i le-am susurat la ureche ori de câte ori am avut ocazia. Modul insistent în care i-am privit corpul, astfel încât să observe. Iar el observase. Totul. În ciuda faptului că totul s-a petrecut sub ochii curioși ai publicului nostru. O văd din felul în care se uită la mine în vreme ce mă apropii. La mușchiul care-i pulsează pe maxilar.

— Ți-e teamă că o să pierzi, Ace? Rânjesc.

Stau cu spatele la băieți, așa că mă aplec, vezi, Doamne, să mă închei la șireturi, punându-mi, de fapt, la vedere decolteul. Când privesc în sus, observ că i s-au întunecat pupilele și că-și umezește buzele cu limba.

— Înțeleg ce joc joci, Rylee, murmură încet, rânjind la mine, dar să știi că în ciuda trucurilor tale, care mă fac să vreau să te lipesc chiar acum de zidul ăla de acolo și să te iau tare și repede, pe săturate, află că nu va funcționa. Zâmbește la mine cu toți dinții. Tot o să te bat, pe tine și fundul ăla drăguț al tău, când ajungem la linia de finish.

— Nu că nu mi-ar plăcea să-ți simt palmele pe fund în clipa asta, Colton, fac teatral, privindu-l pe sub gene cum trage aer adânc în piept, însă eu venisem aici doar să te întreb dacă nu cumva ai nevoie să-ți încălzesc puțin... motorul. Zâmbesc inocent, deși corpul meu îi spune o cu totul altă poveste.

Observ că înghite cu greu și abia se abține să nu zâmbească.

— Iubito, motorul meu e întotdeauna cald, mă tachinează el măsurându-mă din cap până-n picioare. Cald și pregătit. Nu cumva ai nevoie să-l încălzim pe-al tău, ca să fie gata de cursă?

Îmi mușc buza, și-l privesc înclinând din cap.

— Vai, mi se strânge fundul de teamă! Nu vrei să mi-l lubrifiezi tu puțin?! spun, făcând stânga-mprejur către mașina mea.

Ce n-aș da să-i văd fața acum!

Băieții continuă să strige și să ne încurajeze în vreme ce noi ne punem căștile și ne legăm centurile. Îi arunc o privire lui Colton, dând din cap la el și apăsând pedala accelerației. Pornim unul lângă celălalt pe pista ondulată și plină de curbe. Când văd că botul mașinii lui Colton mă depășește, se dezlănțuie natura mea competitivă. Nu aud încurajările băieților din pricina zgomotului motorului, dar îi văd fluturând din mâini când trec în viteză pe lângă ei. La următoarea curbă trec eu cu botul înainte, o iau strâns, la viteză maximă și reușesc să-l depășesc. Ajunși pe linia dreaptă, trecem în față când unul, când celălalt. Trecem linia de finish și, după strigătele isterice de bucurie ale băieților și ale lui Jackson, aflați pe margine, îmi dau seama că am câștigat.

Frânez cu zgomot și sar din mașină incapabilă să-mi ascund rânjetul de pe față. Și eu, și Colton ne scoatem casca în același timp și jur, rânjetul lui e la fel de larg ca al meu. Topăi în jurul lui, dansând de bucurie și ca să-i amuz pe băieți, care sărbătoresc la rândul lor. Colton clatină din cap și râde la mine, sincer, cu o expresie lipsită de orice grijă.

— Ha! îi fac provocator. Ce zici de asta, e?! îl tachinez pornind spre ghereta mică de pe marginea pistei, unde spectatorii nu ne mai pot vedea. În clipa în care dispărem din raza vizuală a băieților, Colton mă răsuțește spre el și mă-mpinge de zid. Mă apasă cu corpul acela înalt și suplu al său care se potrivește pe al meu ca un simbol yin și yang.

— Ai idee cât de îngrozitor de excitat sunt, Rylee? mârâie la mine. Cât de mult îmi doresc să-mi iau tot ce mi-ai fluturat pe sub nas toată după-amiaza?

Am nevoie de toată puterea de concentrare de care sunt capabilă să mă prefac indiferentă. Dar de toată, până la ultima picătură. Arcuiesc din sprânceană la el nonșalant.

— Cred că erecția presată de mine în clipa asta ar putea fi o indicație.

— Doamne, aș urea să te regulez acum, aici, să-ți fac să-ți dispară zâmbetul ăla de pușlama de pe față!

Vaginul mi se strânge când îl aud. Nu știusem până atunci că a seduce e la fel de excitant pentru amândoi.

Lipite de pieptul lui puternic, sfârcurile mi se întăresc. Îi simt respirația pe chip. Nu-și ia ochii dintr-ai mei. Se apleacă și-și pune buzele peste ale mele, mi le deschide cu limba, jucându-se cu mine. E un sărut plin de pasiune mocnită. Gem când se desprinde de mine. Vreau mai mult.

— Da, așa e, erecția mea este o indicație clară, Ryles, dar trebuie să plec... și cred că admiratorii tăi vor da buzna peste noi dintr-o clipă într-alta.

Îmi ia casca din mână și o pune pe masă; exact atunci ușa se trăneste de perete și băieții intră tropăind. Colton ridică din sprânceană la mine. *Ți-am spus eu*, zice din priviri. Îmi abțin un chicot când îi văd pe băieți venind spre mine fiecare cu o vată pe băț în mână. Gândul mi se duce imediat la experiența de neuitat pe care o trăisem cu Colton. El și vata pe băț. Geme, amintindu-și la rândul său, ceea ce mă face să zâmbesc drăcește.

— Un moment, copiii! strig în gura mare să mă fac auzită, apoi iau o bucată de vată de pe bățul din mâna lui Ricky. Mă întorc spre Colton, îmi ling deliberat buzele și apoi îmi pun pămătuful dulce pe limbă. Închid ochii, savurând, vezi Doamne, gustul. Când îi deschid la loc, văd că pupilele lui Colton s-au întunecat și mai tare, că strânge din dinți de frustrare și dorință, adică exact răspunsul pe care-l așteptam.

Mă apropiu de el, evitând special să-l ating, și-i șoptesc cât pot de seducător:

— Ace, vrei să știi ceva?

Se uită la mine întrebător.

— *Azi nu port chiloți.*

Rânjesc. Îl aud cum trage tare aer în piept și mă îndepărtez dând din solduri un pic mai mult decât ar trebui.

Habar n-are că, de fapt, pe sub blugii Levis port o pereche banală de chiloți albi din bumbac. Lasă-l mai bine să-și imagineze altceva!

Capitolul cincisprezece

Colton se uită la mine în timp ce-l ascultă pe agentul său de relații publice prezentându-i ordinea evenimentelor din seara respectivă. Alunecăm prin Los Angeles într-o limuzină către o gală de binefacere. Este primul din seria de evenimente care vor avea loc în următoarele săptămâni și la care vom participa împreună, pentru a promova proiectul comun al companiilor noastre și, sperăm noi, pentru a atrage și câțiva sponsori noi.

Îl mănânc din priviri fără nicio jenă, fredonând *Hero/Heroine*, care se aude pe fundal, din boxe. Studiez toate detaliile devenite, într-o perioadă de timp nespus de scurtă, atât de familiare, atât de iubite, atât de... importante pentru mine. Îmi taie respirația îmbrăcat așa, în smocking — ținută pe care, de altfel, a declarat de mai multe ori că o detestă — și mă gândesc ce noroc a dat peste mine! Este proaspăt bărbierit și azi, dar chiar și așa, cu obrazul neumbrit, tot emană un aer de băiat rău, nepăsător.

Izvorăște pur și simplu din el, indiferent cum este îmbrăcat. Mi se pare chiar mai senzual în seara asta, cu aerul său formal, când eu știu foarte bine ce se ascunde dincolo de fațadă.

Simțindu-se observat, Colton îmi aruncă o privire și rânjește lasciv la mine. Privirile ni se întâlnesc. Îi este la fel

de dor ca și mie să ne regăsim goi, piele lângă piele. Tot restul săptămânii, de când fuseserăm cu băieții la pista de go-kart și până acum, făcuserăm continuu schimb de mesaje provocatoare pe e-mail sau pe telefon în care ne-am povestit ce ne-am fi dorit să ne facem unul celuilalt la sfârșitul serii de azi. *Dumnezeule, cât e de priceput! Și doar din vorbe. Mă face să simt nevoie, să-l doresc, să tânjesc după el, eventual chiar să implor, când insistă prea mult.* Pot să spun, însă, din geamătul pe care l-a scos când i-am deschis ușa, îmbrăcată în rochia mea roșie și provocatoare, că sunt destul de sigură că lucrurile sunt reciproce.

— Deci, cam în cinci minute o să ajungem. Eu o să cobor înainte și vă aștept înăuntru, voi mai faceți o tură cu mașina, spune Chase, privindu-ne pe deasupra ramelor negre ale ochelarilor. Îmi apăs mâna pe stomac la gândul că voi fi fotografiată pe covorul roșu, în fața atâtor persoane. Bleah. Crezusem că era vorba de un eveniment minor. Nu-mi imaginaseam că va fi vorba de o ditamai gala, cu toate personajele frumoase din Hollywood, și că presa va fi acolo și ne va pune întrebări. Desigur, publicitatea va face bine cauzei, dar chiar și așa, parcă tot m-aș strecura pe undeva pe o ușă laterală, să evit reflectoarele.

Ceea ce, evident, nu se va întâmpla, dat fiind că sunt acolo cu Colton.

Se întinde și-mi strânge mâna.

— Nu ai motiv să fii emoționată. Îmi face el cu ochiul. Mă ocup eu.

— Tocmai de asta mi-e și frică.

Rânjesc la el, comunicând din ochi. Jur că am impresia că se umple limuzina de scânteii de la tensiunea sexuală dintre noi. Chase se preface ocupată, ține capul jos, îmbujorată. Înțelege, în ciuda faptului că tăcem.

— Eu cobor aici, se bâlbăie, strângându-și hârtiile în vreme ce Colton îmi mângâie cu degetul mare dosul palmei.

— Mulțumesc, Chase. Ne vedem în câteva minute, îi spune el, fără să-și dezlipească ochii de ai mei.

Cum se închide ușa limuzinei, Colton se apropie și mă lipește de canapeaua din spate. Își trece degetele prin bucle, iar eu mă arcuiesc spre el, dornică să-i simt căldura corpului. Dar el se oprește la doar câțiva centimetri de fața mea. Stăm ochi în ochi. Buzele mi se întredeschid, respirația mi-o ia razna. Modul acela tăcut și atât de intens în care mă privește mă face să-mi pierd mințile.

Mă dezgolește. Mă umple de dorință.

— Ai idee de câte ori mi-am dorit, toată săptămâna, să-ți fac asta?

Își apropie gura de a mea înnebunitor de încet și mă atinge abia simțit, făcându-mă să gem de disperare.

— Colton..., implor, când își retrage buzele puțin. Toată atenția mi se concentrează pe modul lent în care-și mișcă mâna pe coastele mele, până sub sân, coborând fără să-l atingă. Îmi scapă un suspin tremurat, care-i provoacă un rânjet, încrețindu-i ridurile de la coada ochilor.

— Spune-mi ce vrei, îmi murmură pe gură, dându-mi ușor părul pe spate ca să-mi lase expusă pielea gâtului. Mă linge lung, întinzând și mai tare dorința unul de celălalt — pe care avusesem oricum grijă să o alimentăm toată săptămâna. Iar acum, nevoia de el mă amețește. Nu-mi doresc altceva decât să-l simt în mine. Acum. Să umple golul acela care tânjește după el.

— Da. Te. Vreau. În. Mine. Colton. Acum, spun gătit în vreme ce limba lui îmi linge decolteul.

Râde gutural, baritonal, într-un mod care-mi umple urechile și mă face să simt că iau foc. Apoi ia limba de pe mine. Deschid ochii și-l privesc cu pleoapele îngreunate de dorință. Nu-și luase ochii de pe chipul meu.

— Doar nu credeai că o să te las scapi — sau, mai bine zis, că o să-mi scapi — atât de ușor?

Zâmbește provocator, amuzat. *Rahat!* Corpul meu, deja la un pas de a exploda de dorință, se tensionează și mai rău.

— M-ai chinuit toată săptămâna. Mi se pare corect să mai și întoarcem roata, Rylee. Rânjește. Ca să te citez.

În ciuda faptului că ar trebui să fiu mândră că reușisem să-l fac să-și iasă din minți, cum tocmai admisesese, mă face să gem de frustrare gândul că mai trebuie să aștept până când nevoia de el o să-mi fie satisfăcută. Zâmbetul lui Colton nu face decât să se lărgască atunci când mă aude; se uită la mine malițios, făcându-mă să îngustez și eu din ochi.

— M-ai omorât încetisor săptămâna asta cu insinuările, provocările tale... așa că e vremea să simți și tu cum e.

Ah, la dracu! Pe buneee? Și acum ce-i mai trece prin mîntea aia?

— Știu deja cum e, încerc eu să subliniez, dar vocea mi-e sugrumată. Disperată. Și răspunsurile tale au fost pe măsură.

Mă sărută ușor pe gât, urcând până acolo, după ureche, unde-mi place mie cel mai mult. Atingerea abia simțită mă face să mă ud. Mă simt alunecoasă.

— Nu prea cred, Rylee, îmi murmură cu buzele lipite de ureche. Ai idee cât de greu e să te concentrezi în timpul unei ședințe, când erecția nu mai are loc în pantaloni? Când nu reușesc să mă gândesc la altceva decât la mesajul de la tine? Sau că mă faci să arăt ca un idiot pentru că nu știu ce să răspund când mă întreabă cineva ceva despre ajustarea aripilor mașinii pentru că singurul lucru la care reușesc să mă gândesc este cât îmi doresc să-ți gust iar păsărica aia dulce? Își ridică mâna, apucându-mi ceafa cu palma, obligându-mă să mă uit în ochii săi, care mă privesc provocator. *Așa a fost și pentru tine, Rylee?*

Îmi mușcă buza de jos, dând din cap că nu, ochii violet în ochii verzi vorbindu-și.

— Spune-o.

— Nu, spun fremătând, complet fermecată de el.
Captivată.

Vrăjită.

— În cazul ăsta, o să-ți arăt. În seara asta, îmi spune, lăsându-se în genunchi pe podeaua limuzinei, între picioarele mele și capturându-mi gura cu a sa. Mă linge încet, limba i se împletește cu a mea în timp ce palmele sale îmi alunecă pe coapse, ridicându-mi rochia.

— Isuse, Rylee! I se taie respirația când degete sale dau de jartiera pe care mi-o pusesem tocmai cu scopul de a-l seduce. Dar, nu știu din ce motiv, parcă situația s-a sucit: eu sunt cea sedusă, acum.

— Acum o să mă gândesc toată seara la cum o să te dezbrac și o să te privesc stând în fața mea doar în pantofii cu toc și cu astea pe tine, spune, trăgând de o jartieră care-mi plesnește la loc ușor pe coapsă. Durerea lejeră nu face altceva decât să mă excite și mai tare.

— Cred că ești cam prea îmbrăcată. Rânjește, cu o expresie drăcească pe chip.

Îl privesc trepidând, captivată de ochii aceia plini de dorință carnală. Apoi îi simt degetele plimbându-se pe bikini umezi. Țesătura, deși fină, amortizează atingerea sa. Instinctiv, ridic din umeri, implorând să-mi dea mai mult.

— Colton, gem fără aer.

— ... Iar eu sunt puțin prea dezbrăcat, murmură, răscolindu-mă. Nu am la dispoziție mai mult de o secundă să încerc să înțeleg ce-a vrut să spună, când simt aerul răcoros din limuzină mângâindu-mi carnea încinsă.

Colton tocmai îmi trăsesese într-o parte bikini, făcând orice gând coerent să se evapore. Nu-mi iau ochii de pe el, tot corpul îmi geme incontrollabil de nevoie în timp ce el îmi plimbă încet, mult prea încet, un deget, în sus și în jos, între pliurile umflate de dorință. Simt că mă pierd, că mi se încliează mintea și că tot ce-mi rămâne este atingerea degetului, care-mi provoacă fiori de dorință și o nevoie incontrollabilă.

Se apleacă, excitându-mă și mai tare cu un sărut târăgănat, regulându-mi gura cu venerație, zăpăcindu-mă

de tot. Îmi asaltează toate simțurile, făcându-mă să-mi pierd orice urmă de coerență, manipulându-mi corpul înadins, concentrat.

Buzele sale se opresc și-i gem în gură când bagă trei degete în mine și-ncepe să le miște în cerc, frecându-mi cele mai sensibile părți din vagin. Îmi dau capul pe spate fără urmă de rușine și gem strangulat; degetele sale mă pătrund adânc, făcându-mi exact ce am disperată nevoie să-mi facă. Ridic coapsele, chinuindu-mă să-l simt și mai aproape, să-i ajungă degetele și mai în profunzime, căutând eliberare. Intimitate.

Simt cum plăcerea crește și crește. Cum corpul mi se tensionează, anticipând orgasmul. Sunt atât de aproape de a mă pierde în extaz, încât nu reușesc să opresc geamătul care-mi scapă printre buze.

Dar, dintr-odată, degetele sale dispar.

— Ce faaaci? gem, deschizând ochii larg ca să întâlnesc privirea lui amuzată și grea de excitare.

— Mai târziu, Ry. Un zâmbet lasciv îi ridică colțurile gurii aceleia fabuloase. Când o să am timp să te iau delirant, incredibil de încet. Când o să te fac să simți lucruri care nici măcar nu-ți imaginezi că există, spune, repetând promisiunea pe care mi-o făcuse în noaptea când ne întâlniserăm, cu diferența că de data asta nu mai am nicio replică isteată de dat. Îl vreau. Acum. Oricum.

Pentru că de data asta știu că face exact ceea ce promite. Și ceva în plus. Când dau să protestez, îmi pune pe buza de jos un deget cu gust de mine și apoi îl acoperă cu gura sa. Simt cum limba își face loc în gura mea și-l aud gemând adânc, al naibii de sexy. Îmi ia obrajii în palme, se retrage puțin, dar nu înainte de a-mi linge încă o dată buza de jos. Mă privește în ochi, gemând iar adânc, de plăcere.

— Gusturile care-mi plac cel mai mult pe lumea asta.

Mormăi de frustrare. Face bâză de mine?! Cum să-mi vorbească în felul ăsta și să nu se aștepte să sar pe el să-mi iau ce vreau?!

— Șșșșt, șoptește. Ți-am spus că e rândul tău să simți tortura nevoii.

Îmi închid puțin ochii, resemnată la gândul că, pentru moment, trebuie să-mi pun poftele și dorința-n cui.

— În plus, iubito, vreau să-ți demonstrez *toată* noaptea cât de plăcută poate fi tortura asta.

E o promisiune și un avertisment care mă umple de fiori de dorință și-mi face vaginul să se contracte, anticipând plăcerea. Am senzația că seara asta va fi foarte, foarte lungă și foarte frustrantă.

— Începând chiar de acum, murmură, aruncându-mi un rânjet în timp ce se lasă încet să alunece în jos pe mine și mă gustă încă o dată cu gura. Gem sălbatic când simt atingerea dulce a limbii sale, care anulează orice formă de împotrivire, lăsându-mă complet la dispoziția lui.

Își mișcă limba înainte și-napoi, trecându-și, în același timp, abia simțit, degetele peste carnea mea umflată, deschizându-mă.

— Colton..., gem înecându-mă de plăcere când îmi bagă limba înăuntru și tot corpul mi-e scuturat de fiori puternici.

Abia mai pot respira. Nu reușesc să mă gândesc la nimic. Îmi înfig degetele în coapse, îndemnându-l să continue, împingând, simțind că mă apropii la doar un pas de orgasm.

— Deocamdată ne oprim aici, Ry, îmi respiră el direct pe vagin.

Îmi las capul să cadă pe spătar, cu ochii închiși și corpul cerând.

— Vreau să te văd așa toată noaptea.

Mai mult aud decât simt materialul rupându-se când Colton se lasă la loc pe vine. Mă frustrează atât de tare plăcerea negată, încât nici nu mă mai amuză faptul că mi-a rupt altă pereche de chiloți de pe mine. Geamătul adânc, satisfăcut, pe care-l scoate mă face să deschid larg ochii

exact la timp cât să-l văd ștergându-și buzele cu chiloții mei innuiați de dorință. Mă uit la el cu buzele întredeschise, ochii mari, răsuflarea greu și inima bubuindu-mi în piept.

Sunt frustrată.

— Vrei cumva ceva de la mine? Rânjește.

Mă simt amețită de dorință. La dracu cu jocul ăsta al său! Îl vreau. Acum. Urgent.

— Da. Colton, te rog. Te rooog.

Practic, mă milogesc, dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Își ia privirea dintr-a mea când telefonul începe să-i sune. Se uită la ecran, apoi la mine, amuzat.

— La țanc. Ne-a venit rândul să coborâm din mașină.

Clatin din cap la el, simțindu-mi neglijat corpul. Colton zâmbește pungaș, îmi netezește la loc rochia peste picioare — așa, fără chiloți — și se așază la loc lângă mine.

Și-atunci observ, văd în ochii lui că de fapt abia se mai poate controla, la rândul său. Că trupul său tânjește de o nevoie intensă, de dorință copleșitoare. Văd că ceea ce tocmai mi-a făcut îl chinuiește și pe el, nu doar pe mine.

— O ultimă chestie, spune, aplecându-se încet spre mine și luându-mi obrazul în palmă. Își trece degetul mare înainte și-napoi pe buza mea de jos: *așteptare*.

Cuvântul, atât de simplu, mă furcă prin tot corpul și înțeleg. Își trece buzele tandru peste ale mele, apoi se retrage puțin. Mă apropii, dornică să adâncesc sărutul, să mă satur de gustul de care mi-e atât de dor, dar el se retrage, negându-mi plăcerea cu un țâțâit seducător și o strălucire nebunatică în privire.

Și nu știu de ce, mintea mea alege tocmai acest moment să-și amintească ce-mi zisese mai devreme.

— Prea dezbrăcat? întreb, mijind din ochii ca să-nțeleg exact la ce se referă.

Îmi arată bîkinii, plimbându-și limba prin gură, ca să aleagă bine cu ce cuvânt să mă provoace.

— Vezi tu, chiloții ăștia au stat exact unde mi-am dorit eu toată săptămîna să intru. Și dacă mie nu mi-a fost permis să fiu unde am vrut, atunci nici ei nu au voie să mai stea acolo. Apoi se apleacă să mă sărute mai tandru ca niciodată și-și sprijină fruntea de a mea. În seara asta, Rylee, murmură el, vreau să fiu singurul tău gând. Mai precis, vreau să te gîndești la tot ce intenționez să-ți fac mai târziu, când te voi avea doar pentru mine. Expiră, vorbindu-mi șoptit și atât de seducător, încât simt că în mine se aprind toate focurile iadului.

— Unde o să lingă limba mea. Unde o să atingă degetele mele. Unde o să te guste gura mea. Unde o să simți mai apăsător penisul meu. Cum corpul meu o să iubească fiecare incredibil centimetru din corpul tău.

Întind mîna și-l strâng de braț cu gura uscată și păsărica udă din pricina vorbelor sale. Sigur știe deja ce efect are asupra mea, că sunt oricum deja disperată să-l simt, dar nu se oprește.

— Vreau să știu că în timp ce vei discuta cu toți acei potențiali donatori, calmă, elegantă și îngrozitor de frumoasă cum ești, vei fi udă tot timpul de dorință de mine.

Trag cu greu aer în piept. În starea în care mă aflu, și cuvintele sale sunt deja prea mult pentru mine.

— Că mă vrei atât de mult încât te doare. Că îți pulsează păsărica doar imaginându-ți cum va fi când, mai târziu, o să intru în tine. Ore și ore și ore la rînd.

Simt că are nevoie de efort când rostește ultimele cuvinte, iar asta îmi dă o oarecare satisfacție, că suferă și el la fel de delicios ca și mine. Îmi scapă un *mmmm* de dorință care-l face să zâmbească drept răspuns.

— De fiecare dată când mă uit la tine vreau să știu că dorința te consumă încet pe dinăuntru, deși pe-afară arăți atât de cuminte și la locul tău.

Apoi își înclină capul și mă sărută, în sfârșit, așa cum aveam nevoie.

Când se desprinde de mine, abia de mai pot să respir.

— Iar gândul la toate astea mă va face să te doresc exact la fel de mult cât mă dorești tu.

Se îndepărtează de mine, reluându-și locul. Deși nu am spus nimic în tot acest răstimp, mă simt epuizată și copleșită de conversație.

— Prea dezbrăcat, spune el cu un rânjet mișelesc, luând chiloții în mână și împachetându-i tacticos. Acum tu nu mai ești prea îmbrăcată pentru că ți i-am luat de pe tine. Băgându-și bucata de mătase roșie în buzunarul de la piept al smochingului, continuă: Iar ținuta mea este perfectă.

Mă uit la el întrebându-mă cât de departe, de adânc va merge în seara asta cu dorința mea de el. Mi se înroșesc obrazii, iar el zâmbește, pentru că știe că mă voi băga în joc. Clatin din cap la el.

— Știi să fii foarte obraznic, ești conștient de asta, nu?

Prin ochi îi străfulgeră o umbră care seamănă a teamă, dar știe că nu e posibil. Ce motiv de temere să aibă din partea mea?

— Nici nu-ți poți închipui, Rylee.

Se uită la mine cu maxilarul încheștat, dintr-odată serios, iar eu nu mai înțeleg nimic. Rămânem așa un moment, uitându-ne unul la celălalt, apoi Colton își întoarce fața spre scenariul care se derulează în fața geamului. Are o voce ciudat de blândă și contemplativă când, în sfârșit, continuă.

— Dacă erai isteată... dacă eu ți-aș fi putut da drumul... ți-aș spune să fugi.

Mă uit cu ochii măriți de uimire la ceafa lui. Ce găsește la el atât de oribil încât să nu se considere demn de mine? Mă ucide gândul că, deși a trecut atâta vreme, încă se mai simte murdărit de ce i s-a întâmplat în copilărie. Ce n-aș da să-mi permită să-l ajut! Întind mâna și-l mângâi pe spate.

— Colton, ce te face să zici așa ceva?

Se întoarce spre mine, evitând-mi privirea.

— Mi-e mult prea dragă inocența ta ca să-ți povestesc detaliile sordide.

Inocența? Oare uită cu ce orori am de-a face la Cămin? Ori asta, ori e altă scuză pentru a se eschiva de propriul trecut.

— Nimic nu poate afecta ce simt pentru tine, indiferent ce ar fi. Vreau să știi asta... *Colton?*

Tresar când interfonul bâzâie la noi, în spate.

— Las-o așa, Ry, mă avertizează calm. Da, Sammy.

— Două minute până la sosire.

Colton coboară paravanul dintre noi. Sammy se întoarce spre el.

— Sammy, adu-o pe Sex aici, te rog. În seara asta am chef s-o conduc.

Sex? S-o conducă? Despre ce naibii vorbește?!

— Sigur, spune Sammy și văd cum un zâmbet strâmb îi luminează fața înainte ca peretele despărțitor să alunece din nou în sus.

— Sex?

Mă uit la el ca la un nebun, bucuroasă că avem ocazia să schimbăm subiectul care îngreunase atmosfera dintre noi.

— Da. Ferrari-ul meu F12. Fata mea. Așa o cheamă. Ridică din umeri, de parcă ar fi cel mai normal lucru din lume; pe mine mă pierduse la F12, fata și sex.

— Crezi că poți să explici asta și pe limba mea? râd uimită.

Zâmbește ștrengărește la mine în felul acela care mă face să-mi umezesc chiloții. Dacă i-aș avea pe mine.

— Ferrari-ul este mașina mea favorită din toată colecția. Este un *Berlinetta*. Când Beckett a condus-o prima dată mi-a zis că s-a simțit ca și cum tocmai ar fi făcut cel mai fain sex din viața lui. Glumea, dar așa i-a rămas numele. Așa că..., ridică din umeri, iar eu dau din cap. Sex.

— *Colecție?*

— Femeile colecționează pantofi. Bărbații, mașini.

Este singura explicație pe care o primesc. Dau să-l mai întreb ceva, dar el ne anunță că a venit momentul. Își mută locul ca să fie mai aproape de ușă, iar eu încep să simt fluturi de emoție prin stomac.

— Începe spectacolul.

Ușa limuzinei se deschide înainte să am timp să mă pregătesc psihologic. Deși corpul lui Colton, aflat în fașa ușii, blochează parțial blițurile aparatelor de fotografiat, tot mă orbesc un moment.

Colton îi salută pe paparazzi cu dezinvoltură în timp ce-și încheie geaca la nasturi, pentru a se întoarce apoi să mă ajute. Trag aer în piept, îl iau de mână și mă dau jos din limuzină. Ies, mă uit la el și-mi zâmbeste liniștitor. Golanul din mașină dispăruse fără urmă. Bun venit burlacului adorat de Hollywood!

— Ești bine? mimează spre mine din buze, iar eu încuvîntez subtil, copleșită de mulțimea care urlă la noi și de blițurile care ne orbesc.

Mă trage aproape și-și apropie gura de urechea mea.

— Nu uita să zâmbești și fă ce fac eu, murmură. Ești incredibil de frumoasă în seara asta.

Apoi se îndepărtează, mă strânge de mână, îmi dăruiește unul dintre zâmbetele acelea care udă chiloții femeilor și se întoarce și pornește pe covorul roșu.

Singurul gând care-mi trece prin minte, în agitația generală, este că de acum înainte nu voi mai fi o necunoscută în ochii presei.

Capitolul șaisprezece

Încă mai văd steluțe din cauza blițurilor, dar am reușit să supraviețuiesc covorul roșu. Mă simt dezorientată, agresată de întrebările invazive ale presei și de faptul că nu mai încetează să mă fotografieze. Nu înțeleg cum reușește Colton să fie atât de degajat în situațiile astea. Poate datorită anilor de practică. Este calm și politicoș, evită să răspundă la întrebările care îi sunt adresate — suntem împreună, de cât timp suntem împreună, cum mă cheamă — deviindu-le cu un zâmbet și oferindu-le, la schimb, imaginea perfectă pentru prima pagină.

Colton mă strânge de mână să-mi dea curaj.

— Uneori uit ce stresant poate fi pentru cineva care nu a mai făcut asta niciodată.

Mă sărută cast, ușor pe buze și pornim spre sala de bal.

— Iartă-mă. Ar fi trebuit să te pregătesc din timp.

— Nu-ți face griji, îi spun, relaxată de atingerea palmei sale pe spate. Sunt în regulă.

Eram, într-adevăr, dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ce am simțit în clipa în care am intrat în încăpere alături de el. Nici măcar covorul roșu. Când am intrat pe ușă, parcă toate capetele s-au întors spre noi, toată atenția s-a concentrat asupra bărbatului de lângă mine. Colton este

pur și simplu magnetic, în toate sensurile: fizic, atitudine, charismă și personalitate. Atenția subită mă face să mă elatin. Colton mă simte ezitând și mă trage mai aproape de el, un gest nu tocmai subtil prin care mă declară în fața tuturor ochilor curioși proprietatea sa. Gestul neașteptat mă surprinde și îmi încălzește inima în același timp. Își apropie gura de urechea mea.

— Respiră, iubito, murmură, te descurci perfect. Abia aștept să ți-o trag mai târziu.

Ridic ochii brusc la el. Rânjetul său îmi calmează nervii.

Următoarea oră și ceva trece într-o clipită. Ne amestecăm prin mulțime și rămân uimită de numărul de oameni pe care îi cunoaște sau care îl cunosc pe el. Se comportă atât de firesc, încât mă trezesc că uit circumstanțele în care a crescut, în care celebritățile sunt prieteni de familie și smochingurile sunt haine de zi cu zi.

Este cu adevărat fermecător, știe întotdeauna să spună lucrul potrivit sau când să adauge puțină lejeritate discuției, cu o glumă ușoară. Aduce subtil vorba de programul de sponsorizare în fiecare conversație și răspunde cu răbdare, relaxat, la întrebările legate de proiect, convingându-i pe oameni să se implice în cauză fără să se simtă special vizati ori constrânși.

Și îmi poartă chiloții pe post de batistă pentru buzunarul de la piept, nu care cumva să uit de micul nostru interludiu din limuzină și de promisiunile seducătoare pe care mi le făcuse.

Mi-arunc o privire prin încăpere și observ mai multe femei șușotind și privind în direcția noastră. Prima mea bănuială e că se uită la el, pentru că, hai să fim sinceri, nici n-ai cum să nu caști ochii. Abia când mă uit din nou îmi dau seama că nu îl privesc admirativ pe Colton, ci mă cântăresc pe mine, partenera sa. Mi-aruncă priviri de mâte, rânjind, pentru ca apoi să se întoarcă iar una spre cealaltă și să continue șușoteala. Foarte probabil mă critică. Încerc

să nu le las să mă supere, nici să permit nesiguranței să mă afecteze, dar știu ce gândesc. În ochii lor văd exact ce-mi spusese Tawny.

Și sunt atât de absorbită în gânduri, că nici nu-mi dau seama când Colton mă împinge ușor în spatele unei mese înalte, de bistro. Întoarce spatele celorlalți și mă sărută, asigurându-se că dorința de el nu mă va lăsa nicio clipă. Își îndepărtează puțin fața, să mă privească, în timp ce mâna lui, invizibilă mulțimii grație hainei de la smoching, se face cupă pe V-ul dintre picioarele mele.

— Repede și tare? Sau dulce și încet, Rylee? Cum să te iau prima dată? Îmi murmură abia auzit în ureche.

Mi se taie respirația când simt un deget apăsător între labii, prin țesătura rochiei; nu apasă tare, cât să-mi pot da drumul, dar suficient pentru a provoca o undă de plăcere care îmi străbate tot corpul.

— Colton?

O voce de dincolo de umărul său ne întrerupe. Tresar, conștientă dintr-odată de ce-mi făcea, pe când el zâmbește gales și se întoarce către cunoștința sa. Îl salută pe domnul respectiv și mă prezintă, deși probabil e conștient că aş avea nevoie de un moment să-mi revin puțin. Sunt sigură că roșeața din obraji mă dă de gol, dar când îmi arunc ochii la el, îl găsesc adâncit într-o conversație despre nu știu ce eveniment la care fuseseră împreună. Ochii îi strălucesc o clipă când se uită la mine, gropița la vedere, o umbră de surâs de pușlama pe chip, privirea insinuantă, plină de sugestii.

Mă uit la el ascultând doar cu o ureche ce spune, până când cuplul respectiv este chemat în altă parte. Corpul îmi freamătă de dorință.

E insuportabil să-l simt atât de aproape și să nu-l pot atinge. Să nu-i pot strecura mâinile pe sub cămașă, pe pieptul sculptat. Să nu-mi pot trece limba pe V-ul care-i coboară între coapse, să-l gust. Este pur și simplu tortură. Se apleacă

spre mine, ghicind exact pe unde-mi umbla mintea, și spune cu buzele ascunse în părul meu:

— Dumnezeu, ce senzuală ești când ești excitată! șoptește, sărutându-mi apoi tâmpla.

— Nu e corect deloc ce faci, îl dojenesc, cu mâna pe pieptul său și un zâmbet provocator pe buze.

Zâmbetul îmi dispare imediat când observ cu coada ochiului privirea impertinentă a unei femei care trece pe lângă noi. *Și tu ce vrei?* îmi vine s-o întreb. *Ce dracu ți-am făcut?*

— Mai vrei ceva de băut? mă-ntreabă Colton, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Tochmai ce o cântăream bine pe fufa numărul unu. Cred că ar trebui să le desemnez câte un număr, fiindcă am impresia că sunt destul de multe pe aici, în seara asta. Încuviințez din cap, conștientă că seara abia a început și că voi avea nevoie de niște curaj lichid ca să rezist atacurilor senzuale ale lui Colton.

— Mă-ntorc imediat, spune strângându-mi mâna și pornind spre bar.

Îl urmăresc cu privirea și observ cum mai mulți actori faimoși îl opresc din drum să-i strângă mâna sau să-l bată prietenește pe spate în semn de salut. O blondă statuară se apropie, încercând să-i atragă atenția. Îl observ, curioasă să văd cum va interacționa cu ea, cât de bine se cunosc — modul în care ea-l atinge, își apropie corpul de el, felul în care el o privește părând însă deranjat de prezența ei, toate mă fac să mă întreb dacă se culcase cu ea. Nu-mi pot lua ochii de la ei pentru că undeva, în adâncul meu, știu deja răspunsul.

Știu că i-au trecut multe femei prin pat și accept situația, dar, în același timp, nu-mi convine, deși sunt conștientă de cum stau lucrurile. Și vreau să văd cu ochii mei. Îl urmăresc concediind-o pe blondă și continuându-și drumul prin încăpere. Când ajunge la bar, este deja înconjurat de un grup

de oameni care mai de care mai ocupați să-i atragă atenția, de la tineri la bătrâni, de la bărbați la femei.

— Nu o să te țină prea mult prin preajmă, să știi, spune încet de lângă mine o voce cu accent.

— Poftim?! Mă întorc spre femeia uluitor de frumoasă de lângă mine, cu părul drept și blond.

O, bună, fufa numărul doi!

Zâmbește răutăcios la mine, dând din cap dezaprobat în vreme ce mă cântărește din ochi.

— Nu cred că e nevoie să repet, zice sec. Nu ne ține pe niciuna prea mult pe lângă el.

Nu ne ține? Pe „noi”? Ca și cum aş avea vreo tragere de inimă să am ceva în comun cu ea, cu atât mai puțin să fiu considerată noua membră a Clubului Femeilor De Care S-a Descotorosit Colton Donavan. Minunat. Încă una de pe lista celor „respinse”.

— Mersi de avertizare, îi zic, fără să-mi ascund disprețul pe care prezența ei mi-l provoacă. O să am grijă să nu uit. *Acum, însă, te rog să mă scuzi.*

Dau să mă îndepărtez, dar ea mă prinde de braț. Simt că iau foc de mânie. Fiecare oscior din ființa mea politicoasă se revoltă; aş vrea să mă întorc și să-i demonstrez că sub rochia mea fermecătoare se ascunde o femeie dispusă să lupte pentru ceea ce este al ei. Or, în momentul de față, Colton este al meu. Mă mănâncă degetele să-i trag una peste mâna care mă ține pe loc. Sau să-i trag una. Punct.

— Ține minte un lucru: când se va sătura și se va descotorosi de tine, eu voi fi acolo ca să-ți iau locul.

Cu aceste cuvinte, reușesc să mă eliberez din strânsoarea ei. Mă întorc la ea. Îi arunc o privire de gheață, plină de dispreț, șocată de îndrăzneala ei, dar continuă.

— Sau nu știai că lui Colton îi place să se încurce cu fostele când e între o relație și cealaltă?

— Așa, și? Tu stai și aștepti, sau cum? Ești patetică, spun, clătînând din cap și încercând să ascund faptul că mă enervează ce-mi spune.

— Da. Dar merită, replică ea sec.

De parcă eu n-aș ști deja.

Cuvintele ei mă fac să înțeleg de ce toate femeile cu care fusese sunt atât de posesive, chiar dacă nu mai e cu ele. Pentru că are tot ce-și poate dori o femeie. Mai puțin capacitatea de a se angaja într-o relație, bineînțeles. Brusc, rânjetul de hienă i se schimbă într-un zâmbet fermecător. Observ cum limbajul corpului i se schimbă, transformându-se, și-mi dau seama că în spatele meu se află Colton chiar înainte de a simți cum corpul mi se înfioară în apropierea lui, așa cum se întâmplă de obicei.

Mă întorc spre el și-i zâmbesc cu o expresie ușurată. Mă scăpase de scorpie.

— Teagan, o salută el înclinând capul, cu un zâmbet rezervat pe chip și tonul indiferent. Fermecătoare, ca de obicei.

— Colton, face ea, fără suflare, cu o atitudine complet diferită. Mă bucur tare mult să te revăd. Face un pas înainte să-l sărute pe obraz, dar el o îndepărtează absent, luându-mă după mijloc și trăgându-mă mai aproape de el. Îmi dau seama că indiferența lui o rănește, așa că încearcă din nou, fără succes.

— Te rog să ne scuzi, Teagan, avem treabă, spune politicoș, concediind-o și luându-mă de acolo.

Salută din cap altă cunoștință și continuă când nimeni nu ne poate auzi.

— E o obrăznicătură, spune și bea o gură din pahar. Scuză-mă că nu te-am salvat mai repede.

— N-are nimic. Era ocupată să mă informeze că, odată ce scapi de mine, va fi ea femeia care-ți va ține patul cald între o relație și cealaltă. Și că te folosești întotdeauna de fostele iubite până dai de următoarea cucerire.

Îmi dau ochii peste cap încercând să folosesc un ton lejer, de parcă vorbele ei nu m-ar fi deranjat, dar știu bine că la un moment dat, când mai puțin mă voi aștepta, mă vor lovi din plin. Pentru că sunt mai mult ca sigură că a spus adevărul.

Colton își dă capul pe spate, râzând tare.

— Când o zbură porcii! exclamă, dând din mână ca și cum ar da la o parte vorbele ei. Adu-mi aminte mai târziu să-ți povestesc despre ea. E o cățea.

— Bine de știut. O să mă țin departe de ea.

Ne mai amestecăm o vreme prin mulțime, vorbind despre proiectul nostru comun în încăperea plină de buzunare adânci. Din când în când stăm departe unul de celălalt, fiecare prins în câte o conversație. În acele clipe, când suntem despărțiți, nu mă pot abține să nu mă uit la Colton și să-i zâmbesc blând când el îmi rânjește provocator.

La un moment dat rămân singură și decid să merg la bar să-mi iau ceva de băut. Aștept la coada destul de lungă, când le aud pe cele trei femei aflate în spatele meu, la câțiva clienți distanță. La început am impresia că nu își dau seama că le aud. Comentează răutăcios în legătură cu rochia mea. Și cu faptul că nu sunt deloc genul lui Colton pentru că nu am fizicul potrivit. Și că mi-ar prinde bine să-mi lucrez puțin nasul și să fac un pic de liposucție. Și că n-aș fi în stare să-l satisfac la pat pe Colton nici dacă aș primi instrucțiuni scrise. Și tot așa, până-mi dau seama că vorbesc tare special, să le aud, cu speranța că mă vor răni.

Și chiar dacă sunt perfect conștientă de faptul că sunt doar invidioase, că încearcă să mă enerveze, cuțitul e înfipt adânc și mă doare. Reușesc să mă rănescă, cu toate că eu sunt cea care se află la brațul lui Colton în seara asta. Decid că nu mai vreau să beau nimic, deși mi-ar face bine în clipa asta, dar nu merită să-mi fac rău ascultându-le pe javrele acelea.

Așa că părăsesc coada și trag aer în piept să-mi fac curaj, intenționând să le ignor când trec pe lângă ele. Dar nu reușesc să mă abțin. Nu vreau să vadă că au reușit să-mi facă rău. Așa că mă opresc în dreptul lor și mă întorc. Nu-mi pasă ce simt pe dinăuntru. Nu pot să le dau fufelor numărul trei, patru și cinci satisfacția asta. Le înfrunt privirile disprețuitoare, observ rânjetele condescendente și mă scutur de modul batjocoritor în care se uită la mine.

— Bună seara, doamnelor. Rânjesc la ele, apropiindu-mă. Voiam să vă spun că singura indicație de care am nevoie este geamătul mic care-i scapă lui Colton de pe buze când îi trec limba pe părul care duce de sub buric până la penisul ăla obscen de mare al lui. Dar vă mulțumesc oricum de grijă.

Le zâmbesc pisicește și mă îndepărtez fără să privesc înapoi.

Pornesc spre holul care duce la toalete. Îmi tremură mâinile, am nevoie de un moment să-mi revin. *De ce naiba nu le-am ignorat?* Ar trebui să fie suficient simplul fapt că mă aflu aici cu Colton. *Dar chiar sunt? Perechea lui?* O văd în ochii lui, o citesc în cuvintele nerostite dintre noi, o simt în atingerile sale pricepute. Când eram în Las Vegas mi-a spus că m-a ales pe mine, însă când l-am întrebat dacă e dispus să încerce ceva mai mult decât stupidele sale aranjamente, nu mi-a răspuns, nu mi-a oferit siguranța pe care mi-ar fi dat-o un simplu „da, voi încerca”.

Poate e din cauza tuturor femeilor prezente în seara asta aici și de care, presupun eu, s-a descotorosit și care totuși par a-și dori înapoi ceea ce au avut și nu mai au. Putea măcar să mă avertizeze...

Și-apoi își face loc în mintea mea un gând, ca o viperă: oare voi fi una dintre ele peste vreo două luni? Una din multele femei batjocorite de faimosul Colton Donavan? Îmi place să cred că nu, dar după ce le-am văzut aici, în seara asta, ce speranțe am să-l domesticesc tocmai eu pe bărbatul

acesta greu de controlat? De ce s-ar schimba de dragul meu, când nu o făcuse pentru atât de multe altele?

Oricât m-aș considera de specială, nu contează ce cred eu. Doar cuvintele lui ar face diferența.

Oftez, nervii mi se mai calmează, dar se și tulbură simultan, în timp ce mă uit în paharul gol din mână. Îmi scapă un țipăt mic când simt cum două mâini mă cuprind după mijloc.

— Aici erai, îmi murmură Colton în ureche, trecându-mi buzele pe umăr, până sus, pe gât. Nu mai dădeam de tine.

— *Aici eram, Ace*, îi răspund, mai liniștită acum, când îi simt buzele pe piele.

— *Ace*, da? Râde.

Dau să mă întorc cu fața la el, dar brațele sale mă blochează, strângându-mă tare. Începe să pășească înainte așa. Îmi mișc picioarele odată cu el, așa, împinsă de la spate. Cu fiecare pas simt în partea de jos a spatelui cum erecția sa devine din ce în ce mai tare. Dorința care nu mă părăsise deloc își face loc spre suprafață iar, cu forță.

Râsul răsunător al lui Colton la urechea mea mă scutură din gândul la ce vreau — nu ce aș avea nevoie — să-mi facă. Chiar acum. E pur și simplu prea mult să-l simt așa, lipit tot de mine, de la coapse la umeri. Cred că o să încep să-l implor.

— *A closet experience?*²¹ întrebă și-mi ia ceva să înțeleg că, de fapt, e o altă încercare jalnică de a ghici de unde vine *Ace*.

— Nu, râd eu la el. Asta de unde ai mai...

— Bine. Atunci nu ar fi mai perfect nici dacă aș fi plănuit-o.

21 Una mică, la baie. (engl. în orig.) (n. tr.)

Și în clipa în care îl aud, pricep. Mă condusesese către magazia de serviciu. Ironic, ne aflăm iar în fața unei uși pe care scrie *Depozit*.

Mă pufnește râsul. Colton mă întoarce cu fața la el și mă lipește de zid înainte să reușesc să scap din prinsoare, cu corpul lipit de mine, cu penisul ca de piatră apăsător între picioarele mele. Îmi proptește brațele de o parte și de cealaltă a capului, se apleacă și-mi blochează cu gura un suspin. Ne apăsăm unul de celălalt, disperarea cu care să ne gustăm consumă aerul din jurul nostru, ne lasă fără respirație, ne golește mintea de orice gând.

În ciuda apropierii, ne privim ochi în ochi, legați unul de celălalt inalterabil. *Electric. Gata să luăm foc.*

— Ai idee cât de disperat sunt să te reglez în clipa asta? Îmi murmură pe buze, abia atingându-mă.

Simt că mă înec în vorbele acelea fierbinți, l-aș implora să mă ia cu el, să mă ia chiar acum, dar tot ce îmi iese de pe buze este respirația nesigură. Se apleacă și mă gustă. Mă mănâncă palmele să mi le înfig în haina de pe el, să-i smulg cămașa și la dracu cu nasturii!

Colton se retrage când aude zgomot de tocuri apropiindu-se, dar deschide ușa magaziei și mă împinge înăuntru. În clipa în care ușa se închide, îmi ridică brațele și mi le blochează deasupra capului. Singura sursă de lumină din magazie pătrunde pe gaura cheii. Mentea mea uită de demonii interiori, de claustrofobia provocată de accident care de obicei mă sufocă la primul semn că sunt blocată. Singurul meu gând e el. Frica nu mai există. Mă ia cu frisoane, anticipând momentul în care trupul lui se va izbi de al meu, mă va împinge de ușă și-mi va aduce ceea ce amândoi aveam atât de multă nevoie.

Eliberare. Intimitate. Intensitate.

Dar nu se întâmplă așa. Singura legătură dintre trupul său și al meu este mâna strânsă pe încheietură, deasupra capului. Magazia e prea întunecoasă, nu reușesc să-i

deslușesc nici silueta, dar îi simt respirația pe față. Rămânem așa un moment, atât de aproape, încât mi se ridică părul de pe brațe, fiecare fibră din mine urlă după atingerea lui, sunt ca suspendată într-o stare lăptoasă în care există doar nevoia.

— *Anticipation can enhance*²², îmi susură, iar în clipa asta este definiția perfectă pentru Ace. Fără urmă de dubiu.

Dar n-am timp să pricep, cu atât mai puțin să răspund, pentru că-i simt în sfârșit buzele pe ale mele. Iar de data asta nu se limitează să mă guste. Mă devorează. Ia fără să ceară voie. Marchează teritoriul.

Lumea de dincolo de ușa magazinului încetează să mai existe. Dubiile care-mi răvășeau mintea tac. Totul se dizolvă în ceea ce simt când gura sa o ia pe a mea de parcă ar venera-o. Limbile ni se împletesc. Gemetele ni se amestecă. Trupurile cedează, fără măcar să se atingă. În afară de mâna sa care-mi ține încheietura nu lasă nicio altă bucășică de carne să se atingă una de cealaltă.

Sunt disperată să-l simt, să simt cum sfârcurile tari mi se freacă de pieptul lui, să-i simt degetele jucându-mi-se pe coapse, să mă atingă prin cele mai intime locuri... Însă el îmi refuză cererea mută, controlând cu precizie toată dorința pe care o simt și care e pe cale să detoneze.

Se retrage cu un mârâit.

— Dumnezeu! înjură. Mi-e aproape imposibil să mă dezlipesc de tine.

— Atunci nu te dezlipi, gem simțind fiorul care îmi serpuiește prin vintre, pentru că este atât de aproape și totuși de neatins. Și la propriu, și la figurat.

Drept răspuns primesc un mârâit frustrat și pe cât de repede mă băgase în magazin, pe atât de repede mă scoate de-acolo. Lumina puternică mă face să închid imediat ochii. Când îi deschid la loc, Colton se află la câțiva pași de mine, cu umerii tensionați din pricina efortului de a se controla, bănuiesc eu.

²² Așteptarea crește plăcerea. (engl. în orig.) (n. tr.)

Privește peste umăr, cu maxilarul strâns și o umbră în ochi.

— Colton? Întreb încercând să-mi dau seama ce-î trece prin minte.

Dar el se rezumă să clatine din cap la mine.

— O iau înainte. Ne vedem înăuntru?

— Bine, răspund perplexă, stând pe loc și privindu-l.

Dă să plece, apoi se oprește și se întoarce la mine. Fără niciun preambul, îmi ia ceafa în mână, mă trage la el și-mi așterne un sărut cast pe buze înainte de a pleca.

— Am nevoie de un minut, îl aud zicând peste umăr.

Eu am nevoie de toată viața.

Sunt prinsă într-o conversație despre meritele organizației din care fac parte și despre ceea ce vor putea oferi noile clădiri, dar cineva mă întrerupe.

— Rylee! bubuie o voce din spatele meu și, când mă întorc, sfârșesc într-o îmbrățișare de urs.

E Andy Westin. Îl îmbrățișez la rândul meu, afecțiunea de care dă dovadă e contagioasă. Apoi se dă înapoi, mă ia de mână și mă privește din cap până-n picioare, fluierând.

— Pfoai! Arăți absolut răvășitor în seara asta, mă complimentează, făcându-mă să pricep de unde învățase Colton să farnece doar din vorbe.

— Domnule Westin, ce bine îmi pare să vă revăd! Îi spun și, spre surprinderea mea, chiar așa e. Într-o încăpere care se îneacă în prefăcătorii, el aduce empatie și sinceritate.

Flutură din mână în aer.

— Ți-am zis să-mi spui Andy.

— Bine, Andy. Colton știe că ești aici? Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Nu spune prostii. O să mă duc singur să-mi iau ceva de băut imediat, spune, bătându-mă cu palma pe mână, căutând din ochi prin mulțime. Nu l-am văzut încă. Am fost ocupați cu niște vechi prieteni și ne-am interesat de cauza asta minunată.

— *Kids Now* chiar este, spun gânditoare.

Zâmbetul i se lărgeste.

— Apropo de cauze nobile, am auzit că tu și băiatul meu lucrați la ceva împreună pentru organizația ta.

— Așa este! exclam entuziasmată, dându-mi seama că se întâmplă cu adevărat. Că sunt cu adevărat aici pentru a promova noile clădiri și finalizarea proiectului. Cu ajutorul lui Colton...

— Aici erai, mă întrerupe o voce senzuală.

Mă întorc să văd cine e posesoarea. Nimeni alta decât Dorothea Donovan-Westin. Arată fabulos. Modul în care se mișcă, zâmbește, postura sunt pline de o grație greu de definit și te fac să stai să te uiți admirativ la ea.

— Dottie, scumpo! Și eu te pierdusem prin mulțime, spune Andy sărutând-o pe obraz.

Dorothea se uită la mine, cu ochii precum safirele plini de umor.

— Mereu mă rătăcește pe undeva. Râde.

— Dottie, scumpo, ți-o prezint pe Rylee...

— Thomas, adaug eu în locul lui Andy.

— Thomas. Da, spune el făcându-mi cu ochiul în semn de mulțumire că l-am scos din bucluc. Ți-o prezint pe soția mea, Dorothea... Se întoarce spre ea. Rylee și Colton colaborează la...

— Știi, dragule..., îl bate pe braț afectuos. Fac parte din Consiliul de Administrație. Se întoarce spre mine și-mi întinde o mână perfect manichiurată. Sunt încântată să te

cunosc, în sfârșit, Rylee. Membrii comitetului mi-au povestit numai lucruri minunate despre tine.

Întind mâna să i-o strâng și-mi dau seama, surprinsă, că sunt emoționată. Dacă Andy este cald, deschis, Dorothea este rezervată și maiestuosă. Genul acela de persoană care te face să simți nevoia să-i fii pe plac. Un comandant.

— Mulțumesc. Și eu sunt nespus de încântată să vă cunosc. Îi zâmbesc cu căldură. Tocmai despre asta discutam cu Andy. Donația atât de generoasă a fiului dumneavoastră a transformat noile clădiri într-o realitate palpabilă. Imediat ce echipa sa va stabili sponsorizările pe fiecare tură de pistă, am putea deja începe să solicităm autorizațiile.

Chipului Dorotheei se umple de mândrie la auzul numelui fiului său și ochii i se umplu vizibil de iubire necondiționată.

— Asta înseamnă că a fost de bun augur că m-am îmbolnăvit atunci și l-am obligat să participe la eveniment în locul meu. Râde. În ciuda bombănelilor pe care am fost obligată să le ascult că l-am forțat să se îmbrace iar în smoching.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc. Aceleași bombăneli le auzisem și eu mai devreme.

— Suntem copleșiți de generozitatea lui. N-am cuvinte să exprim cât îi suntem de recunoscători. Mai mult de atât, face tot posibilul pentru obținerea sponsorizărilor astfel încât să atingem suma necesară... Îmi pun mâna pe inimă. Ne lasă, mă lasă fără cuvinte. Copleșită, chiar copleșită.

— Așa e băiatul nostru! exclamă Andy, întinzându-se să ia o cupă de șampanie de la o ospătăriță care tocmai trecea, pentru a i-o oferi soției.

— Cred că sunteți foarte mândri de el. Este un bărbat de toată isprava.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să apuc să le opresc. Mă cuprinde stânjeneala. Mărturisirea mea fățișă mă dă de gol; părinții săi vor pricepe sigur ce simt pentru el.

Dorothea își lasă capul într-o parte, privindu-mă pe deasupra paharului de șampanie în vreme ce gustă o gură.

— Rylee, spune-mi, în seara asta ești însoțitoarea lui Colton la nivel profesional sau personal?

Probabil arăt panicată ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor. Mă uit când la Dorothea, când la Andy. Și-acum? Ce-ar trebui să răspund? *Da, sunt îndrăgostită de fiul vostru, dar el încă mă consideră un fel de aventură pentru că refuză să admită că și el ține la mine?* Bănuiesc eu că nu e tocmai răspunsul pe care să-l poți da părinților cuiva, chit că e adevărat. Dau să deschid gura când intervine Andy.

— Lasă fata în pace, Dottie! zice jucăuș, făcându-mi cu ochiul.

Îi mulțumesc tăcut.

— Hmm..., ridică ea din umeri, scuzându-se, deși nu cred să o încerce vreun regret..., mamele trebuie să știe și ele chestiunile astea. Mai mult, chiar cred că...

— Ce surpriză încântătoare!

Este vocea ușor răgușită a lui Colton. Simt că leșin de ușurare acum că nu mai trebuie să răspund la întrebare.

— Colton! exclamă Dorothea întorcându-se spre el.

Mă surprinde să-l văd cum o ia pe maică-sa în brațe ca un urs, ridicând-o pe sus și sărutând-o pe obraz, cu chipul iluminat de iubire. Ea îi acceptă afecțiunea în mod fățiș, îi pune ambele palme pe obraji și-l privește în ochi.

— Lasă-mă să te privesc! Mi se pare că nu te-am mai văzut de-o veșnicie!

Colton îi zâmbește cu adorație.

— Au trecut doar vreo două săptămâni. Rânjește la ea și-l bate cu palma pe spate pe Andy. Bună, tată!

— Bună, băiete, zice Andy, ducându-și brațul după umerii lui Colton și strângându-l. Și asta ce mai e?! Întreabă frecându-l jucăuș pe obraz. Nu-mi zice că te-ai bărbierit pentru evenimentul ăsta! Și maică-ta a rămas surprinsă când te-a văzut în poza aia cu...

— Erai așa chipeș, Colton. Curățel și bărbierit... i-o taie Dorothea soțului ei scurt, avertizându-l din priviri, pentru ca apoi să-i zâmbească adorabil fiului ei. Știi ce mult îmi place să te văd și eu pe tine bărbierit! Îți stă mult mai bine așa!

Colton se uită la mine cu un zâmbet pungaș, spunându-mi din ochi că-și amintește comentariul meu cum că îmi place să-i simt obrazul nebărbierit între coapse.

— Văd că ați făcut cunoștință cu Rylee, spune, cuprinzându-mă de mijloc cu brațul să mă tragă mai aproape. Apoi se apleacă să mă sărute pe tâmplă. Instinctiv, mă sprijin de el, fără să-mi scape schimbul uimit de priviri dintre părinții săi. Deși nu sunt foarte sigură, privirea pe care Andy i-o aruncă soției pare să zică „*acum înțelegi ce-ți spuneam?*”

— Da, tocmai discutam despre noul proiect al companiei la care lucrează, răspunde mama lui, studiindu-l îndeaproape, cu un aer amuzat.

— Rylee a făcut o treabă minunată, spune Colton, cu o mândrie în ochi care mă ia prin surprindere. Dacă i-ați vedea pe băieți, cei pe care-i are în grijă acum... și ce copii minunați sunt, ați înțelege de ce n-am avut nevoie de mai mult de o secundă de gândire să mă implic și eu. Și de ce proiectul ei trebuie dus până la capăt. Entuziasmul său e atât de sincer, că mă emoționează. Dar tu știi deja toate astea, mamă, nu-i așa?

Mai discutăm câteva momente, apoi Andy pornește spre bar să-și ia ceva de băut, iar eu spre toalete. Nu apuc să fac decât câțiva pași când îl aud pe Colton chemându-mă încet și oprindu-mă cu palma sprijinită pe partea de jos a spatelui. Se lipește de mine ca o piesă de puzzle care se potrivește perfect.

— Să nu-ți treacă prin minte cumva să te masturbezi acolo, în baie, îmi mârâie încet la urechi, făcându-mă să mă înfior de dorință. Știu că ești la fel de disperată ca mine să mă simți în tine. Știu că dorința e atât de intensă încât simți că te frige. Dar eu și numai eu am voie să te duc acolo unde trebuie, iubito. Îmi trece mâinile ușor peste coaste. Nu tu,

cu degetele. Nici vreo jucărie. Și nici vreun alt nenorocit din încăperea asta. Expiră, făcându-mă să-l invidiez, pentru că eu simt deja că mă sufoc. Doar eu. Or, nu am terminat, nici pe departe, cu tine. Mă sărută pe ceafă. Ești a mea. E clar?

Înghit cu greu, încercând să-mi regăsesc vocea. Cuvintele sale m-au excitat atât de tare încât, jur, îmi simt coapsele umede pe interior. Dau din cap abia când mă aflu la câțiva pași distanță de el, pentru că abia acolo îmi regăsesc mințile și reușesc să respir din nou.

Găsesc baia goală când intru. Mă îndrept către cea mai îndepărtată cabină, de la capătul peretelui. Am nevoie de un minut, singură. Aproape că terminasem ce aveam de făcut, când aud ușa deschizându-se și zgomotul a două perechi de tocuri pe podeaua de ciment. Răsetele lor fac ecou în camera cu pereții acoperiți de faianță.

— Cu cine zici că a venit în seara asta? Că pare ceva serios, dat fiind că nu l-am mai văzut vânând din ochi prin mulțime, cum face de obicei.

Cealaltă femeie râde gutural drept răspuns și ceva legat de familiaritatea de care dă dovadă mă face să mă opresc cu mâna pe clanța ușii de la cabină.

— Cine? *Ea*? Nimic îngrijorător.

Aud pleoscăit de buze ca și cum și-ar întinde rujul proaspăt aplicat.

— După cum se vede în *Page 6*, probabil ai dreptate.

— Ai văzut fotografia? spune femeia cu vocea guturală.

— Da! Tu și Colton arătați splendid împreună! Cuplul perfect.

Mă zbârlesc când îmi dau seama că femeia cu voce guturală, care a zis că nu reprezintă niciun motiv de îngrijorare, este Tawny.

— Mulțumesc, scumpete. Așa cred și eu. A fost o seară așa de frumoasă! Iar Colton a fost foarte atent cu mine, exact cum e de obicei.

Cum?! Despre ce dracu vorbește?! Seară? Ca de obicei? Apoi îmi vine în minte conversația cu părinții lui Colton. Andy spunându-i lui Colton că maică-sa îl văzuse într-o poză cu cineva și Dorothea retezându-i-o. Era vorba de o fotografie cu el și Tawny? Înghit acreala care-mi urcă în gât, încercând să-mi calmez gândurile, ca să nu-mi ies prea mult din fire și să nu fac din țânțar armăsar. Încerc să-mi calmez inima, care-mi bubuie în urechi, disperată să ascult în continuare. Mi se face greață, așa că mă așez la loc, complet îmbrăcată, pe scaunul toaletei.

— Nu-mi vine să cred că l-ai lăsat să-ți scape așa printre degete.

— Știu. Oftează. Dar este genul de bărbat greu de influențat odată ce s-a hotărât. Însă m-am asigurat că nu mai poate folosi niciodată scuza că sunt ca o soră pentru el. Chicotește sugestiv. Și am avut grijă să fiu alături de el la fiecare pas, astfel încât, în cele din urmă, să se întoarcă la mine.

— Nu te creed! Doar nu...

— Cineva trebuie să-l aducă pe calea cea bună pe băiatul ăsta.

Simt că îmi vine să vomit când o aud.

— Ei bine, nu cred că va mai dura mult, la cum arătați în fotografia aia, spune prietena ei, și parcă-i văd zâmbetul care i se întinde pe buze.

— Da, știu, răspunde Tawny. Nu e în stare ea să-i ofere ce are nevoie. Este o naivă! Zici că sunt Scufița Roșie și Lupul cel Rău. Așa arată împreună. O s-o mănânce de vie, apoi o s-o scuie și va trece la următoarea.

— Tipul are apetit sexual impresionant. Lupul cel Rău. Hmm. I se potrivește. A fost cea mai faină partidă de sex din viața mea.

Stai așa! Colton s-a culcat și cu prietena ei?! Respiră, Rylee, respiră. Câte nenorocite de foste iubite sunt aici, în seara asta?! Trage aer piept.

Aud fermoarul unei poșete închizându-se.

— O să se sature de ea când nu va mai reuși să-l satisfacă. Vreau să zic, te-ai uitat la ea? Nu există urmă de senzualitate în corpul ăla al ei. E prea plictisitoare..., prea banală..., prea ștearsă. O să se plictisească repede de ea. Și la cum arată, probabil că e îngrozitor de lipsită de imaginație la pat. Și știi cum e el, nu suportă femeile previzibile. Râde. În plus, seara trecută i-am dat de înțeles de mai multe ori că sunt încă disponibilă. Și mai mult decât dispusă să fiu oricine sau oricum își dorește el să fiu.

Prietena ei încuviințează cu un murmur.

— Cine n-ar fi când e vorba de el? Tipul e un zeu în pat. Nu obosește niciodată.

— Știu asta mai bine ca oricine, chicotește Tawny.

Simt fiori reci pe spinare.

— Și, oricum, eu am răbdare. Iar timpul este de partea mea, în mod cert.

— Ești gata?

Aud închizându-se fermoarul celei de-a doua poșete și tăcânitul tocurilor îndepărtându-se. Ușa se închide. Cade tăcerea.

Ce dracu?! Scotocesc frenetic în geantă după telefon. Intru pe Google și scriu „Page 6, Colton Donavan”. Deschid primul link din listă și mă pregătesc psihic să se încarce fotografia pe ecran. E o poză cu el ieșind de la Chateau Marmont. Îi ține mâna pe spate lui Tawny, gătită într-o rochie roșie sexy, uimitoare. Stă întoarsă spre el, cu privirea ridicată, o mână pe reverul lui, ochii plini de adorație și un zâmbet sugestiv pe buze. Colton privește în jos la ea; râde cu tot chipul, ca și cum tocmai ar fi împărtășit o glumă intimă. Când reușesc, în sfârșit, să-mi iau ochii de la chimia care pare a-i lega, mă uit la data fotografiei.

Fusese făcută vinerea trecută. Adică în ziua în care Colton ne-a dus pe mine și pe băieți la pista de go-kart. Mârâi cu voce tare în toaleta goală când îmi dau seama că

Îl provocasem și tachinasem fizic toată ziua și apoi l-am trimis, așa, frustrat sexual, la eveniment cu Tawny. Minunat! Mi-arunc o altă privire la fotografie, sperând să fie vorba de o poză de arhivă folosită de cei de la *Page 6* să umple spațiul gol, dar, uitându-mă mai bine, observ obrazul proaspăt bărbierit al lui Colton. Or, el nu e niciodată proaspăt bărbierit. Vineri fusese prima dată când îl văzusem așa. De când l-am cunoscut și până acum. Simt o durere ascuțită în stomac când mă uit din nou la fotografie. Colton mi-a spus că trebuie să meargă la un eveniment de legat de serviciu. La Chateau Marmont? Cu Tawny? Ce fel de eveniment de serviciu era ăla și de ce au plecat împreună, arătând al dracului de intimi?

Respir adânc, capul îmi vâjâie de gânduri; aud în urechi cuvintele ei batjocoritoare și le simt cum își fac loc în mine și se întipăresc acolo.

Încep să simt că mă sufoc în spațiul mic al cabinei. Trag frenetic de încuietoare și ies repede. Mi-arunc o privire rapidă în oglindă; rămân șocată de înfățișarea calmă și liniștită pe care o am, când de fapt pe dinăuntru mi s-a-ntors stomacul pe dos din pricina detaliilor pe care le aflasem.

Mă oblig să mă calmez și să nu trag concluzii pripite. Tawny este prietena lui de familie și asociata lui. Normal că merg împreună la evenimente. Iar fotografia fusese probabil făcută exact la momentul potrivit, ca să ofere lumii o scenă despre care să aibă ce discuta. Despre care să-și dea cu părerea. Probabil fusese făcută odată cu alte douăzeci, dar acelea nu dădeau motiv de bârfă. În plus, nu ar trebui să mă surprindă faptul că Tawny încă îl vrea pe Colton, doar mi-o spusese chiar ea.

Încă încerc să mă conving că nu am motive să mă simt nesigură când ies din toaletă. Nu dau de Colton, așa că pornesc spre bar să-mi iau ceva de băut, să-mi calmez nervii. Îmi spun că știu deja că avusese multe femei și că în Las Vegas spusese că eu sunt cea pe care o vrea. Ceea ce ar fi mult mai ușor de acceptat dacă ar recunoaște și că suntem ceva mai mult — că ne suntem fideli — un indiciu, orice, ca

să-mi dea de înțeles că emoțiile sunt și ele parte din ecuație. Că nu sunt doar jucăria lui sexuală.

Scoate-ți asta din cap, Rylee! Trebuie să accept că el îmi demonstrează prin fapte, nu prin vorbe. Că asta e tot ce e dispus să-mi ofere și că ori accept, ori îi pun capăt. Oftez, frustrată. Crezusem că acceptasem deja toate astea. Chiar crezusem. Dar odată cu toate fufeles din seara asta, a ieșit la iveală și nesiguranța mea. Iar toate lucrurile pe care mi le aruncaseră în față în mod repetat Tawny, apoi Teagan în seara asta, dar și fufeles trei, patru și cinci n-au făcut altceva decât să-mi îngreuneze situația. Colton este bărbatul perfect. Ar trebui să fiu flatată că toate femeile îl doresc.

Mda, tu repetă-ți asta, Rylee, cine știe, poate într-o zi o să ajungi să și crezi ceea ce spui.

Îmi mai comand ceva de băut de la bar și, când mă întorc să plec, îl văd pe Colton discutând cu un domn, de cealaltă parte a încăperii. Zâmbesc. Toate dubiile dispar. Pornesc spre el; conversația se sfârșește și, tocmai când dă să plece, o femeie se apropie de el și-l îmbrățișează cam prea îndelung pentru gusturile mele. Și, da, bineînțeles, e blondă, frumoasă de-ți taie respirația, practic la fel de frumoasă ca el. Când se întoarce și reușesc să o văd, descopăr că nu e nimeni alta decât fufa numărul cinci de la bar, de mai devreme.

Încep să mă enervez.

Și uite așa, o luăm iar de la capăt. Mă opresc unde sunt și stau să-i observ cum interacționează. Și dacă schimbul de replici dintre Colton și Teagan a fost educat, dar detașat, conversația lui cu fufa numărul cinci nu pare a fi deloc rece. Când observ că-i zâmbeste sincer și-și ține mâna pe spatele ei, în loc să și-o ia de-acolo, simt cum mă mușcă gelozia.

Nu face nimic nelalocul lui, dar familiaritatea dintre ei este bătătoare la ochi. Mă oblig să-mi iau privirea de la ei și exact atunci o văd pe Tawny, de cealaltă parte a încăperii. Ochii ei albaștri mă ținutiesc plini de dispreț și condescendență. Își încrucișează brațele pe piept, se uită spre Colton și apoi din nou la mine. Un zâmbet batjocoritor îi ridică un colț

al gurii. Clatină din cap. Se uită în jos la ceas și bate cu unghia pe cadran, apoi se uită din nou la mine. *Timpul trece, Rylee. O să-ți vină ceasul cât de curând și ție.*

Mă întorc spre Colton, având grijă să nu afișez nicio reacție, în ciuda faptului că sunt copleșită de furie. Nu e destul alcool la dispoziție în seara asta aici, cât să o înfrunt. Mi-ar prinde bine unul dintre discursurile de încurajare ale lui Haddie. Unde naiba e când am nevoie de ea?!

Pornesc spre Colton; blonda de lângă el își ridică ochii și-i întâlnește pe-ai mei. Mă cântărește din priviri, exact cum făcuse mai devreme, dar de data asta adaugă un zâmbet insolent. Altă muiere care ar vrea să dispar din peisaj ca să aibă ea cale liberă. Mai mult, cred că de fapt nici măcar nu așteaptă. Niciuna dintre ele nu pare să-și facă vreo problemă din a se da pe lângă el chiar sub ochii mei.

Am nevoie de o pauză de la situația asta de rahat, de la infernul irațional care mă consumă, lăsându-mă fără aer. Decid să merg afară, să respir puțin, să-mi recapăt stăpânirea de sine; lipitorile astea blonde m-au consumat.

Colton urmărește privirea fufei numărul cinci și o întâlnește pe a mea. Un zâmbet îi luminează chipul când mă apropii, dar dispare ușor când vede ce expresie am.

— Ești bine?

— Îm-hm, murmur, ignorând în mod voit persoana de lângă el. Dar am nevoie de o gură de aer, spun și trec pe lângă el fără să mă opresc, în ciuda privirii întrebătoare pe care el mi-o aruncă.

Ies grăbită din sala de bal și ajung la ieșire nevătămată. Deschid ușile și trag adânc în piept aerul proaspăt. E rece, dar bine-venit. Exact ce-mi trebuia. Atmosfera dinăuntru e sufocantă. Mă îndrept în grabă spre grădina pe care o observasem la sosire, sperând că nu e nimeni acolo la ora asta din noapte.

Vreau să stau puțin singură.

Capitolul șaptesprezece

— Rylee! Colton strigă repetat după mine, dar eu continui să merg.

Am nevoie să stau departe de el momentan.

— Rylee! repetă.

Îi aud pașii grei pe trotuarul din spatele meu. Pereții de beton fac ecou, confirmând ceea ce simt: indiferent cât de departe aș merge, Colton va fi mereu acolo. În gândurile mele. În amintirile mele. Peste tot. M-a stricat. După el, n-aș mai putea fi cu niciun alt bărbat. Ajung la capătul aleii și mă opresc. N-am de ales.

— Nu mai fugi! zice gâfâind în spatele meu când mă ajunge din urmă. *Spune-mi ce s-a întâmplat.*

Tehnic vorbind, Colton nu a făcut nimic greșit în seara asta, dar anxietatea și nesiguranța provocate de toate femeile de care am dat în seara asta mă fac să clocotesc. Cred că oricine, chiar și o femeie extrem de sigură de sine, ar fi afectată de prea multele sale admiratoare prezente aici. Știu că ar trebui să fiu increzătoare, Colton a venit aici cu mine și va pleca tot cu mine, dar, din nou, nu asta crezuse și Raquel atunci, în noaptea petrecerii de lansare Merit Rum?

Am nevoie să mi-o spună el. Am nevoie s-o aud din gura lui. Or, până acum, el nu mi-a spus nimic. Faptele pot

fi interpretate. Cuvintele, nu. Și, hai să spunem lucrurilor pe nume: sunt și eu femeie. Nu suntem programate să citim printre rânduri?

Când se întinde să-mi atingă brațul, totul se precipită. Mă întorc spre el.

— Câte, Ace? strig la el, și respirația mi se transformă în aburi din cauza frigului de afară.

— Ce? Pe chipul său văd un amestec de confuzie și uimire. Câte ce?

— Câte dintre fostele tale iubite sunt aici, în seara asta?

— Rylee...

— *Nu mă lua cu Rylee*, mă răstesc, făcând un pas înapoi pentru că simt nevoia să stau la distanță, să pot gândi limpede. Dacă tot m-ai adus în seara asta aici, să asist la parada de frumuseți blonde, toate femei pe care le-ai regulat, puteai măcar să mă avertizezi!

Când dă să mă întrerupă, îl privesc în ochi și vorbele i se opresc pe buze.

— Nu e de ajuns că o ai pe Tawny, femeia la care apelezi continuu, și care, printre altele, încă te vrea și se învâрте tot timpul pe lângă tine. Care lucrează pentru tine. Care-ți bagă țâțele de cauciuc sub nas. Care se asigură că e acolo, tot timpul, pregătită să te primească după ce te saturești de femeia momentului.

Expresia șocată de pe chipul său e de neprețuit. Arată de parcă i-aș fi spus că cerul e verde. Adică nu a observat niciodată chestiile astea? N-a văzut niciodată că Tawny e acolo, la dispoziție? O parte din mine se lasă înduioșată la gândul că el nu o vede așa pe Tawny, *dar cum rămâne cu toate celelalte?*

— ... Mai trebuia să mă aduci și aici să mi le bagi pe toate sub nas? Puteai măcar să mă avertizezi, să mă pregătești pentru atacurile și privirile urâte și toate ironiile

și răutățile pe care le-am suportat. Deci, câte, Ace? Întreb, deși nu sunt nici eu sigură că vreau să știu.

Colton se uită la mine și clatină din cap, cu colțurile gurii ridicându-se timid.

— Haide, Ry, nu e chiar așa. Tawny e doar o prietenă de-o viață, și lucrează pentru mine, ce dracu?! Iar celelalte..., pur și simplu ne învățăm în aceleași cercuri. Ne întâlnim că vrem, că nu vrem. Face un pas spre mine și un zâmbet lasciv i se răspândește pe chipul frumos. Ești doar frustrată fiindcă ești neterminată... Vine și mai aproape și tonul i se face moale, insinuant... și ai... nevoi. Ești frustrată sexual.

Mă holbez la el cu gura căscată. Nu-mi vine să cred că a zis ce-a zis. Asta e răspunsul lui? De-asta crede că sunt așa supărată?! Din motivul asta crede el că am luat-o razna? Juisez și gata, se rezolvă toate? Îmi dau drumul și toate târfele lui dispar la loc din văgăunile de unde ieșiseră?

— Haide, vino-neoace. Lasă-mă să mă ocup de asta.

Întinde mâna spre mine, încercând să mă tragă aproape, fără să-și dea seama că sunt și mai supărată acum, după comentariul acela atât de nesimțit. Și, oricât de mult mi-aș dori ca el să se ocupe de dorința care arde în adâncul meu, oricât de mult aș vrea ca intimitatea dintre noi să-mi liniștească îndoielile legate de ceea ce simte pentru mine, furia și demnitatea prevalează asupra nevoilor pe care le am în clipa aceasta. Îmi smulg brațul din mâna lui și fac un pas înapoi.

O expresie șocată îi acoperă chipul, gura i se deschide ușor și se uită fix la mine.

— Mă refuzi? Întreabă, nevenindu-i să creadă.

Pufăi dezgustată.

— Un concept nou pentru tine, dar *da*. Otez. *Te refuz*.

Se uită la mine un moment, mijeste ochii, apoi chipul i se relaxează, ca și cum ar fi înțeles ceva.

— Ai mai mult autocontrol decât mine. Dar am priceput ce vrei să faci, șoptește, clătinând din cap.

Am impresia că, în capul lui, mă comport așa doar ca să-l tachinez. Că-l refuz în joacă, că fac pe indisponibilă.

— Sexul nu va rezolva nimic, Colton, pufnesc la el, frecându-mi brațele pentru a alunga frigul.

— Nici măcar un pic? glumește el, încercând să-mi smulgă un zâmbet.

Dar eu continui să-l țintuiesc cu privirea, dând din cap și oftând adânc. Colton murmură o înjurătură și se îndepărtează de mine câțiva pași. Își duce o mână la ceafă, își dă capul pe spate, spre cerul nopții și expiră lung.

— Rahat! murmură, apoi rămâne o vreme tăcut. N-am cum să-mi schimb trecutul, Rylee. Sunt cine sunt și nu pot schimba asta. Știi asta când ai început să vorbești despre faptul că nu ești în stare să accepți singurul lucru pe care ți-l pot oferi.

— Cum? Iar ne-am întors la asta? La *aranjament*? Nu sunt una dintre târfele tale, Colton. *Nu am fost niciodată. Și nici nu voi fi vreodată*, spun pe voce tăioasă, în liniștea nopții.

Face un pas înapoi spre mine, își coboară capul și privește în jos, cu maxilarul încleștat, căutându-și cuvintele. Când deschide gura, vocea îi sună de neînduplecat.

— Ți-am zis că o să stric tot.

Cuvintele lui, scuzele astea, laolaltă cu tot ce se întâmplase în restul serii, mă fac să mă înfurii.

— Încetează să faci pe martirul! strig la el. Maturizează-te naibii odată și nu-ți mai folosi așa-zisul mecanism de apărare drept scuză, Colton!

Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri; furia prevalează asupra bunului-simț. Ridică brusc capul și mă țintuiește cu ochii arzând de furie. Face un pas înapoi, distanța fizică accentuând detașarea emoțională pe care o simt instalându-se. Știu că probabil reacția mea este

exagerată. Dar asta nu calmează în niciun chip emoțiile pe care le simt.

— *La dracu cu asta*, murmur. Dacă te-ai săturat de mine și nu mă mai vrei..., dacă vrei una dintre blondele tale slăbănogă de te tai în ele, atunci comportă-te ca un adult și spune-mi-o!

Nu-mi zice nimic, doar stă acolo, cu maxilarul încheștat, cu umerii încordați și se uită la mine; un amestec de reacții îi trec ca umbrele pe chip. Nu sunt sigură la ce răspuns mă așteptasem, dar sperasem să-mi răspundă, măcar. Am crezut că poate se va lupta ca să-i rămân aproape, să-mi demonstreze că merit.

Așa că, dacă tot am ales să-i dau un ultimatum, nu am de ales. Tăcerea lui îmi provoacă un fior rece pe șina spinării. Mă uit la el, încurajându-l din ochi să vorbească cu mine. Să-mi spună că mă înșel. Sau că nu mă înșel. Să-mi spună ceva.

Dar el tace. E ca un corp neînsuflețit, cu ochii lipsiți de orice urmă de emoție, buze tăcute, răbdarea la limită.

Simt că mă cuprinde furia. Și durerea. Și regretele. Știam că se va întâmpla așa. Mi-a spus-o chiar el. Și l-am ignorat. Crezusem că eu însemn *suficient de mult* cât să schimb situația.

— Știi ce, Colton?! Du-te-n mă-ta! urlu.

Sunt singurele cuvinte prin care pot exprima ce simt. Nu sunt cele mai inteligente cuvinte din lume, dar sunt singurele care-mi vin în minte.

— Spune-mi un singur lucru înainte de a te pleca și de a trece la următoarea candidată care așteaptă la coadă... *În afară de ceea ce este evident*, la ce bun, Ace, să te culci cu toate femeile astea?

Fac un pas mai aproape ca să-i văd reacția din ochi; am nevoie de un răspuns de la el.

— Ce nevoie îți satisface? Ce nevoie nu vrei să admiți că ai? De ce nu vrei mai mult de-atât? Nu crezi că meriți mai

mult decât o legătură de moment și plăcerea de câteva clipe a unui orgasm?

Când văd că nu răspunde, dar chipul i se întunecă de furie, continui:

— Bine, nu răspunde la asta. Dar spune-mi altceva: nu crezi că eu merit mai mult?

În ochii de smarald văd durere și altceva, ceva mai întunecat, mai profund, și știu că am lovit un punct sensibil. Că l-am rănit.

Dar și eu sunt rănită.

Continuă să tacă, ceea ce mă enervează și mai tare.

— Cum? Ești prea fricos ca să-mi răspunzi? îl atâț. Ei bine, eu nu sunt așa fricoasă. Și da, merit mai mult, Colton. Merit mult mai mult, iar tu nu ești dispus nici măcar să încerci. Pierzi tot ce e mai bun din ce înseamnă să fii cu cineva. Toate lucrurile acelea mici, care fac o relație specială.

Agit mâinile în aer ca să-mi subliniez spusele, dar el nu face decât să se uite la mine, cu chipul împietrit și maxilarul încheștat. Mă plimb înainte și înapoi în fața lui, încercând să-mi stăpânesc frustrarea reprimată.

— Patru-cinci luni de relație nu îți oferă nimic din toate astea, Ace. Nu-ți oferă confortul de a ști că cineva ține atât de mult la tine, încât îți va rămâne aproape chiar și atunci când ești irațional. Sau când te porți ca un măgar, pufnesc la el. Sângele îmi pompează în vene și gândurile îmi vin atât de iute, încât nu am timp să le pronunț suficient de repede. Îți răpești singur posibilitatea de a ști ce înseamnă să te abandonezi cuiva, minte, trup și suflet. Ce înseamnă să fii complet expus, dăruit, chiar și atunci când ai toate hainele pe tine. Nu înțelegi cât de speciale sunt toate astea, turui, realizând ce viață tristă are din pricina alegerilor pe care le face. Dar eu, da. Și îmi doresc toate astea. De ce între noi a fost întotdeauna vorba despre ce vrei tu? Niciodată

despre ce vreau eu? Nu merit și eu să simt ceea ce simt, să nu fiu obligată să mă abțin din cauza regulilor tale?

Se uită fix la mine, cu trupul încordat, în tăcere. Simt cum se îndepărtează. O lacrimă îmi alunecă încet pe obraz. Gâfâi în pufuri albe după tot ce i-am spus. Nu mă simt mai bine, pentru că nu am rezolvat nimic. Zidul în spatele căruia s-a ascuns atâta timp — dincolo de care începuse să tragă încet cu ochiul — este, brusc, armat cu oțel.

Mă uit la el, la *bărbatul pe care îl iubesc*, și simt cum pieptul mi se strânge și inima se răsucește în mine de durere. Tocmai de asta mi-era frică. Motivul pentru care mintea și sufletul meu nu au încetat nicio clipă să se certe. Și totuși, iată-mă aici, speriată și rănită, încă luptând pentru el, pentru că da, Teagan are dreptate. *Merită*. Îmi amintesc cuvintele lui.

Mă faci să-mi pierd mințile, Rylee...

Tu. Asta. Mă sperie de moarte, Rylee. Nu mă satur de tine.

Fac un pas spre el, să-l ating. Vreau să-l ating. Tânjesc după orice fel de formă de contact cu el, am nevoie să-i amintesc că facem scânteii când ne atingem, trebuie să fac ceva, nu vreau să-mi scape printre degete. Dar Colton e alunecos ca vântul. Întind mâinile tremurânde și i le pun pe piept; ochii lui îmi urmăresc mișcările. Simt cum se tensionează la atingerea mea; reacția sa e ca o palmă peste față. Mă respinge, nu vrea să mă lase să ajung la el.

Ridic ochii și-mi dau seama că știe că tocmai m-a rănit cu tresărirea aceea mică, un refuz tăcut care spune mai multe decât un milion de cuvinte. Ridică brațele, din instinct, să mă cuprindă, să încerce să mă liniștească. Dar nu i-o pot permite. În clipa asta nu-l pot lăsa să mă ia în brațe, deși e locul unde îmi doresc cel mai mult să mă aflu, pentru că nimic nu s-a schimbat între noi. Știu deja că aș ceda din nou complet dacă l-aș lăsa, de frică să nu pierd ce-mi doresc cel mai mult, adică *pe el*. Dar în întregime. Or, el nu poate... *Nu, nu vrea să mi se dea.*

Încerc să mă desprind, împingându-mi palmele pe pieptul lui, dar prinsoarea sa se face și mai puternică în jurul umerilor mei. Încearcă să mă tragă aproape, iar eu încerc să-i rezist. Îmi pierd cumpătul când nu obțin nicio altă reacție de la el.

— La dracu! Luptă-te! Luptă-te, Colton! urlu la el, cu vocea plină de disperare și lacrimile în gât. Luptă-te pentru tine. Pentru noi. Pentru mine, îl rog. Nu-ți permit să te îndepărtezi de mine. Nu-ți permit să pleci înainte să te gândești bine la asta.

Încă mai încerc să rezist prinsorii sale când barajul se rupe și-ncep să plâng.

— Contez și eu, Colton. Și, la fel ca tine, merit mai mult. *Ce avem noi nu e ceva lipsit de importanță.*

Copleșită de emoții, mă las pradă lacrimilor, fricii, golului pe care-l simt dând târcoale. Încetez să mă mai lupt cu el. Colton mă ia în brațe și mă strânge, trecându-mi palmele pe spate, pe brațe, pe gât. E o senzație dulce-amăruie, pentru că știu că e doar ceva de moment. Știu deja că nu voi auzi niciodată din gura lui vorbele pe care aștept să le aud: că ce avem noi este important, că noi doi nu avem doar o aventură, că și pentru el contează.

Îmi întipăresc, în mod conștient, acest moment în memorie. Căldura sa.

Palmele aspre pe piele.

Maxilarul încheștat lipit de tâmpla mea.

Timbrul șoaptelor sale.

Mirosul său.

Închid ochii umplându-mi plămânii cu el. Știu că l-am speriat. Știu că eu îi cer prea mult și că celelalte s-ar mulțumi cu mult mai puțin.

— Rylee...

Îmi șoptește numele abia auzit în timp ce eu sughiț de plâns, deși lacrimile nu-mi mai curg. Tac. Nu mi se

aude decât respirația în întunericul nopții. Mă trag puțin înapoi, sprijinindu-mă de brațele sale, astfel încât să-mi poată vedea fața. Îmi fac curaj înainte să ridic ochii și să privesc într-ai săi. Văd în ei teamă, confuzie și incertitudine și aștept să spună ce simt că-i stă pe vârful limbii. Lupta care se duce în el i se reflectă pe chipul de obicei stoic, apoi se calmează. Mă doare pieptul când încerc să inspir, să mă pregătesc, pentru că ceea ce văd mă face să intru în panică. Reușește să mă facă să cedez sorții care mă așteaptă. Știu că se pregătește să plece.

Să-mi spună adio. Să mă destrame în bucăți.

— *Merit mai mult, Colton, suspin, clătinând din cap pe când o lacrimă îmi curge pe obraz.*

O urmărește cu ochii, apoi se uită la mine și pentru o clipă se înmoaie, îngrijorat, înghite cu greu și încuviințează. Întind o mână și i-o pun pe maxilar. Mă urmărește din priviri, precaut. Simt sub palmă cum mușchii i se contractă.

— Știu că ăsta este motivul pentru care ai tot felul de reguli și aranjamente, dar eu nu le mai pot respecta. Nu mai pot fi gemul acela de femeie pentru tine.

După aceste vorbe, îmi plec capul pentru că nu am curaj să-i văd reacția. Oricum îmi va frânge inima. Ori reacționând și respingându-mă, ori rămânând așa, ca o stană. Suspin adânc, cu ochii concentrați pe buzunarul de la piept și mă minunez cât de simplu părea totul cu doar câteva ore în urmă, când el era prea dezbrăcat și eu prea îmbrăcată.

Simt cum degetele sale mă strâng de braț și mă forțez să ridic privirea. Și nu regret, pentru că ce văd îmi taie respirația. Frumosul meu băiat rău arată ca un copil: cuprins de panică, pietrificat. Mă străduiesc să găsesc ceva de zis. Colton, stând acolo, cu privirea aceea în ochi, arată exact ca unul dintre băieții mei de la Cămin. Îmi ia puțin, dar reușesc să-mi regăsesc glasul.

— Iartă-mă, Colton. Clatin din cap. Nu ai făcut nimic greșit în seara asta, te-ai limitat să fii bărbatul care ești... dar întâlnindu-ți atâtea foste iubite aici, în seara asta, și văzând cum încă vor mai mult de la tine..., oftez..., nu vreau să fiu ca ele peste trei luni. Să privesc înăuntru de pe fereastră, din stradă. Nu mai pot sta cu mâinile în sân, nu mai pot accepta orbește regulile tale. Trebuie să am și eu ceva de spus când vine vorba de noi doi.

Dă din cap înainte și înapoi, respingând automat ideea, și cred că nici măcar nu își dă seama că o face. Strânsoarea se face și mai puternică pe brațele mele, dar nu spune nimic să infirme ce zic.

— Nu-ți cer să mă iubești, Colton.

Vocea mea e doar o șoaptă. Inima mea urlă însă că da. Că vreau să mă iubească așa cum îl iubesc eu pe el.

Ochii i se măresc când mă aude. Inspiră adânc, șocat.

— Și nici nu-ți cer vreun angajament pe termen lung. Nu-mi doresc decât să pot explora ceea ce avem, fără teama de a depăși limite imaginare de care nici măcar nu știu că există. Mă uit la el, încurajându-l din ochi să mă asculte. Să asculte cu adevărat ce-i spun eu, nu ce ar vrea el să audă. Îți cer este să fiu iubita ta, Colton, nu „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”, nici aranjamentul tău atât de bine pus la punct. Tot ce-mi doresc este o șansă... Mă poticnesc. Îi cer imposibilul. Îți cer să-mi spui că o să încerci...

— Nu ai fost niciodată un aranș...

— Haide să spunem lucrurilor pe nume. Ridic din sprânceană la el, încercând să invoc ardoarea pe care o simțisem cu câteva clipe înainte și care, între timp, fusese înlocuită de mâhnire. Ai un mod ciudat de a mă trimite la coteț de fiecare dată când depășesc vreuna dintre limitele tale stupide.

Ne privim în tăcere, lăsând cuvintele nerostite să umple golul dintre noi. Colton își desprinde privirea de a mea, întrerupând discuția aceea mută. Își dă jos haina de

la smoching și mi-o pune peste umeri, un domn desăvârșit chiar și în mijlocul furtunii, dar se retrage instantaneu când mă atinge acolo unde, altădată, degetele lui ar fi zăbovit.

— Nu am avut niciodată intenția să te rănesc, Rylee.

Vocea sa exprimă o vulnerabilitate cum nu mai auzisem până atunci. La care nu mă așteptasem vreodată din partea lui. Își pleacă fruntea, cuprins de un tremurat ușor și înjură încet. Am un déjà-vu. Noaptea noastră din camera de hotel. Simt că nu mai am aer în plămâni, de parcă aș fi primit un pumn.

— Și nu vreau să îți fac și mai mult rău.

Deci, gata. O să-i pună capăt acum, aici. O să facă ceea ce nu eu nu reușesc să fac.

Îmi apăs palma pe piept, încercând să îndepărtez durerea care mă traversează. Își trece mâinile prin păr; eu tremur, așteptând să continue, sperând însă că nu o va face. Ridică fruntea și mă privește cu reticență în ochi. E ca dezgolit — hăituit, dezolat — emoțiile sunt atât de transparente în ochii lui, încât mi-e greu să-i înfrunt privirea.

Și-atunci pricep. Îmi dau seama că-l dojenesc fiindcă nu luptă pentru mine fără să mă întreb dacă cineva, cu excepția părinților săi, a luptat vreodată *pentru el*. Nu pentru că e bogat, nici pentru că e faimos, ci pentru băiețelul acela care a fost și pentru bărbatul care a devenit. Pentru anii de abuzuri pe care sunt sigură că i-a îndurat pentru că a fost neglijat. I-a spus vreodată cineva că-l iubește nu în ciuda, ci tocmai datorită trecutului său? Și că toate acele experiențe laolaltă au făcut din el o persoană mai bună? Un bărbat mai bun. Că-l acceptă în întregime, așa cum este, fiecare particică din el, deși uneori te face să-ți pierzi mințile, te zăpăcește, îți topește inima?

Pun pariu că nimeni nu i-a spus niciodată toate astea.

Și oricât de mult m-ar durea, oricât aș vrea să mă răzbun la rândul meu, o parte din mine își dorește să-i lase

ceva ce nimeni altcineva nu i-a dăruit vreodată. Ceva de care să-și amintească pentru totdeauna.

— De dragul tău, Colton... Probabil îi vorbesc blând, resemnată, dar onestitatea mea transpare puternică, limpede. Eu mi-aș asuma riscul ăsta. De dragul tău.

Observ imediat cum tot corpul i se contractă când mă aude. Buzele i se întredeschid ușor, maxilarul i se relaxează, ca și cum ar fi șocat că sunt dispusă să-mi asum riscul de a fi rănită, doar pentru a fi cu el. *Că îl cred demn, că merită.*

Face un pas spre mine și întinde o mână să-mi cuprindă obrazul. Se uită în ochii mei cu infinită intensitate, buzele i se deschid de mai multe ori ca și cum ar vrea să spună ceva, dar se închid fără vreun sunet. Trag aer adânc în piept când simt că-mi mângâie buza de jos cu degetul mare, asprimea pielii sale pe carnea moale. Mă cuprinde o tristețe fără sfârșit când îmi dau seama că aspru și moale sunt două cuvinte care ne reprezintă foarte bine.

— De dragul tău, Rylee..., șoptește, cu vocea frântă.

Măinile sale, de obicei atât de ferme, îi tremură pe obrajii mei și jur că pot vedea o sclipire de frică în ochii săi; dar dispare, înlocuită de tandrețe.

— *Am să încerc.*

O să încerce?

Mintea mea a schimbat atât de repede viteza că mă pierd, dezorientată. De la agonie, la extaz, cum ar veni.

— *O să încerci?* Întreb cu voce spartă, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

Gura i se curbează ușor și ia forma zâmbetului irezistibil, strâmb, de pușlama, dar tonul său rămâne neliniștit.

— *Da, repetă.*

Ochii săi ard într-ai mei; îi închid, iar el se apleacă și îmi dă cel mai blând și mai respectuos sărut pe care l-am primit vreodată. Apoi mă sărută pe vârful nasului și-și

sprijină fruntea de a mea. Îi simt respirația pe buze, bătăile frenetice ale inimii sale mi se imprimă pe piept; simt că o să explodez de atâta bucurie, de atâta speranță.

Incredibil! Colton o să încerce. O să se lupte pentru noi. Pentru mine. Pentru el.

Și cât de multe lucruri înseamnă, de fapt, ceea ce a spus! Înseamnă promisiune, înseamnă teamă, vulnerabilitate, dorința de a înfrânge umbrele care-i bântuie visele și amintirile care nu-i dau pace nicio clipă, doar ca să încerce să fie cu mine.

Se apleacă mai mult și mă sărută iar. Își trece buzele peste ale mele pe îndelete, ușor, limbile ni se mângâie una de alta și simt atât de multe cuvinte nerostite în sărutul acesta, încât mi se umplu ochii de lacrimi. Apoi încheie cu un alt sărut pe nas și mă cuprinde într-o îmbrățișare zdrobitoare. Otez, fericită să-i simt căldura, forța, bucurându-mă de felul în care corpul său suplu, înalt se potrivește pe al meu. Mă-mbăt cu mirosul lui și-mi umplu inima cu sunetul bătăilor inimii sale. Se apleacă, trecându-și obrazul pe tâmpla mea, și scoate un oftat care sună a jurământ murmurat. Și sunt aproape sigură că-l aud murmurând ceva despre o *păsărică vrăjită*, dar când ridic capul să mă uit la el, dă din cap și zâmbește.

— Ce mă fac eu cu tine, Rylee?...

Mă strânge și mai tare, iar eu simt fiori lungi pe spinare.

— Ce mă fac eu cu tine?

Oftează iară, și eu îmi reprim un chicotit înăbușit în timp ce mă zvârcolesc lângă el.

Corpul lui așa, lipit de al meu, ușurarea pe care o simt știind că va încerca, tensiunea sexuală acumulată toată seara, mă fac să-mi doresc cu disperare ceva mai mult decât o îmbrățișare platonicească într-o grădină.

Cum e posibil ca o declarație atât de simplă să mă umple de atâta dorință, să mă facă să râvnesc atât de mult după el, și fizic, și psihic?!

Îmi trece degetul ușor pe gât, apoi pe corset, și coboară încet, chinuitor de încet până la despicătura rochiei, apoi dedesubt, pe vaginul deja extrem de sensibil. Sunt udă și-l vreau și jur că la fiecare atingere simt că explodez în milioane de schije de plăcere. Îmi sufoc un geamăt.

Mă sprijin cu fruntea de el și-l apuc strâns de brațe. Nu știu dacă e din cauza felului în care corpul meu răspunde la atingerile lui, sau pentru că mi-a spus că vrea să încerce, dar simt cum cad pradă plăcerii mai repede decât de obicei și că îmi voi da drumul, curând. Foarte curând. Sunt atât de aproape de orgasm, încât îi înfig unghiile în carne.

Colton mă mai mângâie o dată cu degetul, de sus în jos, gemând adânc.

— Nu încă... Vreau să fiu în tine când îți dai drumul, Rylee, îmi murmură cu buzele pe frunte. Mi-o doresc cu disperare.

Trag aer în piept, corpul fiindu-mi încordat de așteptare; îi simt corpul lipit de al meu cu fiecare fibră a ființei mele. Nu mă mai pot abține. Mă arunc pe el ca o drogată. Cu o mână îl apuc de gât, îmi înfig degetele în părul lui și-l trag la mine, să-i găsesc gura, în timp ce cu cealaltă îi frec erecția din ce în ce mai tare. Geamătul gutural care-i scapă de pe buze îmi spune că are le fel de multă nevoie să mă simtă pe cât am eu.

Îl sărut cu foame, cu disperare. Pasiunea ne consumă pe amândoi și-mi dau voie să-l sărut așa cum nu l-am sărutat niciodată, fără să mă mai rețin. Îmi strecoară mâinile între haina de la smoching și rochie, trecându-mi palmele pe spate, pe fese, pe coapse, umplându-mă de atâta dorință de el, încât simt că-mi pierd simțurile și că nu o să mai pot respira.

— Colton, gem, când gura lui începe să-mi împletească sărutări pe gât, făcându-mă să tremur de dorință.

— Mașină. Parcare. Acum, spune între un sărut și celălalt cu disperare. Orice urmă de autocontrol s-a făcut nevăzută.

Încuviințez incoerent, gemând la rândul meu, dar corpul meu nu vrea deloc să se desprindă de el. Îmi înfige mâna în păr și trage, obligându-mă să ridic fața la el. Dorința care-i întunecă pupilele îmi face mușchii bazinului să se contracte, implorând ușurare.

— Ry, nu plecăm de aici în clipa asta, te pun cu fundul în sus acolo, pe banca aia, în văzul oamenilor cazați la hotelul ăsta.

Avertismentul răgușit mă face să înghit cu greu. Se apleacă, mă sărută cast și apoi îmi trece limba pe buza de jos.

— Mi-ai anihilat complet orice urmă de control, iubito. Lift. Acum, ordonă.

Mă trage lângă el, prizându-mă de șold ca în clește și pornim în pas rapid. Cu mâna liberă își scoate telefonul din buzunar.

— Sammy? Unde ai parcat-o pe Sex? Stă și ascultă un moment. Perfect. Acolo e bine. Râde tare și pereții de ciment pe lângă care trecem fac ecou. Parcă mi-ai fi citit gândurile. Ești nemaipomenit, Sammy... Da. Te anunț.

Își bagă telefonul înapoi în buzunar și pornim pe una dintre aleile pietonale. Mă întreb ce-o fi însemnat conversația pe care tocmai a avut-o. Colton își aruncă ochii rapid în dreapta, apoi în stânga și o ia la dreapta, ca împins de la spate de uragan.

După câteva clipe ne aflăm în liftul de la marginea parării. Ușile cenușii și terne se închid, prezența lui Colton umple spațiul mic; mă lipește de perete apăsându-și bazinul de al meu de cum se pune liftul în mișcare, iar gura începe să se înfrupte cu a mea. E carnalitate în stare pură. Nici nu am timp să respir, că liftul se oprește cu un clinchet. Își ia gura de pe a mea lăsându-mă moale ca o cârpă.

Capitolul optsprezece

Chicotesc când ieșim din lift și mă întreb cine este femeia asta în care mă transform când sunt cu el?! Femeia asta nerușinată și desfrânată, atât de sigură de sexualitatea ei. Că sigur nu eram ea acum o oră.

Jur că e *efectul Colton*.

Tresar surprinsă când, odată ce cotim, dăm de Sammy.

— Bună, Sammy, fac timidă, nu de alta, dar e a doua oară când mă vede așa, în starea asta de excitare, chită pe drumul indecenței. Mă salută din cap, fără vreo expresie deosebită pe chip și-i înmânează lui Colton un mănunchi de chei.

— Mulțumesc. E liber? întreabă Colton.

— Liber, încuviințează Sammy și intră în lift.

— Vino, îmi ordonă Colton.

Mă trage aproape cu forță de mână și mă sărută lacom. Îl împing să mă îndepărtez puțin, în ciuda protestelor sale și mă uit jur-împrejur, să fiu sigură că nu avem spectatori neașteptați. Observ imediat mașina sport, parcată în colțul mai îndepărtat. E roșie ca păcatul, cu linii suple. Nu mă pricep cine știe ce, dar dacă este cea care cred eu că este, atunci numele chiar i se potrivește.

Când îmi iau ochii de la Ferrari și-i plimb în jur, observând, surprinsă, că parcare e pustie.

— Cum ai?...

Rânjește la mine în felul acela care spune „e bine să fi Colton Donavan”, făcându-mă să clatin din cap.

— Sammy?

— Îm-hm. Mă pipăie nerăbdător și-mi cuprinde sânii în mâini, prin rochie. Gem încet de plăcere, nerăbdătoare să-i simt trupul gol, să-l simt mișcându-se pe mine. În mine.

— Oh, Colton, suspin, simțind că mă topesc sub degetele care-mi palpează carnea pe sub materialul rochiei. Trebuie să-i mărești salariul lui Sammy, spun, în vreme ce ne deplasăm fără să ne dezlipim unul de celălalt, prin parcare dezolată.

Râde tare când mă aude și sunetul, însoțit de ticăitul tocurilor mele, face ecou. Mă întreb de câte ori o fi făcut Sammy asta pentru Colton, dar îndepărtez repede gândul de mine. Asta a fost în trecut. Trecutul lui.

Și, de acum, viitorul meu. Tot ce contează este că este dispus să încerce.

Ajungem la mașină și răsuflu ușurată că plecăm în sfârșit de aici. Știu că sunt egoistă. Ar trebui să conteze gala, fondurile, tot restul. Dar singurul lucru la care reușesc să mă gândesc este că îl doresc. La ce simt în vreme ce ne îndreptăm în partea dinspre locul pasagerului.

Dar Colton nu se mișcă, nu clipește. Mă ține de mâinile amândouă, cu brațele întinse, de parcă am fi legați unul de celălalt. Mă uit la el. Ochii săi privesc spre capota mașinii, apoi la mine. Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet lasciv care-mi face lumea să se clatine.

— O-ooo, spune. Sunt nedumerită.

Ce?! Doar nu o vrea să... O-ooo. Ba exact asta vrea! Rahat!

Își dă seama imediat că am priceput.

— Tu. Aici. Pe capotă, spune, indicând mașina roșie și suplă.

Mă îmbujorez, ezit, amintindu-mi de ce îi spuseseam când eram la Starbucks — parcă au trecut secole de atunci — că-mi dorisem să-l iau chiar acolo, pe capota mașinii sale de curse.

— Acum! mârâie.

Gură spartă mai sunt!

Mă uit de jur-împrejur, înghit în sec, apoi mă uit la el. Ochii mei se întorc întotdeauna la el.

— Aici?

— Aici. Rânjește, făcându-mă să înfior.

— Hai să ne desfrânăm.

— Dar...

— Nu pune întrebări, iubito... Dacă stai să respecti regulile, pierzi toată distracția.

Numai Colton e capabil s-o citeze pe Katharine Hepburn și să-i facă vorbele să sune atât de erotic.

Se vede în ochii lui că îl încântă ce e pe cale să facă. Iar eu n-o să pierd ocazia de a face dragoste cu el, pentru nimic în lume. După tot ce se întâmplase în seara asta — în limuzină, așteptarea crescândă, promisiunea că va încerca — nici Scaraochi în persoană nu ar reuși să mă oprească.

Mă apucă de șolduri și mă lipește de el, fără să-mi mai dea timp să mă gândesc unde ne aflăm. Simt deja în gură gustul dorinței sale. Foamea. Nerăbdarea. Pofa. Un amestec care-mi dă fiori pe șira spinării. Mă întinde pe spate. Simt că mi se face pielea de găină. Buzele ni se despart doar când îmi murmură toate lucrurile pe care intenționează să mi le facă.

Cât de tare o să mă ia. Până n-o să-mi mai pot reține gemetele și nu-mi va păsa cine aude. Că o să mă facă să-mi dau drumul la infinit. Cât de înnebunitor de frumoasă sunt. Cât tânjește după gustul meu.

Mă sprijin cu tocurile de bara din față. Colton îmi ia haina de la smoching de pe mine, o întoarce pe dos și o

întinde pe capotă, în vreme ce eu îi desfac șlițul neîndemănată din pricina nerăbdării.

— Grăbește-te, spune răgușit de dorință.

Râd aproape isteric din cauza disperării să-l simt. Își ia mâinile de pe mine și se îndepărtează să mă privească în ochi. Atmosfera este calmă, ca în ochiul unui ciclon. Întinde mâna și mă mângâie pe obraz, cu un zâmbet uluit pe buze și ochi neîncrezători, ca și cum ar vrea să-mi spună că nu-i vine să cred că sunt reală. Că ce ni se întâmplă e adevărat. Clatină din cap și zâmbește în colțul gurii, scoțând la iveală gropița. Fără să-și dezlipească ochii dintr-ai mei, îmi trece palmele pe spinare, apoi mă prinde de păr și-mi trage capul într-o parte ca să-mi expună pielea de pe gât.

Când își coboară gura pe mine, nevoia și dorința pun stăpânire pe amândoi. Mă coplesesc senzațiile, emoțiile, ceea ce simt. Mă consumă.

Închid ochii. Corpul îmi cedează și se încinge în același timp. Simt că-i pulsează penisul și reușesc în sfârșit să-l desfac la pantaloni și să-i cobor suficient cât să-l eliberez. Geme incoerent de plăcere când îmi simte mâna închizându-se pe el și începând să se miște pe carnea fierbinte.

— Rylee. Te rog. Acum, se tânguiește între un sărut și următorul. Continui să-l mângâi, să-l torturez de plăcere și simt cum îmi apucă rochia și o ridică suficient cât să mă apuce de fese cu ambele mâini.

Îmi desface picioarele cu vârful degetelor și mă contract, știind că-mi va fi suficientă o singură atingere să-mi dau drumul. Îmi trece abia simțit palmele pe piele, degetele iscusite găsesc locul pe care-l căutau, făcându-mă să gem tare când încep să mă mângâie și să mă provoace.

Îi înfig unghiile în umeri, picioarele încep să-mi tremure din cauza orgasmului care se apropie.

— Colton, gem cuprinsă de plăcere, și-mi scapă un sunet mic, din adâncul pieptului în timp ce mă apropii din ce în ce mai mult de climax.

Îmi cuprinde gura cu a sa, dau capul pe spate, răpită de plăcerea pe care degetele sale mi-o dăruiesc și care mi se împrășteie în fiecare fibră a corpului. Iau foc când îmi bagă două degete înăuntru invadându-mă, în vreme ce-mi înfige în carne degetele mâinii care mă strânge de coapsă. Degete desperate îmi caută carnea excitată, dornică. Sunt atât de excitată, atât de aproape, încât termin imediat, lăsându-mă să mă prăbușesc în gol.

Toată așteptarea, flirtul, certurile și tandrețea, toate la un loc îmi intensifică plăcerea, care mă despică în două. Colton mă apucă delicat de ceafă și-mi ridică bărbia cu degetul.

Deschid cu greu ochii. Mă atinge iar acolo și mă simt de parcă ar fi turnat benzină pe foc. Corpul mi se contractă din nou și un alt orgasm mă cuprinde, în timp ce el nu-și dezlipește ochii de ai mei.

Ochii lui Colton ard de pasiune în timp ce mă urmăresc revenind la realitate, după ce tot el fusese cel care mă făcuse să simt că-mi fuge pământul de sub picioare. Își pierde orice urmă de control înainte ca eu să-mi dau seama ce se petrece. Mă împinge pe spate, întinsă pe haina care acoperă capota lucioasă. Apoi mă apucă de coapse și-mi ridică rochia; sunt îmbrăcată până la brâu și dezbrăcată de la brâu în jos, cu excepția dresurilor și a jartierelor. Îmi ridică șoldurile, potrivindu-mă la înălțimea lui; rămân sprijinită în umeri și ceafă, pe mătasea rece a hainei sale.

Îmi devorează din ochi carnea expusă.

— Doamne..., murmură cu vocea răgușită de dorință.

Închid ochii, lăsându-mă pradă nevoii sale de mine. Sunt disperată să mă ia, în ciuda faptului că tocmai terminasem. Vreau să mă umple, să-l simt cum își face loc în mine, vreau senzația aceea sublimă.

— Deschide ochii, Rylee, îmi ordonă poziționându-și glandul pe vaginul meu.

Gem când îl simt. Vreau mai mult. Tot timpul vreau mai mult, de parcă nu m-aș sătura niciodată de el.

— Vreau să vezi cum te iau. Uită-te. Vreau să-ți văd ochii tulburându-se de dorință.

Îi deschid și nu-i mai dezlipesc de ai săi. Mi se usucă gura când văd cu câtă patimă se uită la mine. Și în clipa asta, care precedă calmul dinainte furtunii, mă simt iremediabil a lui.

Gemem la unison când alunecă în mine dintr-o singură mișcare și rămâne așa, îngropat adânc, rotindu-și șoldurile pe ale mele. Mă contract de prea plin și-i înfig tocurile în spinare, strângându-mă în jurul său din ce în ce mai mult, cu fiecare mișcare.

— Rylee, ahhh... Geme dându-și capul pe spate, cu buzele întredeschise și chipul tensionat de plăcere.

Apoi începe să se miște. Să se miște cu putere. Potrivindu-se pe mine, în mine, astfel încât să-mi devasteze simțurile la fiecare mișcare. Tot ce pot face e să mă las pradă plăcerii care mă sufocă de fiecare dată când împinge și să mă mișc odată cu el.

Haina de sub mine mă face să alunec pe capotă în sus, și în jos. Urc când împinge, și cobor ca în cădere liberă pe el, când se retrage, luând-o iar și iar de la capăt. Mișcarea îmi provoacă o miriadă de senzații care mă copleșesc, făcându-mă să mă apropiu de orgasm și mai repede. Și mai tare. Și mai intens.

Mușchii mi se încleștează în jurul său și mă ridic să mă uit. Să-l văd umed de mine, când iese și apoi intră înapoi. E îngrozitor de erotic să văd ce îmi face și ce îi fac eu.

— Colton..., suspin aproape sufocându-mă de plăcere când începe să-mi maseze clitorisul. Îmi tremură tot corpul.

— Ești a mea, Rylee, mârâie, împingându-se în mine. Spune-mi-o... Spune-mi că ești a mea, Rylee, îmi cere.

— Colton..., gem, cu corpul scuturat de valuri de plăcere.

Își înfige degetele în șoldurile mele, contractându-și mușchii. Revin o clipă la suprafață.

— Da. A ta Colton, spun între o mișcare și cealaltă. Sunt. A. Ta, strig tare, înecându-mă în căldura lichidă care mă invadează în timp ce și el e cuprins de climax și geme adânc, pronunțându-mi numele.

Piepturile ni se zbat după aer mai multe minute la rând după ce terminăm. Adrenalina încă ne aleargă prin vene, de la iubit. Deschid ochii prima. Colton mă ține încă de coapse, încă adâncit în mine, complet îmbrăcat. Stă în picioare, în fața mea, înalt și atât de impozant. Nu-i de mirare că mă domină, gânduri și inimă. Și tot restul.

Domină lumea mea toată.

Deschide ochii încet, cu pleoapele grele de plăcere, și privește în jos la mine. Un zâmbet de motan i se întinde pe buze. Oftează dând afară tot aerul din plămâni. Tresărim amândoi când iese din mine, lăsându-mă jos încet. Mă apucă de brațe, ajutându-mă să mă ridic înainte să sfârșesc pe jos din cauza hainei care alunecă pe capotă. Când mă ridică, rochia hârșăie pe vopseaua imaculată, făcându-mă să exclam speriată. Din cauza nevoii disperate de el nu-mi trecuse nicio clipă prin minte că i-aș putea zgâria mașina, sau, mai rău, să-i îndoi caroseria. Și vorbim de o mașină care costă salariul meu pe câțiva ani buni.

— Ce s-a-ntâmplat, Rylee? întrebă el privind peste umăr, crezând că cineva trăsesese cu ochii la noi, apoi se uită la mine derutat.

— Mașina ta... Sex. Mă simt stânjenită și ridicol în același timp când îi spun mașinii pe nume. Sper să n-o fi zgâriat.

Colton înclină capul și mă privește de parcă aș fi luat-o pe arătură, apoi dă capul pe spate și râde în hohote. Își bagă penisul la loc în pantaloni și trage fermoarul.

— Iubito, relaxează-te, e doar o mașină.

— Da, dar costă o avere și...

— ...și poate fi reparată. Se apleacă, mă sărută amețitor, apoi se retrage rânjind. În plus, dacă ai zgâriat-o, aș putea s-o las așa, drept amintire... Ridică din sprânceană, își

aranjează vesta, apoi papionul. Un fel de suvenir, mustăcește, netezindu-mi rochia pe coapse. Întinde gâtul și se uită la mașină peste umărul meu. O-hooo, e ditamai suvenirul, iubito, fluieră, cu un zâmbet lasciv pe chipul frumos. Acum își merită cu adevărat numele.

— Așa e.

Zâmbesc tandru, iar el mă ia în brațe și mă strânge. Mă privește, cu zâmbetul nebunatic căruia mi-e imposibil să-i rezist și cu trăsăturile iluminate, ochii verde-intens plini de emoție. Se apleacă, îmi așterne un sărut ușor pe buze — un pupic — atât de ușor, atât de plin, că mă doare.

Apoi se dezlipește de mine, îmi acoperă la loc umerii cu haina de la smoching și-mi întinde mâna.

— Hai. Trebuie să ne întoarcem, altfel o să înceapă să se întrebe ce facem.

Pufăi tare, cu manierele unui golan. De parcă nu m-ar da de gol obrajii roșii și strălucirea din ochi! Mă strânge de mână și pornim spre lift. Încă mi se învâрте capul din pricina celor întâmplare. Și de fericire. Colton mă trage aproape, râzând încet.

— Ce?

— *A car experience*²³, spune, privindu-mă cu o sprânceană ridicată.

N-aș putea spune că n-a fost așa. Dar...

— Nu. Nici pe departe, îl tachinez.

E creativ, trebuie să recunosc, dar n-are nicio șansă să ghicească.

Avem noroc, ne întoarcem la recepție exact când se anunță că va fi servită cina. Colton mă conduce la masa

²³ O experiență pe mașină. (engl. în orig.) (n. tr.)

noastră, la care tocmai se așază și alți invitați. Îmi trage scaunul, îmi ia haina de pe umeri și o pune pe spătar. Observ cu coada ochiului cum zâmbește libidinos la mine, apoi se apleacă și-mi șoptește: *homerun*. Nu reușesc să mă abțin să izbucnesc în râs.

În timpul cinei, îl observ pe Colton interacționând cu ceilalți invitați de la masă, promovând diferitele cauze în care este implicat și răspunzând în același timp la întrebări legate de campionatul care se apropie. Femeile mai în vârstă de la masa noastră sunt fermecate de el, iar bărbații îl invidiază pentru că e arătos și trăiește o viață de vis.

Ce ființă paradoxală! Indisponibil emoțional și izolat, dar în același timp deschis și dispus să ofere tot ce poate cauzelor în care crede. Arogant și excesiv de încrezător în sine, dar și vulnerabil ori de câte ori lasă o ușiță din el să se întredeschidă. Se trage de șireturi cu cei mai bogați oameni prezenți aici, dar e capabil și să înțeleagă un băiețel traumatizat, de șapte ani, și nevoile sale. Impetuos și agresiv, dar plin de compasiune și grijuliu. Și, Dumnezeule, mă înfurie ca nimeni altul, pentru ca un moment mai târziu să-mi facă genunchii să se-nmoaie de plăcere!

Zâmbesc când observ că poartă butoni cu steagul în carouri alb-negre. Numai el ar putea să facă un asemenea detaliu să pară atât de sofisticat, de elegant! Dar, mai presus de orice, stau și mă holbez la mâinile sale întrebându-mă din ce motiv mi se par atât de senzuale. Observ cum se joacă absent cu vârful degetelor pe piciorul paharului, trecându-le în sus și în jos peste condensul care se formează. Mă gândesc la degetele acelea, la cât sunt de iscusite când e vorba de alte locuri...

Când ridic ochii, îl văd pe Colton urmărindu-mă cu privirea amuzată și știu că știe ce-mi trece prin cap, chestiuni care nu se pot spune la masă. Ridică paharul și soarbe o gură, fără să-și dezlipească ochii dintr-ai mei.

Apoi se apropie și îmi șoptește la ureche:

— De fiecare dată când beau o gură, îți simt mirosul pe degete. Și asta mă face să număr fiecare minut până când voi putea să te iau încet și tandru, Rylee.

Mă trec toții fiorii din lume când îl aud.

— *Intenționez să explorez fiecare centimetru al corpului tău delicios. Mă sărută obraz. Și apoi să te reglez până-ți pierzi mințile, mârâie încet.*

Simt cum mă strâng și mă contract când îl aud.

— Nota, vă rog, murmur, făcându-l să izbucnească în râs, cu capul dat pe spate, atrăgând atenția tuturor celor de la masa noastră.

Rămânem pe scaun tot restul cinei, ascultând discursul însuflețit al gazdei despre cauza căreia îi era dedicată gala de binefacere. Colton oftează ușurat când aplauzele se termină și oamenii încep să se ridice de la mese.

— În sfârșit! murmură, făcându-mă să zâmbesc. Deci nu eram singura care abia aștepta să continue ce începusem în parcare. Ești gata, Rylee?

— Gata și dornică, recunosc, făcându-l să se oprească locului când mă aude.

— Îmi place dornică, șoptește. Dar udă e și mai bine.

— Toată seara am fost udă, Ace, răspund pe același ton șoptit, zâmbind satisfăcută când îl aud trăgând aer în piept în timp ce mă urmează prin mulțime.

— Colton! Hei, Donavan! îl cheamă un bărbat.

Colton înjură încet și se întoarce.

— Vin repede, spune, sărutându-mă ușor pe buze. Apoi pornește către domnul aflat la celălalt capăt al încăperii. Vincent! îl aud salutând în timp ce-și strâng mâinile și se bat pe spate cum fac bărbații care sunt mai mult decât simple cunoștințe.

Îi privesc de la distanță, cu un zâmbet relaxat pe chip, uimită și de Colton, și de tot ce se petrecuse în seara aceea.

— N-o să dureze prea mult zâmbetul ăla, aud o voce în spatele meu.

Mă crispez. Și uite așa, iar o să mă enervez.

— Vai, ce surpriză încântătoare, spun, pe un ton siropos, plin de sarcasm. Continui să privesc înainte, la Colton. Ce mai faci, Tawny? Te distrezi?

Mă ignoră și-mi sare direct la beregată.

— Știi că începe deja să se plictisească de tine, nu? Că a început deja să caute următoarea candidată? Râde infundat, răutăcios. Văd cu coada ochiului că se întoarce spre mine, așteptând o reacție, dar nu vreau să-i ofer satisfacția asta. Și știi la fel de bine ca mine că are de unde alege. Că foarte multe femei tânjesc să fie cu el.

Sunt foarte încântată de ce mi-a promis Colton în seara asta. Mă simt îndrăzneată și sunt sătulă de atacurile lui Tawny.

— Oh, știu, crede-mă. Rânjesc. Dar stai liniștită, nu sunt așa naivă cum crezi tu când e vorba de nevoile lui Colton. Și nu sunt nici vreo Scufiță roșie.

O aud că-și ține respirația când își dă seama că auzisem discuția din baie. Colton se întrerupe din discuție, ochii ni se întâlnesc, îmi aruncă o privire întrebătoare văzând cine se află lângă mine. Îi zâmbesc liniștită, să-i transmit că totul e sub control.

Cel puțin pentru moment.

— Cred că timpul tău s-a terminat, Rylee, insistă ea.

Iau o gură de șampanie din paharul pe care îl țin în mână alegându-mi cu atenție cuvintele.

— Iar eu cred că ai nevoie de un ceas nou, Tawny. Am impresia că ai cam rămas blocată undeva în trecut, spun cu voce joasă, disprețuitor. Ar trebui să te mai pui și tu la curent cu ultimele noutăți. Dacă ai face-o, ți-ai da seama că nu prea mai ai niciun cuvânt de spus, nici vreo pretenție de ridicat în ce privește viața personală a lui Colton.

Văd cum pieptul i se ridică și îi coboară repede, de mânie. Îmi vine să-i spun că, dacă ea simte mânie, ce simt eu este infernul dezlănțuit. Și nici măcar nu am început.

— Nasol de tine, Tawny... Să-ți petreci viața așa..., așteptând, și să rămâi tot o alegere de mâna a doua pentru Colton. Să stai mereu cu gândul că ești bună pentru el doar cât să-i încălzești patul după ce a încercat tot ce era posibil cu altele, căutând ce e mai bun. Cred că e o lovitură grea pentru egoul tău și așa inflammat.

— *Ești o cățea!* Îmi scuipă. N-o să fii niciodată în stare să-i satisfaci nevoie. Ești o...

Mă-ntorc brusc spre ea cu o expresie care o amuțește.

— *Oh, păpușă,* dar tocmai am făcut-o. Sau erai tu cea pe care a iubit-o pe capota lui Sex înainte de cină? Hm, nu prea cred, îi spun de sus, zâmbind sarcastic, cu o privire care-i zice clar să dispară, că e al meu.

Expresia de pe chipul ei e de neprețuit: ochii bulbucăți, buzele întredeschise a uimire. Înghite cu greu informația.

— Colton nu ar face niciodată așa ceva, pufăie, încercând să se regăsească. Mașina aia este copilul lui. Nu ar risca în veci s-o zgârie.

— Atunci înseamnă că nu-l cunoști așa de bine cum credea. Îi zâmbesc răutăcios, pisicește, exact cum mi-a făcut ea mie de atâtea ori. Ori asta, ori nu ai însemnat pentru el niciodată mai mult decât mașina lui Ferrari. Mă uit la ea cu o grimasă. Nu reușește să digere ce i-am spus. Cred că discuția asta se încheie aici, spun și râd, pornind spre Colton, departe de ea.

Ah, ce m-am răcorit! I-am dat exact ce merita.

Când ajung la el, Colton întinde mâna și mă trage aproape, mă ia după mijloc, lipindu-mă de el în vreme ce discuția dintre el și Vincent se încheie. Se salută și ne îndepărtăm. Colton se apleacă și mă sărută ușor pe buze.

— Ce s-a întâmplat cu Tawny? mă întreabă, preocupat.

Îmi las capul într-o parte să-l privesc mai bine, apoi îl mângâi pe obraz.

— *Nimic important,* îi spun, încrețind din nas.

Capitolul nouăsprezece

— Ești sigură că nu ți-e frig?

— Îm-hm, murmur. Colton îmi trece palmele pe brațe, în sus și-n jos. Briza oceanului e un pic prea răcoroasă pe pielea mea descoperită, dar nu vreau să stric momentul. Seara aceasta, ce a urmat după cearta din grădină, totul a fost de neuitat.

De-a lungul nopții, ceva s-a schimbat la Colton. Nu aș ști să spun exact ce, e vorba de mai multe lucruri, mărunte. Privirile pe care mi le aruncă. Atingerile cazuale, fără vreun motiv anume, doar așa, să-mi confirme că e lângă mine, cu mine. Zâmbetul mic, timid, pe care parcă mi l-a rezervat doar mie toată seara. Sau poate așa a fost mereu și doar le percep eu diferit acum, când știu că e dispus să încerce să avem un viitor împreună. Că e dispus să iasă din tiparul după care a trăit până acum și despre care jură că e singurul mod posibil pentru el de a avea o relație. De dragul meu.

Noaptea neagră ca smoala e luminată doar de luna argintie, atârnată pe cerul acesta de miez de noapte. Închid ochii îngânând încet melodia care se aude din boxe, *Kiss me Slowly*,²⁴ și ridic fața în bătaia brizei de pe terasa unde ne aflăm. Colton stă în spate, cu bărbia sprijinită de umărul meu

²⁴ Sărută-mă pe îndelete. (engl. în orig.) (n. tr.)

și mă strânge cu brațele de mijloc. Căldura sa mă topește. Aș vrea să mă țină așa pentru totdeauna. Rămânem așa, fiecare pierdut în gândurile proprii, protejați de întunericul nopții, perfect conștienți amândoi de curentul subteran de dorință dintre noi.

Baxter latră spre poarta dinspre plajă. Cu părere de rău, Colton se dezlipește de mine și merge să-i deschidă.

— Vrei ceva de băut? întreb. Mă se face frig imediat ce căldura sa dispare.

— O bere, mulțumesc.

Scotocesc prin bucătărie după băutură pentru amândoi. Când mă întorc pe terasă, îl găsesc pe Colton sprijinit de balustradă, cu privirea rătăcind în întunericul nopții, cufundat în gânduri. Umerii lați se văd ca schițați pe cerul întunecat. Albul cămășii e singura pată de culoare și din nou îmi vine în minte îngerul care se luptă să scape din întuneric.

Îmi las paharul pe masă și mă duc spre el. Zgomotul valurilor îmi acoperă pașii. Îmi strecur brațele în jurul său, cu fața pe spatele lui, și-l strâng aproape. În clipa în care se simte atins, Colton se răsucesc brusc, scoate un sunet speriat care se pierde în întunericul nopții. Berea îmi zboară din mână și se sparge pe jos. Mișcarea neașteptată mă-mpinge deoparte și mă lovesc de balustradă. Când îmi dau la o parte părul de pe față, văd că el mă privește. Ține pumnii strânși pe lângă corp, dinții încleștați de furie, ochii sălbatici, mânioși — sau e teamă? — și pieptul i se zbate din pricina respirației sacadate.

Mă ținuieste cu privirea, iar eu înlemnesc așa, cu mâna pe șold, unde simt că mă doare. Când teama îi dispare de pe chip, văd în ochii săi un infinit de emoții. Cunosc privirea asta. Frica mistuitoare a unei persoane traumatizate când își aduce aminte de ceva urât. Nu-mi iau ochii de la el. Aștept în tăcere să reușească să iasă din ceața care l-a împrejmuț, ținându-l prizonier.

Mă gândesc imediat la ultima dată când fusesem aici, la dimineata aceea și la ce s-a petrecut acum, când m-am lipit de el pe la spate. Și-mi dau seama că ce i s-a întâmplat, indiferent despre ce e vorba, ce îl ține captiv în întuneric are de-a face cu asta. Că actul acesta, senzația de a fi cuprins pe la spate și strâns așa, îi declanșează amintiri și aduce la suprafață din nou teroarea.

Colton respiră adânc, cu disperare, ca și cum aerul inspirat i-ar curăța sufletul, apoi își ia ochii dintr-ai mei. Își pleacă privirea un moment apoi înjură în gura mare:

— Băga-mi-aș!!!

Tresar. Vocea sa face ecou în abisul nopții.

Înjurătura aceea este atât de plină de frustrare, de angoasă, încât tot ce aș dori să fac este să mă apropiu, să-l iau în brațe și să-l liniștesc. Dar el nu vine la mine, ci preferă să se sprijine la loc de balustradă. Umerii, pe care un minut mai devreme îi admirasem, sunt acum apăsați parcă de toată greutatea lumii.

— Colton? Nu-mi răspunde. Continuă să privească înainte. Colton? Îmi pare rău. N-am vrut să...

— Să nu mai faci asta niciodată! se răstește la mine.

Încerc să nu mă supăr că-mi vorbește astfel; văd că suferă și aș vrea să-l pot ajuta.

— Colton, ce s-a întâmplat...

— Ascultă..., se-ntoarce spre mine, nu toți am avut copilăria perfectă, familia perfectă, casa perfectă, cum ai avut tu, Rylee. Chiar contează așa mult pentru tine să-ți spun că n-am mâncat cu zilele? Că nimeni nu-mi dădea atenție? Că *mama mă obliga...* Se oprește, cu pumnii strânși, privind undeva în el, înainte să se uite iar la mine. Că mă pune să fac orice era nevoie ca să-și obțină doza de droguri?

Inflexiunea vocii sale nu exprimă nicio emoție. Doar furie.

Îmi țin respirația, șocată. Mi se rupe sufletul de el, că suferă din pricina unor amintiri care au lăsat urme adânci. Aș vrea să mă întind să-l ating. Să-l strâng în brațe. Să fac dragoste cu el. Să-l las să se piardă în mine. Orice, numai să-l ajut să uite, măcar pentru clipă...

— Rahat! Scuză-mă. Oftează, plin de remușcări; își freacă palmele pe față, privind spre cer. Observ că-mi cer iertare adesea când ești tu prin preajmă. Își pleacă ochii să-mi întâlnească privirea, băgându-și mâinile în buzunare. Îmi pare rău, Ry. N-am vrut să...

— Colton, e în regulă să simți ce simți.

Fac un pas spre el, ridic mâna și i-o pun pe obraz. Își lasă fața în palma mea, se întoarce și mi-o sărută și închide ochii, să proceseze emoțiile pe care le simte. Faptul că mă acceptă îmi încălzește sufletul. Îmi dă speranță că poate, într-o zi, mi-ar putea povesti. Vulnerabilitatea nemascată îmi ajunge direct în inimă. Mă cucerește. Îl privesc adânc în ochi când îi deschide din nou.

— Ce s-a întâmplat, Colton?

— Ți-am mai spus deja. Nu încerca să mă repari...

— Încerc să înțeleg. Îl mângâi pe obraz din nou, apoi îmi cobor mâna și i-o pun pe inimă.

— Știu, spune și dă drumul aerului din piept. Știu. Dar nu-mi place să vorbesc despre asta. Rahat! Nimeni nu ar trebui să aibă motive să discute despre așa ceva. Clatină din cap. Ți-am spus: primii mei opt ani de viață au fost un coșmar. Nu vreau să-ți umplu capul cu detalii. A fost... la dracu!

Dă una balustradei de lângă noi, sperându-l și pe Baxter, și pe mine.

— Nu sunt obișnuit să trebuiască să mă explic. Nimănui. Își încheștează maxilarul. Mușchiul pulsează. Rămânem în tăcere o vreme. Apoi mă privește cu un zâmbet trist. *E din cauza ta, jur!*

— Din cauza mea? fac năucită. Ce vină am eu în legătură cu ce s-a petrecut acum?!

— Hmm, murmură el, privindu-mă fix. Nu las niciodată garda jos. Nu vorbesc niciodată despre mine cu... Clatină iar din cap, cu o expresie nedumerită. Am reușit să îngrop totul atât de multă vreme. Să ignor sentimentele, să ignor totul. Apoi ai apărut tu și ai dăruit ziduri care nici măcar nu știam că există. Mă faci să simt, Rylee.

Mi se taie respirația când îl aud. Mă lasă fără cuvinte și, în același timp, simt un șuvoi întreg de cuvinte pe care aș vrea să i le spun. Speranța se face jar și jarul foc. Avem o șansă. Zidurile mele se dăruie, la rândul lor. Inima mi se umflă de bucurie.

Colton își țuguie buzele acelea sculptate, întinde mâna, mi-o sprijină pe umăr și începe să mă mângâie distrat pe claviculă cu degetul mare.

— Să simt, or, eu sunt atât de obișnuit să-mi trăiesc viața ca vătuită... E ca și cum ar fi ieșit la iveală vechi rahaturi..., vechi fantome pe care credeam că le-am îngropat cu mult timp în urmă.

Mă apucă de mijloc și mă trage la el. Îmi trec nasul pe pielea de pe gâtul său, inhalând mirosul său unic, de care nu mă satur niciodată. Mă cuprinde cu brațele puternice, agățându-se de mine de parcă doar așa, simțindu-mă, reușește să îndepărteze amintirile urâte.

— Am trăit atâta vreme ascuns de oameni, ascuns de sentimente... Rylee, ai idee ce-mi faci?

Cuvintele sale hrănesc iubirea care înflorește în mine, dar știu că mărturisirea pe care tocmai mi-a făcut-o îl stânjenește și nu vreau să se sperie când își va da seama ce mi-a dezvăluit. *Și să ceară iar o pauză.* Simt nevoia să fac ceva, să ușurez un pic atmosfera, să alung demonii, măcar preț de o seară. Mă apropiu și-l sărut tandru, lent, amețitor, până simt că devine erect. Mă frec de el.

— Ce îți fac, Colton? Asta? murmur pe gâtul lui. Hohotele sale vibrează până la mine în piept.

— Atât de frumoasă...

Îmi ridică bărbia cu o mână, dându-mi capul pe spate, și-și lipește buzele de ale mele, tachinându-mă. Îmi oftează numele pe buze, cu reverență. Îmi mângâie limba cu a sa de infinite ori, provocându-mă, seducându-mă, făcându-mă să mă abandonez complet lui. Nu am crezut că e posibil să faci dragoste cu cineva doar sărutându-te, dar Colton îmi demonstrează că am greșit.

Își flutură limba ușor pe a mea, mă îndeamnă cu buzele să vreau mai mult, să vreau lucruri pe care nici măcar nu le credeam posibile, care nu credeam că există. Tandrețea sa e atât de neașteptată, atât de copleșitoare, încât simt că ochii mă înțepă a plâns. Mă pierd în el. Mă dau complet.

— Ry, ești atât de frumoasă, că îmi tai respirația. Și nu te merit, dar am nevoie de tine. Îmi respiră pe gură, ținându-mi gâtul între palme. Lasă-mă să îți arăt, te rog.

De parcă ar fi nevoie să mă roage...

Mă ridic pe vârfuri și-mi innod degetele în părul său de pe ceafă. Ridic ochii într-ai săi, cu genele lungi, atât de încărcate de cuvinte nespuse de parcă ar vrea să mi le mărturisească, dar prin fapte. Înclin capul și îmi apropiu buzele de ale sale, drept răspuns.

Râdem amândoi când mă ia pe sus și mă trece dincolo de cioburile sticlei sparte de bere, care s-au împrăștiat pe terasă. Intră în casă, urcă scările și mă duce așa până-n dormitor. Apasă cu umărul pe un întrerupător și focul din șemineul din colț pufăie tare, aprinzându-se.

Colton se oprește la marginea patului și mă lasă jos.

— Acum urmează momentul acela de care spuneai, în care o să mă iei pe îndelete și tandru? șoptesc, citând ce-mi spusese mai devreme, la cină.

Când mă aude, ochii îi scânteiază. Se apleacă și-mi bagă limba printre buzele întredeschise.

— Iubito, o să mă bucur de fiecare centimetru al trupului ăstuia ridicol de sexy al tău.

Îi simt mâinile pe fermoarul de la spate al rochiei și mă trec fiori din pricina aerului rece din cameră. Îmi șoptește la ureche toate lucrurile pe care vrea să mi le facă, cu vocea ușor răgușită, trasând cu vârful degetelor linia de piele pe care fermoarul o descoperă, deschizându-se. Simt că trage de rochie, care alunecă și mi se adună în jurul gleznelor, ca o băltoacă.

— Isuse, Rylee, tu pui la grea încercare și cel mai rezistent dintre bărbați, înjură încet, cu pupilele dilatate de plăcere când dă cu ochii de lenjeria pe care o port și pe care o văzuse doar parțial mai devreme.

Îmi netezesc cu mâinile partea de dantelă neagră a sutienului, dublată în partea de sus de o porțiune roșie ca focul și continui să cobor de-a lungul corsetului până când ajung la jartiere.

— Ți place? fac provocator, cu un rânjet pe buze.

— Iubito, *ahhh*. Își ține respirația, venind și mai aproape. Mă devorează din ochi. Îmi pune brațele pe spate, mă trage tare spre el ca să fim ochi în ochi, cu buzele la distanță de un geamăt unul de celălalt. Nu doar că-mi place. Vreau, mârâie, dându-se înapoi și împingându-mă pe pat.

Mă întind și mă sprijin în cot, rămânând așa, să-l privesc, în timp ce-și desface restul de nasturi de la cămașă. Cu cât mai multă piele descoperă, cu atât simt cum dorința crește în mine și gura mi se umple de apă, de poftă. Este pur și simplu magnific. Foamea din ochii săi e o promisiune. Văd în ei tot ce intenționează să-mi facă. Dorința îmi face capul să se-nvârtă. Simt că mă mănâncă degetele să-l ating când își dă jos cămașa, lăsând la vedere mușchii tari și bine conturați de pe abdomen și de pe piept. Se suie-n pat și-mi desface picioarele cu genunchii, așezându-se acolo.

Degetele care-mi trec pe interiorul coapselor parcă mă ard. Mușchii mi se contractă. Tremur de așteptare.

— Colton..., îl rog, simțind cum mângâierile sale aprind dorința în mine. Nevoia este atât de intensă, încât mâinile îmi coboară singure spre bazin; îmi bag degetele adânc în carnea nerăbdătoare. Sunt prea excitată, am nevoie să mă eliberez.

— Oh, da, geme el. Mângâie-te, iubito. Lasă-mă să mă uit la tine. Arată-mi cât de mult mă dorești.

Cuvintele sale sunt tot ce am nevoie. Arunc pe fereastră orice urmă de rușine. Mă mângâi încet, apoi mă desfac, oftând de ușurare când degetele mi se freacă exact de punctele unde simt mai multă nevoie. Colton geme privindu-mă, iar gemetele sale mă excită și mai tare. Îmi mușc buza de jos când încep să simt că sunt pregătită să-mi dau drumul.

— Rylee... Aerul îi iese din piept hârșăit. E rândul meu.

Clipesc des și deschid ochii, cu pleoapele îngreunate de dorință. Îmi mai trec o dată degetul pe clitoris și apoi mă opresc. Buzele î se deschid când mă aud gemând, disperată, apoi iau forma unui zâmbet ticălos care mă face să mă arcuiesc, implorându-l să mă atingă. Nu-și dezlipește ochii dintr-ai mei când se apleacă spre mine. Apoi simt respirația sa caldă apropiindu-se și gura sa lingându-mă în punctul cel mai sensibil. Mă ia cu ametele. Pasiunea mă înghite complet.

Capitolul douăzeci

Stăm întinși pe-o parte, față în față, cu capul pe perne, goi și satisfăcuți pentru moment. Din boxele fixate pe tavan se aude vocea lui Craig David.

Îl privesc pe Colton, mâncându-l din ochi. Nu ne vorbim, doar din priviri. Și câte ne spunem, așa, în tăcere! Aș vrea să-i zic atât de multe lucruri, să vorbim despre ce tocmai se întâmplase. Pentru că nu fusese doar sex. Nu că ar fi fost doar sex vreodată pentru mine, dar, mai ales în seara asta, intimitatea dintre noi luase o cu totul altă formă. Colton a fost dintotdeauna un amant minunat, dar în seara asta lentoarea, tandrețea cu care mă iubise m-au lăsat într-o stare de extaz. Mă simt atât de pierdută în el, anulată de tot ceea ce este el, că, în nu știu ce mod, *mă regăsesc pe mine*.

Mă simt din nou întreagă.

— Mulțumesc. Cuvintele sale pun capăt tăcerii.

— Tu îmi mulțumești mie? Cred că am terminat de mult mai multe ori decât tine.

Zâmbetul său strâmb, arogant, mă umple de fericire.

— Adevărat, admite dând din cap. Dar eu îți mulțumesc că nu mi-ai forțat limitele, mai devreme, pe terasă.

— Nu ai pentru ce, îi spun, simțind că o să paralizez așa, cu un zâmbet tâmp pe față.

Tăcerea cade din nou între noi până când îl aud spunând:

— Aș sta să mă uit la tine ore întregi.

Privirea sa atât de intensă mă face să roșesc, ceea ce e de tot râsul; ar trebui să roșesc pentru diferitele lucruri pe care le făcusem mai devreme, spre plăcerea mea. Dar nu de asta roșesc, ci pentru că îmi dau seama că sunt goală în toate sensurile în clipa asta, în fața lui. Nu doar la propriu. Colton mă privește, iar eu îl las să vadă în ochii mei, dincolo de bariera de acum deschisă, tot ce simt pentru el.

Încerc să revin la realitate.

— Nu, eu aș putea să mă uit la tine ore, și ore, și ore, îi spun. Flăcările din șemineu aruncă lumini și umbre calde prin cameră.

Colton pufăie la mine și-și dă ochii peste cap. Reacția atât de copilăroasă mi-l face și mai drag, pentru că face din bărbatul intens care este unul jucăuș și tandru.

— Ai idee câte probleme mi-a cauzat în copilărie faptul că sunt așa frumușel?! spune cu dispreț. În câte bății m-am băgat să demonstrez contrariul?

Întind mâna și-i trec vârful degetelor pe liniile feței, oprindu-mă pe osul strâmb al nasului.

— Așa ai căpătat asta? întreb.

— Îm-hm. Se hlizește încet. Eram în clasa a douăsprezecea. Îmi sfărâiau călcăiele după prietena căpitanului echipei de fotbal. O chema Stephanie Turner. Nu a fost prea încântat când rebelul școlii a plecat pe furiș de la o petrecere cu iubita lui. Zâmbește obraznic. Am fost... aveam o anumită reputație pe atunci.

— Doar pe-atunci? îl tachinez.

— Faci pe isteața cu mine? zice, zâmbind prefăcut sfios. Da, doar pe-atunci.

Îmi dau ochii peste cap. El continuă.

— Să zicem că eram cam uite la mânia. Mă luam la bătaie din te miri ce, uneori și fără motiv, doar ca să demonstrez că mie nu-mi poate zice nimeni ce am voie sau n-am voie să fac, nici să mă controleze în vreun chip. Am fost un adolescent furios. Și pentru că i-am furat iubita, a doua zi căpitanul a aranjat cu prietenii săi, ei să mă țină, el să mă snopească. Mi-a rupt nasul și nu numai. Ridică din umeri. Dacă e să mă uit înapoi, mi-am căutat-o cu lumânarea. Nu se pune mâna pe femeia altuia.

Îl fixez din priviri. Nu știu de ce, dar mi se pare foarte erotic ce-a zis.

— Și părinții tăi ce-au spus?

— Au luat foc de supărare, exclamă, continuând apoi cu explicațiile. Stăm așa, la taclale, mai bine de-o oră. Îmi povestește despre părinții lui, adăugând pe ici, pe colo anecdote, făcându-mă să râd în hohote, despre răzvrătirile, dar și despre problemele pe care le-a avut.

După o vreme, o tăcere confortabilă se instalează din nou între noi. Se întinde și trage plapuma pe mine, observând că-mi cam înghețase spatele, apoi îmi dă o șuviță de păr după ureche.

— Sunt mândru de tine, zice încet, făcându-mă să deschid mari ochii, în ciuda somnolenței care mă cuprinsese. În seara asta ai intrat într-o magazie și nu ai mai făcut criză de claustrofobie.

Mă uit la el și-mi dau seama că are dreptate. Că n-am ezitat. Că mi-am uitat fricile, pentru că îl aveam pe el lângă mine.

— Hmmm, nu cred că am intrat în magazia aia ci, mai degrabă, am fost băgată acolo. Și, oricum, a fost vorba de *efectul Colton*, îl provoc eu. Mi-era gândul la cu totul altceva.

— Ți-aș putea face asta din nou chiar acum, dacă vrei, sugerează.

— Sunt sigură că ai putea, Ace, dar... Mă opresc și dintr-odată îmi vine în minte conversația lui Tawny, din baie. Curiozitatea, laolaltă cu sentimentul de nesiguranță înving.

— Colton?

— Hmmm, murmură, cu pleoapele grele de somn, în vreme ce-mi desenează cercuri pe dosul palmei.

— Te satisfac?

— Îm-hm.

Modul absent în care-mi răspunde îmi spune că ori nu a înțeles ce-am întrebat, ori e prea adormit.

Dar cuvintele ei îmi tot revin în minte.

— Te satisfac la pat? Nu reușesc să-mi ascund tremurul din voce.

Corpul lui Colton se tensionează când mă aude. Degetele se opresc din desenat cercuri pe pielea mea. Deschide ochii încet, nedumerit. Se uită la mine de parcă ar vrea să vadă direct în sufletul meu. Privirea sa este atât de intensă, încât simt nevoia să o îndepărtiez pe a mea. Încep să mă joc cu degetele pe cearșaf, cu ochii plecați.

— Ce ți-a venit? De unde întrebarea asta ridicolă?

Dau din umeri, simțind că obrații îmi iau foc de stânjeneală.

— Păi..., nu am cine știe ce experiență, iar tu..., tu da, ai multă, și mă întrebam... Mă poticnesc, nesigură dacă să spun sau nu ce-mi stă pe limbă.

Colton se apropie și se ridică în fund, trăgându-mă de mână și obligându-mă să fac la fel. Întinde o mână și-mi ridică bărbia, să mă uit în ochii lui.

— Te întrebai așa, pur și simplu? face tandru, cu o expresie preocupată.

— Cât o să-ți ia să te plictisești de mine? Vreau să zic, eu sunt..

— Heeei, de unde-ți vin ideile astea? întreabă blând, mângâindu-mă încet cu degetul mare pe obraz.

Cum se face că pot să-l las pe acest bărbat să-și facă de cap cu mine în pat, dar când vine vorba de lipsa mea de

experiență, mă pierd? Simt un nod în gât. De la lipsa asta de siguranță pe mine.

— A fost o seară grea, spun. Scuză-mă. Uită ce-am zis.

— Nu, nu, nu scapi așa ușor, Rylee.

Se fâțâie în pat și, în ciuda protestelor mele, mă trage la el, față în față, cu picioarele mele peste coapsele sale. N-am ce face, sunt obligată să-l privesc.

— Ce se întâmplă? Ce altceva n-am observat în seara asta și-mi ții ascuns? Îmi cercetează ochii, în căutare de răspunsuri.

— E stupid, serios, recunosc, încercând să-mi ascund șovăielile. Eram la baie, într-o cabină, și am auzit din întâmplare două femei spunând că ești, practic, un zeu la pat. Îmi dau ochii peste cap, preventiv. Nu vreau să-i hrănesc aroganța, că și așa nu-i lipsește. ...Și că se vede cu ochiul liber cât de lipsită de experiență sunt eu. Îmi plec privirea, urmărind degetele sale care-mi mângâie absent coapsele. ...Și că o să mă mănânci cu fulgi cu tot, o să te plictisești și o să mă scuipi apoi. Au zis că nu-ți plac femeile previzibile la pat și...

— Încetează, spune pe un ton sever, iar eu nu mă pot abține să nu ridic ochii la el. E nedumerit. Ascultă, nu știu cum să-ți explic. Tonul îi devine afectuos. Clatină din cap. Serios, chiar nu știu. Tot ce știu este că a fost diferit de la bun început cu tine. Pur și simplu. Ai spart tiparul, Rylee.

Cuvintele sale mă umplu de speranță, dar tot simt o greutate pe suflet, tot mă simt cumva nepotrivită. Adevărul e că amândoi stăm aici și încercăm să ne regăsim echilibrul după ce pământul s-a cutremurat sub noi.

— Știu! exclam. Doar că...

— Tot nu pricepi, nu-i așa?? întreabă el. Poate că nu ai experiență, dar... Se oprește, căutând cele mai potrivite cuvinte. ...Ești cea mai pură persoană pe care am întâlnit-o vreodată, Rylee. Partea asta din tine, inocența ta, este îngrozitor de senzuală. Este absolut incredibilă.

Își sprijină fruntea de a mea, trăgându-mă cu totul și mai aproape de el. Oțtează și râde încet. Îi simt respirația pe buze.

— Știi, acum vreo două luni ți-aș fi dat, probabil, un răspuns diferit. Însă, de când mi-ai picat în brațe în magazia aia, nimic nu a mai fost la fel pentru mine. Se oprește un moment. Mă mângâie cu degetele pe șira spinării. Nimeni nu a contat până acum. Niciodată. Dar tu? Nu știu cum ai făcut dar, la dracu, ai schimbat totul. *Tu contezi*, spune cu atâta convingere, încât cuvintele îmi pătrund în locuri din adâncul meu care nu credeam că s-ar putea vindeca vreodată. Locuri și părți din mine care acum se mută încet înapoi la locul lor.

Rămân nemișcată în timp ce el îmi înconjoară cu brațele spinarea rece. Îmi dă părul la o parte și mă sărută pe gât. Barba, care între timp se îtișise la loc, mă zgârie ușor, provocându-mi fiori.

— Ce se întâmplă cu tine de tragi tot felul de concluzii pripite în seara asta? murmură, cu buzele lipite de pielea mea. Simt mișcarea buzelor sale în fiecare fibră.

Ridic din umeri fără să-i răspund, brusc jenată de mărturisirea mea, de nesiguranța flagrantă, deși îmi arătase în fel și chip în seara asta că eu sunt cea pe care o vrea. Între noi cade tăcerea o vreme. Ne respirăm unul pe celălalt.

— Și dacă ceva ți-ar lipsi, dacă nu îți ofer ceva anume ce-ți dorești tu, mi-ai spune?

Dă înapoi să se uite la mine, cu mâinile sprijinite pe umerii mei, mângâindu-mă absent cu degetele mari, încă nedumerit.

— Când Tawny a zis ..., continui eu.

Colton face ochii mari, atent dintr-odată.

— *Tawny?*

— Da. Ea era în baie, mărturisesc.

Pe chipul lui Colton trece o umbră de iritare.

— Ticăloasa de Tawny, mârâie trecându-și mâna prin păr. Uită-te la mine, Rylee, poruncește. Ridic ochii și-i

întâlnesc privirea intensă. Tawny este invidioasă pentru că nu are sex-appeal nici cât unghia ta mică. Însă partea cea mai frumoasă la tine, despre tine, e că tu nici măcar nu-ți dai seama de asta. Îți amintești de noaptea de la Palisades? mă-ntreabă. Dau din cap, vrăjită de cuvintele sale și de zâmbetul moale care-i apare pe buze. Exact asta mă chinuia. Mă-ntrebam de ce fusesem atât de măgar. Cum am putut să te duc acolo și să te tratez ca pe o oarecare, când tu ești ca nimeni alta? Apoi m-am îndreptat spre tine, iar tu stăteai acolo, încercând să-ți dai seama ce problemă aveam; arătai atât de al naibii de frumoasă, de seducătoare, fără să ai habar. Și, în ciuda faptului că te tratasem de rahat, te-ai apropiat de mine și mi te-ai dăruit fără să ceri nicio explicație. Se întinde și-mi trece un deget pe frunte, apoi pe linia nasului și se oprește pe buze. Mă exciți teribil, Rylee. Mai mult decât orice femeie cu care am fost. Oricare dintre ele.

Îmi țin respirația. Mi-e și frică să cred ceea ce spune. *Că-i ofer ce are el nevoie. Că lucrurile între noi sunt diferite și pentru el.* O premieră. Înghit cu greu, încheștându-mi maxilarul. Dacă deschid gura acum, o să-i spun cele două cuvinte pe care nu vrea să le audă. A fost o noapte plină de emoții, iar eu sunt copleșită. Tot ce reușesc să fac este să încuviințez din cap.

— Nu am fost niciodată nevoit să fac atâtea eforturi să obțin ceva ce nici măcar nu credeam că-mi doresc, îmi mărturisește, iar cuvintele sale sunt mângâiere pentru inima mea deja plină și pentru sufletul în care poate citi ca într-o carte deschisă.

Cum este posibil să-l iubesc atât de mult, când crezusem că după Max nu voi mai fi niciodată capabilă să iubesc pe cineva?!

Mă aplec și-l sărut, ca să nu-i spun ce aș vrea să-i spun.

— Mulțumesc! îi susur. Habar nu are pentru câte lucruri îi spun asta. Probabil nu le-ar înțelege nici dacă i le-aș desena.

Se retrage și n-am cum să nu observ rânjetul de pușlama care îi apare pe buzele și așa prea sexy. Ridică o sprânceană la mine, amuzat.

— *Un zeu în pat, zici?*

Nu reușesc să-mi rețin hohotele de râs. Nu mă mir deloc că nu a trecut cu vederea complimentul.

— Așa am zis? Îl provoc, trecându-i degetele peste pătrățelele de pe abdomen. Îl simt sub mine cum începe să se întărească. A fost o scăpare.

— Ah, da? face, rânjind jucăuș, cu privirea care îmi spune că are din nou nevoie să-și satisfacă poftele și nevoile. Te-ai gândit vreodată câte lucruri se pot face cu limba? Se apleacă și-mi linge buza de jos. Poți linge așa, îmi șoptește, sau săruta așa, continuă, acoperindu-mi buzele și despărțindu-le cu limba, stăpân pe gura mea. Ne răsuțește în pat astfel încât să-i simt toată greutatea delicioasă a corpului peste al meu.

Se oprește din sărutat, cu ochii plini de o voluptate care-mi face vaginul să toarcă de dorință.

— Sau poți linge așa, susură, coborând pe gât, până la sfârcul întărit. Sau de plăcere așa, continuându-și drumul umed către celălalt sfârc, pentru ca apoi să coboare chinuitor de încet pe abdomen. Simt cum mușchii mi se contractă în așteptarea atingerii, când se oprește exact deasupra vaginului.

Ridică ochii la mine și observ un rânjet fugitiv.

— Dar, mai ales, spune suflându-mi pe carnea fierbinte și sensibilă dintre picioare, poți iubi așa.

Îmi linge lung, cu toată limba, vaginul, făcându-mă să-mi țin respirația și apoi să gem încet. Uit să vorbesc, mintea e încetoșată de plăcere sub mângâierile ușoare, pricepute ale limbii sale.

Mă mănâncă. Mă umple de plăcere. Mă face să uit de mine.

Capitolul douăzeci și unu

COLTON

Dumnezeule, cât e de frumoasă! Nu mă pot abține, întind mâna și-i dau o buclă după ureche. Sentimentul — nenorocitul ăsta de sentiment străin care deja nu-mi mai este așa străin — mă copleșește, mă apucă de testicule ca un clește și apoi mi le servește pe tavă.

Mă face să simt cum frica nu mă părăsește nicio clipă, vibrând constant undeva, la baza șirei spinării.

Rămân așa, cu degetele pe umerii ei, să mă asigur că e reală. Pentru că n-are cum să fie! Mă sperie ca dracu. Sentimentul străin care deja nu-mi mai este așa străin, mă sperie ca dracu. Dar nu am puterea să mă îndepărtez. De când am întâlnit-o, n-am mai putut. Pfff. La început a fost, în mod clar, o provocare. Gura aia a ei de deșteaptă, ochii de violetă, unduirile fundului... Ce bărbat cu sânge în vene i-ar rezista?

Hristoșii mă-sii!

Spune-mi că nu pot avea ceva, și-o să fac pe dracu în patru să-l obțin. Să înceapă jocul! Și nu mă opresc până când nu văd steagul în carouri fluturând.

Însă atunci când m-am dus prima dată la Cămin, modul în care m-a izgonit dracului de acolo, din priviri,

nu care cumva să-l rănesc pe Zander ori mă mănâncă de viu, momentul acela a schimbat tot. *A răsturnat situația.* A făcut totul să devină real. Și a încetat să mai fie o simplă provocare. În clipa aceea m-am văzut pe mine copil și pe mine acum. Am înțeles că ea iubește partea aceea care s-a frânt în noi. Că nu o sperie întunericul, fiindcă este ea plină de lumină. Că va înțelege atât de multe, fără să fiu nevoit să-i spun nimic.

Sufletul acela al ei complet lipsit de egoism și corpul ei cu vino-ncoa m-au vrăjit, și-au făcut loc în mine, au ajuns prin locuri pe care le credeam moarte pentru totdeauna, imposibil de readus la viață. M-au făcut să simt când eu eram mulțumit așa, în realitatea mea vătuită, încețoșată. Pe bune acum, cine mai face ce face ea? Să ia copii distruși de viață, o mulțime de copii distruși, și să-i trateze de parcă ar fi ai ei?! Să-i apere. Să-i iubească. Să se lupte pentru ei. Să fie dispusă să facă un pact cu un diavol ca mine, doar spre binele lor.

În ziua aceea, în sala de conferințe, când practic am prins-o în capcană cu mica mea ofertă, am văzut-o frământându-se, am văzut în privirea aceea a ei de dormitor că e conștientă că o voi răni, și cu toate astea, în ciuda pericolului, a acceptat de dragul băieților, indiferent de răul pe care i-l puteam face. Și, bineînțeles, pentru că nu sunt altceva decât un ticălos, eu tot timpul acela nu am făcut decât să mă gândesc la cât de dulce putea fi păsărica ei. Vreau să zic, dacă sărutările ei îmi dăduseră deja dependență, nici nu voiam să-mi imaginez cum m-aș fi putut droga cu restul trupului ei. Ea se sacrifica pentru băieți, iar eu mă gândeam doar la ce voiam să obțin. A fost primul motiv, mai mult decât suficient, să țin garda sus cu ea. Știam că mi se va da, dar nu aș fi crezut niciodată că încă din prima noastră noapte împreună, atunci, când m-a văzut cu atâta claritate, va reuși să privească până în fundul sufletului meu damnat. M-a speriat ca dracu, a stârnit în mine lucruri pe care nu voiam să mi le mai amintesc vreodată. Lucruri fără de care am acceptat să trăiesc acum o viață. Nimeni nu știe ce

am făcut, ce am lăsat să mi se facă. Sau că sunt otrăvit pe dinăuntru. Cât am iubit și cât am urât și ce lucruri inimaginabile am făcut din motive pe care nu le înțelegeam pe atunci și pe care continui să nu le înțeleg.

Și mi-e teamă în fiecare nenorocită de clipă că într-o bună zi va înțelege, că va afla adevărul ascuns adânc în mine și că va pleca, lăsându-mă într-o stare chiar mai jalnică decât cea în care m-a găsit. A descătușat în mine lucruri pe care nu am vrut niciodată să le las să iasă la iveală.

A împins conceptul de vulnerabilitate la un nivel pe care nu mi l-aș fi imaginat.

Dar nu pot s-o îndepărtez. Deși aș vrea s-o fac, spre binele ei, doar al ei. Numai că de fiecare dată când încerc, de fiecare dată când apare o fisură prin care se ițește un demon, mă sperii ca naiba. Doamne, și cât m-am străduit s-o fac să plece! Chiar dacă mă distruge gândul. Dar n-am reușit. Și nu sunt sigur că e din cauza încăpățânării ei sau pentru că am încercat prea puțin, doar ca să am o scuză că am făcut-o.

Știu ce e bine pentru ea. Și nu sunt eu acela. Și noaptea trecută... rahat! Cum a putut să fie! M-am dăruit ei. I-am spus că voi încerca, deși fiecare părticică din mine urla de teamă că voi sfârși distrus dacă-mi voi permite să simt. De plăcere m-am folosit întotdeauna ca să-mi înec durerea. Fără sentimente. Fără angajamente. Doar plăcere. Cum altfel să-mi demonstrez că nu mai sunt copilul care am fost? Este singurul mod pe care îl cunosc. Singurul mod în care-mi pot face viața suportabilă. La dracu și cu toți psihologii care habar nu au avut prin ce am trecut. Câți bani au irosit părinții mei pe specialiști care să mă învețe cum să depășesc problemele pe care credeam că le am! Inclusiv hipnoza, ca să mă întorc în trecut și să-l pot depăși. A funcționat pe dracu! Dați-mi o păsărică umedă în care să mă adâncesc pe moment. Nu-mi trebuie altceva.

Să-mi înec durerea în plăcere. Și acum? Ce mă fac?
Cum o să mă descurc cu singura persoană care, mă tem

eu, îmi poate aduce durere și care-mi dă și plăcere? Pentru că mi-o oferă. Și cu toate astea, tot am rănit-o aseară. Am senzația că, într-un fel sau altul, o voi face mereu. Și că la un moment dat va înceta să mă ierte, va înceta să se întoarcă la mine. Și ce-o să te faci atunci, Donovan? Ce dracu o să te faci?! Deja sunt distrus acum. O să ajung bucăți și bucățele.

Stau și mă uit la ea cum doarme, atât de inocentă și a mea și, băga-mi-aș, de ce nu pot sta departe de ea?! Mor de frică și e numai din cauza ei. A luat poziție și m-a forțat să ascult cuvintele acelea nespuse, pe care nu le rostea, *să le aud cu adevărat*. Și acum? Ce dracului trebuie să fac?!

Doamne, felul în care m-a privit aseară, atât de inocentă și de serioasă, întrebându-mă dacă ea e de ajuns pentru mine. Mai întâi de toate, cine, Tawny?! Și apoi, *de ajuns? Ea?* Eu sunt cel care nu e de ajuns. Nici pe departe. Simt că mă înec în ea și nici măcar nu sunt sigur că-mi doresc să ies la suprafață, după aer. De ajuns? Ce ironică e soarta! Clatin din cap. Mai mult, rămâne lângă mine nu în ciuda, ci datorită întunericii din mine. O sfântă de care nu sunt demn, pe care nu ar trebui s-o întinez.

Scoate un sunet mic și se răsucesce pe spate. Cearșaful alunecă de pe ea descoperindu-i tățele perfecte. Dracu să mă ia. Mi se-ntărește numai când mă uit. Cât a trecut? Trei ore de la ultima dată când m-am scufundat în ea? Cu toate astea, iată-mă, dornic să o iau din nou. Sunt vrăjit de păsărică. Dependent de ea. Jur.

Suspina din nou, mișcându-și capul înainte și înapoi pe pernă. Îl aud pe Baxter dând tare din coadă. Crede că s-a trezit deja cineva. Îmi plimb ochii pe buzele ei, apoi din nou pe sâni. Gem când văd cum sfârcurile i se întăresc din pricina aerului răcoros al dimineții. Ar fi trebuit să o învelesc de mult, dar, pe toți dracii, e prea frumoasă, nu vreau să stric încă imaginea asta.

Țipă în somn, sperându-mă de moarte. Este un țipăt ascuțit și simt cum mi strânge pieptul. Și apoi țipă iar, scoate

un sunet chinuit. Își acoperă fața cu mâinile. Mă ridic în șezut și încerc să o iau la mine în brațe, dar se împotrivește.

— Rylee. Trezește-te! spun scuturând-o de umeri. Se trezește în cele din urmă, tresare speriată, se luptă să scape din brațele mele, sare în pat. Când o aud că respiră sacadat, nu-mi doresc decât să o strâng în brațe, să-i alung frica, durerea care emană din ea în valuri. Fac primul lucru care-mi vine în minte, o mângâi pe spatele gol, nu știu cum altfel să o liniștesc.

— Ești bine?

Dă din cap din cap că da și mă privește. Simt că înlemnesc. *Sunt paralizat.* Ca bărbat, trebuie să ai instinctul de a proteja, de a purta de grijă. Toată lumea spune asta. Și acum îl simt și eu. Ce dracu?!!! În afară de cele câteva dați în care au deranjat-o la școală niște gołani pe Q, nu am simțit niciodată asta, nici pe departe. Niciodată.

Până acum. Rylee se uită la mine cu ochii ei violeti plini de lacrimi, înspăimântați, înecați în durere. Și-atunci fac singurul lucru pe care vreau să îl fac, pe care simt nevoia să-l fac, chiar dacă știu că nu este suficient pentru ea. Mă sprijin de tăblia patului, mă întind și apoi o trag la mine în poală. Când o cuprind în brațe, își pune obrazul pe pieptul meu. Deasupra inimii. Și, în ciuda senzației de calm pe care mi-o dăruiește pielea ei goală pe a mea, senzația dominantă este atingerea aceea, fața ei pe inima mea.

Inima mea care bate repede, cum nu m-aș mai fi așteptat niciodată să bată, și pentru un gest atât de simplu, de natural. Jur că simt cum respirația ei se calmează, în vreme ce a mea accelerează. Îmi trec degetele prin bucele ei, încerc să-mi potolesc senzația crescândă de panică.

Simt nevoia să o protejiez, să am grijă de ea, simt că tânjesc după ea. Dar faptul simplu de a o simți liniștindu-se ascultându-mi inima mă bagă în sperieți. Ești praf, Donavan! O muierușcă. Ce dracului m-a apucat?! Țsta nu sunt eu. Să-i spun că voi încerca e una. Dar ce e sentimentul

ăsta care mi-a cuprins tot pieptul, ca o menghină? Mulțumesc, dar nu, la dracu, nu, mulțumesc.

And vocea maică-mii. Mi se scurge în urechi, blocându-mi mâna în părul lui Rylee. Jur că nu mai pot să respir.

Colty. Știu cât de mult mă iubești. Cât de multă nevoie ai de mine. Și că înțelegi că a iubi pe cineva înseamnă să faci ce-ți cere. Și pentru că mă iubești, trebuie să faci ce-ți cer, să te întinzi acolo, pe pat și să aștepti, ca un băiețel cuminte, pentru că tu ești un băiețel cuminte. Vrei de mâncare, nu? Nu ai mai mâncat nimic de câteva zile. Cred că ești infometat. Dacă ești ascultător, dacă mă iubești, de data asta nu o să te mai împotrivesți, da? Nu o să mai fi un băiețel rău, ca data trecută, da? Dacă te rănești și vede poliția, ne vor despărți unul de celălalt. Și nici nu vei primi nimic de mâncare. Iar eu nu te voi mai iubi.

Mâna lui Rylee, care trasează ușor urma tatuajelor mele, mă readuce brusc în prezent. Ce ironie! Să atingă tocmai tatuajele, care reprezintă atât de mult! Mă forțez să respir calm, să-mi treacă senzația de vomă. Să liniștesc tremuratul mâinii, ca să nu observe ea. Rahat. Acum știu că sentimentul de mai devreme a fost doar ceva întâmplător. Cum aș putea s-o protejez pe Rylee, să am grijă de ea, când nu sunt capabil să am grijă de mine?

Respiră, Donovan. La dracu, respiră!

— Crezi că am fost atât de atrași unul de celălalt pentru că suntem amândoi distruși emoțional? Întreabă ea încet, întrerupând tăcerea. Mi se taie respirația când o aud. Înghit cu greu, încercând să diger ce-a zis, gândindu-mă că e doar o coincidență, dar că-mi sună foarte adevărat.

— Isuse, mersi frumos, Rylee! fac, forțându-mă să râd cu speranța că un pic de umor ne va calma pe amândoi. Da, noi și toate persoanele din Hollywood.

— A-ham, face ea, cuibărindu-se și mai bine pe mine. Senzația este atât de liniștitoare, încât simt nevoia să

o trag și mai aproape, să o bag cumva în mine, acolo unde mă doare, să vindece răul.

— Eu ți-am zis, iubito, că totul s-a schimbat după ce ne-am cunoscut.

Și o las așa. Dacă voi continua să vorbesc, va pricepe ce se întâmplă în mine.

Își ia mâna de pe tatuajele mele și începe să și le înnoade în părul meu de pe piept.

— N-aș mai pleca din brațele tale, oftează cu vocea aceea răgușită și somnoroasă, de dimineața.

Mă rog în gând să mi se întărească. Trebuie, am nevoie. Am nevoie să-mi dovedesc că amintirea maică-mii, a trecutului meu, care mă luase prin surprindere mai devreme, nu mai are puterea să mă afecteze. Că amintirile mele nu sunt eu. Îmi vine în minte ce aș fi făcut în mod normal: m-aș fi ridicat, aș fi luat telefonul și aș fi chemat la mine femeia momentului, să mă folosesc de ea. Aș fi regulat-o până la uitare, fără să-mi pese de nevoile ei. M-aș fi folosit de plăcerea trecătoare ca să îngrop nenorocita asta de durere de care nu scap niciodată.

Dar nu o pot face. Nu pot pierde singura persoană pe care o doresc aproape, de care mă tem, pe care o vreau și de care am început să am nevoie. M-a prins în nenorocitele ei de mreje. Cuvintele îmi ies din gură înainte să apuc să gândesc.

— Atunci stai aici cu mine weekendul ăsta. Cred că sunt la fel de șocat ca ea când mă aud. Înțepenim. Amândoi. E prima oară în viața mea când am spus cuvintele astea. Cuvinte pe care nu am vrut nici să le pronunț înainte, dar care, în mod cert, reflectă ceea ce-mi doresc acum.

— Cu o condiție, răspunde ea.

Cu o condiție? Tocmai mi-am pus testiculele pe o tavă și i le-am înmănat de dragul păsăricii ei dulci și ea mai pune și condiții?! A naibii femeie!

— ...să-mi spui ce înseamnă „vrăjit de păsărică.”

Pentru prima dată în dimineața asta îmi vine să râd. Și o fac. Râd din toată inima. Dar ea mă privește, cu ochii aceia care m-au fermecat, de parcă aș fi nebun.

— Rahat! Chiar aveam nevoie să mai și râd! îi spun, aplecându-mă s-o sărut pe creștet.

— Deci? mă întreabă ea pe tonul acela inocent, care mă excită întotdeauna. Oftez ușurat, simțind că mi se întărește la gândul căldurii umede din ea, de care intenționez să profit peste câteva momente.

— Vrajit de păsărică? Mă înec de râs.

— Da. Așa ai zis aseară, când eram în grădină.

— Cine, eu? întreb, incapabil să-mi ascund amuzamentul din voce, iar ea dă din cap subtil, cu sprâncenele ridicate întrebător la mine. Da, da. Clar, mi s-a întărit și cere acțiune, imediat. Doamne, îți mulțumesc!

— Păăăi..., să spunem că păsărica vrăjită are puterea să-ți farmece complet penisul și să-l facă să nu mai vrea altceva. Pentru că e prea bine, pentru că are gust bun... Practic, e magică. Mă simt stupid dând explicațiile astea. Nu cred s-o mai fi făcut-o până acum vreodată. E o expresie pe care o folosesc, atât. Becks înțelege imediat.

Rylee râde în hohote și mi se pare atât de frumos! Frumos? La dracu! E clar, păsărica m-a luat prizonier.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că păsărica mea e magică? întreabă, trasându-mi cercuri în jurul sfârcului, ridicând ochii apoi la mine, lingându-și buzele. Nu reușesc să gândesc coerent în clipa asta pentru că tot sângele mi s-a scurs prin zona inghinală, așa că mă limitez să încuviințez din cap.

— În cazul ăsta, cred că ar trebui să-ți ofer o demonstrație...

Telefonul aflat pe comodă începe să sune, dar soneria e diferită de cea obișnuită, ceea ce o face să sară imediat din pat. Răspunde cu respirația întretăiată, făcându-mă și pe mine să mi se taie respirația când o privesc. Stă în picioare,

în fața peretelui de sticlă cu vedere spre plajă, cu telefonul la ureche, goală, corpul luminat de razele soarelui.

Dar tonul îngrijorat mă face să uit de gândurile perverse și de toate modurile în care tocmai îmi închipuiam că o să o iau. Să o pun. Să o seduc.

— Linștește-te, Scooter, îi spune pe un ton duios. E totul în regulă. Sunt bine. Sunt aici. Șșș...Șșș. Nu mi s-a întâmplat nimic. Dimpotrivă, sunt pe plajă acum și privesc oceanul. Pe cuvânt, Scooter. Nu, nu dispar nicăieri.

Îngrijorarea din vocea ei mă face să mă fâțâi în pat. Rylee observă, se uită la mine și zâmbeste, scuzându-se. De parcă aş putea să mă supăr că vorbește cu unul dintre băieți. Niciodată.

— Ești bine acum? Da. Știu. Nu e nevoie să te scuzi. Știi că mă poți suna oricând, dacă nu sunt acolo. Întotdeauna. Îm-hm. Ne vedem luni dimineată, da? Sună-mă dacă ai nevoie de mine între timp. Rylee se întoarce spre comodă, conversația e pe cale să se încheie. Hei, Scoot. Să știi că te Spiderman. Pa, pa.

Să știi că te Spiderman?

Rylee închide telefonul și-l pune pe comodă, apoi vine înapoi în pat. Îmi plimb ochii pe formele ei, gândindu-mă ce norocos sunt să o am și că se îndreaptă spre mine, spre patul acesta extrem de rezistent.

— Scuză-mă, zice. Scooter a avut un coșmar urât de tot, i-a fost teamă că am pățit ceva. Și că o să mă piardă, cum a pierdut-o pe mama lui. Voia să fie sigur că sunt bine. Scuze, spune din nou, și jur că nenorocita mea de inimă se strânge când o aud scuzându-se că este atât de altruistă. Serios acum, femeia asta e adevărată?

— Nu e nevoie să te scuzi, îi spun în vreme ce vine în pat lângă mine și se așază cu fundul pe tălpi. Trebuie să o întreb acum, înainte ca orice gând să-mi amortească în fața imaginii ei în poziția aceea atât de suspusă. „Să știi că te Spiderman?”

Râde, cu o expresie adorabilă pe chip.

— Da. Ridică din umeri. Când ajung la noi, unii dintre băieți au probleme să-și exprime afecțiunea. Ori că li se pare că-și trădează părinții, oricât de urâtă ar fi situația lor, pentru că țin la consilierii noștri, ori pentru că pentru ei sentimentul are o conotație negativă din pricina situației de viață din care provin... De fapt, totul a început cu Shane, dar, pentru că a funcționat, am procedat la fel și cu ceilalți. Alegem ceva ce le place lor foarte, foarte mult, și folosim cuvântul respectiv pentru a-l înlocui pe *te iubesc*. Lui Scooter îi place mult Spiderman, de aceea spunem așa.

Mă uit la ea cu uimire, puțin neliniștit de faptul că îi înțelege atât de bine pe acești copii — și pe mine — dacă îi permit să se apropie suficient de mult. Fără să știe, mi-a schimbat atât de mult modul de a vedea lucrurile, încât ochii mei nu se mai dezlipesc de pe chipul ei, să se plimbe pe corpul gol, cum aș fi făcut în mod normal.

Nu pricepe de ce mă uit așa la ea, crede că nu înțeleg. Își schimbă poziția, să vină mai aproape de mine.

— Bun, hai să ne prefacem că tu ai fi unul dintre băieții mei. Spune-mi ce-ți place ție cel mai mult.

— Prea ușor. Rânjesc la ea. *Să fac sex cu tine.*

Se îmbujorează toată și un zâmbet îi iluminează fața. Atât de seducătoare!

— Hmm, e un răspuns pe care nu l-am mai primit până acum de la băieții mei, glumește, râzând la mine. Acum, serios, Colton, spune-mi ce-ți place ție.

Ridic din umeri. Prima și singura mea iubire.

— Îmi plac cursele și mașina mea, 13.

— Perfect, zice. Dacă ai fi unul dintre băieții mei și ai vrea să-mi spui că mă iubești, sau invers, atunci ar trebui să spui „Te 13, Rylee.”

Îmi tresare inima când o aud spunând ce-a spus și cred că își dă seama și ea abia după ce cuvintele i-au ieșit

din gură. Se blochează, mă țintuiește cu privirea, apoi și-o pleacă la mâinile pe care și le frânge în poală.

— Adică... dă înapoi, și mă bucur că această conversație o pune și pe ea în dificultate, ca și pe mine acum... asta dacă ai fi unul dintre băieți.

— Desigur. Înghit cu greu, căutând disperat ceva, orice, să schimb subiectul. Întind mâna și-i trec degetul de pe gât, printre sâni, până jos, la buric, unde mă opresc.

Să știi că te treisprezece, Rylee, zic în gând. Doar să văd și eu cum sună, cum se simt băieții ei când îi spun asta. Nu din alt motiv. Pieptul mi se strânge, obligându-mă să mă concentrez la singurul lucru care mă ajută să uit. Între mine și Rylee nu va exista niciun „*te treisprezece*”. Zero. Ridic ochii de la degetele pe care le țin pe ea și o privesc în ochi.

— Înainte să fim întrerupți, parcă trebuia să-mi arăți cât de magică e păsărica ta, nu?

Capitolul douăzeci și doi

Mă trezește brusc soneria telefonului și băjbăi după el pe noptieră, în lumina liniștită a zorilor.

— Alo? mormăi încet, temându-mă, deși nu soneria nu era cea special setată pentru cazuri de urgență, să nu se fi întâmplat ceva cu unul dintre băieții de la Cămin.

— Bună dimineața, somnorici.

È vocea catifelată, ușor răgușită a lui Colton. Îi simt zâmbetul la celălalt capăt și mă trece un fior din cap, până-n picioare. Acum chiar că m-a trezit.

— Bună dimineața, murmur, trântindu-mă la loc în pat.

— Ai idee cât aș vrea să fiu acolo, lipit de tine, în patul ăla al tău? Să mă fi trezit cu tine, să ne iubim leneș, de dimineața, și nu să stau cu tine la telefon?

Cuvintele sale sunt subtile, seducătoare și își fac efectul imediat, pentru că încep să mă fâțâi prin pat, încercând să potolesc dorința de el pe care o trezește în mine.

— Exact la asta mă gândeam și eu, oftez încet, gândindu-mă cât de dor îmi este deja de el. Cât de repede reacționează corpul meu când îi aude vocea. Mă uit la mine, la maioul de bumbac și pantalonii scurți, de noapte.

— Mai ales că mi-e frig, și că sunt goală, și că știu exact ce mi-ai face ca să mă încălzești. E o minciună micuță și nevinovată, menită doar să alimenteze focul care arde.

Îl aud că-și ține respirația.

— Isuse, Rylee! Te pricepi să te faci dorită, spune încet.

În jurul său se aud voci și-mi dau seama că nu e singur.

Au trecut doar patru zile de la minunatul sfârșit de săptămână petrecut împreună, dar mie mi se pare că a trecut o eternitate de când nu l-am mai atins. M-a condus acasă luni dimineața, în drum spre aeroport, și de atunci am fost obligată să supraviețuiesc doar din mesaje și apeluri care mă fac să mă simt văduvită de el și îndrăgostită ca o adolescentă.

— Revin imediat, spune cuiva din apropiere și aud cum vocile de pe fundal se îndepărtează. Cred că persoanele care sunt aici la hotel și-și iau micul dejun nu prea au chef să mă vadă masturbându-mă doar pentru că prietena mea este atât de îngrozitor de seducătoare, spune, râzând pe tonul acela al său de dormitor, și simt că mă împresoară un val de căldură.

Apoi mă blochez când creierul meu încă adormit realizează ce-a spus. *Prietena mea*. Aș vrea să-i cer să-mi mai zică o dată așa, să mai aud din nou cuvântul acela atât de simplu, care însă îmi taie respirația. Dar n-o fac, pentru că l-a spus pe un ton atât de natural, de parcă de-acum așa se gândește el la mine, și nu vreau să-l sperii.

Mă așez și mai bine în patul confortabil și zâmbesc tâmp.

— Cum e la Nashville?

— Ca la Nashville, răspunde zâmbind. Nu e rău, dar nu e ca acasă. Îmi pare rău că te-am trezit așa devreme din cauza diferenței de oră, dar o să am o zi nebună și voiam să fiu sigur că reușesc să te sun. Să-ți aud vocea.

Mă înmoî și mai tare când îl aud. Asta înseamnă că se gândește la mine chiar și atunci când lucrează, deși e acolo cu sponsorul său principal.

— Prefer de o mie de ori să mă trezească vocea ta, nu alarma telefonului... Apoi mă opresc înainte să fac vreo prostie și să-i spun ce-aș vrea să-i spun. Mi-e dor de tine, Colton, zic, sperând că înțelege că, de fapt, nu e vorba doar de dor. Că nu-mi lipsește doar sexul. *Cî el, tot.*

La capătul celălalt se face tăcere și, preț de o clipă, mă gândesc că am verbalizat prea multă afecțiune pentru gustul Domnului Stoic.

— Și mie mi-e dor de tine, iubito. Mai mult decât am crezut vreodată posibil. Pronunță ultimele cuvinte atât de încet, de parcă nici lui nu i-ar veni să creadă. Zâmbesc larg și mă cuibăresc mai bine sub așternuturi, fericită să-l aud vorbind așa. Ce planuri ai azi?

— Mmm, să mai dorm un pic, apoi să merg să alerg, să bag rufe la spălat, să fac curat prin casă... și cina cu Haddie, probabil. Ridic din umeri, conștientă că el oricum nu mă vede. Tu ce program ai?

— Ședință cu echipa Firestone, vizite de sponsorizare, o vizită la spitalul pentru copii — cea mai bună parte a zilei, dacă mă întrebi pe mine — și diseară o cină oficială. Trebuie să verific cu Tawny ordinea exactă.

Oftez involuntar și-mi trosnesc gâtul la auzul numelui ei.

— Uneori am un eveniment după altul, în timpul călătoriilor ca asta. E important, dar și plictisitor.

— Te cred și eu, răd. Data viitoare când te ia somnul în timpul unei întâlniri, imaginează-ți ce ți-a făcut gura mea duminica trecută, îi murmur seducător, abia șoptit. Revăd în minte ce s-a întâmplat și nu pot să mă abțin să nu zâmbesc.

La celălalt capăt al liniei se aude un geamăt reținut.

— Isuse, Ry, vrei să mă faci să umblu pe aici erect toată ziua? Și pentru că singurul răspuns pe care îl primește de la mine este un oftat, continuă, pe un ton care exprimă toată dorința frustrată pe care o simte. Când mă întorc acasă, o să te încui în dormitor la mine o săptămână întreagă — o să te leg acolo dacă e nevoie — și-o să fac din tine sclava mea sexuală. Corpul tău o să fie al meu și-o să-ți fac ce vreau eu. Râde. Și, Rylee, stai liniștită, o să-ți țin și gura foarte ocupată.

Bunăăă, domnule Dominator!

— De ce să ne limităm doar la dormitor? Sunt atâtea locuri numai bune în casa aceea mare a ta.

Geamătul pe care-l scoate îmi face mușchii vaginului să se contracte.

— Lasă, nu-ți face tu griji despre locuri. Mai bine gândește-te dacă o să mai fii în stare să mergi, după. Râde strangulat de dorință. Exact cum mă simt eu acum.

— Promiți? șoptesc, excitată doar la gândul.

— Ahhh, iubito, poți băga mâna-n foc că așa va fi.

Aud în depărtare că îl strigă cineva.

— Becks, ești gata? îl aud spunând departe de receptor, apoi oftează din rărunchi. Trebuie să te las, dar te sun mai încolo, dacă nu se face prea târziu, bine?

— Bine, răspund încet. Nu contează la ce oră. Îmi place să te aud.

— Hei, Ry...

— Da?

— Să te gândești la mine, spune, și în vocea lui se simte ceva: nesiguranță, vulnerabilitate... Sau e doar nevoia de a se simți dorit? Nu, nu dorit. Ci de a simți că sunt a lui în fiecare clipă. Cred că are nevoie să simtă că am nevoie de el. Nu sunt foarte sigură, dar cererea sa îmi face inima să tresară de bucurie.

— Întotdeauna, oftez și zâmbetul îmi dispare de pe buze când închide telefonul.

Rămân o vreme cu el la ureche. Stau și mă gândesc la Colton, la partea aceea a lui atât de tandră și de afectuoasă. Care iese la iveală din ce în ce mai des. Nu mă pot abține să nu zâmbesc iar. Pun telefonul jos și mă cuibăresc mai bine în pat. Încerc să adorm la loc, dar gândul la el, la toate posibilitățile pe care le avem, nu mă lasă.

Când mă uit din nou la ceas, rămân uimită. Am stat așa, pierdută, gândindu-mă la cum a fost împreună, vreo oră. La cum, într-un timp atât de scurt, am trecut de la cea mai neagră mâhnire, la fericirea pe care o simt acum.

Tocmai ce mă ia somnul când telefonul sună din nou. *Pe buneee?! mârâi*, înainte să mă uit cine sună.

— Bună, mami!

— Bună, scumpo, îmi răspunde. Simt că mi se face dor de ea imediat ce o aud. Mi se pare că a trecut o veșnicie de când nu am mai strâns-o în brațe. Când aveai de gând să-mi spui și mie despre noul tău iubit? mă întreabă pe un ton insistent.

A trecut direct la subiect, văd.

— Văd că nu te-nvârți în jurul cozii, râd la ea.

— Cum crezi că m-am simțit când, răsfoind revista *People* de săptămâna trecută, mi s-a părut că văd o poză cu tine?! A trebuit să dau pagina înapoi să mă uit mai bine dacă ești chiar tu, fiica mea, răvășitor de frumoasă, la brațul lui Colton Donovan, înalt, brunet și frumos ca păcatul. Dau să vorbesc, dar ea continuă. Și titlul? „Colton Donovan și noua lui iubită încing noaptea la evenimentul caritabil *Kids Now*”. Îți dai seama ce șoc am avut să te văd acolo! Și nu numai. Aflu din reviste că *ai un iubit* și eu nu știu nimic despre asta?!

Simt din vocea ei cât e de uimită. Și rănită că nu-i spusese nimic despre primul bărbat cu care am fost după

Max. Că aflase totul dintr-o revistă. Arunc o privire pe comodă, unde pusesem și eu o copie a revistei *People*.

— Hai, mami, nu exagera. Oftez, conștientă că am rănit-o și că simte că nu am avut încredere în ea cât să-i povestesc.

— Nu exagera? Pufăie. Tipul ăsta a donat o căruță de bani pentru proiectul tău doar ca să-ți atragă atenția și tu zici că eu exagerez?

— Mamă, spun înțepată, nu din motivul ăsta a donat banii.

O aud bombănind la celălalt capăt la firului.

— Vorbesc serios. În fiecare an alege o organizație în care să investească, iar anul ăsta ne-a ales pe noi. Și nu ți-am spus pentru că... situația e destul de bizară.

— Ei bine, mie mi se pare destul de grăitor că mi-ai zis despre faptul că firma lui a donat banii pentru proiect, dar ai omis să spui că vă frecvențați... Deci? întreabă ea sceptică.

— L-am întâlnit la un eveniment caritabil, îi spun, fără să insist asupra detaliilor.

— Și ce s-a întâmplat acolo?

— Ai vorbit cumva cu Haddie? întreb. N-are cum să mă întrebe lucrurile astea decât dacă a vorbit cu Haddie.

— Încetează să-mi eviți întrebările. Ce s-a întâmplat acolo?

— Nimic. Am stat de vorbă câteva minute, apoi a trebuit să plec să rezolv o problemă cu licitația. N-are mama nevoie să știe de micul interludiu din magazia teatrului.

— Ce problemă, mai precis?

— Mamă!

— Dacă mi-ai răspunde la întrebări, n-aș mai fi nevoită să mă joc de-a șoarecele și pisica, nu?

Ce e cu mamele astea? Sunt clarvăzătoare sau ce?

— Bine, mama. Una dintre doamnele care trebuia să participe la licitație s-a îmbolnăvit. Am înlocuit-o eu. Colton a licitat și a câștigat. Acum ești mulțumită?

— Interesant, face ea, trăgându-și silabele, și jur că o aud cum rânjește la celălalt capăt. Și eu sunt cea care exagerează, zici tu, când unul dintre cei mai sexy bărbați de pe planetă o curtează pe fiica mea, donează bani pentru proiectul ei ca să-i atragă atenția — zic eu — și o duce la evenimente din înalta societate ca să se dea mare cu ea. Deci? Chiar ți se pare că exagerez?

— Mamă...

— Cât e de serioasă treaba? Întreabă direct și, cu toate că după atâția ani franchetea ei nu ar mai trebui să mă șocheze, ei bine, tot mă șochează.

— Mamă, Colton nu e genul care se implică în relații serioase, încerc eu ca să scap.

— Rylee, nu mă duci tu pe mine de nas, mă dojenește. Te cunosc suficient de bine cât să fiu sigură că, dacă dai atenție unui bărbat, atunci merită. Or, tu nu ți-ai pierde vremea cu un aventurier, nu?

Mă crispez când o aud. Dacă ar ști de aranjamentele lui Colton, n-ar mai fi așa sigură de mine.

— Deci, scumpo, ia zi-mi, cât de serioasă e treaba?

Oftez din rărunchi. Mama știe să fie tenace când vrea să obțină un răspuns.

— Sincer, în ce mă privește, poate fi ceva serios. În cel privește pe el... ăăă, Colton nu e obișnuit să aibă relații mai lungi de câteva luni de zile. Așa că încercăm și vedem ce va fi, răspund încet, cât de sincer pot.

— Hmmm, murmură ea, apoi tace. Se comportă frumos cu tine? Știi și tu cum e: la început bărbatul se comportă întotdeauna frumos, însă dacă nu o face de la început, atunci sigur nu o va face mai târziu.

— Da, mama, răspund ca un copil agasat.

— Rylee Jade, eu sunt foarte serioasă, spune pe un ton implacabil. Și dacă mi se adresează cu ambele nume, atunci chiar este serioasă. Te tratează cum se cuvine sau nu?

— Da, mama. Mă tratează cum se cuvine.

O aud râzând cu căldură la celălalt capăt și-mi dau seama că se simte ușurată.

— Nu uita ce ți-am spus mereu: nu te pierde pe tine încercând să te agăți de cineva căruia nu-i pasă dacă te pierde.

O maimuțăresc mimând din buze odată cu ea ce zice. Îmi repetă același lucru de când îmi picase cu tronc un puști, în adolescență.

— Știu.

— Ah, scumpo, sunt atât de fericită pentru tine! După toate prin câte ai trecut... nu meriți decât fericire, copila mea iubită.

Dragostea ei necondiționată, grija pentru mine mă fac să zâmbesc recunoscătoare să am o mamă atât de minunată.

— Mulțumesc, mami. Deocamdată luăm lucrurile pas cu pas, apoi vom vedea unde ne va duce.

— Așa te vreau! Întotdeauna cu capul pe umeri.

Oftez, cu un mic zâmbet pe buze.

— Și tu? Ce mai faci? Cum mai ești? Tata ce face?

— Suntem bine. Și tata e bine. Ocupat, ca întotdeauna, știi cum e el. Râde și mi-o imaginez trecându-și limba pe buza de sus, cum face ea de obicei. Băieții tăi ce fac?

Întrebarea mă face să zâmbesc. Mama îi tratează de parcă ar face și ei parte din familia noastră. Le trimite tot felul de bunătăți, de prăjituri și mici cadouri, ca să-i facă să se simtă speciali.

— Sunt bine. Cred că Shane are prietenă, sau așa ceva, iar Zander a început și el să facă mici progrese. Îi povestesc

despre fiecare în parte, răspunzându-i la întrebări. Presimt că e pe drum un alt colet pentru ei.

Mai vorbim puțin, apoi se pregătește să închidă.

— Mi-e dor de tine, mama.

Mă emoționez când spun asta. Mama e dură și uneori dificilă, dar nu-mi vrea decât binele. Și o iubesc mai mult decât orice pe lume.

— Și mie mi-e dor de tine, Ry. A trecut prea mult timp de când te-am văzut.

— Știu. Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Pa, pa.

Închid telefonul și mă cuibăresc iar în patul meu comod. Se pare că în dimineața asta nu vor să mă lase să dorm. Mi-arunc privirea către revista *People*, aflată pe comodă, și mă duc s-o iau. O deschid la pagina cu pricina și mă văd.

Privesc îndelung fotografia cu mine și Colton făcută pe covorul roșu, la gala Kids Now. Stă în picioare, cu umerii lași încadrați de cameră, cu o mână în buzunarul pantalonilor și cu cealaltă în jurul taliei mele. Cu chiloții mei pe post de batistă de buzunar la vedere. Ține fața îndreptată spre obiectiv, dar ochii și bărbia spre mine, cu un zâmbet interminabil pe chip.

Mă uit îndelung la partea mea preferată a fotografiei: mâna lui pe șoldul meu, modul posesiv în care mă ține, care declară lumii că sunt a lui.

Citesc și recitesc titlul de mai multe ori. Sunt fericită că presa nu a aflat încă numele meu. Nu sunt pregătită să fiu aruncată în gura lupului, deși știu că e inevitabil, dacă eu și Colton suntem împreună.

Unde se duce suta, se duce și mia, murmur.

Stau cu fotografia în mână până reușesc să-mi dezlipesc ochii de acolo și mă conving să merg la alergat. Dau să cobor din pat când aud că mi-a intrat un mesaj. Râd,

amuzată că tehnologia nu mă lasă în pace în dimineața asta, dar iau oricum telefonul să văd cine e. Colton. Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

Sunt în mijlocul unei ședințe și mă gândesc numai la ce ți-aș face. Nu o să mă pot ridica de pe scaun multă vreme. Bruno Mars – Locked Out of Heaven²⁵.

Pufnesc în râs. Știu melodia, și versurile le cunosc. Și mă flatează. Îi răspund.

Mă bucur că gândul la mine te scapă de plictiseală, Ace... Măcar atât să fac și eu pentru tine.

Continuă să-ți imaginezi. TLC – Red Light Special²⁶.

Rânjesc și arunc telefonul pe noptieră, știind că acum o să-i fie și mai greu să se concentreze la ședință.

25 Izgonit din paradis. (engl. în orig.) (n. tr.)

26 Tratament (erotic) special. (engl. în orig.) (n. tr.)

Capitolul douăzeci și trei

— Stella! strig din ușa biroului. Stella! Ce s-a întâmplat cu programul meu pe ziua de azi?

Mă doare capul și sunt obosită. Mi-l las între mâini și stau așa să mă odihnesc, întrebându-mă cum o să reușesc să mă descurc cu tot ce am de făcut săptămâna asta: previziune buget, planificări, ședințe, plus lucrurile de zi cu zi. Tot ce pot să fac e să sper că ședința de patru ore marcată în calendar pentru după-amiaza asta e doar de la vreo eroare a calculatorului. De ce nu a adăugat Stella niciun detaliu? Jur că nu era marcată în agendă acum jumătate de oră! Poate că oi fi greșit eu ziua...

— Băga-mi-aș! Înjur încet frecându-mi tâmpilele să potolesc durerea de cap.

Sper să nu fie vorba de vreo sesiune de brainstorming de-ale lui Teddy. De obicei sunt nesfârșite. Tot optimismul nostru se dusese pe apa sâmbetei la începutul săptămânii, când noile previziuni bugetare ne-au indicat că fondurile au scăzut din pricina legii asigurărilor din California. Și, dat fiind că orice sursă de fonduri noi secase, acum stăteam cu degetele încrucișate, sperând ca echipa lui Colton să reușească să obțină sponsorizările, astfel încât să putem continua proiectul. Mă uit iar pe agendă, cuprinsă de iritare.

De ce nu răspunde Stella?! Îmi vine în minte tonul acuzator al lui Haddie, azi-dimineață, când m-am răstit la ea.

— Ooooo, cineva e în Colton-sevraj? a ciripit în timp ce-și punea frișcă în cafea.

— Taci! am mormăit, înfigând covrigul în prăjitorul de pâine cu mai multă forță decât ar fi fost necesar.

— O fi vina prăjitorului că ești așa nervoasă... I-am aruncat o privire ucigătoare, la care ea a răspuns cu un zâmbet arogant. Te înțeleg, să știi. Te-ai obișnuit să ți-o tragă regulat, și acum ești fooooarte frustrată sexual. Nu doar că te-ai obișnuit să ți-o tragă regulat, ci să fii regulată fabulos de bine și acum este plecat de câtă vreme? Nouă zile?

— Opt, zic răstit.

— Așa, a râs ea. Dar cine stă să numere? Nuuu?! Iar acum pisicuța are nevoie de hârjoneală ca să se liniștească.

Mi-am înăbușit un zâmbet, chiar dacă stăteam cu spatele la ea.

— Isuse, Rylee! Știu că nu se compară, dar sună-l pe Skype și fă ce ai de făcut, dacă așa încetezi să scuipi și să te zbârlești ca o pisică pe-aici.

— De unde știi că n-am făcut-o deja? îi răspund eu provocator, ușurată că nu poate vedea că m-am făcut stacojie la față cu gândul la ce am făcut aseară, pe chat, cu el. *Oh, minunile tehnologiei!*

— Pe toți dracii! a dat ea cu palma-n masă. Măcar cineva a făcut sex în casa noastră săptămâna asta, a râs ea.

Am cedat și m-am întors, râzând la rândul meu. Și-a dus cana la buze și m-a privit în timp ce sufla în cafea.

— Sunt fericită pentru tine, Rylee. Cu adevărat. Bărbatul ăsta se uită la tine de parcă ai fi singura femeie de pe planetă.

Am pufăit, contrazicând-o, dar ea a continuat.

— Iar Colton ți-a readus sclipirea aceea în ochi. Te-a făcut să fii din nou increzătoare, sigură de tine. Să te simți sexy..., și nu te uita așa la mine, mi-a zis mijind ochii. Am văzut lenjeria pusă la uscat în baie, așa că nici măcar să

nu-ncerci să negi. Îmi place la nebunie! Deci: când se întoarce frumosul armăsar acasă?

— Peste două zile, am oftat eu.

— Aleluia! Deci o să încetezi să te porți ca o lunatică, m-a tachinat ea zâmbind. Ți s-au încins călcâiele rău, fată.

— Știu. Știu. Îi arunc un zâmbet rapid, bag prânzul în geantă, conștientă că următoarele patruzeci și opt de ore vor trece cam în doi ani. Trebuie să te las, că întârzi. Te iubesc, pa pa.

— Te iubesc, pa pa.

Clatin din cap, trezindu-mă la realitate. Haddie are dreptate. *Mi s-au încins călcâiele.* Rotesc scaunul și sun la Stella din nou.

— Da?

— În sfârșit!... Hei, ce e cu ședința care-mi ocupă toată după-amiaza? Fac eforturi să nu-i vorbesc pe ton, dar nu prea reușesc. Am lucrat continuu de duminică încoace și aș vrea să mai rezolv una alta în după-amiaza asta.

— Ăăă, nu știu sigur.

Ce?! Cine a furat-o pe asistenta mea cea eficientă? Și unde a ascuns-o?

— Cum adică nu ești sigură?

— Păăăi..., îi simt stânjeneala din glas, deși vorbim la interfon. Vreau să zic...

— Ce se întâmplă, Stella?

— A sunat cineva de la CDE și a cerut să-ți eliberăm agenda pentru o ședință foarte importantă în legătură cu programul de sponsorizare. Teddy era chiar lângă mine când au sunat și și-a dat aprobarea. A zis că o să-ți spună el... Dar după tonul tău bănuiesc că nu a făcut-o, nu?

Îmi tremură inima când aud de compania lui Colton, dar mă dezumflu imediat amintindu-mi că el nu o să fie acolo. Apoi mintea începe să lucreze și inima să-mi bată mai tare pentru că am senzația că asta înseamnă că voi fi față în față

cu Tawny și cu echipa ei. Exact persoana cu care îmi doresc cel mai mult să stau, cu orele, închisă între patru pereți.

— Nu, nu mi-a spus. Îți bați joc de mine sau ce?! explodez înainte să mă pot controla.

— Nu. Chicotește pentru că știe că sunt la limita puterilor. Scuză-mă. Știu că ai avut o zi plină, dar am reușit să reorganizez totul. Ți-am lăsat un mesaj vocal, dar bănuiesc că nici pe acela nu l-ai ascultat, nu?

— N-am reușit de azi-dimineață, când am verificat să văd câte am primit.

— Măcar o să te vezi cu bucata aia de bărbat, nu?

Râd deschis la comentariul ei, știind că prin birou circulă deja zvonuri în legătură cu ce facem sau nu facem eu și Colton. Încă nu am stat să justific niciunul, l-am spus doar că am participat împreună la gală pentru a promova sponsorizarea, în ciuda a ceea ce spunea titlul din *People*. Nu sunt sigură dacă mă crede cineva și, sincer, sunt prea ocupată ca să-mi pese. Oricum, sunt sigură că e subiectul preferat de discuție în pauza de fumat.

— Nu. Ultima dată când am vorbit mi-a spus că o să fie plecat din oraș toată săptămâna, pentru o promovare sau ceva, mint.

— Păcat, murmură ea. O ședință în care stai să te holbezi la el te umple de energie, în loc să te obosească. O aud răzând din suflet și la interfon, și în spatele ușii mele închise, pe hol.

— Ești incorigibilă, Stella. La ce oră trebuie să ajung acolo?

— Trimit ei o mașină. Sosește în mai puțin de treizeci de minute.

Trimit ei o mașină?

Cred că Tawny vrea să fie sigură că nu o să fug de ea și de planul ei diabolic. Pufnesc în râs de una singură gândindu-mă la asta și-mi acopăr repede gura cu mâna, să nu mă audă Stella.

— Bine, Stella... Nu prea mă încântă ideea, dar asta e, nu am de ales.

— Nu ai, încuviințează și ea și apoi închide.

Minunat! Bombăn și iau o bomboană din bolul de pe birou. Cred că ar trebui să le mănânc pe toate, să fac față după-amiezii care mă așteaptă.

— Mai e puțin și ajungem, spune Sammy de la volan. În vreo zece minute.

— Bine. Mulțumesc, Sammy, murmur, studiind interiorul luxos al Mercedes-ului G-class SUV. Probabil e tot una dintre mașinile din colecția lui Colton. Încerc să-mi rețin un rânjet. Nu contează câte are, Sex rămâne favorita mea.

Sammy mă privește prin oglinda retrovizoare și-i zâmbesc.

Am rămas șocată când am văzut că a venit el să mă ia. I-am și spus-o. Adăugând că sunt surprinsă că nu e cu Colton. Credeam că sunt inseparabili. Sammy mi-a răspuns printr-o ridicare din umeri, fără să spună un cuvânt. Și acum, din pricina imaginației mele prea bogate, încep să-mi fac griji pentru Colton. Dacă are nevoie de ajutor să țină departe vreun admirator rău intenționat și Sammy nu e acolo să-l protejeze? Clatin din cap și-mi spun că am luat-o razna. Colton îmi spusese cu gura lui că fusese bătaș în tinerețe. Sunt sigură că face față și singur, dacă e nevoie.

Aud că îmi intră un mesaj pe telefon; îl scot din geantă și un zâmbet îmi luminează fața când văd că e de la Colton.

M-a certat Beckett că nu sunt suficient de romantic cu tine. (Emoticon care-și dă ochii peste cap). Zice că trebuie să îți ofer flori și poezie. N-am putut mai bine de atât, dar măcar am încercat.

Trandafirii sunt roșii,

*Violetele sunt albastre.
O fi Nashville departe,
Dar gândul meu e lângă tine.*

Mă pufnește râsul imaginându-mi-i pe Beckett și Colton stând și discutând despre mine. Mi-e ușor să mi-l imaginez pe Colton dându-și exasperat ochii peste cap, în vreme ce Beckett îl sfătuiește frățește să fie mai romantic și apucându-se să-mi facă rime de grădiniță. Intru repede pe internet să caut alte versiuni ale arhicunoscutei poezii. După ce încerc mai multe link-uri, găsesc exact ce-mi trebuie.

*Ce drăguț! Și tu care ziceai că nu e de tine așa ceva.
Potolește-te, inimă nebună! Cred că ședința aia a voastră e
îngrozitor de plictisitoare. Ți-am pregătit și eu una.*

*Trandafirii sunt roșii,
Violetele sunt albastre.
Mă gândesc la tine,
Și-mi mișc mâinile... pe mine.*

Rânjesc și apăs „trimite”, încântată de răspunsul pe care-l născocisem. Ce n-aș da să-i văd fața când îl citește! Mai mergem două minute și îmi intră alt mesaj.

*Apropo: Mi s-a întărit ca la șaispe ani. E rândul meu
să-ți răspund acum:*

*Trandafirii sunt roșii,
Lămăile acrișoare.
Vîn într-o oră la tine,
dacă mă lași să-ți intru între picioare.*

Mă abțin cât pot să nu râd, strângând din genunchi, să potolesc dorința pe care acest mic tête-à-tête în scris mi-o provoacă. Ridic privirea și întâlnesc în oglinda retrovizoare ochii lui Sammy. Mă-nroșesc în obraji de parcă ar ști ce citesc și ce gânduri murdare îmi trec prin minte. Schimb repede privirea și răspund.

*Ce poet ai devenit, Ace! Păcat că nu ești aici. Și oricum
zborul durează cel puțin patru ore. Nu știu dacă pot să mai
aștept atât. Posibil să fiu nevoită să am singură grijă de*

nevoile mele. Trebuie să las telefonul. Îmi trebuie mâinile pentru altceva acum.

Apăs „trimite” în timp ce mașina trage în parcare a unei clădiri mari, greu de descris, cu trei etaje și zidurile acoperite de oglinzi. Clădirea se întinde pe cea mai mare parte a cvartalului; singurul indiciu asupra ocupanților este firma de un albastru electric de deasupra ferestrelor de la ultimul etaj: *CD Enterprises*.

— Am ajuns, murmură Sammy, și simt cum mă apucă anxietatea la gândul de a mă afla față în față cu Tawny. Închid ochii puțin și trag aer adânc în piept, în timp ce Sammy ocolește mașina să vină să-mi deschidă. Trebuie să-mi țin firea cu Tawny. Ultimul lucru de care am nevoie e să fiu etichetată drept „cățeaua aia de prietena lui Colton”. Mulțumesc lui Dumnezeu că mesajele m-au binedispus.

Sammy mă conduce imediat la intrare și apoi pe scări, într-o sală de conferințe.

— Vine imediat cineva, spune, ieșind.

— Mulțumesc, Sammy.

— Cu plăcere, domnișoară Thomas.

Mă întorc să observ sala de conferințe încă care fusesem ușuită. În mijlocul camerei se află o masă lungă, tipică, pereții sunt zugrăviți într-o nuanță caldă de cafeniu, dar punctul central se află pe peretele opus intrării. Este din sticlă și, pe măsură ce mă apropiu, îmi dau seama că are vedere spre un garaj uriaș în care se află mai multe mașini de curse în jurul cărora zumzăie o mulțime de oameni. Cutiile de scule de culoare albastru-cobalt sunt aliniate pe unul dintre pereții garajului, pe un fel de suport cu șine, din plăci de oțel inoxidabil striat în partea de mijloc. Pe peretele de deasupra se văd diverse postere și bannere. Pășesc mai aproape, fascinată de energia pe care activitatea de sub mine o degajă.

— Trandafirii sunt roșii, violetele sunt albastre, aud o voce în spatele meu și tresar, răsucindu-mă pe călcâie. Aș

recunoaște răgușeala aceea oriunde. Și vezi că e mai bine, dacă sunt ale mele mâinile de pe tine.

— Colton! exclam, cu respirația tăiată și simt că nu mă pot mișca din loc, deși fiecare fibră a ființei mele vibrează din pricina prezenței lui. Jur că inima îmi bate de două ori mai tare când îl văd și, cu toate că mă forțez să rămân calmă, să ascund entuziasmul care, pur și simplu, mă copleșește, nu-mi pot reține un zâmbet de la o ureche la alta.

— Surpriză! exclamă, deschizându-și brațele. Apoi intră în încăpere și închide ușa în urma lui.

Abia acum, când îl văd aici în carne și oase, îmi dau seama cât de dor mi-a fost de fapt de el. Și că, în ciuda faptului că îl cunosc de atât de puțin timp, m-am obișnuit deja ca el să fie parte din viața mea de zi cu zi. Pășim unul către celălalt, mâncându-ne din priviri. Se uită la mine cu o foame care-mi ia respirația și mă face să mă gândesc la lucruri care-mi aprind dorința, transformând-o în căldură lichidă.

Îmi mut ochii la gura lui atât de senzuală. Are un colț ridicat, semn că intențiile sale nu sunt printre cele mai inocente. Și chiar sper să nu fie, căci nu s-ar mai potrivi cu ale mele.

Apropierea sa mă face să vibrez, confirmându-mi că timpul nu are niciun efect asupra atracției pe care o exercită asupra mea. Am trecut de mult de limita aceea a precauției, când îmi spuneam să nu care cumva să mă îndrăgostesc de el. De-acum m-am aruncat deja cu capul înainte.

Ne apropiem unul de celălalt fără să ne dezlipim privirile și, oricât de greu de crezut ar părea, jur că în clipa aceasta văd în ochii lui viitorul meu. Revelația mă copleșește și-mi eliberează dintr-odată toți fluturii din stomac.

Ne oprim la un pas distanță unul de celălalt. Înclin capul, astfel încât să nu-mi dezlipesc ochii dintr-ai săi.

— Bună, Ace. Îi zâmbesc, cu pulsul razna.

— Bună, mimează din buze, ridicând din colțurile gurii.

Ne privim o vreme și apoi, înainte să pricep ce se întâmplă, îmi înfige mâna în păr, mă lipește de el și-mi ia gura, făcând-o a sa. Are gust de mentă, și de nerăbdare, și de Colton. Simt că mă înec și că nu mă satur de el, în același timp. Îmi trece limba peste buze, se retrage, tachinându-mă, și o ia de la capăt.

Îmi trece o mână pe spate, înghițindu-mi geamătul cu un sărut, apoi și-o strecoară pe sub puloverul de pe mine și-mi mângâie pielea cu degete aspre, apăsându-mă și mai tare pe corpul său puternic. Când credeam că sărutul se potolește, devenind mai tandru, Colton îmi ia din nou gura cu asalt; ne mângâiem de parcă mâinile noastre nu ar mai cunoaște astâmpăr.

Apoi se dezlipește de mine și își sprijină fruntea de a mea, respirându-mi greu pe buze.

— Cum să te las să-ți folosești mâinile pe tine, Rylee, murmură și-i simt buzele apăsate pe ale mele deschizându-se într-un zâmbet, înăbușindu-mi râsetul pe care mi-l stârnesc cuvintele sale. Ești a mea, acum. Eu și numai eu am voie să-ți ofer plăcere.

Nu-mi dă timp să mă gândesc la vreo replică. Gura sa e din nou pe a mea, limba îmi desface buzele și corpul său mă împinge înapoi, până când ajung să mă sprijin cu fesele de masa de conferințe. Mă apasă în jos, ca să mă așez, îmi desface picioarele cu genunchiul și-și face loc între ele. Și pentru că mă domină cu înălțimea în poziția asta, se apleacă, îmi ia fața în palme, și-și trece limba peste buza pe care mi-o mușcase un moment mai devreme. Asaltul gurii sale mă umple de o dorință covârșitoare, îmi pierd și mintea, și simțurile.

Pe neașteptate, își îndepărtează fața și mă privește, continuând să-mi țină fața în mâini. Ochii i se îneacă de emoție și maxilarul i se încleștează din pricina tuturor cuvintelor pe care nu le spune. Ne uităm unul la celălalt beți de dorință, fiecare acțiune urmată de o reacție. Degetul mare cu care-mi mângâie buzele oprește toate vorbele de iubire pe

care aş vrea să i le spun. Ceva s-a schimbat între noi, şi nu ştiu exact ce, aşa că mă las mai pe spate să-l pot privi în ochi.

— Deci ai plănuit totul, nu-i aşa?

— Situaţiile disperate necesită măsuri disperate.

— Dacă nu-mi amintesc eu greşit, cândva mi-ai spus, şi citez, „iubito, crede-mă, sunt orice, mai puţin disperat”.

Râde încet ȋuguindu-şi buzele.

— Asta era înainte să-mi petrec nesfârşit de mult timp în numai Dumnezeu ştie câte şedinţe plictisitoare, gândindu-mă la ce aş face cu tine, până la cel mai mic detaliu.

Pe chipul său îşi face apariţia un rânjet lasciv.

— Şi la ce ȋi-aş face ȋie.

— Înseamnă că te-ai gândit mult, şi numai la prostii.

— Ah, Rylee, n-ai idee...

Privirea desfrănată şi irişii care i se întunecă îmi dau câteva indicii, făcându-mă să înghit cu greu.

— Aşadar, ai planificat să facem prostii la tine în birou? Pe birou? Ridic dojenitor din sprânceană, dar zâmbetul mă dă de gol.

— Exact. Ți-am mai spus, continuă el să se joace, îmi iau ce vreau, când vreau...

— Sub ochii colegilor mei?

— Ah-ham. Rânjeşte ca un mic golan. Plănuisem să vin direct de la aeroport azi-dimineaţă, dar nu cred că i-ar fi plăcut prea mult lui Teddy.

Îmi trec limba peste buza de sus, mă sprijin pe palme, în spate, şi ridic ochii la el aşa, cu spatele arcuit şi sânii înainte. Observ că apreciază languros noua mea postură, pentru că se linge pe buze, să şi le umezească şi ochii i se întunecă.

— De când îţi pasă ȋie de ce crede lumea?

— Ah, iubito, crede-mă, nu-mi pasă..., rânjeşte..., dar trebuie să avem grijă de reputaţia ta.

— Cred că e prea târziu. Reputaţia mea e ruinată din clipa în care am început să te frecventez.

— Posibil. Ridică nonșalant din umeri. Dar cred că șeful tău ar avea de obiectat dacă-i regulez angajata pe birou.

— Și șeful tău? întreb provocator. Aprobă asemenea comportament? Aici?

Colțul gurii i se ridică încet, sugestiv, făcând să iasă la iveală gropița.

— Cred că da, spune, aplecându-se să-și sprijine palmele de-a latul genunchilor mei, pe masă.

— Zici? Cum așa? întreb, mijind din ochi la el, continuând șarada.

— Pentru că este extrem de implicat în situație, mormură Colton apropiindu-se și mai mult de mine.

— Ah, da? Trag aer în piept și-mi arcuiesc spinarea, ca să-mi mângâi sânii de pieptul lui. Ne uităm unul la celălalt. Îmi mușc buza de jos.

Îi simt respirația pe față.

— Uneori e incredibil de bine să fii șeful, spune, acoperindu-mi buzele cu ale sale, dar de data asta mă sărută încet, agonizant, chinându-mă și ducându-mă în locuri de unde nu mai există cale de întoarcere.

Îl vreau. Îl vreau acum. Doamne Dumnezeule, bărbatul ăsta mă face să tânjesc după el cu o intensitate pe care nu o credeam posibilă. Îmi trece încet, languros, degetele pe pielea brațelor, iar eu tremur întrebându-mă în ce locuri vor mai ajunge degetele sale iscusite.

Când ajunge cu gura pe maxilarul meu, las capul pe spate și-mi expun gâtul. Întind mâna și-l apuc de șold, trăgându-l la mine, în vreme ce gura sa mă tentează, adâncindu-se dincolo de anchiorul puloverului.

— Colton..., respir îngreunat din cauza dorinței care pune stăpânire pe mine. Îmi ia foc sângele din mine.

Un sunet puternic umple camera brusc, făcându-l pe Colton să tresară.

— Colton, scuză-mă, se aude o voce de la interfonul de pe dulapul mic.

— Băga-mi-aș! înjură încet cu buzele încă pe gâtul meu. Da?

— Te caută Beckett peste tot. O problemă, ceva cu Eddie..., se oprește, ca și cum s-ar teme de reacția lui.

— Isuse! înjură tare și corpul i se tensionează când o aude.

— La asta mă gândeam și eu.

— Unde?

— Jos, în garaj.

— Mă duc imediat. Mersi, Brooke.

Interfonul se închide. Colton se ridică de pe mine. Mă dau jos de pe masa de conferințe în vreme ce el se îndreaptă spre peretele de sticlă, cu vedere spre garajul de jos. Când se întoarce spre mine, nu-l mai regăsesc pe amantul jucăuș. S-a transformat în omul de afaceri, în profesionistul Colton.

— Scuze, Ry. Am ceva de rezolvat jos. Vii cu mine? mă întreabă întinzându-mi mâna.

Sunt surprinsă. *Domnul-eu-nu-vreau-o-relație-serioasă* vrea să se țină de mână cu mine aici, la serviciu? Nu e cam prea mult pentru cineva cu reputația sa?

— Pot rămâne aici, dacă preferi, mă ofer fără tragere de inimă, pentru că nu vreau să mă despart de el.

Îmi aruncă o privire bizară, apoi mă apucă de mână și mă trage după el.

— Nu te scap din ochi până nu-mi iau porția de tine, mă avertizează, dar vorbele sale sună a promisiune și promisiunea aceea se simte ca o limbă care mă linge exact acolo, în miezul meu. Și e posibil să dureze ceva vreme.

Capitolul douăzeci și patru

Becks mă salută din cap, cu o urmă de zâmbet pe buze, în vreme ce Colton mă conduce afară din garaj. Ne îndreptăm spre o ușă laterală, Colton mă conduce repede dincolo de ea și ajungem într-un fel de casă a scării.

— Sus, spune Colton punându-mi mâna pe spate.

Urc în fața lui. Nu-și ia mâna de pe posteriorul meu.

— Ți-am zis cât de insuportabil de sexy arăți azi? Îl aud din spate, cu vocea sa ușor răgușită.

Îl privesc peste umăr și îi zâmbesc.

— Mulțumesc, răspund, recunoscând imediat privirea aceea de desfrânat. Dar mă tem că ai probleme cu vederea, de la prea puțin sex.

Pufăitul apreciativ pe care-l scoate mă face să zâmbesc.

— Iubito, crede-mă, văd chiar foarte bine, se hlizește el. Dau să urc a doua scară și de data asta simt cum mâna lui Colton mă pipăie prin diferite locuri, nu doar pe fund. Sus, pe pulpă. Ușor, cu palma, pe braț. O palmă ușoară pe fese.

Știu exact ce încercă să facă, dar se agită degeaba, oricum simt că mă arde dorința ca jarul. Dar îmi place să

știu că mă dorește atât de mult. Mă face să tânjesc și mai tare după atingerea sa, provocându-mă în același timp să intru în joc. Traversând al doilea palier, unduiesc din șolduri un pic mai mult decât de obicei. Ridic fusta puțin, doar cât să-i arăt un pic din ce se află dedesubt.

Colton se mișcă iute ca fulgerul și mă prinde pe la spate, cuprinzându-mă cu brațele ca într-o menghină.

— Ștregărițo, îmi mârâie la ureche lipit de mine. Îi simt mușchii mișcându-i-se sub haine. De ce mă provoci așa când știi deja că nu te-am mai simțit, nu te-am mai gustat de prea multă vreme? Când știi ce disperat sunt să te am.

Doamne, mulțumesc că e la fel de excitat ca mine, că nu cred să mai rezist mult!

Mă mușcă ușor de lobul urechii când încerc să scap din brațele sale. Nevoia de el mă copleșește.

— Disperarea nu e de tine. Doar nu ai de gând să-ți satisfaci poftele într-o clădire plină de oameni, angajații tăi?! Îl tachinez.

Colton mă răsuțește cu fața la el, lipindu-se de mine și apucându-mi fesele în palme. Rânjetul de pe buze i se potrivește perfect cu strălucirea provocatoare din ochi.

— *Ryles, nici acum nu ai priceput că provocările ca asta sunt sarea și piperul pentru rebelii ca mine? Se apleacă, își apropie buzele de ureche, cu inima bubuind pe coastele mele. O să te iau când vreau, unde vreau și cum vreau. Nu uita asta.*

Mă excită tonul său dominator. Vorbele sale care sună și a amenințare, și a promisiune mă fac să mă ud. Îi simt corpul vibrând de dorință, lipit de al meu, mâinile care nu încetează să mă mângâie, să-mi spună că sunt a lui. Simt umezeala întinzându-mi-se între coapse. Ridic capul, cu buzele ușor întredeschise, disperată să-i simt gura pe a mea. Și din ce văd în ochii lui, tot la fel se simte și el. Despărțirea a transformat dorința unul de celălalt într-un incendiu mistuitor. Vreau să iau orice, tot ce are să-mi

dea. Simt ca și cum paradisul întreg s-ar afla sub buricele degetelor mele.

Mă sprijin de el, cedând dorinței, dar el mă răsuțește la loc, cu un zâmbet de pușlama și un geamăt de nerăbdare, și mă împinge sus.

— Mai avem un etaj, spune plesnindu-mă peste fund, apoi mă apucă de mijloc cu ambele mâini să mă împingă mai repede sus. Oftez de frustrare sexuală și pentru că nu mai rezist dorinței fierbinți din pântec. Cum pun piciorul pe a doua treaptă, simt pe fese aerul rece de pe casa scării. Colton îmi ridicase fusta.

Zâmbesc în sinea mea, pentru că știu exact ce va descoperi dedesubt. Nu mă simțisem tocmai atractivă azi-dimineață și mai eram și morocănoasă, de dorul lui, așa că am decis să-mi schimb puțin starea punând pe mine ceva mai drăguț. Nu știu de ce, dar lenjeria intimă sexy mă face întotdeauna să mă simt un pic mai bine. Habar nu avusesem ce bine avea să pice decizia aceea, dar îmi dau seama după geamătul surprins al lui Colton.

— Isuse, iubito, murmură respirând cu greu.

Pun un picior pe treapta următoare și mă opresc când îi simt degetele urcând pe dresuri până sus, la jartiera elastică. Îl privesc peste umăr provocator:

— E vreo problemă, Ace?

Rânjește la mine clătinând din cap, cu ochii fixați pe combinația de dantelă și satin.

— Rylee, nu joci corect deloc, geme, luându-și cu greu ochii de la jartiere, să mă privească.

— La ce te referi? spun bătând din gene și mușcându-mi special buza de jos.

Îmi place la nebunie să-l observ când scoate puțin limba să-și umezească buzele și ochii i se întunecă, privirea fiindu-i ținută într-a mea. Verde și violet. Îmi place la nebunie să știu că am puterea de a-l excita atât de mult fără măcar să-l ating. Și dacă îmi reușește este numai grație lui.

El este cel care mă face să mă simt sigură de mine și sexy, și dorită, pe când înainte mă simțeam o oarecare, nesigură de propria sexualitate.

Colton nu își ia ochii dintr-ai mei, dar simt cum se joacă cu degetele pe marginea bikinilor. Mușchii încep să-mi tremure când îl simt atât de aproape. Atât de aproape, dar încă prea departe de unde aș vrea să fie. *Unde am nevoie să fie.*

— Orice joc se joacă-n doi, murmură el, apropiindu-se. Și, dacă nu-mi amintesc greșit, parcă ziceai că nu-mi plac lucrurile previzibile. Așa că de ce să nu-ți arăt acum, pe loc, câtă dreptate ai?

Mă mușc tare de buză, să-mi înăbuș un geamăt, când simt cum îmi îndepărtează chiloții și îmi bagă un deget în carnea udă. Mă apuc strâns de balustradă când și-l retrage, plimbându-mi-l în sus și-n jos între pliuri, pentru ca apoi să-mi bage la loc trei degete.

— Ahhh, iubita mea, ce-mi place când ești așa udă pentru mine. El geme și eu trag aer în piept pentru că simt că nu mai pot respira. Ai idee ce efect are asta asupra mea? Cât de mult mă excită să știu că mă vrei?

— Colton, spun rugător.

Îl implor să intre în mine, fără urmă de rușine. Să mă ia și să mă ducă acolo unde numai el reușește să mă ducă, în locul de unde apoi cad în gol.

— Spune-mi ce vrei, Rylee, mârâie, retrăgându-și degetele, făcându-mă să gem disperată pentru că mă simt golită.

Îmi las capul pe spate. Închid ochii, corpul meu se contractă de nevoie. Iar umezeala de pe degetele lui Colton e dovada.

— Pe tine, Colton, gâfâi. Te vreau pe tine.

Îmi trece degetul pe buza de jos, se apleacă și înlocuiește degetul cu limba, despărțindu-mi puțin buzele, apoi se retrage. Nu-mi pot reține un suspin adânc.

— Spune-mi-o, iubito.

— *Doar pe tine, Colton.*

Într-o clipă mă răsucesc și mă împing de peretele scării. Pieptul i se ridică și-i coboară sacadat; mă privește cu o intensitate în care mă pierd complet. Lumea exterioară încetează să mai existe din acest moment. Mă expun complet, fără limite. Dezgolită fizic și emoțional. Nu am fost niciodată așa mai mult ca în clipa asta.

Colton îmi ridică fusta și-mi desface picioarele. Zâmbește lasciv și se lasă pe vine, fără să-și ia ochii dintr-ai mei.

Ar trebui să mă opresc, să mă comport rațional. Minte ar trebui să iasă la suprafață din cascada în care mă prăbușesc și să-mi amintească unde mă aflu: pe scara clădirii companiei sale. Dar nu o face. În schimb, corpul, trădător, tremură de așteptare. Colton observă, ochii îi scilipesc, îmi zâmbește și se pleacă asupra mea. De pe buzele tremurânde îmi scapă un singur hohot când, fără cel mai mic efort, Colton îmi rupe chiloții de pe mine și și-i bagă în buzunar. Sunt atât de pierdută, minte și trup, în nevoia de el, încât nu realizez că iar mi-a stricat o pereche de chiloți. Degetele sale mă desfac, ochii i se desprind dintr-ai mei, și-mi acoperă cu buzele clitorisul umflat. Îi înfig mâna în păr, obligându-mă, cu toată voința de care mai sunt în stare, să nu închid ochii și să nu mă pierd de tot în ceea ce limba sa pricepută îmi face. Vreau să-l văd, să văd cum mă ia și mă duce dincolo de limite, dar senzația este atât de intensă, încât preia controlul asupra mea făcându-mă să mă arcuiesc — gâtul, capul, spatele — ca să mă pot mișca pe limba lui.

Îmi ia piciorul și mi-l pune pe umăr, înfigându-și și degetele în mine. Mă apasă, mângâie, masează pe dinăuntru. Mușchii mi se contractă atât de tare încât, în clipa în care-mi dau drumul, simt că explodez de plăcere în milioane de bucățele. Colton își trece limba pe mine până

sus, și iar de la cap, și înăuntru, storcând și ultima picătură de plăcere din mine.

Mă las cu spatele pe perete. Nu mă țin picioarele, am nevoie să mă sprijin de ceva. Închid ochii încercând să-mi revin, dar plăcerea a fost atât de intensă, de devastantă, încât simt că *am pierdut pentru totdeauna o parte din mine, care acum este la el.*

— Isuse, Rylee, mă pot îmbăta cu gustul tău... Geme, mă sărută în treacăt pe abdomen și apoi se ridică în picioare. Când deschid ochii, îi văd rânjetul satisfăcut și pleoapele grele de dorință. Se apleacă și mă sărută adânc. Gustul de mine de pe buzele sale este surprinzător de excitant.

Îi gem în gură, și-mi cobor mâinile pe corpul său, strângându-i erecția prin pantaloni, pentru că nu m-am săturat, tot mai am nevoie de el. Își ia gura de pe a mea cu un geamăt de om torturat și se desprinde de mine.

— Colton, murmur, lasă-mă să am și eu grijă de tine.

— Nu aici, spune, netezindu-mi fusta și rânjind, îndesându-și în pantaloni ce mai rămăsese din chiloții mei. Vreau să te aud strigându-mi numele când te iau. Vreau să aud cum te sfâșii de plăcere din cauza lucrurilor pe care ți le voi face, Rylee. Vreau să te posed. Să te fac a mea. Să te stric, să nu mai vrei niciodată vreun alt bărbat care îndrăznește să se gândească să pună mâna pe tine. Convingerea cu care vorbește îi cauzează o grimasă.

— Mă ai deja, Colton, spun încet, fără să mă gândesc, întinzându-mă să-i ating buzele cu degetele. Sunt a ta... mă opresc din pricina modului în care mă privește. Strânge din maxilar, sorbindu-mi cuvintele.

Pe buze îi apare o urmă de zâmbet amestecat cu uluială, care trece exact la fel de repede cum apăruse.

— Eu..., nu putem face aici ce am de gând să fac, spune, dar asta, indică spre perete și spre mine, mă va ajuta să rezist. Îmi aruncă un zâmbet fugar, apoi mă ia de mână și mă trage spre ultima rampă de scări.

Îl urmez, conștientă că nici corpul și nici inima mea nu și-au revenit după episodul de mai devreme. Îmi vin în minte cuvintele lui Haddie... Nu sunt deloc de acord cu ce-a zis. Nu îmi sfârâie călcâiele după Colton. M-am pierdut în el, mă consumă și mă simt complet, definitiv a lui.

Colton deschide ușa de la capătul scărilor și, spre surprinderea mea, intrăm într-un birou foarte spartan, foarte masculin și foarte puțin decorat. E destul de evident cine e proprietarul, mai ales că seamănă foarte mult cu biroul său din Malibu. Pășesc înăuntru în urma lui când aud un țipăt de surpriză.

— Colt! M-ai speriat de moarte! exclamă o voce feminină și mă crispez imediat când aud tonul familiar.

Chiar trebuie să fie peste tot ființa asta?! La naiba!

— Ai nevoie de ceva, Tawn? întreabă Colton și jur că simt că e curios și el să afle răspunsul.

Tawny se ridică de la biroul lui și se face că aranjează niște hârtii. Bineînțeles că arată impecabil în cămașa desfăcută la nasturi, pantalonii mulați și chipul proaspăt machiat. Femeia asta arată absolut fabulos. Buzele sale iau forma unui O, a surprindere, când dă cu ochii de mine în spatele lui. Se uită incredulă când la unul, când la celălalt. Felina din mine, care și-ar cam marca teritoriul, speră că Tawny va observa că sunt îmbujorată și zâmbesc cum doar o femeie care tocmai a fost satisfăcută sexual poate zâmbi, doar ca să-i reamintesc că ea nu este decât un punctuleț care apare și dispare pe radarul lui Colton.

— Scuză-mă. M-ai speriat. Dă aerul afară din piept. Căutam contractul Penzoil. Nu știu dacă ai apucat să-l semnezi. De-aia m-ai găsit aici. E numai lapte și miere când îi surâde.

Știu eu un loc unde i-aș zice să-și bage zâmbetul ăla.

Colton o privește un moment ca și cum ar încerca să înțeleagă ceva, dar apoi clatină absent din cap.

— Tawny, ai cunoscut-o pe Rylee, nu?

Tawny își plimbă ochii când la el, când la mine, observând că ne ținem de mână.

Zâmbetul îi dispare de pe buze, apoi reapare, forțat.

— Mda, spune, ieșind din spatele biroului lui și pornind — nu, unduindu-se — spre noi. Da, unduindu-se. N-aș putea găsi altă descriere. Nu-și ia ochii de la Colton. În mod clar este genul acela de femeie perfect conștientă de fiecare mișcare a trupului său și de efectul pe care îl are asupra bărbaților.

Și dacă înainte nu-mi plăcea, acum chiar o urăsc.

Colton mă avertizează din priviri, simțind cum mâna mi se tensionează într-a sa.

— Ce bine îmi pare să te revăd! mint eu, întrebându-mă dacă are idee cam ce război între pisici tocmai a provocat. Încerc să-mi sufoc hohotul de râs când văd imaginea în fața ochilor: eu și Tawny zbârlite, scuipându-ne și zgâriindu-ne una pe alta ca două mâțe în călduri, moarte după Colton.

— Ce surpriză să te văd aici! îmi zâmbește ea. Am suficient simț al observației cât să-mi dau seama că pe Colton îl amuză tensiunea evidentă dintre noi două.

Se întoarce spre mine, avertizându-mă din ochi să mă abțin, de parcă mi-ar fi citit gândurile și ar fi văzut imaginea cu cele două pisici zbârlite una la alta.

— După cum știi, Tawny este directoarea echipei de marketing. Printre altele, ideea sponsorizărilor pe tura de pistă îi aparține.

Da, adu-mi aminte, te rog, că altfel n-o să reușesc să mă abțin să n-o plesnesc.

— Oh, zic indiferentă, conștientă că ar trebui să-i mulțumesc frumos. Doar că n-am niciun chef. Fac o pauză și, într-un final, bunele maniere câștigă. Corporate Cares apreciază imens toate eforturile pe care le-ai depus în sensul ăsta, spun, sincer.

— Cu plăcere, răspunde, continuând să se uite la Colton, deși vorbește cu mine.

Chiar nu vede că e îndrăgostită de el?! Este atât de evident, încât este ridicol.

— Am găsit deja câțiva sponsori, dar suntem încă în discuții cu câteva corporații importante. Suntem în curs de finalizare chiar acum și, cel mai probabil, vom reuși să obținem numărul magic care va asigura finanțarea proiectului.

— Incredibil, spun, încercând să-mi exprim entuziasmul și să ascund, în același timp, disprețul pe care-l simt pentru ea când văd cum își revarsă — da, își revarsă, exact — farmecul asupra lui Colton.

O observ cum se uită la el și mă irită faptul că, brusc, mă simt ca o străină. Se răsucesc încet spre mine, cu un zâmbet răutăcios pe față. Mă oblig să-mi amintesc că pe mine, și nu pe ea, a iubit-o Colton mai devreme, fără rușine, pe casa scării. Nu pe ea. *Iar fotografia aceasta mentală mă face să mă simt pregătită să-i fac și eu jocul.*

— În cazul în care ai idei care consideri că ne pot ajuta... Rylee, nu-i așa? Întreabă parcă scuzându-se, dar eu mă limitez să înclin capul, mușcându-mi limba să nu-i răspund pe ton. Știe foarte bine cum mă cheamă, căteaua. Putem discuta oricând.

— Mulțumesc, dar sunt sigură că ideile mele ar fi..., ridic privirea, căutând cel mai potrivit cuvânt..., *neînsemnate*. Mă uit la ea, apoi la Colton în timp ce vorbesc. Zâmbesc și ridic întrebător din sprânceană. Tu ce zici, Ace?

— Neînsemnate?!... mimează el, cu un rânjel pe buze, clătinând din cap amuzat când mă aude. Mă privește ținând în ochi, arătându-mi, doar din priviri, că, în ciuda prezenței acestei femei superbe, el tot pe mine mă dorește.

Pe mine.

Aerul din jurul nostru se încarcă de electricitate în vreme ce ne privim ochi în ochi. Observ că Tawny se simte

nelalocul ei, că trece de pe un picior pe altul în liniștea care s-a lăsat în încăpere.

— Mulțumesc, Tawny, spune Colton, concediind-o fără să-și ia ochii de la mine. Eu și Rylee trebuie să fim undeva, încheie, ridicându-se și întinzându-mi mâna.

Iar eu sper că locul unde trebuie el să fie e *în mine*.

Capitolul douăzeci și cinci

— Știi, Rylee, că ai schimbat modul meu de a vedea anumite lucruri? spune Colton în timp ce parchează pe aleea din fața casei mele.

— Adică? murmur aeriană, cu gândul la evenimentele zilei, nevenindu-mi să cred că se află aici, cu mine.

— Nu o să mai pot închide capota unei mașini sau urca o casă a scării fără să mă gândesc la tine, spune, rânjind cu toată gura la mine. Vei rămâne pentru totdeauna femeia care m-a făcut să privesc lucrurile banale într-o lumină nouă.

Izbucnesc în râs în vreme ce el se apleacă să-mi aștearnă un sărut cast pe buze, înainte să iasă din mașină. Îl privesc cum ocolește mașina să vină să-mi deschidă și, dintr-odată, comentariul său mă zguduie. O parte din mine zâmbeste știind că nu mă va uita niciodată, dar mă și întristează gândul că toate astea nu vor dura pentru totdeauna. Chiar dacă noi doi am putea funcționa, Colton nu va fi niciodată capabil să accepte asta. Problema e că eu sunt cea prinsă până peste urechi de el, care se scufundă din ce în ce mai adânc. Eu sunt cea care încearcă să iasă la suprafață. Eu sunt cea care are nevoie să ia o pauză.

Colton deschide portiera, dând să spună ceva, dar cuvintele îi mor pe buze când vede expresia de pe chipul meu. Încercasem să-mi maschez tristețea, dar se pare că nu prea îmi ieșise.

— Ce ai? întreabă, apropiindu-se și poziționându-se între genunchii mei când pun picioarele jos să cobor.

— Nimic. Ridic din umeri, îndepărtând gândul. Prostii, adaug, în timp ce mâinile sale îmi alunecă pe coapse, pe sub fustă, spre sexul descoperit.

Mângâierea ușoară ca fulgul mă face să oftez. Ridic privirea la el. Rânjetul de pe chipul său mă scoate din starea proastă, făcându-mă să surâd la rândul meu.

— Auzi, cred că trebuie să facem ceva în legătură cu obiceiul tău de a-mi rupe chiloții.

— Ba nu, murmură, aplecându-se și acoperindu-mi gura cu a sa.

— Nu încerca să-mi distragi atenția. Chicotesc în vreme ce degetele sale continuă să urce și începe să mă mângâie ușor pe vagin, făcându-mă să mă arcuiesc de plăcere. Sunt foarte serioasă.

— Prefer să-ți țin mintea ocupată cu altele, îmi spune cu buzele lipite de ale mele. Și oricum, îmi placi când ești serioasă, spune, imitându-mi tonul și făcându-mă să râd.

— A cam început să mi se golească sertarul de chiloți, răspund, cu respirația întretăiată de mișcările degetului care începe să coboare.

— Asta și vreau. Și sper să continuăm să-l golim. Râde, cu gura pe gâtul meu. Vibrația mă liniștește.

— Ești un caz disperat, oftez, trecându-i palmele pe piept și cuprinzându-l apoi după gât să vină mai aproape să mă sărute.

— Chiar sunt, Rylee. Oftează, întredeschizând buzele. Chiar sunt...

Intrăm în casa liniștită. Haddie lucrează până târziu și avem toată casa pentru noi, iar eu intenționez să profit din plin de ocazie.

— Ți-e foame? întreb, punând geanta pe blatul bucătăriei.

— Depinde în ce sens întrebi, rânjește el la mine făcându-mă să clatin din cap.

— În cazul ăsta, ce zici dacă pregătesc ceva rapid de mâncare, să potolim foamea din stomac și să prinzi forțe, și să-și ofer apoi un desert, să potolim cealaltă foame? întreb peste umăr aplecându-mă să văd ce avem prin frigider.

— Oferit sau nu, eu o să iau, iubito, spune și simt din ton că zâmbește.

Uit că nu port chiloți și că părțile mele intime sunt descoperite, când mă aplec, dar Colton profită să-mi mângâie fesele, pentru ca apoi să mă plesnească în joacă, făcându-mă să sar ca arsă și să-l doresc și mai mult.

Mâncăm ceva simplu și rapid, stând la taclale. Colton îmi povestește despre ședințele nesfârșite de la Nashville și despre ce speră că a reușit să obțină acolo. Eu îi povestesc despre progresele pe care le-am făcut cu proiectul, la birou, și despre băieți, una, alta. Îmi place că mă ascultă atent când vorbesc despre băieți și că pune întrebări; asta îmi spune că e realmente interesat de soarta lor. Este important pentru mine să înțeleagă că băieții reprezintă o parte esențială din viața mea.

— Și cum de ai venit mai devreme decât era prevăzut? îl întreb, când terminăm de mâncat.

Se șterge la gură cu șervețelul.

— Când am recapitulat ce discutasem în ședințele care avuseseră deja loc, am descoperit că deveniseră redundante..., ridică din umeri. Urăsc să repet aceleași lucruri.

Teagan nu ar fi de acord, mă gândesc. Doar îmi spusese că lui Colton îi place să se întoarcă la fostele iubite

între o relație și cealaltă. Mă dojenesc în gând că încerc să stric o situație atât de frumoasă ca aceasta.

— Și, în plus, spune ridicând ochii din farfurie, *mi-era dor de tine.*

Mda. Acum chiar mă simt de rahat pentru remarcile mele răutăcioase.

— *Ți-a fost dor de mine?* întreb, incredulă.

— Da, mi-a fost dor de tine, spune, surâzând timid, lovindu-mă ușor cu piciorul pe sub masă ca să-și sublinieze spusele.

Cum e posibil ca niște cuvinte atât de simple să conteze așa mult pentru mine?! Venite, în plus, de la băiatul rău, indisponibil emoțional, pe care m-am tot forțat să-l țin la distanță și de care acum nu m-aș mai despărți niciodată?!

— Mi-am dat seama de la poeziile minunate pe care mi le-ai trimis, îl provoc.

Îmi aruncă un zâmbet atât de înduioșător, că îmi vine să mă ciupesc, să mă asigur că *mie* îmi zâmbise așa.

— Și încă ți-am trimis versiunile cele mai cuminti, față de ce scrisesem. Dă din sprâncene la mine cu ochii plini de umor.

— Ah, da?

— Da. Am zis că mai bine să-ți arăt.

— Așa deci. Surâd și mușc din ultima căpșună.

— Da, și am mai avut o mică ședință, doar el și eu, despre ce ar putea însemna *Ace*.

— Povestește-mi. Abia aștept să aud ce ai mai inventat, râd privindu-l provocator.

— *Always creating ecstasy.*²⁷

— Nu, râd. Sper că-ți dai seama că ai făcut din țânțar, armăsar și că o să fii extrem de dezamăgit când îți voi dezvălui ce înseamnă.

²⁷ Te fac întotdeauna să atingi extazul. (engl. în orig.) (n. tr.)

Se limitează să rânjească la mine. Mă ridic și încep să strâng masa, refuzând oferta lui de a mă ajuta. Continuăm să stăm de vorbă, îmi povestește de campania de sponsorizare când îi sună telefonul, întrerupându-ne.

— Scuză-mă un moment, spune, răspunzând.

Vorbește nu foarte mult timp despre ceva legat de serviciu, apoi spune:

— Mulțumesc, Tawny. Seară frumoasă.

Îmi dau ochii peste cap când aud și Colton mă prinde.

— Nu-ți place deloc de ea, așa-i? mă întreabă, cu o expresie amuzată pe chip.

Oftez adânc, întrebându-mă dacă are rost să deschid subiectul în momentul ăsta. Este fosta lui iubită, prietenă de familie, pe care, printre altele, părinții lui o îndrăgesc, și un membru important al echipei CDE. Asta e o bătălie pe care nu o pot câștiga. Dacă eu și Colton rămânem împreună, trebuie să accept faptul că ea e parte din viața lui, că-mi place sau nu. Strâng din buze căutând cuvintele cele mai potrivite.

— Să zicem că eu și ea am avut câteva conversații care m-au convins că nu e așa inocentă cum pare... Și așa încheia subiectul aici, spun.

Mă privește îndelung și apoi zâmbește, scoțând la iveală ambele gropițe.

— Ești geloasă, nu-i așa? întreabă de parcă tocmai ar fi avut o revelație.

Îl privesc la fel de lung la rândul meu, apoi îmi îndepărtez privirea, mergând să curăț blatul pe care-l curătasem deja.

— Geloasă nu..., dar... vreau să zic. Râd aproape isteric. Uită-te la ea și uită-te la mine, Colton. E destul de ușor de priceput de ce mă simt cum mă simt.

— Ce zici acolo? întreabă Colton și aud zgomotul pe care îl face scaunul când îl împinge să se ridice de pe el.

— Pe bune?! Femeia aia e un fel de vis umed. Absolut perfectă. Pe când eu..., eu sunt eu. Ridic din umeri, în semn că nu pot face nimic să schimb lucrurile.

Colton se sprijină cu șoldul de blat, lângă mine, privindu-mă intens, în vreme ce frământ cârpa din mână.

— Ești de necrezut, spune exasperat.

— Adică? întreb, stânjenită dintr-odată că i-am dezvăluit cum mă face Tawny să mă simt.

De ce-o-î fi deschis gura asta spartă a mea!?

Colton mă trage de mână, dar eu nu mă mișc din loc. N-are cum să înțeleagă cum e să te simți nesigur de felul în care arăți când ești Colton.

— Haide, zice trăgându-mă din nou de mână. Nu acceptă să-i zic nu. Vreau să-ți cer ceva.

Îl urmez reticentă pe hol, spre dormitorul meu, curioasă să văd ce-l face așa de hotărât. Intrăm în dormitor și de acolo Colton mă conduce la mine în baie. Mă împinge înăuntru, în fața oglinzii, și se pune în spatele meu. Începe să-și treacă palmele pe mine, mâncându-mă din priviri. Când urcă din nou, virează spre nasturii cardiganului. Deși simt ce-mi face și văd în oglindă ce-mi face, din instinct, privesc în jos.

— Îm-îm, Rylee, îmi șoptește seducător cu buzele pe ceafă. Nu-ți lua ochii dintr-ai mei.

Îmi ridic la loc privirea, și rămânem așa, uitându-ne unul la celălalt câteva momente, în tăcere. Degetele lui Colton îmi desfac toți nasturii; face un pas înapoi să-mi dea jos cardiganul. Îmi trece degetele aspre pe spate și-l simt că umblă la fermoarul fustei. Începe să-l coboare. Îmi pune mâinile pe șolduri, apoi și le strecoară sub betelia desfăcută a fustei. O trage jos, peste șolduri, până când alunecă singură și-mi cade la picioare.

Îmi plec privirea să mă uit la mâna pe care mi-o ține lipită de pelvis, la contrastul dintre pielea sa măslinie și a mea, palidă. Modul posesiv în care mă ține, mâinile mari pe

mătase și dantelă și piele îmi taie respirația, făcându-mă să întredeschid buzele.

— Ochii sus, Rylee, îmi ordonă Colton, apropiindu-se din nou.

Își sprijină capul pe umărul meu drept. Continui să mă uit la el cum îmi privește admirativ corpul, sutienul, jartiera și dresurile. Nu port chiloți. Avusese el grijă mai devreme de asta. Când își ridică din nou ochii spre ai mei, văd în adâncul lor atât de multe...

— Rylee, ești frumoasă de-mi tai respirația. Cum de nu vezi asta? Întreabă, trecându-mi palmele pe coaste și cuprinzându-mi sânii prin sutien. Ești mai mult decât își poate dori un bărbat într-o viață întreagă.

Trage de marginea cupei, lăsându-mi pe-afară sânul cu sfârcul deja întărit și dornic de mai mult. Apoi trece la celălalt și repetă mișcarea, dar de data asta nu mai reușesc să-mi rețin un geamăt mic când îi simt atingerea. Îmi las capul pe spate, pe umărul lui și închid ochii de plăcere.

— Deschiși, Rylee, comandă, iar eu îi deschid la loc, larg. Vreau să vezi ce văd eu. Vreau să vezi cât ești de sexy, atrăgătoare, cât de îngrozitor de ispititoare ești, îmi șoptește pe pielea descoperită a umărului. Vreau să vezi ce-mi faci. Să vezi cum corpul tău, atât de frumos pe dinăuntru și pe dinafară, mă răvășește. *Îmi ia mințile.*

Își lasă mâinile să-mi coboare pe coapse, apoi cu una urcă, trecându-mi-o printre sâni, până pe gât, în timp ce pe cealaltă o poziționează exact deasupra sexului meu.

— Cum mă reduce la nimic și mă face să renasc, în același timp.

Cuvintele sale mă seduc. Încărcătura erotică a momentului mă ademeneste. Mă simt vrăjită. Trebuie să fac un efort supraomenesc să nu închid ochii, să nu-mi las capul să-mi cadă pe spate, să nu mă las pradă senzațiilor pe care atingerile sale mi le provoacă, dar mâna fermă de pe gât nu-mi dă voie. Vorbele sale mă mângâie, mă vrăjesc, mă

fac să mă ud, să-l doresc, pe când schimbul acela intim de priviri mă umple de emoții.

— Vreau să te uiți cum te iau, Rylee. Vreau să ne vezi pe amândoi dându-ne drumul. Vreau să vezi de ce toate astea îmi sunt de ajuns. *De ce te aleg pe tine.*

Cuvintele pătrund în mine, ajungând în locuri profunde, pe care de mult le încuiasem. Sufletul îmi ia foc. Inima mi se umple. Corpul meu așteaptă. Respirația îmi tremură de excitație, doar ascultându-l. În ochii săi văd un amestec de nevoie și de dorință.

— Măinile pe blat, Rylee, îmi comandă, aplecându-mă înainte cu o mână în vreme ce cu cealaltă mă apucă de șold. Se apasă pe mine; prin materialul pantalonilor îl simt tare și pregătit și mă împing în el la rândul meu. Capul sus! zice pe același ton impunător, iar eu mă supun simțindu-i mâinile cum coboară pe mine.

— Colton..., gem, luptându-mă cu tentația de a închide ochii din cauza senzațiilor care mă copleșesc în clipa în care începe să-și rotească degetul pe mine, să mă ude mai bine.

Nu-mi iau ochii dintr-ai săi și-mi vine să rânjesc când observ că nici lui nu-i vine deloc ușor să se controleze. Este foarte excitant așa, cu maxilarul încordat și ochii sclipind de poftă. Continuă să-mi maseze clitorisul alunecos în vreme ce cu mâna cealaltă băjbăie încercând să-și desfacă pantalonii.

— Acum, implor, simțind cum iau foc de plăcere și că sunt aproape de climax. Repede.

Chipul i se iluminează într-un rânjet de pușlama care-i încrețește pielea din jurul ochilor și-l simt poziționându-și glandul pe mine.

— Spune-mi ce vrei, Rylee, intrând doar puțin, cât să-l simt pulsând.

— Colton..., gem, plecându-mi capul, agonizând de plăcere, de nevoie.

— Ridică ochii! mârâie cu gura pe umărul meu, negându-ne amândurora plăcerea de care am disperată nevoie. Spune-o, Rylee.

— Colt...

— Spune-o! repetă implacabil și văd pe chipul său că e pe cale să-și piardă complet controlul.

— Te rog, Colton, suspin, te rog...

Și-atunci se împinge cu forță în mine dintr-o singură mișcare, care îmi taie respirația și mă catapultează direct în mijlocul unei explozii albe, strălucitoare.

— Oh, Doamne, Rylee!... geme sălbatic, lăsând să coboare aproape complet pleoapele grele de plăcere. Mă cuprinde în brațe, continuând să mă maseze cu degetele, obrazul apăsător pe ceafa mea în timp ce eu încerc să mă ajustez senzației de prea plin.

Îmi așterne un șir de sărutări pe umăr, până sus, pe ureche apoi se îndreaptă și începe să se miște. Să se miște tare. Să-mi dea exact ce vreau. Pentru că în clipa asta nu-mi pasă de tandrețe, de iubit încet. Vreau tare, vreau până la fund, repede, iar Colton nu mă dezamăgește. Se mișcă înainte și înapoi în mine de parcă m-ar pedepsi, făcându-mă să simt senzații inexplicabile, venite din nu știu ce adâncuri.

Mă rătăcesc în ritmul mișcărilor sale, fără să-mi iau ochii din ochii lui. Mă înnebunește de plăcere să-l privesc, să văd cum i se închide culoarea ochilor și trăsăturile i se tensionează de plăcere. Întinde mâna spre un sân și-mi strânge sfârscul între degete. Gem incoerent simțind că iau foc, că e prea mult, că nu mai pot suporta. Încă îmi ține o mână înclăștată pe șold, dar și-o îndepărtează pe cea de pe sân să mă ridice, lipindu-mă cu spatele de abdomenul său. Mișcărilor îi devin mai potolite, rotunde, circulare.

— Uită-te la tine, Rylee, îmi murmură la ureche fără să se oprească. Vezi cât ești de frumoasă ești în clipa asta? Cum aș putea să-mi doresc altceva?

Îmi iau ochii dintr-ai lui să mă privesc pe mine. Pielea înroșită de la atingerile sale. Sfârcurile roz, întărite. Sexul umflat de dorință. Buzele întredeschise. Obrajii îmbujorați. Ochii larg deschiși, expresivi. Și vii. Corpul meu urmează din instinct mișcările lui Colton, la pas cu nevoia pe care o simt, împinsă de o dorință fără limită, cedând ideii că e posibil, că noi suntem ceva posibil. Mă uit la femeia misterioasă din oglindă, și o urmă de zâmbet senzual îmi apare pe buze când mă uit din nou în ochii lui Colton. Și văd, în sfârșit, ce vede și el. Accept.

Colton mă împinge în jos; mă sprijin de chiuvetă în vreme ce el se mișcă încet, de câteva ori, intrând și ieșind din mine. Mâna de pe șold îmi alunecă între picioare și-mi mângâie clitorisul, făcându-mă să mă cutremur de plăcere și să-i mulg penisul ca o mânășă de catifea.

— Ahhh! geme el tare, aruncându-și capul pe spate, uitând să mai privească în oglindă.

Mi se pare uluitor de frumos în clipa asta. Magnific, exact ca un Adonis. Capul pe spate, buzele deschise de plăcere, tendoanele gâtului tensionate din cauza nevoii de eliberare. Îmi repetă numele, gemând. Începe să se miște din nou, reluând ritmul de mai devreme, ducându-mă din ce în ce mai aproape de marginea dincolo de care plăcerea găsește satisfacție. Capul i se ridică și mă țintuiește cu privirea.

Simt cum undele devin talazuri, cum intensitatea crește, cum picioarele încep să-mi tremure de plăcere. Și exact în clipa în care simt că nu mai pot, văd pe chipul lui că și el a trecut de punctul acela de unde nu mai există cale de întoarcere.

Ne lăsăm pradă plăcerii împreună, cu privirea încrețoșată, sufletele unite, inimile pline și corpul înecându-se în fuior după fuior de plăcere.

Simt că mi se înmoaie genunchii din pricina orgasmului. Dar Colton mă susține, în vreme ce se goleşte în mine. Îmi ține mâinile încheștate pe șolduri, ca și cum

doar așa reușim să ne ținem pe picioare, să nu ne prăbușim pe jos. După o vreme, mă ridic, mă sprijin cu spatele de el, îmi las capul pe umărul său și-mi închid, în sfârșit, ochii, permițându-mi să absorb tot ce trăisem.

Sunt copleșită, fizic și emoțional. Știu că l-am iubit din toată inima pe Max, dar nimic nu se compară cu ce avem eu și Colton. Împreună suntem atât de intenși, explozivi, atât de puternici, atât de apropiați, încât nu cred că m-am simțit vreodată mai aproape de o altă ființă umană decât mă simt acum cu el. Sentimentul acesta mă face să tremur din tot corpul. Colton iese încet din mine și mă răsuțește cu fața la el.

Încerc să-mi ascund fața în umărul lui, să evit contactul vizual, mă simt complet dezbrăcată, goală și vulnerabilă — mai mult decât în orice alt moment din viața mea. Colton îmi ridică bărbia cu un deget, obligându-mă să-l privesc. Se uită la mine iscoditor, în tăcere, și preț de o clipă mi se pare că văd reflectat în ochii lui exact ce simt eu, deși nu cred că așa ceva este posibil. Acest bărbat, care acum nu mai mult de câteva săptămâni îmi era complet străin, a devenit toată lumea mea.

Știu că simte ceva schimbat în mine, dar nu-mi pune întrebări, ci acceptă, pur și simplu, iar eu mă simt recunosătoare că tace. Se apleacă și mă sărută tandru; ochii mi se umplu de lacrimi când mă ia în brațe. Mă las cuprinsă de senzația forței lui tăcute.

— Colton? spun pe negândite.

— Hmm? îmi murmură în creștetul capului.

Te iubesc. Am nevoie de toată voința mea să mă abțin. Pentru că i-aș striga-o în gura mare.

— Eu..., ăăă, a fost minunat, reușesc s-o dreg, deși, în mintea mea, pe tăcute, îi mărturisesc ce simt.

— Minunat este cuvântul potrivit. Râde cu buzele lipite de tâmpla mea.

Capitolul douăzeci și șase

Mă trezesc cu corpul său cald lipit de spinarea mea. Îmi ține o mână pe sân, trasând cercuri leneșe de jur-împrejur la infinit, până când sfârcul mi se întărește. Zâmbesc domol în sinea mea și mă cuibăresc mai bine lângă el, bucurându-mă de moment, de ceea ce simt.

— Bună dimineața, îmi șoptește pe ceafă, sărutându-mă acolo, în timp ce-și plimbă degetele leneș pe formele mele.

— Mmm, murmur. Nu reușesc să formulez nicio vorbă când simt că este erect și pregătit, iar eu disponibilă și doritoare.

— Așa de bun am fost? râde.

— Mmm-hmm, fac din nou. N-aș da pentru nimic în lume senzația de a mă trezi în brațele acestui bărbat.

— La ce oră începe schimbul tău de azi? întreabă. Simt cum penisul îi devine și mai tare și că mi-l apasă între fese.

— Unsprezece.

Azi am tura de douăzeci și patru de ore la Cămin. Dar aș prefera de o mie de ori să pot sta în pat, cu el, toată ziua.

— De ce? Ai ceva în minte? întreb prefăcut timidă, unduindu-mă și împingându-mă în el.

— Evident, îmi murmură băgându-mi un genunchi între picioare, de la spate, ca să mă deschidă, și-și croiește drum încet spre vagin.

— Tu la ce oră aaahhh... trebuie să ajungi la serviciuuuh... Mi-e greu să-mi păstrez coerența când mă mângâie așa.

— Mai târziu. Râde cu gura pe pielea mea. Mai e mult până atunci.

— Atunci hai să profităm de timpul pe care-l avem.

Oftez, iar el mă răsucește, punându-mă deasupra.

— Plăcerea ta este singura mea prioritate, iubito, spune, cu un zâmbet până la urechi.

Întinde mâna, mă apucă de ceafă și mă trage la el. Gem când gura sa o găsește pe a mea și mă pierd într-o ceață voluptuoasă.

— Ești sigură că nu te deranjează că-ți folosesc lama de ras? mă întreabă Colton, privindu-mă în reflexia din oglindă.

— Nu.

Dau din cap că nu, deloc, privindu-l din ușa dormitorului. Are un prosop înfășurat în jurul brăului, sub V-ul acela sexy, spatele musculos și umerii lați acoperiți de picături de apă, părul ud și ciufulit. Simt că gura mi se umezește când mă uit la el. Și nu doar gura. E atât de frumos așa, abia ieșit din duș, că îmi vine să-l târăsc la loc în pat și să-l transpir la loc!

Nu sunt sigură de ce, dacă e faptul că se simte ca acasă în baia mea, printre lucrurile mele, sau lunga noapte de sex urmată de o dimineață la fel de incredibilă, dar Colton nu mi s-a părut niciodată mai sexy.

Îmi mușc buza și mă duc spre el, gândindu-mă cât de natural pare totul. Călduros, acasă, confortabil. Îmi trec din mers brațele prin bretelele sutienului, simțind ochii lui Colton pe mine când îl închei și-l aranjez mai bine pe sâni. Ridic ochii la el prin oglindă și observ că s-a oprit din ce făcea, cu lama de ras roz la jumătatea drumului spre obraz, cu un zâmbet lin pe buze.

— Ce? Întreb, intimidată dintr-odată de privirea aceea verde, intensă, minunată.

— Ai mai multe sutiene decât orice femeie pe care am cunoscut eu vreodată, spune privindu-l pe cel de pe mine. E de culoare roz-pal, cu marginile negre și-mi ridică sâni exact cât trebuie ca decolteul meu să arate frumos.

Ridică ochii într-ai mei; țuguie din buze.

— Cum să iau ce mi-ai zis? îl provoc. Să mă simt jignită că mă compari cu celelalte femei cu care ai fost sau să mă bucur de complimentele la adresa colecției mele de lenjerie intimă?

— Eu aș alege ultima versiune. Rânjește. Doar un bărbat mort ar putea ignora înclinația ta pentru lenjerie sexy.

Îi zâmbesc obraznic, arătându-i o pereche asortată de tanga micuți, din dantelă.

— Ca asta, vrei să zici?

Scoate limba să-și umezească buzele.

— Exact, ca asta, murmură, urmărindu-mă din priviri cum îi îmbrac. Îi ofer un mic spectacol în timp ce mă aplec să-i îmbrac, dând din șolduri când îi ridic pe mine.

— *Isuse, Rylee, vrei să mă omori!*

Izbucnesc în râs, îmi iau repede tricoul și-l trag pe mine.

— Nu te poți supăra pe o femeie doar pentru că-i place lenjerie intimă.

— În niciun caz.

Îmi zâmbește și trece lama de ras de jos în sus, lăsând în urmă o bucată curată de piele când îndepărtează crema de sub bărbie; e un act atât de masculin, atât de sexy de urmărit. Mă sprijin de ușă să-l privesc, imaginându-mi cum ar putea fi viitorul nostru.

Crezusem că știu ce înseamnă să iubești, dar stând așa, aici, acum, privindu-l, îmi dau seama că habar nu avusesem. Iubirea pe care o simțisem pentru Max fusese dulce, blajină, naivă, adică așa cum credeam eu că ar trebui să fie o relație. Exact ca un copil care privește viața părinților săi printr-o pereche de ochelari cu lentile roz. Confortabilă. Inocentă. Plină de dragoste. L-am iubit pe Max din toată inima și, într-un fel, îl voi iubi întotdeauna, dar dacă trebuie să fac o comparație între ce a fost și ce simt pentru Colton, îmi dau seama că aș fi avut mult de pierdut. M-aș fi domesticit.

Iubirea mea pentru Colton este atât de diferită. *Mult mai intensă.* Doar să-l privesc, și simt, fizic, cum mi se strânge inima de emoție. Tot ce simt este atât de intens, de nefiltrat. Copleșitor, instinctiv. Atracția dintre noi e combustibilă, explozivă, e pasiune pură. Îmi acaparează fiecare gând. E parte din tot ceea ce simt. Fiecare acțiune a sa se regăsește într-o reacție a mea.

Colton este aerul pe care-l respir. Este *pentru totdeauna* al meu. Este și *au trăit fericiți până la adânci bătrâneți*.

Mă uit la el încruntând din sprâncene, înclinând capul când într-o parte, când în alta. Aproape a terminat să se bărbiească, mai are doar pete mici de cremă de ras pe ici, pe colo, când bagă de seamă că-l observ.

Își șterge fața cu un prosop; mă apropii de el încet, din spate. Colton nu-și dezlipește ochii din ai mei. Întind mâna și-l mângâi ușor pe șira spinării, oprindu-mă pe ceafă ca să mă pot juca puțin cu degetele în părul umed. Își lasă capul pe spate și închide ochii de plăcere. Îmi doresc atât de mult să-mi bag nasul în spatele său lat, să-i mângâi umerii lați, să-i simt corpul lipit de al meu. Urăsc faptul că ororile

din trecutul său ne răpesc — și mie, și lui — șansa de a mă ghemui lângă el în pat, sau de a mă putea apropia de el și de a-l cuprinde în brațe, pe la spate, să mă lipesc de el — o altă modalitate simplă de a crea o conexiune între noi.

Mă ridic pe vârfuri, îl sărut ușor pe umăr, continuând să-l mângâi pe spate. Îi simt mușchii umflându-se și mișcându-se sub atingerile mele și zâmbesc, cu buzele pe umărul său.

— Mă gâdili, zice și râde, zbatându-se să scape.

— Mmm-hmm, murmur, punându-mi obrazul de data asta pe umărul lui, astfel încât să-i pot întâlni ochii în oglindă și să-i văd fața încordându-i-se în timp ce-i trec unghiile pe coaste. Nu mă pot abține să nu zâmbesc când îl văd cum se strâmbă, pregătindu-se înainte de următorul gâdil. E expresia unui copil pe chipul unui bărbat. Și pentru că i-am găsit un punct slab, mă asigur să-l gâdil cât de meticulos pot.

— Încetează, fată rea ce ești! Se zbate, încercând să reziste, dar când continui tortura, necruțătoare, se zvârcolește și fuge de lângă mine.

— Nu te las să-mi scapi, râd și-l cuprind cu brațele, să-l împiedic să fugă.

Râde și el în hohote, lama de ras aruncată în chiuvetă și uitată acolo, prosopul aproape desfăcut, pe cale să alunece de pe el, și eu, care-l țin în brațe de la spate. Fără să vreau, ajunseseam chiar în poziția la care mă gândisem mai devreme. Și simt exact momentul în care își dă și el seama, pentru că i se tensionează tot corpul și încetează să râdă, încercând, imediat, să-și mascheze reacția. Ochii noștri se întâlnesc în oglindă. Recunosc în ei privirea pe care o văzusem la fiecare dintre băieții mei și mă ucide să-l văd așa, dar umbra dispare la fel de repede cum a apărut.

Și chiar dacă a durat foarte puțin, știu că această concesie micuță este un pas uriaș pentru noi doi.

N-apuc nici să-mi termin gândul, că el se răsuțește brusc și începe să mă gâdile sălbatic.

— Numu! țip, încercând fără succes să scap.

Singurul mod care-mi vine-n minte ca să scap de gădilat este să-l cuprind în brațe, să mă lipesc toată de el și să-l strâng cât pot eu de tare. Abia mai pot să respir și sunt conștientă că e mult mai puternic decât mine.

— Încerci să-mi distragi cumva atenția? mă tachinează el coborând cu degetele de pe coaste, mai jos, unde se termină tricoul, ca să ajungă la pielea descoperită. Încetez să mai protestez, oftez la atingerea lui blândă, bucuroasă de căldura brațelor care acum mă strâng aproape. Când mă ține așa mă simt acasă, mă simt liniștită.

Rămânem așa o bună bucată de vreme, nici nu știu exact cât. Dar destul de mult, suficient cât să aud cum bătăile inimii i se calmează. Îmi apăs buzele pe gâtul său, umplându-mă cu tot ceea ce este el.

Sunt coplesită. Știu că tocmai a făcut împreună cu mine un pas semnificativ, monumental, care înseamnă încredere și cred că inconștient îmi doresc să-i ofer în schimb o bucată din mine. Deschid gura înainte ca rațiunea să filtreze ceea ce inima vrea să spună. Și după ce o fac, îmi dau seama că e prea târziu, că nu am cum să mai repar nimic.

— *Te iubesc, Colton.*

Vocea mea e clară și foarte limpede când i-o spun. Nu poate fi interpretat drept altceva.

Colton înlemnește, iar cuvintele se sufocă și mor acolo, în aer. Rămânem nemișcați, vreo câteva momente, tăcuți, încă apropiați fizic. Apoi Colton își despletește degetele de ale mele și-mi îndepărtează mâna de pe el în mod deliberat. Rămân nemișcată privindu-l cum se duce spre blat, își ia de acolo tricoul, și-l trage peste cap și înjură încet, în barbă.

Rahat!

Îl urmăresc în oglindă. Are ochii plini de panică, tot chipul său exprimă panică, până și mișcările sale sunt panicate. Mă doare să-l văd așa, dar continui să-l privesc, rugându-l din ochi să înțeleagă că nu s-a schimbat nimic.

Dar n-o face. Trece pe lângă mine fără să mă privească și merge în dormitor.

Îl privesc cum trage pe el blugii pe care și-i dăduse jos ieri și se așază pe pat, să se încalțe cu ghetetele.

— Trebuie să plec la serviciu, spune, de parcă nu i-aș fi spus ce i-am spus.

Când se ridică de pe pat, simt cum ochii mi se umplu de lacrimi, împiedicându-mă să văd. Nu-l pot lăsa să plece așa, fără să zică nimic. Inima îmi bubuie în urechi, modul în care m-a respins mă ustură pe dinăuntru. Colton își ia cheile de pe comodă și le bagă în buzunar.

— Colton, șoptesc când dă să iasă, să treacă iar pe lângă mine.

Se oprește când mă aude. Își ține ochii pe ceasul pe care încearcă să și-l fixeze pe mână. Părul umed îi cade pe frunte. Stăm acolo, în tăcere — eu mă uit la el, el se uită la ceas — iar prăpastia dintre noi se adâncește cu fiecare secundă care trece. Liniștea este asurzitor de adâncă.

— Spune ceva, te rog, îi zic încet.

— Rylee, eu... Se oprește, oftează din rărunchi, își lasă mâinile să-i cadă pe lângă corp, dar continuă să nu mă privească. Ți-am spus deja, Rylee, așa ceva nu e posibil. Vorbește atât de încet încât abia îl aud. Nu sunt capabil să..., nici nu merit..., își drege glasul, înăuntrul meu e doar întuneric. Să iubesc sau să fiu iubit este otravă pentru mine.

Și cu asta, Colton iese din dormitorul meu și, mă tem eu, din viața mea.

Capitolul douăzeci și șapte

COLTON

Nu pot să respir. La dracu! Mă doare în piept. Nu văd bine. Tremur tot. Atacul de panică mă lovește în forță. Strâng volanul în mâini, cu încheieturile degetelor albite și cu inima bubuind în urechi ca un nenorocit de tren marfar. Încerc să închid ochii, să mă liniștesc, dar nu mi se șterge din minte chipul ei stând în fața mea acolo, în casă. Tot ce aud sunt cuvintele otrăvite ieșindu-i din gură.

Pieptul mi se contractă din nou și mă oblig să pornesc mașina, să ies de pe aleea casei ei și să mă concentrez pe condus. Să nu mă mai gândesc. Să nu las întunericul să mă cuprindă, să nu las amintirile să iasă la suprafață.

Așa că fac singurul lucru pe care știu eu să-l fac: conduc. Dar viteza mi se pare prea mică. Doar pe pistă e suficient de mare cât să ating starea aceea vătuită în care reușesc să mă pierd astfel încât nimic din toate acestea să nu mai ajungă la mine.

Mă opresc în fața cârciumii: geamuri fumurii, nicio firmă cu numele, scrumiere arhipline pe pervazul ferestrelor. Nici măcar nu am habar unde dracului sunt. Parchez lângă o rablă ruginită fără măcar să mă gândesc la

ce fac. Nu vreau altceva decât să mă amețesc, să beau până mi se șterg din minte cuvintele lui Rylee.

Deschid ușa. Barul e întunecos. Nu se sinchisește nimeni să se întoarcă să mă privească. Lumea de acolo stă cu capul plecat, bocind fiecare în propria bere. Bine. Nu vreau să vorbesc. Nu vreau să ascult. Nici să-i aud pe cei de la Passenger cântând în boxe *Let her go*²⁸. Tot ce-mi doresc este să înec totul în băutură. Barmanul ridică privirea la mine; îmi măsoară din ochii gălbui hainele scumpe, înregistrând disperarea de pe chipul meu.

— Cu ce te servești?

— Patron²⁹. Șase shoturi. Și nu lăsa paharele să se golească.

Nu-mi mai recunosc vocea. Nu simt picioarele când se mișcă spre baia din colțul îndepărtat. Intru și mă duc la chiuveta soioasă să-mi dau cu un pic de apă pe față. Nimic. Nu simt absolut nimic. Mă privesc în oglinda spartă fără să recunosc omul pe care-l văd. Tot ce văd e întuneric și pe băiețelul de care nu mai vreau să-mi amintesc. Care nu mai vreau să fiu.

*Un rahat de Humpty Dumpty*³⁰.

Fac oglinda praf înainte să mă pot controla. Sute de cioburi mici zboară prin toate părțile. Nu simt durerea. Nici sângele care începe să curgă. Tot ce aud e clinchetul când cad pe podea. Multe sunete, ca o melodie care-mi umplu pentru o clipă sufletul gol. Frumos la suprafață, dar stricat iremediabil. Imposibil de reparat.

*All the king's horses and all the king's men, couldn't put Humpty back together again*³¹.

28 Las-o să plece. (engl. în orig.) (n. tr.)

29 Marcă de tequila. (n. tr.)

30 Personaj de poezie, antropomorf, în formă de ou, cunoscut mai ales de copii de vârstă preșcolară. (n. tr.)

31 Nici măcar armăsarii regelului, și nici cavalerii săi nu au mai reușit să-l repare la loc pe Humpty. (engl. în orig.) (n. tr.)

Barmanul se uită la mâna bandajată când intru înapoi în bar. Văd că paharele mele mă așteaptă aliniate lângă alți clienți, dar pornesc spre partea opusă, unde nu e nimeni. Mi se revoltă stomacul la gândul de a mă așeza lângă cei doi bărbați de-acolo. Barmanul ia paharele mele și mi le aduce în față; se holbează la cele două bancnote de o sută de dolari de pe tejghea.

— O sută pentru oglindă, spun, indicând cu bărbia spre baie, și cealaltă ca să continui să umpli pahare fără să pui întrebări.

Ridic sprânceana la el și încuviințează ca să-mi transmită că a înțeles.

La bancnotele de pe tejghea și le infundă în buzunar. Eu sunt deja la al doilea *shot*.

Arsura îmi face bine. E o palmă imaginară peste față pentru modul în care am plecat de la Rylee. Pentru ce urmează să-i fac. Îl beau și pe al treilea, dar capul tot mă doare. Apăsarea de pe piept nu dispare.

Știi că doar pe mine ai voie să mă iubești, Colty. Doar pe mine. Și că eu sunt singura care te iubește cu adevărat, care te va iubi vreodată cu adevărat. Știu despre lucrurile pe care îi lași să și le facă. Despre lucrurile pe care îi lași să și le facă, și că îți place. Te aud când ești acolo, cu ei. Te aud repetând „te iubesc” la infinit. Știu că în mintea ta crezi că îi lași doar de dragul meu, dar, de fapt, o faci pentru că îți place ce simți. Ești un mic dezmățat, Colton. Și ești atât de rău, încât nimeni nu te va iubi niciodată. Nici măcar nu va vrea. Niciodată. Îți dai seama ce s-ar întâmpla dacă te-ar iubi și apoi ar afla ce lucruri urâte ai făcut? Dacă ar afla adevărul: că ești oribil, dezgustător și otrăvit pe dinăuntru? Și dacă ai iubi pe altcineva în afară de mine, iubirea ta o să fie ca o toxină mortală. Așa că nu vei spune nimănui, altfel vor afla cât ești de respingător. Vor ști că îl ai pe diavol în tine. Eu știu. Mereu voi ști, și te voi iubi, chiar și așa. Eu sunt singura pe care ai voie să o iubești. Te iubesc, Colty.

Încerc să-mi îndepărtiez amintirile acelea din minte. Să le trimit înapoi în adâncurile unde stau ascunse tot timpul. Nu e posibil ca Rylee să mă iubească. Nimeni nu mă poate iubi. Mintea îmi joacă feste când mă uit la capătul celălalt al barului. Îmi vine să vomit văzându-l pe bărbatul care stă cu spatele la mine. Părul unsuros, negru. Burtos. Știu cum arată fără să fie nevoie să se întoarcă spre mine. Știu ce miros are. Știu ce gust are.

Dau pe gât al șaptelea shot, încercând să înghit odată cu tequila și gustul acru care mi se ridică în gât. Să amorțesc nenorocita asta de durere care nu pleacă nici de-a dracului, deși rațiunea îmi spune că nu e el. N-are cum. E doar imaginația care-mi joacă feste pentru că alcoolul nu și-a făcut treaba încă.

Îmi pun fruntea în palme și apăs. Aud limpede precum cristalul vocea lui Rylee, dar când aud acele două cuvinte, pe el îl văd.

Nu pe Rylee. Pe el.

Și pe mama. Buzele ei și zâmbetul cu dinții săi urâți care-mi repetă tot timpul cât de urât sunt pe interior.

Întunericul m-a otrăvit. Și nu o voi lăsa pe Rylee să-mi facă același lucru. În niciun caz. Dau pe gât al zecelea pahar și buzele încep să-mi amorțească.

*A catastrophic exit*³². Asta înseamnă Ace. Nimic nu se potrivește mai bine. Mă pufnește râsul. Mă doare atât de rău, că nu mai reușesc să mă opresc. Abia reușesc să rezist. Dacă mă opresc, mi-e teamă că mă voi face în bucăți, exact ca oglinda aia.

Un rahat de Humpty Dumpty.

32 O ieșire din scenă catastrofică. (engl. în orig.) (n. tr.)

Capitolul douăzeci și opt

*This is the way you want it to be. Guess you don't want me*³³. Cânt mahnită odată cu vechii mei prieteni de la Matchbox Twenty, conducând spre casă, a doua zi. Tura mea la Cămin tocmai se încheiase. Colton nu a dat niciun semn, dar oricum nu mă aștept s-o facă.

Trag mașina pe aleea din fața casei. Ultimele douăzeci și patru de ore au fost foarte confuze. Ar fi trebuit să le spun la serviciu că nu mă simt bine; nu a fost corect pentru băieți să fie supravegheați de un adult cu mintea aiurea, practic absent.

Am re trăit momentul de atât de multe ori, că nu mă mai pot gândi la asta. Nu mă așteptasem din partea lui să-mi mărturisească iubirea sa nemuritoare, dar nici să nu răspundă deloc, de parcă nu aş fi spus nimic. Mă simt rănită, respinsă și habar nu am ce să fac de acum înainte. Am distrus un moment foarte însemnat pentru amândoi. *Ce să fac?* Nu sunt sigură.

Mă târăsc în casă, las geanta să-mi cadă din mână pe podeaua din fața ușii și mă trântesc pe canapea. Haddie mă

³³ Lucrurile sunt cum ai dorit tu. Bănuiesc că asta înseamnă că nu mă vrei. (engl. în orig.) (n. tr.)

găsește tot acolo, în aceeași poziție, după câteva ore când intră în casă.

— Ce ți-a făcut, Rylee? o aud ca prin somn întrebând. Stă în picioare în fața mea, cu mâinile în șolduri, cu o privire iscoditoare.

— Haddie, am stricat totul în mare stil, oftez și las să iasă toate lacrimile pe care până atunci le reținusem.

Se așază în fața mea, pe măsuta de cafea și-mi pune o mână pe genunchi. Îi povestesc totul.

Clatină din cap când termin și mă privește plină de empatie, de compasiune.

— Scumpa mea, nu ai stricat nimic tu, spune. Tot ce pot spune e că trebuie să-i dai timp. Probabil l-ai băgat în sperieți pe *Domnul-Eu-Nu-Mă-Însor-În-Vecii-Vecilor*. I-ai vorbit de iubire. Care implică angajament. Toate rahaturile astea... mișcă mâinile prin aer, reprezintă un pas prea mare pentru el.

— Știu. Sughit de plâns. Dar nu mă așteptam să fie atât de rece, de indiferent. Cred că de-aia sufăr așa.

— Of, Ry... Se apleacă și mă strânge în brațe. Hai că sun la serviciu să le spun că nu mă simt bine, nu mă duc în seara asta la eveniment, nu te las singură.

— Nu, nu, o opresc. Sunt bine. Oricum o să mânânc o găleată de înghețată și apoi mă bag la culcare. Tu du-te, o ușiesc dând din mâini. Mă descurc. Vorbesc serios.

Mă cântărește din priviri, încercând să înțeleagă dacă îi spun adevărul sau nu.

— Bine, spune, oftând adânc, dar nu uita un lucru: tu ești minunată, Rylee. Iar dacă el nu vede asta, dacă nu vede tot ce i-ai putea oferi... atunci dă-l dracu!

Îi zâmbesc abia schițat.. Dacă cineva e capabil să spună lucrurilor pe nume, acel cineva e Haddie.

Trece și următoarea dimineață. Colton nu-mi dă niciun semn, Decid să-i trimit un mesaj.

Bună, Ace. Sună-mă când ai timp. Trebuie să vorbim. XO.

Dar telefonul tace mai toată ziua, indiferent la toate privirile pe care i le-am aruncat sau de câte ori am verificat dacă am rețea. Ziua trece greu și încep să mă simt din ce în ce mai neliniștită. Încep să cred că probabil am provocat o daună iremediabilă.

Pe la trei, primesc în sfârșit, un răspuns. Mai am o speranță, dacă acceptă să vorbim.

Sunt prins toată ziua în ședințe. Ne auzim mai târziu. Apoi toate speranțele mele se prăbușesc.

La trei zile după-dezastruoasa mea mărturisire de iubire, îmi fac curaj să-l sun la serviciu, în drum spre birou.

— CD Enterprises, cu ce vă pot fi de folos?

— Colton Donovan, vă rog, răspund, strângând atât de tare de volan, că mi se albesc degetele.

— Cine îl caută, nu vă supărați?

— Rylee Thomas. Vocea mi se frânge.

— Bună ziua, domnișoară Thomas. Verific imediat. Un moment, vă rog.

— Mulțumesc, zic abia auzit, simțind cum mă cuprinde anxietatea: dacă răspunde? Ce să-i spun?

— Domnișoară Thomas?

— Da?

— Îmi pare rău. Colton nu e la birou azi. Și-a luat liber. Doriți să-i lăsați un mesaj? Vă poate ajuta cu ceva Tawny?

Mi se pune un nod în gât când o aud. Dacă ar fi fost bolnav, cum a zis, nu ar mai fi fost nevoie să verifice. Ar fi știut deja.

— Nu. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Ultimele zile încep să lase semne. Arăt îngrozitor, nici machiajul nu mai poate face mare lucru. În a patra zi, simt că aș face orice ca să-mi retrag spusele. Să revenim la secunde de dinainte de a-i spune te iubesc, când eram atât de uniți, când el îmi dăduse încrederea sa. *Dar nu e posibil.*

Așa că stau la birou privind în gol, cu un teanc de hârtii lângă mine care așteaptă să mă ocup de ele. Nu am chef de nimic. Ridic ochii când aud ciocănind la ușă. E Teddy.

— Ești bine, puștoaico? Nu arăți prea în formă.

Încerc să zâmbesc.

— Da. Cred că vreun virus, ceva, mint. Orice, numai să evit privirile întrebătoare și dojenile. Îmi revin eu.

— Bine. Și nu sta aici până târziu. Cred că au plecat deja toți. O să-i spun lui Tim de la Recepție că ești încă aici, să te însoțească până la mașină când pleci.

— Mulțumesc, Teddy. Zâmbesc.

— Seară bună.

— Seară bună.

Zâmbetul îmi dispare imediat ce se întoarce cu spatele la mine. Îl urmăresc mergând spre lift și intrând. Încerc să-mi fac curaj să mai sun o dată la Colton. Nu vreau

să par disperată. Dar sunt. Am nevoie să vorbesc cu el. Să-i demonstrez că nimic nu s-a schimbat între noi, chiar dacă am pronunțat cuvintele acelea. Îmi iau telefonul și dau să-l sun, dar știu că nu va răspunde dacă vede numărul meu. Așa că sun iar la serviciu.

La al treilea țărâit, răspunde.

— Donovan.

Mi se umple inima când îi aud vocea. *Rylee, ai grijă ce zici.*

— Ace, zic cu respirația tăiată.

— Rylee?

Îmi spune numele distant, cu răceală. Detașat.

Indiferent, aproape plictisit.

— Bună, spun timid. Mă bucur că am dat de tine.

— Mda, scuze că nu te-am sunat, spune, dar nu sună sincer.

Folosește cu mine același ton iritat pe care l-a folosit cu Teagan.

Înghiț nodul din gât. Trebuie să reușesc să ajung cumva la el.

— Nu-i problemă. Mă bucur că ai răspuns.

— Am fost foarte ocupat cu serviciul.

— Ți-e mai bine? Întreb, crispându-mă când se lasă tăcerea. Face pauză ca să găsească repede ceva de spus, o minciună.

— Da... Niște detalii la ultimul minut. Încercăm să tragem tare pentru un brevet, pentru unul dintre dispozitivele noastre de siguranță.

Mi se strânge stomacul când îl aud vorbind pe un ton atât de neutru. Simt că se detașează de tot ce am trăit împreună. De toate emoțiile pe care le-a simțit, neștiind însă cum să le exprime în cuvinte. Încerc să-mi maschez disperarea. Lacrimile încep să-mi curgă pe obraz.

— Și cum merge?

— Ehm, așa și așa... Iubito, râde, ... scuze, dar trebuie să închid.

— Colton! îl implor. Nu mă pot abține.

— Da?

— Îmi pare rău, spun încet. Nu am vrut să... Mă poticnesc, simt că mă înec. Mi-e greu să mint.

Între noi se lasă tăcerea. Și este singurul semn că m-a auzit.

— Ce înseamnă asta? întrebă sarcastic și simt că s-a plictisit deja. Decide-te, iubito. Ori mă iubești, *ori nu mă iubești*. Că e chiar mai rău să spui așa ceva și apoi să-ți retragi cuvintele. Nu crezi?

Tonul său batjocoritor mă frânge în două. Reușesc să-mi rețin un sughiț de plâns exact înainte să-mi scape. Îl aud râzând cu cineva care se află prin apropiere.

— Colton..., mai reușesc să spun, înainte ca durerea să mă înghită de tot.

— Hai că te mai sun eu, spune și închide înainte să apuc să-i spun măcar adio.

Rămân cu telefonul la ureche, gândindu-mă la toate modurile în care aş fi putut avea această conversație cu el. De ce a trebuit să fie așa nemilos? M-a avertizat. Cred că e doar vina mea, în cazul ăsta. Mai întâi pentru că nu l-am ascultat când mi-a spus că mă va răni, apoi pentru că nu mi-am putut ține gura.

Îmi pun capul pe brațele încrucișate pe birou, gemând când îmi dau seama că stau sprijinită de programul pe care-l promisem de la el de la birou. Cu evenimentele la care eram obligată prin contract să particip. Cu el. Dumnezeuule, în ce m-am băgat? Cum am putut să fiu atât de fraieră, să accept așa ceva?! *Pentru că e vorba de el*, spune o voce timidă în capul meu. Și pentru băieți. Iau agenda, o mototolesc și-o arunc în partea opusă a încăperii, sperând să facă măcar

un zgomot, dar nu, și durerea pe care o simt în piept nu se potolește niciun pic.

Încep să plâng cu sughituri. *Să mă ia dracu! Pe mine, pe el, și iubirea!*

Știam că se va întâmpla așa.

Ticălosul!

Sâmbătă dimineață când mă trezesc, tot ca dracu mă simt. Dar de data asta am un scop să mă dau jos din pat: mă oblig să merg la alergat încercând să mă conving că o să mă simt mai bine după aceea. Că o să mă ajute să văd lucrurile într-o perspectivă nouă. Alerg neobosit, cu pasul apăsător, încercând să-mi ușurez durerea din inimă. Sosesac acasă fără suflu, cu corpul ostenit și durerea încă bine înfiptă în suflet. M-am păcălit singură.

Fac un duș, promițându-mi că azi nu voi mai plânge și nici nu voi mai mânca înghețată.

Când îmi sună telefonul, tocmai râcăiam pe fundul castronului de înghețată cu mentă și ciocolată. Îmi arunc ochii pe ecranul telefonului și văd număr necunoscut. Curiozitatea învinge.

— Alo?

— Rylee?

Încerc să identific vocea de femeie de la celălalt capăt, dar nu reușesc.

— Da? Cu cine...

— Ce naiba s-a întâmplat? mă întreabă vocea pe un ton foarte supărat.

— Ce? Cine...

— Sunt eu, Quinlan.

Exclam, șocată.

— Tocmai am plecat de la Colton de-acasă. Ce naiba s-a întâmplat?

— Ăăă... ce vrei să spui? Mă bâlbâi fiindcă întrebarea ei are atât de multe răspunsuri, și atât de diferite unul de celălalt.

— Dumnezeu! O aud cum oftează frustrată și nervoasă la celălalt capăt. Vreți să vă adunați și voi?! Să vă comportați ca doi oameni normali?! Isuse Hristoase! Poate așa vă dați și voi seama că ce trăiți e iubire și că e adevărată! Că nu e ceva ce puteți nega. Și un idiot vede cât sunteți de atrași unul de celălalt.

Stau și o ascult, fără să spun nimic. Lacrimile, pe care îmi promisesem să nu le mai vărs, încep să mi se scurgă pe obraji.

— Rylee? Mai ești?

— I-am spus că-l iubesc, îi zic încet, simțind nevoia să-i fac această confesiune. Poate că am nevoie să discut cu cineva care-i este apropiat, să încetez să revăd scena aceea întruna în fața ochilor.

— Oh, rahat. Trage aer în piept, șocată.

— Mda, râd isteric... Pe scurt, asta s-a întâmplat.

— Și el cum a reacționat?

Îi povestesc cum a reacționat Colton și atunci, și după.

— Exact cum mă așteptam. Oftează. Ce dobitoc!

Tac câteva clipe, ștergându-mi lacrimile cu podul palmei.

— El ce face? Simt că mi se rupe vocea când pun întrebarea.

— Irascibil. Morocănos. Al dracului de arțăgos. Râde. Și după numărul de sticle goale de whisky aliniate pe blatul din bucătărie, aș zice că bea până la uitare, ori să-și

alunge demonii, ori să-l ajute să respingă teama cauzată de faptul că te iubește.

Dau drumul aerului din piept. O parte din mine se simte ușurată că și el suferă. Că e afectat de ceea ce ni s-a întâmplat.

— Și pentru că îi lipsești îngrozitor.

Simt că mi se strânge inima când o aud. Mă simt de parcă aș fi trăit în întuneric de două zile și-mi face bine că și pe el l-a cuprins întunericul. Dar cealaltă parte din mine, cea care nu vrea să-l rănească, regretă că i-a cauzat suferință cu niște cuvinte stupide și ar vrea să îndrepte totul.

— Am stricat totul spunându-i ce i-am spus, Quinlan, zic cu glasul tremurând, plângând cu lacrimi mari.

— Ba nu! mă ceartă ea. Ahhh! exclamă nervoasă. Apoi mârâie. *Doamne, pe cât îl iubesc, pe atât îl urăsc uneori!* E prima dată când s-a deschis, când a încercat, Rylee... nu s-a mai aflat niciodată în situația asta. Așa că îmi imaginez de ce reacționează așa.

— Te rog, spun rugător. Nu știu ce să fac. Nu vreau s-o dau în bară și să-l îndepărtiez de tot.

Quinlan tace, meditănd o vreme.

— Dă-i timp, Rylee, murmură. Dar nu prea mult, pentru că ar putea face special ceva stupid, riscând s-o piardă pe singura femeie la care a ținut vreodată.

— Nu Tawny... mi-o ia gura pe dinainte. Mă crispez, dându-mi seama că tocmai insultasem o prietenă de familie.

— Să n-aud de ea! pufăie disprețuitor Quinlan, provocându-mi un zâmbet pitit.

Măcar nu sunt singura care o detestă. Râd și plâng în același timp.

— Rezistă, Rylee, spune pe un ton sincer. Colton este un bărbat minunat, dar foarte complicat. Și merită să fie iubit, chiar dacă nu e capabil să accepte conceptul ăsta încă.

Nodul din gât mă împiedică să vorbesc, așa că încuviințez murmurând.

— Are nevoie de multă răbdare, de loialitate, are nevoie să capete o încredere nețărmurită și de o persoană care să-i spună când greșește. Va avea nevoie de timp ca să înțeleagă și să accepte toate astea, dar va merita așteptarea. Sper doar să o știe și el.

— Știu, susur.

— Succes, Rylee.

— Mulțumesc, Quinlan. Pentru tot.

O aud râzând ușor în timp ce închide.

Capitolul douăzeci și nouă

A doua zi dimineată, stând în pat, îmi revine tot timpul în minte sfatul lui Quinlan. Încă simt apăsarea aceea pe piept și durerea din suflet, dar sunt din nou hotărâtă să fac ceva. Nu de mult i-am spus lui Colton să lupte pentru noi. De dragul meu. Acum e rândul acum. I-am spus că merită riscul. Că mi l-aș asuma. Iar acum a venit vremea să i-o dovedesc.

Quinlan spune că sunt importantă pentru el. Prin urmare nu mă pot lăsa bătută acum.

Trebuie să încerc.

Mașina alunecă de-a lungul coastei, Lisa Loeb îmi cântă în boxe; mintea îmi vâjâie de atâtea gânduri — ce voi spune și cum voi spune — în timp ce norii de deasupra se risipesc încet și fac loc soarelui de dimineată. O iau drept semn de bun augur, sperând că atunci când vom fi față în față va vedea că suntem eu și cu el, exact ca înainte, și că nu înseamnă nimic câteva vorbe. Nu schimbă nimic. Că el simte ce simțea și înainte și că eu mă comport ca înainte. Că noi suntem noi. Că întunericul pe care îl simt cuprinzându-mă se va disipa iară în lumina lui.

Virez pe Broadbeach Road și mă opresc la poarta casei lui, cu inima bubuindu-mi în piept și cu mâinile tremurând.

Apăs pe sonerie, dar nu răspunde nimeni. Încerc din nou, apoi încă o dată. Poate doarme... Sau nu aude soneria pentru că e sus.

— Da? răspunde o voce feminină la interfon. Inima mi se oprește în loc.

— Sunt Rylee. Eu... îl caut pe Colton. Vocea îmi tremură de emoție. Îmi vine să plâng.

— Bună, scumpo. Sunt Grace. Colton nu e acasă, draga mea. Nu a mai dat pe aici de ieri după-amiază. E totul în regulă? Vrei să intri?

Nu aud decât sângele care mi se urcă la cap. Abia mai pot să respir. Îmi pun capul pe volan.

— Nu, Grace, mulțumesc. Doar... ăăă, spune-i că am trecut pe aici.

— Rylee? o aud spunând pe un ton nesigur. Lungesc gâtul pe geam.

— Da?

— Știu că nu e treaba mea..., spune dregându-și glasul, dar ai răbdare. Colton este un bărbat de toată isprava.

— Știu, șoptesc încet, cu sufletul la gură.

Ce n-aș da să-și dea și el seama de asta!

Pornesc înapoi de-a lungul coastei, dar nu cu aceleași speranțe ca la dus. Îmi spun că probabil a ieșit cu Beckett și că s-a îmbătat prea tare ca să mai vină acasă. Sau că a ieșit cu echipa și că a rămas la vreun hotel din Los Angeles după ce a exagerat un pic cu voia bună. Sau că decisese că e momentul potrivit să mai dea o tură prin las Vegas și că în clipa asta e în avion.

Îmi vin în minte zeci de scenarii, dar niciunul nu mă scapă de fiorul de teamă pe care-l simt. Refuz să mă gândesc la celălalt loc în care ar putea fi. Casa din oraș, din Palisades. Acolo unde-și duce amantele. Inima îmi bate cu putere și mintea mi se duce la ce-i mai rău. Încerc chiar să-l justific. Poate era obosit și s-a dus acolo să doarmă. Singur.

Numai că-mi tot revin în minte și vorbele lui Teagan și ale lui Tawny. Și nu fac altceva decât să mă umple de și mai multe dubii, de și mai multă neliniște.

Îmi aduc aminte de fiecare avertizare a lui. *Sabotez orice aduce a relație sentimentală. Așa sunt eu făcut, Rylee. Te-aș răni doar ca să-ți demonstrez că pot. Ca să-mi demonstrez că nu vei rezista lângă mine, indiferent de consecințe. Ca să-mi demonstrez că eu am controlul asupra situației.*

Nici nu-mi amintesc când am virat mașina într-acolo. Conduc fără să-mi dau seama și cotesc pe strada sa. Lacrimile îmi curg pe obraji. Strâng volanul în mâini. Trebuie să aflu, chiar dacă mi-e frică. Chiar dacă inima mi-e plină de îngrijorare. Chiar dacă în sinea mea știu deja.

Ies din curbă și exclam ușurată când observ că niciuna dintre mașinile lui Colton nu se află acolo. Dar apoi observ că are garaj. Poate a parcat acolo mașina. Trebuia să aflu. Trebuie.

Îmi dau părul la o parte de pe față, trag aer în piept și cobor din mașină. Mă îndrept spre curtea pavată, cu genunchii tremurând. Inima îmi bate așa tare, că nu aud altceva, nu mă pot concentra pe altceva. Singurul lucru pe care sunt capabilă să-l fac e să dictez picioarelor să pună un pas, apoi un altul și tot așa.

Capitolul treizeci

COLTON

Ah, căpătâna mea! gem rostogolindu-mă în pat. Vă rog, încetați cu tobele alea. Vă rog.

Hei, m-aude cineva? Oricine. Să mă ia dracu!

Îmi pun perna pe cap, dar tâmplele continuă să-mi pulseze de durere. Stomacul mi se întoarce pe dos, trebuie să mă concentrez ca să nu vomit pentru că, în clipa asta, capul meu chiar nu vrea să ne trezim.

Isuse Hristoase! Ce naiba s-o fi întâmplat noaptea trecută? Îmi amintesc doar frânturi. Becks a venit la mine să mă scoată din starea penibilă de bărbat care suferă după o păsărică. Deși nu sunt foarte sigur că vreau să ies din starea asta. Și am băut. Rylee... o vreau pe Rylee. Am nevoie de Rylee. Mi-e dor de Rylee. Tawny a venit la bar după noi cu niște hârtii de semnat. Mult, mult alcool. Prea mult alcool, asta spune capul meu acum.

Să-mi înec durerea în plăcere.

Restul este confuz, mi-e greu să-mi amintesc. Doar unele imagini sunt clare, restul, ceață. Am venit aici. Casa din Palisades e mai aproape decât Malibu. Băutură. Tawny nu se simte comodă în hainele de serviciu. Îi dau un tricou de-al meu. Stau în bucătărie și mă holbez ca prostul la

recipientul în care a rămas vata pe băț. Amintiri din parcul de distracție care mă fac să mă sufoc de durere.

— Oh, rahat, gem, amintindu-mi restul.

Stau pe canapea. Becks, nenorocitul, care arată perfect deși a băut cot la cot cu mine, stă în fotoliul din fața mea. Cu picioarele pe masă și capul pe spetează. Tawny e lângă mine, pe canapea. Mă întind pe deasupra ei să-mi iau berea. Ea se întinde spre mine. Îmi pune brațele în jurul gâtului. Și gura pe buze. Am băut prea mult, pieptul îmi arde de dorință. Mă doare din cauza lui Rylee. Doar Rylee.

Să-mi înec durerea în plăcere.

O sărut pe Tawny. Mă pierd în ea o clipă. Încerc să scap de durerea care nu mă lasă nicio clipă. Să uit ce simt. Greșit. Nu, e greșit. O îndepărtez pe Tawny. Nu e Rylee.

Ridic privirea. Becks se uită la mine dezamăgit.

Băăă-ga-mi-aș!

Mă ridic brusc din par, crispându-mă din cauza durerii înfiorătoare de cap. Reușesc să ajung la baie, mă sprijin de chiuvetă, încercând să-mi revin. Revăd imagini de seara trecută. Nenorocita de Tawny. Mă privesc din nou în oglindă și mă strâmb. *Arăți ca dracu, Donovan*, îmi spun. Ochii injectați. Barba crescută. Obosit. Gol pe dinăuntru.

Rylee. Ochii violeti implorându-mă. Zâmbetul tandru. Inima ei mare. Atât de perfectă.

Te iubesc, Colton.

Doamne, ce dor mi-e de ea! Am nevoie de ea. O vreau.

Mă spăl pe dinți. Încerc să scap de gustul de alcool și disperare din gură. Îmi dau jos tricoul și chiloții de pe mine. Trebuie să scap de senzația mâinilor lui Tawny pe mine. De parfumul ei pe pielea mea. Am nevoie disperată de un duș. Sunt cu mâna pe robinet când aud ciocănind la ușa de la intrare.

— Cine dracu?... bombăn uitându-mă la ceas. E încă devreme.

Caut din ochi ceva de pus pe mine, să mă scutur de amețeaala din cap. Nu-mi găsesc pantalonii. Unde dracu i-am pus? Deschid de tot ușile șifonierului, iau prima pereche de blugi de care dau și-i trag pe mine. Cobor în grabă scările, încheindu-mă în același timp la nasturi și întrebându-mă cine dracu e la ușa mea. Mi-arunc o privire la Becks. Doarme dus pe canapea. Aha, deci l-am făcut! Când ridic privirea, o văd pe Tawny, cu picioarele ei infinit de lungi, deschizând ușa. O văd doar cu tricoul, picioarele descoperite, nimic altceva pe ea și nu înseamnă nimic pentru mine. Deși însemnase totul, odată.

— Cine e, Tawn?

Vocea îmi sună străină. Gravă. Indiferentă, pentru că tot ce-mi doresc este să dispară Tawny de-acolo. Vreau să dispară din casa mea, să nu-mi mai amintească de ce aș fi putut face. De ce am stricat. Aproape de tot. Pentru că acum are importanță. *Ea* e importantă pentru mine.

Și când ies în lumina puternică a dimineții care trece prin ușa deschisă, jur pe Dumnezeu că simt cum inima mi-o ia razna. Iat-o. Îngerul meu. Cea care mă ajută să ies din întuneric, agățat de lumina din ea.

Capitolul treizeci și unu

Ciocănesc la ușa din față și sună a gol. Îmi pun palma pe ușă, întrebându-mă dacă e cazul să mai bat din nou, ca să fiu sigură. Umerii încep să mi se lase, relaxați; nu e acolo, ascuns cu cineva. Tocmai atunci ușa îmi pleacă de sub degetele și se deschide spre interior.

Simt că mi se scurge tot sângele din mine. Tawny e acolo, în fața mea. Părul ciufulit de somn. Machiajul întins sub ochii aceia de dormitor. E desculță, picioarele lungi și bronzate descoperite; și poartă un tricou care știu sigur că e al lui Colton, îl recunosc după gaura mică de pe mâneca stângă. Răcoarea dimineții îi scoate în evidență sânii; nu poartă sutien.

Ne privim una pe alta la fel de uluite, dar durează o clipă; Tawny își revine imediat și fața i se luminează într-un zâmbet atotștiutor, de sirenă seducătoare. Are privirea triumfătoare. Tawny își trece limba pe buza de sus. Înăuntru se aud pași.

— Cine e, Tawn?

Rânjetul i se lărgeste și împinge ușa s-o deschidă mai larg. Colton se apropie târșâindu-și picioarele, gol de la brâu în sus, cu degetele pe nasturii blugilor pe care încearcă să-i termine de încheiat. Are obrazul neras de mai multe

zile, părul murdar ciufulit de la somn. Când apare în prag, lumina puternică îl face să strângă din ochii roșii, injectați. Arată neîngrijit și nesăbuit, de parcă a băut toată noaptea. Arată exact cum mă simt eu acum, adică de rahat, și cu toate că-l urăsc în clipa asta, tot mi se taie respirația când îl văd.

Totul se întâmplă repede, dar mie mi se pare că scena are loc în reluare. Și că apoi imaginea se blochează. Colton dă cu ochii de mine în fața ușii sale. Își dă seama ce văd, că știu. Mă fixează cu ochii săi verzi, implorând, întrebând, scuzându-se, toate deodată, pentru că vede că sunt devastată de ce am descoperit. Face un pas înainte. Îl opresc cu un sunet strangulat, plin de durere.

Abia mai respir. Încerc să trag aer în piept, dar corpul nu mă ascultă. Parcă nu ar mai înțelege comenzile creierului, parcă a uitat ce trebuie să facă pentru a respira, parcă ar fi copleșit și el. Distrus. Simt că pământul îmi fuge sub picioare, dar nu mă pot mișca. Mă uit lung la Colton. Mintea încearcă să-i spună ceva, dar cuvintele nu-mi ies. Ochii și gâtul mă ard de lacrimi, dar mi le înghit. Nu vreau să-i dau lui Tawny satisfacția de a mă vedea plângând. Se răsucesc să plece, rânjindu-mi peste umăr.

Timpul, care se opriese în loc, reia tic-tacul său obișnuit. Trag aer în piept. Reușesc să gândesc din nou. Iau foc de mânie. Sufletul mi se golește. Inima radiază durere. Clatin din cap dezgustată la el. Și la ea. Sunt șocată, dar resemnată.

— La dracu cu toate astea, spun calm, implacabil, și mă întorc să plec.

— Rylee, mă strigă, disperat, cu vocea groasă din pricina somnului. Aud ușa trântindu-se în spatele lui. Rylee! strigă iar, când pornesc spre alee, îndepărtându-mă de el.

Vreau să fug de aici. De ea. De toate astea.

— Rylee, nu e ce crezi...

— Nu e ce cred? urlu peste umăr la el, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Atunci ce să cred când fosta iubită deschide ușa casei tale, îmbrăcată cu nimic altceva în afară de tricoul tău?

Îi aud pașii săi grei în urma mea.

— Nu mă atinge! urlu când mă apucă de braț, întorcându-mă cu fața la el. Îmi smulg brațul din prinsoare, pieptul mi se ridică și coboară repede, țin dinții încleștați. Nu îndrăzni să pui mâna pe mine!

Deși durează doar o clipă, simt că furia e înlocuită de durere. Ard ca focurile iadului și știu că totul emană din mine în valuri nesfârșite. Încleștez pumnii, strângând tare din ochi. Nu o să plâng. Nu o să-i dau satisfacția de a vedea că m-a distrus. Nu vreau să vadă cât de mult regret că pentru a doua oară în viața mea mi-am dăruit inima cuiva, și că asta m-a distrus.

Ridic ochii. Ne privim o vreme. Încă îl iubesc. Atât de mult. Atât de profund. Până la uitare de sine.

Ochii i se îneacă de emoții. Strânge și relaxează maxilarul, căutându-și cuvintele.

— Rylee, zice rugător, lasă-mă să-ți explic. Te rog.

Vocea i se frânge. Închid ochii să mă abțin, să opresc partea aceea din mine care încă își mai dorește să-l ajute, să-l facă bine. Apoi iar mă apucă furia. Sunt mânioasă pe mine, fiindcă îmi mai pasă încă la el. Sunt mânioasă pe el, că mi-a frânt inima și sunt mânioasă pe ea, fiindcă există.

Colton își trece mâna prin păr, apoi și-o freacă pe obrazul nebărbierit. Se aude un mic hârșăit — care, de obicei, mi se părea atât de sexy — și nu face altceva decât să răsucescă și mai adânc cuțitul în rană.

Face un pas spre mine. Eu fac unul înapoi.

— Rylee, jur. Nu e ce crezi...

Pufăi neîncrezătoare, știind bine că un Casanova ca el ar spune orice, ar face orice, ca să scape basma curată. Văd în ochi imaginea lui Tawny, îmbrăcată cu nimic altceva în

afară de tricoul lui. Încerc să nu mă gândesc la tot restul. La mâinile ei pe el. La corpul lui împletit cu el ei. Închid ochii, înghit calm, ca să îndepărtiez imaginile.

— Nu e ce cred? Ba bine că nu. O femeie pe jumătate dezbrăcată, la tine acasă, doar cu tricoul tău pe ea este după părerea mea exact ceea ce pare a fi. Ridic din umeri.

— Nu s-a întâmplat ni...

— Cu tricoul tău pe ea! Goală pe dedesubt! strig la el.

Știu că par isterică, dar cui îi mai pasă? Sunt furioasă și rănită. Colton clatină din cap la mine, cu ochii plini de disperare. Îmi revine în minte rânjetul arogant al lui Tawny, aud în urechi vorbele ei și asta nu face decât să mă înfurie și mai tare.

Colton îmi caută privirea, dă să se apropie iar de mine și eu mă retrag din nou. Văd pe chipul său durerea pe care i-o cauzează faptul că-l resping. Am nevoie de distanță să pot gândi limpede. Clatin din cap la el, cu privirea dezamăgită și inima frântă.

— De ce ea, Colton? Dintre toate celelalte?... De ce te-ai dus tocmai la ea? Mai ales după ce s-a întâmplat între noi în ultima noapte, după ce mi-ai arătat ce mi-ai arătat?

Amintirea intimității profunde care se crease între noi privindu-ne în oglindă în timp ce ne iubeam este de nesuportat aproape și mă inundă, chiar și așa. Colton în spatele meu. Mâinile sale pe mine. Modul în care mă privea în ochi. Ce îmi spusese ca să mă facă să înțeleg de ce mă alesese pe mine. Că îi sunt de ajuns. Îmi scapă un sughiț de plâns înainte să-l pot opri. Vine din cele mai profunde locuri din sufletul meu și mă face să simt nevoia să mă cuprind cu brațele ca să mă liniștesc.

Colton dă să întindă mâna să mă atingă, dar îl opresc din priviri. Are o expresie îndurerată și ochii plini de nesiguranță. Nu știe ce să facă să repare durerea pe care mi-a cauzat-o.

— Rylee, te rog, mă imploră. O să repar totul, încă e posibil...

Degetele sale sunt atât de aproape de brațul meu, încât am nevoie de toată voința mea să nu mă apropii, să nu mă abandonez atingerii sale. Și pentru că îi interzic din ochi să mă atingă, își bagă mâinile în buzunare, să se apere de frigul dimineții. Sau de răceala cu care îl tratez eu.

Da, sunt rănită, sunt confuză și în clipa asta îl urăsc. Dar tot îl iubesc. E ceva ce nu pot nega. Mă pot lupta cu sentimentul acesta, desigur, dar nu îl pot nega. Îl iubesc chiar dacă el nu vrea. Îl iubesc chiar dacă mi-a făcut atâta rău. Barajul dincolo de care încercasem să-mi țin lacrimile se sparge. Încep să plâng. Îl privesc cu privirea încețoșată de lacrimi până reușesc să-mi regăsesc vocea. Sunt disperată.

— Ai spus că vei încerca... E tot ce reușesc să zic, apoi vocea mi se sparge.

Mă roagă din priviri și văd în ochii lui că îi este rușine. Din ce motiv? Pot doar să-mi imaginez. Oștează, umerii îi cad, trupul său ia o postură de om învins.

— Dar eu chiar încerc. Eu...

Se poticnește. Își scoate mâna din buzunar și cade ceva pe jos. O bucată de plastic pătrată. O văd căzând cu înecetătorul. Soarele strălucește pe ambalajul argintiu. Îmi ia un pic să pricep ce reprezintă obiectul acela care a aterizat la picioarele mele. Nu că nu aș ști, ci pentru că aș prefera să nu știu. Mă holbez la logoul Trojan³⁴ de pe ambalajul mototolit și simt că-mi iau foc sinapsele.

— Nuuu, nu, nu... repetă Colton, șocat.

— Încerci, zici?! Țip la el tăios ca o lamă. Când te-am rugat să încerci, Ace, nu am vrut să spun *regulează prima femeie disponibilă cu prima ocazie în care te apucă teama!*

Urlu și nu-mi pasă cine aude. Colton intră în panică, este nesigur, pentru prima dată în viața lui nu știe ce să facă pentru a remedia daunele pe care le-a cauzat, iar faptul că

34 Marcă de prezervative. (n. tr.)

nimeni, niciodată până acum nu l-a obligat să dea socoteală mă enervează și mai tare.

— N-am făcut ce... Jur că nu s-a întâmplat nimic azi-noapte.

— Cu tricoul tău pe ea! Goală pe dedesubt! repet, tipând la el.

L-aș lua în brațe, să nu-i mai dau drumul niciodată și, în același timp, l-aș lua la palme, l-aș respinge, să-i arăt cât de mult m-a rănit. Mă simt ca într-un roller coaster și singura dorință pe care o am e să se oprească odată, să cobor. De ce mai stau aici? De ce mă mai lupt, când e clar că nu ne dorim același lucru? Că nu merită să fac asta pentru el.

Își trece mâna prin păr, exasperat, palid, cu ochii plini de panică.

— Rylee. Te rog. Haide să facem doar o pauză.

— *Iar vrei un rahat de pauză?* urlu la el, din ce în ce mai tare, enervată că mă tratează cu superioritate. O pauză? Aici e nevoie să schimbăm totul. De ce nu ai crezut în noi suficient de mult? Întreb, încercând să înțeleg, deși mă doare. Nu ai zis tu ultima dată că Tawny nu are sex-appeal nici cât unghia mea mică? Bănuiesc că ai vrut, totuși, să verifici, eh?

Știu că exagerez în clipa asta, dar pieptul mă înțepă la fiecare respirație și, ca fiu sinceră, de-acum nici nu mai îmi pasă. Sufăr, sunt devastată și vreau să sufere și el.

— De ce nu ai crezut în mine? De ce a trebuit să fugi la alta? Să te culci cu altă femeie? Colton tace. Iar cine tace, consimte.

Când găsesc în sfârșit curajul să-l privesc în ochi, cred că vede că m-am resemnat deja, iar eu văd doar panică în ochii lui. Privirea-i verde o fixează pe a mea, de ametist. O emoție fără sfârșit ne cuprinde pe amândoi, regretul mai presus de orice. Se întinde să-mi șteargă o lacrimă. Tresar la atingerea sa. Sunt conștientă că m-aș transforma în

plastilină în mâinile lui, dacă ar continua. Mă întorc să plec, cu bărbia tremurând.

— Ți-am spus că o să-ți fac rău, îl aud zicând în spatele meu.

Făcusem doar doi pași. La dracu cu distanța! Explodez de furie când îl aud. Dacă plec acum, fără să-i zic ce am de zis, o să regret pentru totdeauna. Mă răsucesc să-l înfrunt.

— Da. Așa e. Dar asta nu te face mai puțin vinovat! Țip la el, cu vocea plină de sarcasm. Și mai termină cu scuzele, Donavan! Amândoi avem un trecut dureros. Amândoi avem probleme de înfruntat, de depășit. Toată lumea are! Șuier la el. Dar să arunci totul pe altă persoană... *să-ți bați joc de alt om*, e inacceptabil pentru mine. Și nu voi tolera așa ceva!

Colton își ține respirația când mă aude. Văd pe chipul său că suferă și o parte din mine se simte ușurată că nu sunt singura și, cu toate că n-are cum să se simtă mai rănit decât mine, măcar știu că ce a fost între noi doi a fost, cel puțin în parte, real.

— E imposibil să fie adevărat că mă iubești, Rylee, spune el încet, resemnăt, privindu-mă.

— Iar tu ai făcut tot posibilul să te asiguri că nu, așa-i? spun cu vocea tremurând. Te-ai culcat cu ea, Colton? îl implor din ochi, punând în sfârșit întrebarea la care nici măcar nu sunt sigură că vreau să primesc răspuns. A meritat să mă pierzi?

— Mai contează? se răstește el la mine, în defensivă. Chipul îi este umbrat de tot felul de emoții. Oricum o să crezi ce vrei tu, Rylee.

— Să nu îndrăznești să dai vina pe mine, Colton! urlu la el. Nu eu sunt cea care a distrus totul!

Înainte să-mi răspundă, mă țintuiește cu privirea câteva momente, acuzator. Când deschide gura, vocea sa e ca de gheață.

— Ești sigură?

Mă simt de parcă m-ar fi pălmuit. Colton cel Aspru și-a făcut din nou apariția. Simt cum ochii mi se umplu iar de lacrimi și încep să plâng. Nu mai pot rămâne aici. Nu mai vreau să simt durerea asta.

O mișcare în spatele lui îmi atrage atenția. Mă uit într-acolo și o văd pe Tawny. Deschisese ușa. Stă sprijinită de toc, se uită la noi amuzată cum ne certăm. Apariția ei îmi dă forța necesară să plec.

— Nu, Colton, răspund mahnită, de data asta e doar vina ta.

Închid ochii și respir adânc, încercând să-mi controlez lacrimile. Suspîn și bărbia îmi tremură când spun ceea ce ar fi trebuit să-i zic din prima seară.

— Adio, șoptesc, cu vocea grea de emoții, ochii plini de lacrimi și inima grea de iubire. Iubire refuzată.

— *Mă abandonezi?* spune rugător, făcându-mi sufletul să se rupă de tot. Încuviințez din cap, tristă, privind la băiețelul pe care îl văd în bărbatul fatal din fața mea. Vulnerabilitate într-o carapace de rebel. Are idee cât de irezistibil este în clipa asta? Ce bărbat minunat, plin de empatie, grijuliu, pasional este? Câte ar avea de dăruit unei femei, într-o relație, dacă ar reuși să-și învingă demonii și să fac loc unei ființe în viața lui?

Cum e posibil să mă gândesc tocmai acum la așa ceva?! Cum e posibil să-mi fac griji că va suferi pentru că îl părăsesc, când dovada trădării sale se află la picioarele mele și în fața mea chiar în clipa asta?!

Mă ținuieste frenetic cu ochii. Se instalează panica. Prea multă durere. Eu l-am rănit pe el. El m-a rănit pe mine. Să plec de lângă bărbatul pe care-l iubesc după ce crezusem că nu voi mai fi niciodată capabilă să iubesc așa. Să plec de lângă bărbatul pe care nimeni nu-l va putea vreodată înlocui. Pieptul mi se strânge. Încerc să-mi controlez emoțiile. Trebuie să plec. Trebuie să merg la mașină.

Însă pornesc în direcția opusă, la el, drogul meu, adicția mea. Face ochii mari când întind mâna și-l mângâi ușor pe obraz, pe buzele perfecte. Închide ochii când îmi simte atingerea. Când îi deschide la loc tot ce văd e un ocean de devastare. Mă ucide să-l văd frângându-se sub ochii mei. Mă ridic pe vârfuri să-l sărut ușor pe buze. Am nevoie să-i mai simt o dată gustul. Să-l mai simt. Ultima dată. Ultima amintire.

Ultima rană în inima deja distrusă.

Îmi scapă un sughit de plâns că mă îndepărtez. Știu că a fost ultima noastră sărutare.

— *Adio, Colton*, repet, umplându-mi ochii de el pentru ultima oară, să nu uit. *Ace al meu*.

Mă răsucesc pe călcâie, împleticindu-mă pe alee, orbită de lacrimi. Îl aud chemându-mă și mă prefac că nu-l aud, de fapt, ignorându-i rugămintea de a mă întoarce, promisiunea că putem remedia totul și-mi oblig picioarele să pășească înainte spre mașină. Chiar dacă ne-am împăca acum de data asta, cu el va exista întotdeauna o următoare despărțire, ceartă, suferință.

— Dar..., eu am nevoie de tine, Rylee.

Tonul frânt mă face să mă opresc. Mă ucide. Sfășie în mine puținul care rămăsese întreg. Îmi jupoaie sufletul. Colton are multe defecte, dar este și minunat în atât de multe moduri... Și știu că are nevoie de mine, tot la fel de mult cum am eu nevoie de el. O percep în vocea sa. O simt pe dinăuntru. Însă nevoia nu mai este suficientă. Nu pentru mine.

Privesc pavelele de sub picioarele mele și clatin din cap. Nu sunt în stare să mă întorc să-l privesc, pentru că nu aș mai putea să plec de aici. Mă cunosc prea bine. Și nu pot să iert ce a făcut. Strâng din ochi iar când deschid gura, vorbesc pe o voce care nu este a mea. Ci rece. Lipsită de emoție. Precaută.

— Trebuia să te fi gândit la consecințe înainte să ai nevoie de ea.

Îi comand corpului să plece. Îl aud pe Colton în urma mea cum trage adânc aer în piept. Trag tare de portieră, mă trântesc pe locul șoferului exact la timp. Cedez lacrimilor și durerii infinite. Apoi îmi dau seama cât de singură fusesem în ultimii doi ani. Că nu mi-am dat seama, până să-l întâlnesc pe el, ce gol aveam pe dinăuntru, un gol pe care doar el l-ar fi putut umple. Și că doar el a știut să facă din mine iară o ființă completă.

Nu știu cât am rămas așa, acolo, copleșită de emoții, cu lumea prăbușindu-se în jurul meu și inima frângându-mi-se. Când îmi revin suficient cât să pot conduce, pornesc motorul. Când ies din curbă, Colton e încă acolo, îl văd în oglinda retrovizoare; are o expresie rănită și ochii plini de regret.

Mă oblig să merg înainte. Să mă îndepărtez de el. De viitorul meu. De toate posibilitățile care credeam că se vor transforma în realitate. De toate lucrurile de care habar nu aveam că am nevoie și fără de care nu voi mai ști să trăiesc acum.

Capitolul treizeci și doi

Pașii îmi duduie pe asfalt în timp ce alerg pe ritmul alert al muzicii. Versurile furioase mă ajută să mai scap de senzația de angoasă, dar nu de tot.

Ajung în ultima curbă de pe strada mea și pornesc spre casă, deși mi-aș dori să continui să alerg și să trec mai departe. Nu vreau să-mi amintesc cum era când el îmi umplea casa sau telefonul de mesaje.

Dar n-am cum. Azi e o zi foarte importantă. Toate capetele încoronate ale companiei vin azi în vizită să le prezentăm detaliile finale ale proiectului și va trebui să facem tot circuitul necesar, așa cum își dorește Teddy.

M-am scufundat în muncă, să pregătesc totul pentru ședință. Am îndepărtat — mă rog, am făcut tot posibilul să îndepărtez — imaginea expresiei lui Tawny care-mi tot vine în minte. M-am omorât cu munca, să nu mai aud vocea rugătoare a lui Colton, să nu-l mai aud spunându-mi că are nevoie de mine. Să uit reflexul luminii pe folia aceea a ambalajului de prezervativ. Ochii mi se umplu de lacrimi, dar mi le înghit. Nu azi. Azi nu-mi permit.

Fac ultimii pași până la verandă și-mi fac de lucru cu iPod-ul, ignorând buchetul de dalii care mă așteaptă pe scară. Încă unul. Deschid ușa, iau felicitarea de la buchet fără

să mă uit la flori și o arunc pe masa din foaier unde se află numeroase alte bilete identice, nedeschise.

Oftez și merg în bucătărie strâmbând din nas din pricina mirosului prea puternic de la prea multele buchete de flori, nedorite de altfel, împrăștiate prin casă. Îmi scot căștile din urechi și mă aplec în frigiderul deschis, după apă.

— Și telefonul?

Vocea dojenitoare a lui Haddie mă face să tresar.

— Had, Isuse! M-ai speriat de moarte.

Se uită la mine ȗuguint din buze în timp ce eu dau apa pe ȗat. Chipul ei, de obicei vesel, exprimă îngrijorare.

— Ce? Ce-am mai făcut de data asta?

— Scuze că-mi fac griji pentru tine, spune, sarcastică, expresia de pe fața ei fiind pe măsură. Ai dispărut mai mult decât de obicei. E iresponsabil să pleci fără telefon.

— Aveam nevoie să-mi limpezesc gândurile.

Răspunsul meu nu are niciun efect. E nervoasă pe mine.

— Mă sună și-mi dă tot timpul mesaje. A trebuit să fug și de telefonul meu... Rotesc mâinile indicând spațiul din jurul nostru. Și de casa noastră, care arată acum ca o casă funerară.

— Mda, e puțin ridicol, încuviințează ea, strâmbând din nas, cu trăsăturile feței un pic mai relaxate.

— E stupid, asta e, murmur în barbă așezându-mă la masa din bucătărie să-mi scot adidașii. Deși îmi trimite unu, două buchete de flori pe zi și bilete pe care nu le deschid, mesajele pe care le șterg fără să le citesc, am impresia că nu înțelege că am terminat cu el. Definitiv. Ter-mi-nat.

Și cu toate astea, indiferent cât de puternică încerc să par atunci când îmi spun asta, simt că mă năruî. Am și zile mai bune, dar în cele mai multe *sunt fără vlagă*. Știam că nu-mi va trece prea ușor de Colton, dar nici că va fi așa greu nu-mi imaginasem. Ca să nu mai zic că insistă și insistă și

insistă. Nu am vorbit cu el. Nu l-am mai văzut. Nu am citit mesajele de la el, nici biletele, nu am ascultat nici mesajele vocale care mi-au umplut mesageria. Și cu toate astea, nu cedează. Insistența sa îmi spune că sentimentul de vină îl mănâncă de viu.

Rațiunea mea acceptă faptul că s-a terminat, dar inima mea, nu. Și dacă cedează, dacă citesc biletele sau dacă ascult melodiile pe care mi le trimite, care sigur vorbesc despre ce simte, nu prea sunt sigură că rațiunea mea ar rămâne la fel de decisă și convinsă că s-a încheiat. Dacă i-aș auzi vocea, dacă aș citi cuvintele pe care mi le scrie, dacă i-aș vedea chipul, m-aș prăbuși ca un castel din cărți de joc. Dar eu încerc să-mi vindec inima.

— Ry.

— Da?

— Ești bine?

Ridic ochii la prietena mea dragă, încercând să maschez ce simt, să nu vadă că mă prefac a fi bine. Îmi mușc buza tare ca să împiedic lacrimile să-mi umple ochii. Scutur din cap și încerc să mă gândesc la altceva.

— Da. Bine. Trebuie să mă pregătesc să plec la muncă.

Mă ridic, trec pe lângă ea, dorindu-mi să evit cu orice preț un alt discurs de încurajare. Dar nu sunt suficient de rapidă. Întinde mâna și mă prinde de braț.

— Ry, poate că nu s-a... se oprește când ridic brusc privirea la ea.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, Haddie. Mă desprind din mâna ei și pornesc spre dormitor. O să întârzii.

— E totul pregătit?

Mă uit peste masă la Teddy. Tocmai ce revăzusem prezentarea mea Power Point. Ne aflăm în sala de conferințe.

Sper că zâmbetul meu reflectă încredere. În caz că Teddy a auzit zvonurile, nu trebuie să știe că între mine și Colton lucrurile stau prost. Se va îngrijora că vom pierde finanțarea.

— Desigur. Aștept să termine Cindy de printat copiile ordinii de zi, să le bage în dosare.

Teddy intră în sală în timp ce eu fixeaz din nou o diagramă pe un șevalet.

— Ai văzut că am ajustat și am adăugat câteva puncte pe ordinea de zi, da? Nu va afecta partea ta, dar...

— Teddy, e întâlnirea ta. Sunt sigură că orice ai adăugat, e în regulă. Nu trebuie să îmi ceri aprobare, în ce mă privește.

— Știu, știu, spune, privind la imaginea proiectată pe ecran, dar proiectul pe care îl prezentăm azi șefilor e copilul tău.

Îi zâmbesc cu drag.

— Și îi voi pune la curent. Cu toate, actualizări, previziuni bugetare, date estimative și tot ceea ce ține de proiect. Am pregătit totul.

— Am încredere, Ry. Doar e vorba de tine. Nu m-ai dezamăgit niciodată. Îmi surâde la rândul său bătându-mă afectuos pe umăr, apoi se uită la ceas. Trebuie să vină dintr-un moment în altul. Mai ai nevoie de ceva de la mine sau pot să cobor să-i întâmpin?

— Nu-mi vine în minte nimic.

Cindy iese pe lângă Teddy din sala de conferințe.

— Vrei să verifici ordinea de zi înainte să o adaug la dosare?

Îmi arunc ochii la ceas. Timpul zburase.

— Adaugă-le la dosare direct. Mi-ar fi de ajutor. Mulțumesc.

Îmi fac ordine prin hârtii, dau prezentarea de la început și mă îndrept spre birou în pas grăbit să duc acolo tot ce nu-mi trebuie în timpul întâlnirii. Tocmai atunci aud

vocea lui Teddy umplând holul. E vremea să pun masca de jucător pe chip.

— Iat-o, tună el, făcând pereții să duduie.

Mă opresc, cu brațele pline de lucruri și zâmbesc călduros grupului.

— Domnilor. Înclin capul în semn de salut. Mă bucur că ați venit. Abia așteptăm să vă punem la curent cu toate noutățile și să ne spuneți cum vi se pare. Privesc la lucrurile din brațe și continui: permiteți-mi să duc toate astea în birou și mă întorc imediat.

Dau fuga în birou, arunc totul acolo, mă opresc o clipă să mă aranjez și pornesc înapoi spre sala de conferințe. Intru exact în momentul în care Teddy începe să vorbească. Ca să nu-i întrerup discursul de bun venit, mă așez pe primul scaun liber, în partea din față a mesei masive, de formă dreptunghiulară, fără să privesc cine mai e prezent.

Teddy turuie despre ce rezultate sperăm să obținem și despre cum le vom depăși, chiar în timp ce eu aranjez hârtiile din fața mea. Deasupra se află ordinea de zi și ochii mei o parcurg neatent, pentru că o cunosc pe dinafară. Mă uit de două ori să văd mai bine, când observ una dintre modificările făcute de Teddy. Exact după intervenția mea este scris „CD Enterprises.”

Mi se oprește inima în piept. Apoi începe să bubuie. Mi se taie respirația și simt că mă ia cu ametele. *Nu! Nu acum. Nu pot face asta acum. E o întâlnire prea importantă. Nu trebuie să se afle aici.* Mă copleșește panica. Sângele îmi pompează în urechi. Nici nu mai aud ce spune Teddy. Pun hârtiile încet pe masă și mâinile în poală, sperând că nu va observa nimeni că-mi tremură. Las capul jos și strâng din ochi, încercând să-mi calmez respirația. Cum am putut să fiu atât de fraieră și să nu mă gândesc că ar putea veni și el?! În definitiv, donația sa și programul de sponsorizare reprezintă motivul grație căruia proiectul nostru poate începe. Am fost atât de ocupată să-l evit, să mă dau bolnavă când trebuia să particip la unele evenimente la care ar fi trebuit să particip,

Încât mi-am șters complet din minte posibilitatea că va veni aici.

Sau poate nu a venit. În cazul ăsta, mai mult ca sigur l-a înlocuit Tawny. Nici nu știu ce ar fi mai rău. Când simt că nu mai suport, trag aer în piept să-mi fac curaj și ridic ochii, privind în jurul mesei.

Ochii mi se opresc imediat într-ai lui Colton, care nu mă privește decât pe mine. Când îl văd, zidul firav pe care mi-l construise în jurul inimii zboară în vânt. Mă simt de parcă aș fi primit un pumn în stomac. Deși îmi repet să-mi iau ochii de la el, mi-e imposibil. E ca atunci când treci pe lângă locul unde s-a petrecut un accident: vrei să nu te uiți, dar nu reușești să te abții. La fel mă holbez și eu la el.

Și doar pentru că îl cunosc atât de bine reușesc să observ micile schimbări: i-a mai crescut părul, e din nou nebărbierit, ochii îi sunt subliniați de cearcane și pare puțin neîngrijit, el, care este întotdeauna așa dichisit. Îmi iau cu greu ochii de pe chipul lui și privirile ni se întâlnesc iară. Și abia acum îmi dau seama că scânteia aceea de pușlama a dispărut din ochii săi. Are privirea pierdută, tristă, rugătoare. Și cu cât i se intensifică, cu atât mai tare îi pulsează maxilarul. Cu greu, îmi iau ochii de la el, refuzând să citesc ce vrea să-mi spună.

După ce a făcut ce a făcut, nu mai merită nici să mă uit la el. Închid ochii strâns, să-mi înghit lacrimile care amenință să iasă la suprafață, spunându-mi că trebuie să mă adun. Trebuie să mă țin cu firea. Cu toate astea însă, în minte îmi apare imaginea cu Tawny îmbrăcată cu tricoul lui și nimic altceva. Simt că îmi vine să icnesc și că vreau să ies imediat din încăpere, dar mă controlez. Șocul de a-l vedea aici se transformă încet în furie. Sunt la mine la serviciu, iar aceasta este ședința mea și nu-i voi permite să mă afecteze. Sau cel puțin, așa trebuie să pară.

Scrâșnesc din dinți și mă scutur de tristețe. Vocea lui Teddy devine din ce în ce mai clară, ajungând până la mine. Tocmai ce mă prezintă. Mă ridic în picioare, genunchii îmi

tremură și pornesc în fața sălii de conferințe, simțind cum ochii lui Colton mă cântăresc din cap până-n tălpi.

Mă poziționez în fața tuturor, bucuroasă că repetasem prezentarea de atâtea ori. Încep cu voce tremurătoare, dar pe parcurs regăsesc încrederea în mine. Mă asigur că privesc pe fiecare în ochi, mai puțin o anumită persoană. Transform durerea și furia pe care le simt din pricina lui — și a faptului că e aici — în entuziasm pentru proiectul nostru. Vorbesc despre CD Enterprises, despre contribuția lor monumentală, fără să mă uit o dată în direcția lui. Îmi termin cu bine prezentarea, concluzionând succint și zâmbesc grupului aflat în fața mea. Răspund la câteva întrebări, apoi mă întorc ușurată la locul meu, exact când Colton se ridică pentru a se adresa la rândul său celor prezenți.

Cât vorbește, mă țin ocupată jucându-mă cu hârtiile din fața mea. Îmi vine să-mi trag una că intrasem ultima în sala de conferințe și mă așezasem unde mă așezasem, adică în partea din față a încăperii. Colton e atât de aproape, încât mirosul său de curat, de natură umple aerul și ajunge până la mine, declanșând tot felul de amintiri de pe vremea când eram împreună. Toate simțurile îmi sunt în alertă. Aș da orice să pot pleca din încăperea acum, pe loc. E o tortură să stai așa de aproape de omul pe care-l iubești inexplicabil, pe care-l dorești cu disperare, pe care-l disprețuiești profund, care te-a rănit profund și să simți toate acestea la un loc.

Răgușeala din vocea sa mă răscolește. Desenez prostii pe hârtiile din fața mea, să mă țin ocupată. Mă chinuiește dorința de a mă uita la el, să caut în el motivele sau explicațiile care să-mi clarifice de ce a făcut ce a făcut, dar știu deja că nimic nu-mi va șterge din minte imaginile din ziua aceea.

— Alături de Corporate Cares, CD Enterprises a încercat toate căile posibile pentru a strânge din donații o sumă cât mai mare. Am bătut la fiecare ușă, am cerut favoruri care ni se datorau, am răspuns la fiecare apel primit. *Am acordat aceeași atenție tuturor.* Nu am trecut pe nimeni cu vederea pentru că știm, din experiența campaniilor

precedente, că de obicei apare cineva când te aștepti mai puțin, cineva pe care altfel l-ai fi eliminat de pe lista posibilităților, demonstrându-se exact ceea ce aveai nevoie, și care schimbă complet lucrurile. Uneori, cei pe care i-ai putea considera *neînsemnați* se pot dovedi a fi *cei care fac diferența*.

Ridic brusc capul când îl aud folosind un cuvânt care avea atâta greutate pentru noi doi. În ciuda audienței prezente, ochii lui Colton sunt fixați în ai mei, ca și cum ar aștepta o reacție de la mine, ceva care să-i spună că am auzit ce-a vrut să spună. Că îmi mai pasă. Și bineînțeles că reușește. Rahat! Ochii verzi mă sfredelesc; rămânem așa, privindu-ne, mai mult decât ar trebui într-o situație profesională. Simt cum fizicul meu înregistrează mesajul lui Colton. Un zâmbet mic i se imprimă pe buze, apoi își ia ochii de la mine și continuă. Iar zâmbetul acela mic, mica dovadă de aroganță îmi dovedește că știe că mă afectează, că mă umple și de furie, dar mă și copleșește. Ori încearcă să-mi spună că eu sunt cea care contează pentru el? Nu mai înțeleg nimic. Nu știu ce să mai cred.

Dar de un lucru sunt sigură: nu vreau să fiu *femeia aceea*. Acea la care toată lumea se uită și-o crede o toantă pentru că se tot întoarce la bărbatul care îi face mereu rău, care se culcă cu altele pe ascuns, care o minte, spunându-i una și făcând exact pe dos. Am și eu o mândrie și, indiferent cât de mult îl vreau pe Colton — indiferent cât de mult îl iubesc pe Colton, pentru că, da, îl iubesc — țin prea mult la tot ce am de oferit ca să-l las pe el sau pe oricare alt bărbat să-și bată joc. Tot ce trebuie este să-mi repet toate astea, să nu mă las sedusă de vocea sa, să nu mă las iar prinsă în capcana atracției atât de puternice pe care o exercită asupra mea.

— Iar lucrul acesta tocmai ce s-a întâmplat. Ieri am primit un telefon. Nu că vom înceta să facem eforturi pentru a strânge fonduri, dar, grație apelului de ieri, sunt bucuros să vă anunț că, pe lângă fondurile puse la dispoziție de CD

Enterprises, ne-a fost confirmată o altă donație, de două milioane de dolari, pentru completarea proiectului.

Toată lumea prezentă în încăpere exclamă de uimire la auzul spuselor sale. Oamenii murmură de bucurie. E oficial, proiectul nostru este acum complet acoperit și avem fondurile necesare, ceea ce înseamnă că toată munca pe care am depus-o se va concretiza!

Îmi plec capul emoționată și închid ochii strâns în timp ce roller coasterul de sentimente mă urcă în înălțimi și mă face să simt că plonjez apoi în gol. Mi-e imposibil să procesez tot ce se petrece în mine. Pe de o parte, toată munca de dragul băieților mei este răsplătită cu vârf și îndesat. Și mai mulți copii vor putea beneficia de programul nostru și vor avea șansa să devină un succes din punct de vedere social. Pe de altă parte, însă, cel care-mi pune această victorie în mâini este Colton. *Ironia sorții*. Mi s-a îndeplinit cea mai mare dorință, profesional vorbind, și omul care a făcut totul posibil este tocmai bărbatul pe care mi-l doresc cel mai mult pe lume și pe care însă nu-l pot avea.

Oricât de tare încerc să-mi stăpânesc emoțiile, mi-e imposibil. Sunt copleșită. Pendularea continuă între durere și furie și mâhnire m-a epuizat. Îmi alunecă o lacrimă pe obraz și mi-o șterg imediat cu dosul palmei. Umerii îmi tremură din pricina efortului de a le stăpâni. Mă doare prea tare să-l am pe Colton atât de aproape și totuși atât de departe. Se întâmplă totul prea repede. Mă afectează prea profund.

Sunt atât de rătăcită în emoțiile pe care le trăiesc, că am uitat unde mă aflu. Când îmi vin în fire, realizez că s-a lăsat liniștea în încăpere. Îmi țin capul plecat, încercând să mă adun, când îl aud pe Teddy șoptind.

— Proiectul acesta înseamnă totul pentru ea. I s-a dedicat trup și suflet... nimeni nu-i poate aduce o vină din faptul că acum e copleșită.

Aud cum cei prezenți murmură încuviințând și mă simt ușurată că au luat emoțiile evidente care mă încearcă drept euforie cauzată de veștile bune, și nu dovada faptului

că mi-e inima frântă. Afișez o urmă de zâmbet și ridic ochii la oamenii din jurul meu, în ciuda faptului că sunt plini de lacrimi. Întâlnesc privirea lui Teddy, plină de căldură, de mândrie și-i surâd timid, intrând în joc. *Orice, numai să fug de Colton.*

— Dacă nu vă supărați, aş avea nevoie de un minut să-mi revin.

— Desigur. Îmi zâmbește cu duioșie, el și restul celor prezenți, presupunând, așa cum și e de fapt, că am nevoie să mă retrag puțin, să mă adun. Dar ei nu știu motivul real.

Mă ridic calm și pornesc spre ușă, ocolindu-l la distanță pe Colton și ies. Îl aud pe Teddy cum îmi felicită pe toți, declarând ședința încheiată, dat fiind că nu mai era necesar să discutăm despre cum să facem rost de restul de fonduri necesare. Grăbesc pasul imediat ce sunt suficient de departe de sala de conferințe. Ridic mâna la Stella, oprind-o când o aud chemându-mă. Ajung la mine în birou și închid ușa exact la timp, când primul suspin îmi scapă de pe buze.

Încep să plâng, sprijinită de peretele opus ușii. Am încercat zile în șir să fiu puternică, să mă abțin, dar acum nu mai pot. Sunt dezamăgită de mine pentru că încă mai am sentimente pentru el. Supărată că încă îmi doresc să se gândească la mine. Furioasă că mă afectează în atât de multe moduri. Că mi se umple inima când îl văd, deși rațiunea îmi amintește că s-a dus la Tawny imediat ce lucrurile între noi au devenit altceva, diferit de ce stabilește el prin regulile sale.

Ignor ciocănitul ușor în ușă. Nu vreau să mă vadă nimeni în starea asta. Dar ciocănitul continuă. Încerc să-mi șterg lacrimile, deși sunt conștientă că e inutil. Oricum nu pot ascunde urmele plânsului. Ridic capul brusc când ușa se deschide și Colton se strecoară înăuntru, închizând-o și sprijinindu-se de ea.

Sunt uluită că e acolo, la mine în birou. Parcă umple tot spațiul. Una e să încerc să uit de el când nu e prin preajma mea, și alta e când se află aici, în fața mea, când îl pot atinge. E insuportabil. Ne privim ochi în ochi. Mîntea îmi vâjâie de

câte aş vrea să-i spun, de câte întrebări am şi mi-e teamă să le exprim. Liniştea dintre noi este asurzitor de adâncă. Colton îmi vorbeşte din priviri, cerând atât de multe, dar mi-e imposibil să-i răspund.

Se îndepărtează de uşă şi porneşte spre mine.

— Rylee, spune pe un ton rugător.

— Nu! spun calmă, deşi nu e nici pe departe suficient ca să mă apăr de el. Nu, repet mai decisă când el mai face un pas. *Nu face asta, nu aici, Colton. Te rog.*

— Ry... Întinde mâna să mă atingă, dar i-o îndepărtez.

— Nu. Îmi tremură buzele.

Colton mi-a umplut spaţiul personal. Îmi las ochii în pământ. Nu vreau să-l privesc.

— Nu aici, Colton. Nu îţi permit să vii la mine la serviciu, să mă laşi şi fără ultimul loc graţie căruia încă mai sunt zdravănă la cap pentru că încă nu l-ai murdărit tu. Vocea mi se frânge cu ultimele cuvinte şi o lacrimă îmi cade pe obraz. Te rog... Îl împing cu mâinile de piept, încercând să-l fac să stea mai departe, dar nu sunt suficient de rapidă. Colton mă apucă de încheieturi. Simt că mă electrocutează atingerea sa. Încleşttez din dinţi luptându-mă cu lacrimile.

— Destul! mârâie la mine. Nu sunt un om răbdător, Rylee. Nici nu am fost, nici nu voi fi vreodată. Ți-am lăsat spaţiu, am înghiţit faptul că m-ai ignorat, dar cred că o să te leg de scaun aici, să te oblig, dacă e nevoie, să mă ascuţi. Tu continuă să mă respingi şi o să vezi.

— Dă-mi drumul! îmi smulg mâinile din prinsoarea sa, nu vreau să mă atingă.

— Nu m-am culcat cu ea, Rylee! mârâie la mine.

— Nu mă interesează detaliile astea sordide, Colton. Trebuie să-l opresc. Nu-i pot asculta minciunile. Două cuvinte am de zis: ambalaj prezervativ.

Sunt mândră de mine că reușesc să-i vorbesc atât de calm și de rece. Mândră că reușesc să mai gândesc, când simt cum mă prăbușesc pe dinăuntru.

— Nu s-a întâmplat nimic! Iatră la mine pe un ton aspru, pășind prin birou. Absolut nimic!

— Nu sunt una dintre tutele tale, Colton. Știu ce am văzut și am văzut...

— Hristoșii mă-sii, Rylee, nu a fost decât un sărut! Vocea sa implacabilă umple încăperea.

Și-mi golește inima.

Abia reușesc să înghit. Mă oblig să-mi șterg din minte ce-a zis.

— Poftim?! exclam uluită.

Colton își pune o mână pe ceafă, apăsând în jos cu o grimasă de regret pe chip.

— Mai întâi juri că nu s-a întâmplat nimic. Acum zici să a fost doar un sărut. Ce urmează? Să-mi zici că ți-a alunecat scula în ea din greșeală? Văd că tot schimbi povestea. De ce așa crede că de data asta zici adevărul? râd isteric, rănită. Ș-apoi, din câte știu eu, nu-i nevoie de prezervativ când te pupi cu cineva.

— E doar o neînțelegere. Faci din țânțar armăsar și eu...

Tresărim amândoi când auzim ciocănind la ușă. Îmi ia un moment să-mi regăsesc vocea și să par calmă.

— Da?

— Te cheamă Teddy. Are nevoie de tine peste cinci minute, spune Stella timid, prin ușă.

— Bine. Vin imediat. Închid ochii o clipă, cedând în fața suferinței și furiei continue.

Colton își drege glasul. Văd pe chipul său că e indecis ce să facă: să facă presiune asupra mea în continuare sau să-mi permită să-mi salvez demnitatea aici, la serviciu. Clatină din cap, fără tragere de inimă, înfrânt.

— Plec, Rylee. Acum te las, dar nu-ți voi permite să fugi de asta, de noi, până nu spun și eu ce am de spus. Nu se încheie aici. În niciun caz. E clar?

Mă rezum să-l privesc. Mi-e un dor disperat de el. Dar nu mă pot lăsa să-l iau în brațe, să-i spun că-l iubesc, pentru că știu că va fugi din nou în brațele altei femei. Nu pot da crezare poveștii, de fiecare dată alta, despre ce s-a întâmplat de fapt cu Tawny. Încuviințez din cap, panicată la gândul că, oricât de mult simt nevoia să stau departe de el, sunt ușurată la gândul că-l voi revedea. Știu, e stupid, mai ales că simt că mi se strânge stomacul și inima mă doare doar privindu-l, dar ce poți face când iubirea s-a strecurat în suflet?

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mă cuprind cu brațele când el se apleacă și mă sărută pe creștetul capului, întârziind puțin cu buzele lipite de mine. Mă trece un fior pe șira spinării, în ciuda faptului că, din instinct, simt nevoia să-l resping.

Îmi ține capul în mâini un moment, să nu mă pot îndepărta.

— Trebuia să te văd, Rylee. A trebuit să mut munții din loc ca să obțin sponsorizarea asta, ca să-l pot suna pe Teddy să-i spun că vreau să fiu prezent și eu azi.

Cuvintele sale îmi taie respirația. Observ că înghite cu greu și simt cum mă pierd în el, în ciuda suferinței pe care mi-o cauzează.

— Mă ucide faptul că nu vrei să-mi vorbești, că nu vrei să mă crezi. Nici nu sunt sigur ce să fac cu tot ce simt din cauza asta.

Se oprește, dar nu-și îndepărtează obrazul de tâmpla mea. Știu ce greu e pentru el să mi se deschidă în felul ăsta.

— *Încă te simt, Rylee.* Pielea ta. Gustul tău. Buzele tale când îmi zâmbești cu gura lipită de mine. Parfumul tău vanilat. Te aud râzând... ești pe peste tot. Nu reușesc să mă gândesc decât la tine.

Cu aceste cuvinte, Colton se răsucesce și iese din biroul meu, trântind ușa fără să privească înapoi. Sunt la un pas de la a ceda imboldului de a-l striga, de a uita ce mi-am promis acum multă vreme în legătură cu ce merit într-o relație. Dar imaginea lui Tawny la el în prag mă oprește. Îmi permite să rămân fidelă deciziei pe care am luat-o și pe care aproape o încălcasem.

Dau afară încet aerul din piept, încercând să-mi revin. Cuvintele sale m-au omorât. Exact asta îmi doream să aud de la el. Dar nu acum, ci în urmă cu câteva săptămâni. Ce ar fi trebuit să-mi spună când i-am zis că-l iubesc. Însă acum nici eu nu știu dacă este sau nu prea târziu. Inima mea bleagă îmi spune că nu, nu este prea târziu, dar rațiunea, și așa zguduită, încearcă să mă protejeze de sentimentele care mă fac atât de vulnerabilă. Câteva minute mai târziu, cu machiajul refăcut, stăpână din nou pe mine, sunt gata exact la timp pentru a participa la o ședință mai mică la care participă doar șefii corporației. Telefonul îmi vibrează în timpul ședinței, semnalând că am primit un mesaj. Pun mâna pe el cât de repede pot fără să întrerup conversația. Mi-arunc o privire. E de la Colton.

Sad³⁵, Maroon 5 — x C

Știu melodia. Este despre un bărbat care povestește despre două căi pe care o poate apuca o relație. Care admite că a ales-o pe cea greșită. Că nu i-a spus niciodată cuvintele pe care ea avea nevoie să le audă. Și că-și dă seama de asta abia acum, când a pierdut-o.

E o mică victorie să știu că și pe el l-a efectuat turnura pe care au luat-o evenimentele. Dar nu e un sentiment plăcut. Nu e nimic plăcut în toată situația asta.

Urăsc că-mi doresc să-l rănesc atât de tare. Și mă urăsc pe mine fiindcă îl doresc, în ciuda faptului că m-a rănit. Dar, mai presus de orice, urăsc faptul că m-a făcut să simt din

35 Trist – în orig. în lb. engleză. (n. tr.)

nou, pentru că în clipa asta tot ce-mi doresc e să fie ca înainte, când eram moartă pe dinăuntru.

Mă smulg din gânduri întrebându-mă pentru a nu știu câta oară dacă îi este cu adevărat dor de mine sau doar încearcă să-și satisfacă egoul rănit de faptul că-l refuz.

Oricum, nu contează. E bărbat în toată firea și bărbății în toată firea trebuie să-și asume ceea ce fac. Colton zice că nu s-a întâmplat nimic, dar mie mi-e greu să cred când i-am văzut cu ochii mei cum erau îmbrăcați.

Consecințe. Sunt sigură că până acum nu a fost niciodată nevoit să le înfrunte. Nu aș vrea să răspund, dar o fac, doar ca să fiu sigură că pricepe.

*I Knew You Were Trouble*³⁶, Taylor Swift.

36 Eram sigură că o să mă faci să sufăr. (engl. în orig.) (n. tr.)

Capitolul treizeci și trei

- Deci tot nu o să vorbești cu el?
- Nu. Pun consola Xbox pe raft încercând să-mi amintesc dacă Shane are deja una.
- Nu? Asta e tot ce ai de zis?
- Da. Îmi încrunt fruntea, indecisă. Suntem la Target, scotocesc din ochi după un cadou frumos.
- O să continui să-mi răspunzi monosilabic?
- Hmm. Stau pe gânduri un moment. Care e cel mai potrivit cadou pentru un băiat de șaisprezece ani?
- Mă depășește. Eu înțeleg că în momentul ăsta strategia ta este să-l eviți, dar să știi că e nerealist din partea ta să crezi că vei reuși să stai departe de el la cursă.
- Până acum m-am descurcat destul de bine, și după ziua de ieri am și mai multe motive să continui să-l evit.

Ridic din umeri. Nu am chef deloc să discut de asta cu Haddie. Tot ce vreau este să găsesc un cadou pentru Shane, să mă duc acasă, să-mi fac un duș înainte de a intra pe tură și de petrecerea de ziua lui.

O aud pe Haddie oftând frustrată, dar o ignor.

— Ry, *trebuie* să vorbești cu el. Ești nefericită. Ai spus chiar tu că ți-a zis că nu s-a întâmplat nimic.

Pufuesc ironic.

— Exact, Haddie, ai pus punctul pe i, spun pe un ton rece, întorcându-mă spre ea. M-am săturat să-mi tot spună ce să fac în legătura cu relația pe care nu o mai am cu Colton. Pune-te în locul meu. Imaginează-ți că te duci să discuți cu tipul cu care ești într-o relație și că deschide ușa casei lui tocmai fufa cu picioare lungi care ți-a spus verde în față, repetat, că îl vrea pentru ea. Imaginează-ți că era dimineață când s-a întâmplat. Și că ea nu e îmbrăcată cu altceva în afară de tricoul lui. Și că nu poartă nici sutien. Că iubitul tău apare și el la ușă, încheindu-și nasturii de la blugi, la pieptul gol, cu abdomenul și ceva mai mult la vedere. Ceea ce înseamnă că fusese dezbrăcat până cu un minut înainte. Și că îți dai seama că fufa-cu-picioare-lungi are pe ea exact tricoul care-i lipsește lui de pe el. Că îl întrebi pe iubitul tău ce naiba se întâmplă și-l vezi cum își stoarce mintea ca să inventeze ceva care să explice situația. Pun la loc pe raft un alt joc. Și că în clipa în care neagă că s-ar fi întâmplat ceva, îi cade din buzunar un ambalaj gol de prezervativ. Iar el continuă să repete că nu s-a întâmplat nimic. Că *absolut* nimic nu s-a întâmplat, ca să-l citez. Că după ce îl pui un pic sub presiune, îl ametești un pic, tac, admite că a sărutat-o. O singură dată. Te asigur eu că, dacă insist, ar ieși la iveală și altceva. Pe dracu că nu s-a întâmplat nimic!

— Ar putea exista o explicație perfect plauzibilă... zice ea, oprindu-se când o țintuiesc din priviri.

— Exact ce credeam.

— Ry, urăsc să te văd așa. Înclină din cap strâmbând din buzele strânse. Și înțeleg ce vrei să spui, chiar înțeleg. Dar nu aș fi o prietenă bună dacă m-aș limita să stau cu brațele încrucișate, să mă uit cum faci așa o greșală. Cred că ești supărată — și pe bună dreptate — din cauza lucrurilor care s-au întâmplat, dar nu vezi imaginea de ansamblu aici. Trebuie să vorbești, să auzi versiunea lui. Vreau să spun, tipul te caută neîncetat.

Ridic agitată din sprâncene, cu penele zbârlite.

— Așa se comportă oamenii vinovați, murmur trecând la un alt raft de jucării.

— Ai dreptate parțial, pentru că oamenii se mai comportă astfel și când sunt acuzați pe nedrept.

Îmi iau ochii de la setul de căști Ipod cu accesoriile respective să-i întâlnesc privirea. Haddie întinde mâna și mi-o pune pe umăr.

— Am văzut cu ochii mei cum se uită la tine. Și văd și cum face tot posibilul să-i dai atenție. Rahat, numai săptămâna trecută a venit pe la noi de trei ori ca să te facă să-l asculți. Să știi că nu o să-l mai mint pentru tine, să-i spun că nu ești acasă. Știu că te sperie ideea de a-l accepta din nou lângă tine, dar cred că teama e un sentiment sănătos uneori. L-ai făcut să-și piardă mințile. Și el pe tine. Te rog, gândește-te la toate astea.

O fixez un moment, apoi mă întorc spre raft pentru că am nevoie de un minut să diger ce mi-a spus persoana care mă cunoaște cel mai bine pe lume.

— O să mă mai gândesc, e tot ce reușesc să spun. Dar nu pricep. De ce insiști atât, tocmai tu, care ai preferat din totdeauna să treci mai departe, la următorul bărbat, la cel mai mic semn de transgresiune, ca să nu mai zic dacă te-ar fi înșelat. Chiar nu pricep.

— Pentru că el te face fericită. Te provoacă... Te obligă să ieși din zona de confort. Te face să simți din nou — cu bune, cu rele —, dar măcar simți. Cum să nu insist când, după atât de puțin timp împreună cu el, ai revenit la viață? Aruncă în căruțul de care împing o cutie de cereale. Știu că ar trebui să fiu de partea ta trup și suflet pentru că sunt prietena ta cea mai bună, dar eu încă mai sper.

Încerc să rumeg ce mi-a spus.

— Tu nu ai văzut ce am văzut eu, Haddie. Și, hai să fim sinceri, vorbele sunt vorbe. Acum zice că nu s-a întâmplat nimic, un minut mai târziu recunoaște că s-au sărutat. Oricum, ceva sigur s-a întâmplat, și nu mă refer doar la el și Tawny. I-am spus că-l iubesc, și el ce a făcut? A dat bir cu

fugiții și s-a dus direct la altă femeie. Asta e ce s-a întâmplat. Vocea mi se frânge, la fel și forțele. Înțeleg că are niște probleme din cauza trecutului său, chiar înțeleg. Dar una e să fugi ca să încerci să-ți limpezești gândurile și alta e să fugi la altă femeie. E de neacceptat așa ceva.

— Nu te-am văzut niciodată așa severă cu cineva. Nu-i dai nici măcar prezumția de nevinovăție. Din ce mi-ai povestit, și Colton pare să fie la fel de nefericit ca tine.

— Hai să mergem, Haddie, zic. Am terminat cu asta.

Și nu mă refer doar la cumpărături. Nu mai vreau s-o aud ținându-i partea lui Colton. Îmi dau ochii peste cap și oftez când o văd că se pune în fața căruțului să mă blocheze.

— Un bărbat ca el nu o să stea să te aștepte la infinit, mă avertizează ea. Așa că decide ce vrei, altfel riști să-l pierzi. Uneori, când iubești pe cineva, faci sau spui lucruri de care nu te-ai fi crezut niciodată capabilă. Cum ar fi să ierți. Este o porcărie? Da. Dar asta-i viața. Se dă la o parte din fața căruțului, cu ochii încă la mine. Și vezi că linia dintre încăpățănare și prostie e foarte subțire, Rylee.

Pufăi și împing căruțul dincolo de ea drept răspuns, dar cuvintele ei ajung la țintă. Expir îndelung luptându-mă cu lacrimile în vreme ce mintea mi-e inundată de tot felul de imagini. Mi-e greu să-mi dau seama ce e cu linia aceea. Când trebuie să mă deschid, să ascult ce are Colton de zis și eventual să-l și cred? Și cam pe unde, între timp, voi deveni o fraieră ori fiindcă l-am iertat, ori pentru că *nu* l-am iertat? Chiar sunt dispusă să pierd bărbatul pe care-l iubesc, doar din pricina principiilor mele?

Mi se pare greșit oricum aș lua-o și am obosit să tot stau să rumeg și s-o întorc pe toate părțile. Dat fiind că de joi încolo voi fi cu el și echipa lui în St. Petersburg, bănuiesc că o să am timp mai mult decât suficient să mă mai gândesc. Dar în clipa de față, tot ce vreau este să-i iau cadoul lui Shane pentru ziua lui și să mă bucur de petrecere fără să mă mai împiedic de Colton și de complicații.

La dracu! înjur în sinea mea. Sunt o lașă. Știu. Mi-e teamă că dacă-l iert mă va face iar să sufăr. Că iar intru în ochiul ciclonului care este Colton, iar o să risc suicidul emoțional. M-am dat lui fără rețineri, iar el m-a mâncat cu fulgi cu tot și apoi a scuipat penele, exact cum a prezis Tawny că va face. Dar dacă are dreptate Haddie? Dacă eu sunt cea care strică tot? Dacă nu m-a înșelat?

Și tocmai când îmi făceam eu autocritică, dau cu ochii de ultimul număr al revistei *People*. Iar pe copertă, în toată splendoarea sa, îl văd tocmai pe el — cauza nefericirii mele și a stării schizofrenice în care mă aflu. O imagine candidă cu el și Cassandra Miller, la o petrecere.

Simt o împunsătură în inimă, dar încerc să-mi revin rapid. Din nefericire, în ultimele zile am practicat suficient asta cât să mă pricep bine.

— La fel de nefericit ca mine, zici? zic sarcastic spre Haddie. Încerc să-mi iau ochii de la fotografie, dar nu vor să se dezlipească de acolo. Studiază fiecare detaliu. Da, se vede clar că suferă.

Haddie oftează, exasperată.

— Ry, e la o licitație în scop caritabil. La care ar fi trebuit să participi și tu, dacă nu cumva ai uitat, și la care, din câte am citit, s-a dus singur.

Înghit nodul din gât. Nu era de ajuns că mă chinuia imaginea cu el și Tawny, acum trebuie să-l mai văd și cu Cassie.

— Să te duci singur și să pleci singur de acolo sunt două lucruri foarte diferite, răspund eu sec, obligându-mă să-mi iau ochii de-acolo.

— Ry...

— Las-o baltă, Haddie, spun, conștientă că mă comport irațional, dar nici nu-mi mai pasă.

Plecăm de la magazin discutând despre orice, numai de Colton nu, cu un set de căști și un card cadou iTunes pentru Shane la subraț. Las pe mai târziu tot ce discutaserăm înainte. Eram amândouă la câțiva pași de mașina mea când aud:

— Nu vă supărați, domnișoară.

Mă uit la Haddie, apoi mă întorc în direcția de unde venise vocea, bucuroasă dintr-odată că întâmplător o rugasem pe Haddie să vină cu mine. Nimic nu e mai enervant pentru o femeie decât să se apropie de ea un bărbat, când e singură, într-o parcare.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreb în timp ce domnul respectiv se apropie.

Înălțime medie, capul acoperit de o șapcă de baseball, părul șaten, lunguț și ochii ascunși în spatele unei perechi de ochelari de soare. Arată obișnuit, dar ceva la el mă face să mă simt nelalocul meu. Parcă are ceva familiar, dar sunt sigură că nu-l cunosc.

— Sunteți cumva... dar nu... Sau chiar sunteți? spune cu o voce deosebită, un pic răgușită, clătinând din cap.

— Ce doriți?!

— Semănați cu domnișoara din revistă, cea care se ocupă de copiii orfani împreună cu pilotul acela de curse. Dumneavoastră sunteți?

Rămân surprinsă. Îl privesc un moment, socotind cum să-i răspund. Mă întreb cum de și-o fi amintit articolul respectiv. Ciudat, dar posibil.

— Ehm..., da, eu sunt.

Înclină capul și, în ciuda faptului că ochii îi sunt ascunși de lentilele întunecate, simt clar că îmi măsoară tot

corpul cu privirea, ceea ce mă enervează. Dar tocmai când decid să-l dau naibii și să urc în mașină, el continuă.

— E minunat ce faceți. Și m-am gândit să vă zic asta.

— Mulțumesc, răspund absent, urcând în mașină, concediindu-l astfel. Oftez ușurată când se îndepărtează fără să mai adauge nimic.

Haddie se uită la mine, îngrijorată.

— Înfrător, mormăie.

Sunt perfect de acord.

Capitolul treizeci și patru

— Nu încă! îl dojenesc pe Shane când văd că dă să deschidă unul dintre cadouri.

— Te rooog, Rylee! exclamă arătându-și gropițele acelea care înmoaie inima fetelor. Măcar pe ăsta?

— Nu. Cadourile se deschid după ce aducem tortul. Trebuie să îți pui o dorință mai întâi. Rânjesc la el terminând de curățat resturile cinei. Ca să nu mai spun că ai deschis deja cadourile de la prietenii tăi aseară, când ați mers la film.

— Mi-am încercat și eu norocul, spune, așezându-se pe scaunul înalt.

— Ce film ați văzut?

Ochii i se iluminează, ca oricărui adolescent, când pomenesc de seara între băieți. Mă topesc să-l văd așa. Copilul ăsta o să frângă inimi. Îmi notez în gând să nu uit să vorbesc cu Jackson, să-i zic să aibă cu el o discuție ca de la bărbat la bărbat despre ce înseamnă să fii responsabil.

— Filmul ăla nou cu zombi. Ce tare a fost!

— Mmm-hmm... Și a venit și Sophie cu voi?

Când observ că roșește în obraji la auzul numelui ei, îmi dau seama că Jackson trebuie să aibă „discuția” cu el cât mai curând posibil.

Shane îmi povestește totul despre seara sa, în vreme ce restul băieților se află afară, cu Dane, Bailey, Jackson și Austin — ceilalți consilieri veniți să ajute la organizarea petrecerii. Decorează veranda pentru ocazia specială, așa cum e tradiția aici, la Cămin.

— Gata, suntem pregătiți să-l primim pe sărbătorit! spune Austin intrând în bucătărie.

Shane își dă ochii peste cap. Ideea de petrecere aniversară i se pare de copii mici, dar eu știu că, în adâncul sufletului, se bucură de toată agitația din jurul său.

Pornim spre verandă unde au fost agățate cam câș, dar cu multă dragoste ghirlande și baloane. Se vede cu ochiul liber că au dat și cei mici o mână de ajutor la decorat. Tortul și mai multe cadouri așteaptă pe masă. Shane zâmbeste cu gura până la urechi când le vede. Apariția sa e întâmpinată de urale.

Trăncănim o vreme, jucăm tot felul de jocuri copilărești, pentru că pentru acești copii nimic nu e stupid. De-a lungul vieții lor au ratat numeroase ocazii de a participa la tradiții, chiar și dintre cele mai ridicole, de aceea noi avem datoria să le oferim asta. După ce ne-am jucat „Nimerește coada măgărușului”, decidem că e vremea pentru tort.

— Hopa, am uitat farfuriile pentru tort, îmi susură Bailey în timp ce înfige în tort cele șaisprezece lumânări.

— Le aduc eu, se oferă repede Scooter.

— Nu! Mă duc eu, spun, iar Bailey se uită ciudat la mine. Toate coșurile pentru ouăle de Paște sunt în dulapul cu farfurii, îi șoptesc. Nu vreau ca Scooter să descopere din întâmplare ascunzătoarea Iepurașului. Bailey zâmbeste și-l cheamă la ea s-o ajute.

Îmi ia ceva vreme să aduc farfuriile pentru că mă opresc în garaj să ascund mai bine, pe un raft de mai sus din dulap, costumul Iepurașului, punând în față alte obiecte, să nu care cumva să se vadă. Îl văd pe Austin venind spre mine când ies din garaj, îndreptându-mă spre casă.

— Ești bine? mă întreabă cu accentul său englezesc, provocându-mi un surâs. Austin chiar este întruchiparea frumuseții, cu părul său blond și pielea aurie, un tip serios, pe care am ajuns să-l consider prieten.

— Da.

Zâmbesc. Traversăm sufrageria și ne îndreptăm spre ușa din spate; în drum spre verandă, îmi trece un braț peste umăr și mă trage mai aproape să-mi șoptească ce i-a luat lui Shane de ziua lui. Mă face să râd când aud că i-a luat un cadou fals și unul de-adevăratelea. Îmi readuc atenția la ce se întâmplă la petrecere și, cu toate că buzele lui Austin lipite de urechea mea nu sunt altceva decât un gest inocent, pentru că tocmai ce-mi divulga surpriza pentru sărbătorit, când ridic capul, ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Colton, aflat de cealaltă parte a curții.

Simt că-mi fuge pământul de sub picioare, inima îmi galopează în piept și respirația mi se taie. Cuvintele lui, laolaltă cu tot ce îmi spusese Haddie, mi se-nvârt prin minte, făcându-mă să-l doresc înapoi cu fiecare părticică din mine. Nu mai vreau complicații, vreau să-mi șterg din minte imaginile cu el și Tawny, și să ne întoarcem la momentul în care Colton se bărbiera la mine în baie cu lama mea roz.

Dar, deși mă bucur mult să-l văd iar, în ciuda suferinței pe care mi-o provoacă prezența lui, nu găsesc puterea de a ierta ce-a făcut. Dacă o va face din nou?

Mă privește direct în ochi, apoi îl săgetează pe Austin din priviri, pe el și brațul său pe umerii mei, apoi revine la conversația cu Bailey. Da, tocmai ea. Și da, acea Bailey. Tipa cu care cred că s-a mozolit un pic înainte să mă scoată pe mine din magazia de la teatru, în seara în care ne-am cunoscut. Deși Colton continuă să-mi arunce priviri, Bailey nu observă și continuă să flirteze flagrant, fără să-și mai ia ochii de la el. Îmi vine să ienesc când o văd punându-i mâna pe braț și zâmbindu-i ispititor.

— Se pare că cineva nu a primit informarea, îmi șoptește Dane la ureche când Austin pleacă să-l ajute pe Ricky cu ceva.

— Poftim?!

— Bailey. Cred că nu a aflat de Colton, că nu mai e pe piață.

— N-are decât să-l ia, pufăi dându-mi ochii peste cap și văd că el se uită iar spre mine.

Dane mă privește ciudat și-mi dau seama că tocmai m-am dat de gol că eu și Colton nu mai suntem împreună. Ținusem totul secret pentru că nu voiam să se afle la serviciu că eu și Colton avem probleme și să afle Teddy. A fost destul de ușor, dat fiind că am preferat să nu discut deloc despre asta și am lăsat zvonurile să circule, fără să le infirm sau să le confirm.

— O-oo, rânjește Dane, care gustă dintotdeauna o bărfă zemoasă. Probleme în paradis?

— Paradis e ultimul cuvânt pe care l-aș folosi să descriu situația, murmur, incapabilă să-mi iau ochii de la Colton. Aș descrie-o mai degrabă ca pe o navă care se scufundă, pe care nu sunt nici veste, nici șalupe de salvare, plus o mulțime de alte probleme.

— Toată lumea are probleme, scumpo. Păcat că înclinațiile noastre sunt atât de diferite, altfel m-aș fi oferit voluntar să-i rezolv eu problemele, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ridică jucăuș din sprâncene.

— Bleaaaah, ce scârboos! îi dau o palmă peste umăr, râzând. Nu mă pot abține. Este prima dată când râd cu poftă în ultimele săptămâni și e bine să mai las restul deoparte.

— Nu știu de ce, dar presimt că o să fie focuri de artificii la St. Petersburg. Și 4 iulie e departe, chicotește Dane.

Mă apucă o criză de râs, râs eliberator, din pricina emoțiilor acumulate și a situației bizare. O parte dintre băieți se uită la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Haideți, copii, zic, abia reușind să-mi abțin hohotele, e timpul să tăiem tortul.

Toată lumea se adună în jurul mesei, Shane în fața tortului; aprindem lumânările și-i cântăm. Chipul său exprimă un entuziasm nemărginit când închide ochii și-și pune dorința. Mă întreb la ce s-a gândit. Tăiem tortul, fiecare primește o felie, iar eu mă strecor în casă, să pun înghețata la loc în congelator și să spăl cuțitul. Închid ușa congelatorului și inima-mi stă în loc: Colton e acolo, în bucătărie.

— Cine-i englezoiul?

— Dumnezeu! M-ai speriat!

Mă țin cu mâna de mânerul ușii, neștiind ce să fac. Ne uităm unul la celălalt. În ultimele săptămâni m-am gândit de mai multe ori că aș vrea să dau timpul înapoi, să-mi retrag declarația de iubire, dar în clipa asta, când Colton stă aici, în bucătărie, în fața mea, atât de frumos pe-afară și pe dinăuntru, încât mă doare, îmi dau seama că nu vreau. Chiar l-am iubit. Încă îl iubesc. Și cineva, la un moment dat, trebuia să-i spună asta, astfel încât, cândva în viitor, să-și dea seama și el că merită să fie iubit. Doar că nu știu dacă îmi doresc să rămân în viața lui până când va accepta el asta, pentru că sunt absolut sigură că va continua rănească pe oricine îi va aminti acest lucru.

— Îmi pare rău. Zâmbește cu jumătate de gură, dar ochii rămân serioși. Mi se pare mai degrabă nervos și nerăbdător. Cine e? Întreabă iar, fără să-și mai mascheze nervozitatea de data asta. E cu tine? Că mi-ai părut foarte în largul tău cu el. Treci cam repede de la unul la altul, Rylee.

Simt cum bucuria de a-l vedea aici în seara asta se transformă într-o furie fără limite. Cine dracu se crede?! Vine aici să mă acuze pe mine că sunt cu un alt bărbat? Tocmai el? Dacă și-a închipuit că ăsta e cel mai potrivit mod de a începe o conversație cu mine, s-a înșelat amarnic.

— Pe bune, Colton?! Îmi dau ochii peste cap, folosind expresia lui Shane. N-am nici timp, nici chef să dădăcesc egoul său fragil.

Când văd că rămâne acolo nemișcat și continuă să se uite la mine, mă calmez, să evit scena de gelozie tipică de mascul alfa pe cale să izbucnească.

— Este unul dintre consilieri, pufăi.

Își înclină capul și mă țintuiește cu privirea. Maxilarul îi pulsează.

— L-ai regulat?

— Nu te privește, mârâi mânioasă, încercând să trec pe lângă el.

Mă prinde de braț împiedicându-mă să plec. Îi ating pieptul cu antebrațul în poziția aceea și simt cum îi bubuie inima, cum respiră neregulat. Îmi țin privirea înainte.

— Tot ce te privește mă privește și pe mine, Rylee.

Îi răspund printr-un pufăit dezgustat.

— Nu, zău? Ipocritule! Spre deosebire de tine, nu obișnuiesc să mă reglez cu oamenii care lucrează pentru mine.

Ridic bărbia și-l privesc direct în ochi ca să vadă cât sunt de furioasă, să-l provoc. Grimasa de pe chipul său, de regulă stoic, îmi demonstrează că am pus degetul pe rană. Rămânem așa un moment, uitându-ne unul la celălalt.

— De ce ești aici, Colton? Întreb într-un final, pe un ton resemnat.

— M-a invitat Shane la petrecerea lui. Ridică din umeri băgându-și ambele mâini în buzunarele pantalonilor. Nu puteam să-l dezamăgesc pe el doar pentru că tu refuzi să mă vezi.

Ce să mai zic acum? Cum să mă supăr pe el că a venit pentru unul dintre copii?

— ...Și pentru că... își trece mâna prin păr, făcând un pas înapoi și clătinând din umeri de parcă nu ar ști exact ce

să adauge. Expiră îndelung și dă să spună ceva, dar tocmai atunci Shane intră tropăind în casă.

— Începe... să deschidem cadourile acum, spune poticnit privindu-ne când pe mine, când pe Colton și încruntă din sprâncene încercând să înțeleagă ce se întâmplă între noi doi.

Trag aer adânc în piept, bucuroasă că mă salvase, pentru că nu cred că m-am decis încă ce să fac. Inima îmi spune să-l ascult pe Colton, să înțeleg ce s-a întâmplat și să găsim împreună o soluție. Dar mintea îmi spune: *Cu tricoul său pe ea! Goală pe dedesubt!*

— Cadourile! repet și plec din bucătărie, trecând pe lângă Colton, preferând să nu reacționez la ce spusese mai devreme.

Bucuria lui Shane când își deschide cadourile ne contagiază pe toți. Are privirea plină de entuziasm și ochii unui adolescent care se simte iubit. Stau mai pe margine, urmărind ce se întâmplă. Chiar facem o treabă bună cu copiii noștri, mă gândesc. E ciudat cum unele lucruri devin clare așa, dintr-odată. Iar acum este unul dintre acele momente. Mă sprijin de balustrada verandei. Shane e pe punctul de a desface ultimul cadou. Îl agită puțin în timp ce băieții mai mici își dau cu părerea despre ce ar putea fi.

E o cutie plată, dreptunghiulară, care nu fusese pe masă mai devreme. Cuprinsă de curiozitate, mă apropiu și eu să văd ce e înăuntru. Shane rupe hârtia de împachetat, deschide cutia și din ea alunecă o felicitare. O răsuțește pe toate părțile și, când vede că nu e scris nimic, desface plicul. Observ cum ochii i se fac din ce în ce mai mari de uimire când citește mesajul. Ridică brusc capul și-l caută printre petrecăreți pe Colton.

— Pe bune!? întreabă nevenindu-i să creadă.

Sunt curioasă ce e scris pe felicitare. Mă uit spre Colton și văd cum un surâs timid îi apare pe buze.

— Serios, Shane, încuviințează.

— Faci mișto de mine?

— Shane! îl admonestează Dane, făcându-l pe Shane să roșească de jenă.

Colton izbucnește în râs.

— Nu, nu fac mișto de tine. Tu continuă să iei note bune și așa va fi. *Promit.*

Neînțelegând despre ce vorbesc cei doi, ies din umbră și mă apropii de Shane. Îmi întinde felicitarea s-o citesc. Felicitarea în sine nu are nimic deosebit, dar scrisul bărbătesc de pe ea îmi oprește inima în loc.

La mulți ani, Shane!

Îmi amintesc și acum ce mi-am dorit eu cu disperare când am împlinit eu șaisprezece ani: să învăț să conduc. Drept urmare, felicitarea asta îți dă dreptul la lecția de șofat. Cu mine. (Dar aleg eu mașina. Iar Aston Martin-ul nu se atinge.)

Petrecere frumoasă!

Colton

Mă uit la Shane. Încă nu îi vine să creadă că un pilot de curse s-a oferit să fie instructorul său personal, că-l va învăța să conducă. Și-mi dau seama că de fapt Colton i-a dăruit ceva mai mult: stimă de sine. Îmi mușc buzele să-mi opresc lacrimile. Am un nod în gât. Nu i-a oferit lui Shane ceva material, ceva ce poate fi ușor cumpărat, ci i-a dat ceva mult, mult mai prețios: *timp*. O figură model. O persoană cu care să-și petreacă vremea. Colton înțelege perfect băieții mei, ce au nevoie și exact când au nevoie. Cum de nu înțelege ce am nevoie eu și cum mă simt eu după ce l-am surprins în felul acela?

Shane se apropie de Colton și-i strânge mâna drept mulțumire, apoi dă felicitarea celorlalți, să o citească și ei. Îmi iau ochii de la Shane și mă întorc spre Colton. Îl surprind urmărindu-mă. Clatin încet din cap la el în semn de apreciere pentru cadoul atât de bine gândit. Pornește spre mine, fără

să își ia ochii dintr-ai mei. Îmi mușcă buza de jos, ezitând. În mine se duce un război civil. Chiar nu mai știu ce să fac.

Colton îmi pune palma pe spate. Nervii, și așa sensibili, mi-o iau razna la atingerea sa. Parfumul său unic mă impresoară. Buzele mi se întredeschid din reflex, tânjesc după gustul său de care-mi este atât de dor.

Se apleacă spre mine și mă întreabă, pentru a doua oară în seara asta:

— Ai un moment să vorbim? Urechile mi se umplu de vocea sa ușor răgușită. Îi simt respirația pe obraji.

Fac un pas înapoi, să mă îndepărtez. Trebuie să gândesc limpede.

— Ehm... nu cred că e o idee bună... Nu aici, la Cămin... mă bâlbâi.

— Nu-mi pasă. Durează deja de prea multă vreme, răspunde împingându-mă în grădină, la distanță de ceilalți.

Răgazul scurt îmi dă timp să gândesc. Să raționalizez. Să decid.

— Eu vorbesc, tu ascultă. Ai înțeles?

Mă întorc spre el și ridic ochii la chipul său magnific, ascuns parțial de umbrele înserării. Îngerul meu care se luptă între lumină și întuneric. Trag aer în piept, să-mi fac curaj să vorbesc. Mă gândesc la ce opțiuni am, sunt indecisă, sunt emoționată.

— Colton..., încep înainte ca el să apuce să spună ceva, dar decid să schimb tactica, observând o umbră de iritare pe fața lui.

Trebuie să-mi protejez inima, nu vreau să fiu și mai devastată de atât, deși ea urlă și protestează că nu vrea să fac ce am decis să fac.

— Nu e nimic de explicat.

Ridic din umeri. Înghit nodul din gât, trebuie să par credibilă, deși mint.

— Mi-ai spus clar de la bun început cum stau lucrurile între noi. Am confundat atracția fizică dintre noi cu iubirea. Colton mijeste ochii la mine, cu gura căscată. *Greșeală tipică femeiască*. Sexul incredibil nu înseamnă iubire. Îmi pare rău, scuza-mă. Știu cât urăști scenele dramatice, dar mi-am dat seama că ai dreptate. *Nu ar fi funcționat niciodată între noi*. Strâng din dinți, știind că e mai bine așa. Colton este perplex. Oricum, nu era o relație monogamă, nu? Ce ai făcut cu Tawny e treaba ta. Nu mi-o plăcea mie, dar asta e, corect?

Dacă reușesc să îl dau la o parte, poate nu va mai fi așa ciudat să lucrăm împreună, în ciuda faptului că eu știu, în adâncul sufletului meu, că va fi brutal să mă aflu lângă el când inima mea încă îl vrea — *la naiba, când fiecare celulă din corpul meu îl vrea, într-un fel sau altul*.

Ca să nu rămân cu amintirea privirii verzi, cristaline, rănite, dau să mă îndepărtez, să plec, să nu mă vadă plângând, cu bărbia tremurând. Se întinde și mă apucă de braț, cum face mereu.

— Vino înapoi, Rylee...

Strâng din ochi când îmi aud numele pronunțat pe un ton atât de trist, dar încerc să-i vorbesc nonșalant. Asta când reușesc să-mi regăsesc glasul.

— Mulțumesc pentru momentele frumoase. A fost real, cât a durat. Îmi trag brațul din mână sa, și abia când deschid ochii la loc îl observ pe Shane. Ne urmărește cu privirea, îngrijorat de expresia de pe chipul meu.

Colton înjură în bărbie pe când eu mă îndepărtez cu scuza că trebuie să mă duc să fac ordine. Dar în loc să mă duc la bucătărie, trec de ea și merg direct în camera consilierilor. Mă așez pe marginea unui dintre paturile de o persoană și-mi iau capul în mâini.

Doamne, ce-am făcut? Încerc să-mi revin, să respir normal. Nici conștiința și nici inima mea nu sunt de acord cu ceea ce rațiunea a decis că ar fi cel mai bun lucru de făcut. Mă las să cad pe spate pe pat, frecându-mi ochii cu mâinile,

injurînd neîncetat, în șoaptă și dojenindu-mă. Aud un ciocănit ușor în ușă. Shane bagă capul înăuntru înainte să mă pot ridica.

— Rylee?

— Bună, prietene. Mă ridic în șezut și zâmbesc văzând îngrijorarea de pe fața lui. Credeam că va trebui să mă forțez să-i surăd, dar nu e necesar. Ce se întâmplă? Întreb bătând cu palma pe pat, lângă mine. Se vede că are ceva pe suflet.

Se foiește apoi vine și se așază lângă mine, cu privirea în pământ, jucându-se absent cu degetele.

— Îmi pare rău, oftează.

— Pentru ce? De obicei ghicesc destul de ușor ce e cu băieții, dar, de data asta, nimic.

— Eu... erai tristă... și el te face fericită... de obicei... așa că l-am invitat ca să fii din nou fericită. Iar acum ești tristă... și e din cauza lui. Și eu... Își încleștează pumnii, scrâșnind din dinți.

Shane se simte prost și motivul mă doare, îmi rupe sufletul: îl invitasese aici pe Colton pentru mine, să mă învelească, fără să știe că tocmai el era motivul pentru care fusesem așa mâhnită în ultima vreme. Mă simt vinovată. Am lăsat sentimentele mele personale să-mi afecteze munca. Îi iau mâna într-a mea și i-o strâng.

— Nu ai făcut nimic greșit, Shane. Aștept să ridic ochii la mine, ochii aceia în care se vede deja bărbatul care va deveni, dar în care încă mai viețuiește și copilul neliniștit. Ce te face să crezi că am fost tristă?

Shane se limitează să clatine din cap, ochii i se umplu de lacrimi.

— Pentru că erai... Se oprește și-i dau timp să termine gândul pe care-l văd cum încet, încet îi ajunge pe buze. Mama era mereu așa tristă..., tot timpul supărată că eram doar noi doi... Iar eu nu am făcut nimic s-o ajut... și apoi... Într-o zi am găsit-o moartă, cu flacoanele de pastile goale, lângă ea.

Iartă-mă, voiam doar să te ajut... Nu mi-am dat seama că din cauza lui erai supărată, și am înrăutățit lucrurile.

— *Of, dragul meu drag*, zic trăgându-l în brațe pe când o lacrimă îi coboară pe obraz. Inima mi se umple de iubire pentru băiatul meu, atât de matur pentru vârsta sa, din motivele cele mai teribile, dar cu o inimă atât de bună încât a vrut să mă facă pe mine să mă simt mai bine. Cred că asta e cel mai frumos lucru pe care cineva l-a făcut vreodată pentru mine. Mă dau puțin înapoi și-i cuprind chipul în palme. Tu, Shane, tu și ceilalți băieți din familia noastră, voi sunteți cei care mă faceți fericită în fiecare zi.

— Bine... dar să știi că nu voi accepta cadoul de la el dacă te supără, se oferă el fără umbră de ezitare.

— Nu fi bleguț. Îl bat cu palma pe picior. Gestul său mă emoționează. Între mine și Colton nu e nicio problemă, mint eu, ca să-l liniștesc. Se comportă și el ca orice băiat. Reușesc să-i smulg un zâmbet când mă aude spunând asta, dar în ochii săi văd încă o umbră de nesiguranță. În plus, îți dai seama cum va fi când le vei povesti prietenilor tăi că un pilot de curse adevărat te va învăța să conduci?

— Știu, zice zâmbind cu toți dinții. E super!

Pfu. Gata. Criza s-a rezolvat. Se ridică și pornește spre ușă, băiețelul meu care crește prea repede.

— Hei, Shane...

— Da? Se oprește în ușă și se-ntoarce spre mine.

— La mulți ani, scumpul meu. Să știi că te *fotbal* mai mult decât îți poți imagina.

Un zâmbet timid îi iluminează chipul. Părul îi cade pe frunte când scutură din cap privindu-mă.

— Am șaisprezece ani acum. Putem înceta cu chestia cu fotbalul. Își dă părul din ochi și mă privește. Și eu te iubesc, spune ridicând din umeri cum doar un adolescent știe s-o facă și apoi pleacă.

Rămân uitându-mă după el cu un zâmbet tâmp pe chip, inima plină de iubire și ochii plini de lacrimi de bucurie.

Capitolul treizeci și cinci

Soarele minunat din Florida îmi desfată pielea și-mi dă o stare de bine. Am venit în St. Petersburg cu o zi mai devreme decât ar fi trebuit și-am profitat din plin de vremea caldută și de piscina fabuloasă de la Vinoy Resort and Golf Club. În următoarele zile aici va fi baza și punctul de lucru al CD Enterprises și Corporate Cares. Nimic nu se compară cu relaxarea și mângâierea razelor pe piele pentru a mă reface înainte de a mă ocupa, începând de mâine, de îndatoririle oficiale și de vârtejul care va urma.

Nu că m-ar deranja munca multă, dimpotrivă, abia aștept să întâlnesc persoanele care au pus umărul la realizarea proiectului, ca să le mulțumesc. Singura problemă e că va trebui să-i fiu alături lui Colton pentru a demonstra că cele două companii pe care le reprezentăm sunt unite. Înainte de cursa efectivă, care are loc abia duminică, vor fi ședințe foto, evenimente dedicate sponsorilor și alte activități.

Mă crispez când mă gândesc ce program voi avea, că voi sta tot timpul lângă Colton, deși am reușit să-l evit tot restul serii de ziua lui Shane și nu m-am ținut de promisiunea de a-i da ocazia să vorbim. Sunt sigură că nu se va mai întâmpla același lucru mâine când ne vom întâlni, dar deocamdată mă bucur de soare și mă relaxez.

În căști îmi cântă Rihanna, *Stay*, și versurile sunt un pic prea aproape de ce mă doare. Și pentru că nu vreau să mă ard de la soare din prima zi aici, îmi iau lucrurile și pornesc spre camera mea.

Intru în liftul gol, dar când ușile încep să se închidă aud pe cineva strigând din lobby:

— Așteptați, vă rog!

O mână își face loc în spațiul mic dintre cele două uși, care se deschid imediat. Mi se taie răsuflarea când văd cine e: nimeni altul decât Colton, transpirat și extrem de atrăgător. Elanul său moare când dă cu ochii de mine.

E îmbrăcat cu o pereche de pantaloni sport scurți, cu betelia joasă și nimic altceva. E mai bronzat — probabil a făcut sport afară, la soare. Are pieptul acoperit de broboane de sudoare care se scurg încet. Neputincioasă, îmi plimb ochii pe abdominalii bine definiți, peste tatuajele sale complicate, apoi coboară până la rigolele lunecoase de sudoare ale V-ului care i se adâncește sub elasticul pantalonilor. Înghit în gol amintindu-mi cum era când degetele mele mângâiau liniile acelea sau cum i se contractau mușchii când se împingea în mine. Îmi iau cu greu ochii de pe el ca să-i întâlnesc privirea verde ca lacurile vara. Colton mă privește intens, sobru.

Dintre toate nenorocitele de lifturi din tot resortul ăsta, tocmai pe al meu trebuia să-l aleagă?!

Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet și face un pas înăuntru. Știe ce efect are asupra mea.

— Mă bucur că ai ajuns cu bine.

— Daah..., îmi eu dreg glasul. Mi-e greu să fiu coerentă când ispita se află chiar sub nasul meu. Da, da, am ajuns cu bine. Mulțumesc.

— Bine, spune, fără să-și dezlipească ochii dintr-ai mei.

Ușile dau iar să se închidă, când un domn face un pas și între și el. Colton își ia privirea de la mine și îi blochează calea, deschizând brațele.

— Scuzați, liftul acesta este ocupat, spune pe un ton care nu lasă loc de replică.

Încerc să protestez, dar Colton se răsucesce spre mine, cu o postură și o privire de prădător.

— Să nu te aud, Rylee, mârâie, reducându-mă la tăcere și revenind lângă mine. Respiră greoi și nu știu dacă este de la exercițiile fizice sau din cauza apropierii dintre noi. Modul în care umple tot spațiul cu prezența sa mă consumă. Situația asta se încheie chiar acum.

Mai face un pas spre mine, cu maxilarul încheștat și ochi neiertători care se plimbă pe mine. Când mi-am cumpărat costumul ăsta de baie mi s-a părut că acoperă suficient de mult, dar acum, în liftul ăsta, pe când Colton mă jupoaie din priviri, mi se pare indecent de sugestiv. Și știu, deși nu mă atinge, deși sufăr și nu vreau să mai am nimic de-a face cu el, că trupul meu își amintește chiar prea bine ravagiile pe care Colton le provoacă în mine cu o simplă atingere a degetelor sau a limbii.

Îmi spun să nu mă las prinsă de vraja asta. Să-mi aduc aminte ce mi-a făcut, dar mi-e atât de greu când liftul s-a umplut de mirosul lui de bărbat care tocmai a făcut sport. Mi-e suficient să-l văd și simt cum foamea iese imediat la suprafață, o foame pe care el și numai el o poate satisface. Atracția pe care o simt pentru el e nemiloasă, chiar și atunci când el nu face nimic.

— Nu e momentul potrivit, Colton.

Îi scapă un hohot cristalin, deși fața îi rămâne complet serioasă. Face ultimul pas spre mine. Mă retrag și sfârșesc lipită de peretele liftului. Se apleacă înainte și își pune brațele proptite de o parte și de cealaltă a umerilor mei. Sunt în capcană.

— Nu mă interesează, Rylee. Așa că vezi cum faci să fie. Situația asta se termină acum, aici. Fără drept de negociere.

Mi se taie respirația, trădându-mă. Masca de nonșalanță dispăre când îi simt corpul apăsător ușor pe al meu. Pielea sa radiază căldura și căldura sa se transferă în mine. Buzele sale se află la doar câțiva centimetri de ale mele. Ar fi suficient să mă aplec doar puțin ca să le simt. Să-i simt gustul din nou. Dar apoi îmi dau seama că exact asta urmărește. Vrea să-mi amintească de atracția fizică și să mă facă astfel să uit de suferința emoțională.

Tactica asta nu funcționează cu mine.

Îl vreau, Doamne, tânjesc. Dar nu așa. Nu cu atâtea minciuni care ne despart. Nu când m-a dezamăgit și mi-a umplut inima de otravă.

Respirăm gură la gură, cu privirile neclintite, iar eu sunt mândră de mine că nu-mi îndepărtez ochii.

— Cred că ai uitat ce bine ne era împreună, spune pe un ton răgușit, dar frustrat când își dă seama că pot să-i rezist.

Înclin capul, privindu-l.

— Mi-a fost destul de ușor să uit când Tawny a deschis ușa casei tale îmbrăcată cu nimic altceva decât cu tricoul tău, Ace.

Colton pufăie. Liftul face cling și ne anunță că am ajuns la etajul nostru. Fix la momentul potrivit. Iau sunetul drept un semn, mă strecoar pe sub brațele sale și pornesc spre hol. Colton înjură în spatele meu. Ar trebui să știu de-acum cât este de rapid, dar mintea mi-e ocupată cu altele.

Îi aud pașii în spate în vreme ce bâjbâi după cardul de la ușa camerei. Simt că am scăpat, dar în clipa în care ușa se deschide, palma lui o trăneste de perete, cu un bubuit. N-am timp nici să țip. Colton mă răsucesc și mă lipește de perete cu toată forța trupului său.

— A, da? *Atunci permite-mi să-ți amintesc, mârâie.*

Sunt prea uluită ca să pricep ce zice. Îmi dau seama târziu, când buzele lui sunt deja pe ale mele și când el pune stăpânire pe mine. E incredibil cum, în ciuda timpului care a trecut și a durerii pe care o simt, când ne atingem mă simt acasă. O casă în flăcări, dar chiar și așa, e acasă. Gura sa mă posedă fără milă, iar mâinile sale îmi cercetează fiecare centimetru pe piele. Frământând. Excitând. Posedând. Mă pierd în gustul său, în geamătul adânc care-i scapă de pe buze, în corpul acela apăsător de al meu pe toată lungimea, în mâna care mă apucă de buclele lăsate libere pe spate și mă ține captivă, făcându-mă să uit cine sunt.

Am nevoie de câteva momente ca să ies din nou la suprafață, să scap de senzația de vertij și de dorința care mi-a explodat în vîntre. Scap cu greu din moleșeala aceea îndusă de dorință care-mi înmoaie genunchii. *Rahat! Rahat! Rahat!*

— Nu!

E un strigăt spart, strangulat, dar totuși un strigăt. Îi pun mâinile în piept și-l împing tare, smulgându-i gura de pe a mea.

— Nu pot! Pur și simplu nu pot! Asta nu rezolvă nimic!

Stau acolo, uitându-mă la el; respirăm amândoi sacadat, cu pulsul razna — semn că atracția dintre noi este aceeași dintotdeauna — și gustul gurii sale pe buze. Colton mă ține de încheieturi; mâinile mi-au rămas pe pieptul său asudat și ispititor.

— Rylee...

— Nu! Încerc să-l împing iar, dar e mai puternic decât mine. Nu mai ai voie să-ți iei ce vrei, când vrei.

— Dumnezeuule, Rylee, mă faci să-mi pierd complet mințile! mormăie în gol.

— De ce? Că te-am prins în fapt?

— Trebuie să faci ceva greșit ca să fii prins în fapt! urlă el la mine dându-mi drumul la încheieturi și îndepăr-

tându-se de mine cu o expresie de exasperare, frustrare și dorință nesatisfăcută pe chip. *Ni-mic! Nu s-a întâmplat un rahat de nimic! Vocea îi tună în camera goală, la fel de goală ca inima mea rănită.*

— *Lupul își schimbă părul..., Ace...*

— Tu și nenorocitele de animale, înjură întorcându-mi spatele și făcând câțiva pași și mai departe de mine.

— Nu uita de măgari! strig.

— Hristoșii mă-sii de femeie încăpățânată! spune mai mult sieși întorcându-se iar spre mine.

Bărbatul ăsta mă scoate din țâțâni! Crede că se poate prezenta la mine în pas de vals și că mă poate săruta până-mi pierde rațiunea, ca să uit restul!

— Ia spune mai bine, de când Casanova alias Colton Donavan rezistă unei femei pe jumătate dezbrăcate, a?! rânjesc, făcând un pas spre el. Așa un domn, adaug sarcastic, i-ai oferit tricoul tău. Vai. Pufnesc. La cum te cunosc, probabil i-ai oferit și ce ai în pantaloni. Ah, pardon. Îmi retrag cuvintele. Nu probabil, ci sigur, dat fiind că te-ai asigurat că folosești protecție. Nu s-a întâmplat nimic? Doar un sărut? *Și tu vrei să cred așa ceva?*

— Da! urlă atât de tare încât tresar. Exact cum te-am crezut eu pe tine la petrecerea lui Shane. Ai mințit și o știi foarte bine.

— Nu-ți permit să dai vreo vină pe mine! strig la el.

— Adică, vrei să zici că tu chiar ești convinsă că între noi nu a fost nimic altceva decât sex? spune printre dinții strânși, să mă provoace.

— Oh, acum am fost ceva mai mult? exclam plină de sarcasm.

— Da, fir-ar a dracului de treabă, da! Dă un pumn în perete. Și știi foarte bine asta!

Fac un pas spre el. Sunt atât de furioasă, încât nu mă mai simt intimidată, cum s-ar fi întâmplat în alte circumstanțe.

— E cu atât mai grav, dacă admiti că noi doi am fost mai mult, nu crezi?

— Și ce-am mai făcut, Rylee? Spune-mi tu exact ce am făcut! urlă la mine, apropiindu-se periculos, ocupându-mi spațiul personal.

— Vrei să râcăi în rahat, Colton? Să mă obligi să ți-l arunc în față? Du-te-n mă-ta, Colton! îi strig peste poate de furioasă, atât de furioasă, că uit că mă doare.

— Da, vreau să aud din gura ta. Vreau să mă privești în ochi, să vezi dacă spun adevărul sau nu. Ce-am făcut? ordonă, scuturându-mă ușor de umeri. Spune-o!

Dar refuz. Nu vreau să-i văd rânjetul acela la colțul gurii când mă supun și fac ce-mi zice, așa că zic primul lucru care-mi trece prin cap.

— Cu tricoul tău pe ea! Goală pe dedesubt!

— Rylee, nu fi puerilă.

Exasperat, își trece mâinile prin păr și ia distanță câțiva pași, să se poată controla.

— Puerilă!? exclam șocată. Râde ciob de oală spartă! Eu puerilă? Pfff, cine vorbește!

— Da, tu, ești puerilă, spune rânjind la mine. Ești exact un copil care are un nenorocit de tantrum. Da, da, și ești atât de absorbită de ce crezi în mintea aia a ta, încât nu-ți dai seama că faci crize din motivele complet greșite!

Îl țintuiesc cu privirea un moment, ne uităm unul la celălalt și-mi dau seama că ne facem rău. La ce bun? E evident că nu reușim să trecem de toate astea. Eu îl acuz. El se apără.

— Doamne, ce pierdere de timp..., spun încet, resemnat, iar o lacrimă îmi coboară pe obraz.

Colton face un pas spre mine, dar clatin din cap că nu, nu vreau, nu pot, tumultul de emoții pe care-l simt mă copleșește. Cum e posibil să-l iubesc atât de mult și să-l disprețuiesc în același timp pe bărbatul acesta din fața mea? Cum e posibil să tânjesc atât după el, să-l doresc atât de mult, și să-mi vină să-l strâng de gât cu mâinile mele? Mă sprijin moale de perete încercând să înțeleg, și toate lucrurile de care mă tem ies la suprafață.

— Ce căuta ea acolo, Colton? Mă uit în ochii lui fără să sclipesc, întrebând, fără să vreau cu adevărat un răspuns de la el. Se închide în el, doar o clipă, dar ezitarea aceea mă mănnește peste măsură. Ți-am spus că, dacă mă înșeli, mă pierzi, spun, adunând în cuvintele acestea toată durerea pe care o simt.

— Nu s-a întâmplat nimic, spune, aruncând brațele în aer, dar în mintea mea apare imaginea picioarelor lui Tawny, sfârcurile tari care împungeau tricoul, zâmbetul arogant... *Ce vrei să fac ca să mă crezi?*

Tonul său mă ia prin surprindere. Nu-i vine să creadă că nu-l cred. Îmi vin în minte cuvintele lui Haddie, dar le îndepărtez. Ea nu fusese acolo. *Nu a văzut ce-am văzut eu.* Nu a văzut-o pe Tawny, ciufulită de la somn, cu zâmbetul victorios de sirenă pe buzele umflate. Ambalajul prezervativului căzând greu, ca un cui care se bate în coșciug.

— Rylee, Tawny a venit acolo. Eram beți. Lucrurile au scăpat de sub control. Totul s-a întâmplat atât de repede...

— Stop! strig ridicând mâna să-l opresc pentru că nu vreau să aud detaliile sordide, care știu sigur îmi vor face și mai mult rău. Tot ce știu, Colton, este că m-ai împins să mă deschid ție, m-ai făcut să simt din nou după tot ce am pățit cu Max, iar eu am făcut exact ce ți-ai dorit de la mine. Ți-am dat încrederea mea, în ciuda faptului că rațiunea continuă să-mi spună să nu o fac. Mi-am dat voie să simt din nou. M-am dat ție cu trup și suflet. Și eram pregătită să îți dau chiar mai mult... Dar tu, în clipa în care te-ai speriat, ai fugit în brațele altei femei. Or, eu nu am cum să accept așa ceva.

Se sprijină la rândul său de peretele din partea opusă. Ne privim îndelung, aerul din cameră devine de o infinită tristețe. Observ că se luptă cu ceva, cu ceva pe care-l împinge înapoi.

— Nu știu ce altceva să mai spun, Rylee...

— Să nu-mi spui nimic și să fugi de mine sunt două lucruri complet diferite. Se îndepărtează de perete și pornește spre mine.

Îi opresc făcându-i semn din cap. Din neant, îmi vine în minte că nu a pomenit niciodată de faptul că i-am spus „te iubesc”. E aici ca să repare lucrurile, dar nu poate admite că i-am spus ce i-am spus. *Ce situație de rahat.*

— Puteam să accept că nu-mi poți spune la rândul tău ce ți-am spus eu. Aș fi acceptat că ai dat bir cu fugiții. Dar tu te-ai dus la alta. Și nu am cum să cred că nu o vei face din nou. Ai ales în clipa în care te-ai culcat cu Tawny.

Îi cad umerii și mă fulgeră din priviri când mă aude. Apoi cedează, învins.

— *Am nevoie de tine.* Sinceritatea nemascată din vorbele sale mă lovește direct în plex, îmi strivește inima.

— E foarte subțire linia aceea dintre a mă dori și a avea nevoie de mine, Colton. Și eu am nevoie de tine. Da, încă *am nevoie de tine*. Dar, evident, tu ai avut mai multă nevoie de ea. Sper doar că a meritat.

Mă-nec în ultimele cuvinte, clătinând din cap. Orice, numai să-mi șterg din minte vocea lui care-mi spune că are nevoie de mine. Orice, numai să nu las dubiile să-și facă loc în mintea mea.

Durerea îmi alimentează gândurile. Îar sentimentul de devastare îmi spune ce să fac.

— Cred că e mai bine să pleci, mă forțez să spun, în șoptă.

Colton mă privește, ochii săi verzi mă imploră.

— Deci ai ales... spune cu voce spartă. Tăcere. Resemnare.

Dar nu, nu sunt de acord cu el. Simt cum tot corpul meu protestează. Dacă o spun cu voce tare, va fi pentru totdeauna, or jumătate din mine vrea să pună odată capăt întregii povești, pe când cealaltă jumătate ar da orice să mai aibă o șansă. N-am cum să mai spun nimic, dar totuși o fac.

— Da, am decis. Dar doar pentru că tu ai ales înaintea mea.

— Rylee...

— *Și nu te aleg pe tine.*

Îmi iau ochii dintr-ai săi și-i las în pământ. Orice, numai să plece. Stă și se uită la mine o vreme, dar refuz să-mi ridic ochii, să-l privesc.

— Spui numai tâmpenii, Rylee, știi foarte bine că nu e așa, spune, înainte să se întoarcă să plece. *Bănuiesc că, până la urmă, nu iubești prea tare partea frântă din mine.*

Îmi scapă un sughit de plâns când îl aud și am nevoie de toată puterea să mă țin pe picioare. Mi se pare prea mult de suportat și simplul fapt de a sta în picioare, așa că mă las să alunec pe lângă perete imediat ce aud ușa închizându-se.

Încep să plâng în hohote. Sughiturile îmi scutură corpul. Fiecare dintre ele îmi mai fură o bucată de suflet. Aud continuu în cap ultimele sale cuvinte și-mi dau seama, într-un final, că eu sunt cea frântă de propriul trecut, nu el.

Dubiile își fac încet loc în mine. Mă cuprinde mâhnirea. Sunt devastată.

Capitolul treizeci și șase

Mă strecoar în camera de hotel să-mi trag sufletul înainte de începerea următorului eveniment. Îmi spun că am nevoie să respir puțin, dar știu sigur că de fapt sunt o lașă, că-l evit pe Colton așa cum am făcut tot restul zilei. A fost extrem de cordial de față cu ceilalți, dar distant când nimeni nu se uita. Se vede în ochii săi că suferă. Dar și într-ai mei, în aceeași măsură.

Într-unul din rarele momente când am rămas singuri, am încercat să vorbesc cu Colton despre ultimele cuvinte pe care le spusese înainte să plece. Voiam să-i spun că iubesc toate părțile sale întunecate și frânte, că încă îmi doresc tot ce ține ascuns de teamă să lase la vedere, dar cum am dat să deschid gura, m-a concediat cu o privire glacială. În mod evident, și-a pierdut răbdarea. Am obținut ce mi-am dorit. Și atunci, de ce simt că mor pe dinăuntru.

Am înnebunit? Comit greșeala vieții mele? Îmi apăs podul palmelor pe ochi și oftez. Faptul că am reușit să-l îndepărtiez ar trebui să mă bucure. Să mă simt ușurată că am scăpat de insistențele sale, de „lasă-mă să-ți explic.” Și-atunci, de ce sunt atât de nefericită? De ce simt un nod în gât ori de câte ori dau cu ochii de el?

Am distrus totul. Poate ar trebui să-l ascult. Să-i dau ocazia să-mi explice. Poate dacă aflu toată povestea, dacă aud cu urechile mele toate detalii sordide despre noaptea lui cu Tawny, atunci voi putea să merg mai departe, să-mi văd de viața mea. Și cred că detaliile acelea sunt exact ce mă tem eu cel mai tare... Și dacă nu există niciun detaliu sordid? Dacă are dreptate Haddie?

Dacă eu sunt cea care greșește?

Băga-mi-aș! Am distrus totul.

Nici măcar nu pot gândi limpede, gândurile mi se duc într-un milion de direcții, dar sunt conștientă că am dat-o în bară.

Îmi intră un mesaj pe telefon, sustrăgându-mă din haosul din mintea mea. E de la Dane, despre Zander. Îl sun imediat.

— Ce s-a întâmplat? zic în loc de salut.

— A avut o noapte foarte grea, Ry. Oftează din greu. A vorbit despre noaptea aceea. Tatăl său e vinovatul, Ry. Și jură că l-a văzut la fereastră noaptea trecută. S-a speriat. S-a speriat rău. Dar Avery era acolo cu el și spune că ea nu a văzut pe nimeni.

— Of, Doamne! Nu reușesc să spun altceva. Îmi imaginez trupul micuț, terifiat.

— Mda... Dar Avery s-a descurcat de minune cu el. Zander nu a mai plecat de lângă ea toată ziua.

— Și vorbește?

Mă gândesc imediat la progresele pe care le-a făcut în ultima lună. Că în timpul ședințelor de terapie a început să deseneze scene din noaptea aceea oribilă, că a început să-și amintească și să povestească, atât consilierilor, cât și autorităților. Un eveniment ca acesta ar putea șterge totul cu buretele.

— Nu foarte mult, dar e totul încă proaspăt în mintea sa. Îl supraveghează Avery tot timpul. Se pare că între ei s-a creat o legătură puternică.

— E nevoie să vin acasă? Pot...

Mă cuprinde vinovăția. Ar trebui să fiu alături de Zander în clipa asta. Ar trebui să fiu acolo, să-l liniștesc. Să-l ajut să depășească momentul. Să-l strâng în brațe.

— Nu spune prostii, Ry. Avem totul sub control. Te-am anunțat doar pentru că știu că vrei să fii ținută la curent cu tot ce se petrece cu copiii.

— Ești sigur?

— Absolut sigur, subliniază el. Și tu? Reușești să-i rezisti lui Adonis? Corabia tot se scufundă? Sau începi să vezi iar bucăți de paradis?

Nu mă pot abține să zâmbesc.

— Ai vorbit cu Haddie, nu-i așa? Dane tace și nu am nevoie de mai mult ca să înțeleg. Cedez și îi răspund, deși reticentă, pentru că am nevoie să-mi descarc sufletul. Este... derutant. Oftez.

— Așa e cu bărbații, scumpo.

Râd.

— Nu știu, Dane. Știu ce am văzut. Nu sunt proastă. Dar Haddie îmi repetă că sunt prea încăpățânată și Colton repetă că nu s-a întâmplat nimic și am ajuns să mă întreb dacă nu cumva comit o greșală. Nu pricep de ce unu plus unu nu face doi.

De la capătul celălalt aud un mormăit. Dane probabil se gândește la ce am zis.

— La dracu, Ry, lucrurile nu sunt întotdeauna doar albe sau doar negre, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ce te costă să-i dai ocazia să-ți spună versiunea lui?

Oftez din greu. Tare mi-e teamă că am greșit totul. Că e deja prea târziu.

— Mândria mea.

— Dulceață, poate ar trebui să te agăți mai mult de Adonisul tău, și mai puțin de orgoliu. Altfel, mi-e că îmbătrânești singură, cu multe pisici.

Între noi cade tăcerea. Cuvintele sale ajung mai aproape de țintă decât sunt dispusă să admit.

— Mda... sunt conștientă de asta.

— Atunci mișcă-ți fundul și fă ceva! Un bărbat frumos ca el nu o să aștepte la infinit, indiferent cât de delicioasă ești tu. Rahat, cred că o să încerc să-l convertesc.

Râd iar, recunoscătoare ca întotdeauna lui Dane pentru sfaturile sale nesolicitate. Mă trimite întotdeauna în banca mea. Băga-mi-aș! Îi mulțumesc și închid repede. M-am decis. Îmi dau repede jos de pe mine hainele de serviciu și caut cea mai sexy rochie pe care o am în valiză.

Cât am stat să socotesc totul bine-bine, mi-am rearanjat machiajul și mi-am ținut un mic discurs de încurajare, să regăsesc un pic de încredere în mine. Nu sunt sigură ce îi voi spune lui Colton, dar un lucru știu sigur. Trebuie să repar pagubele provocate de încurcătura asta în care ne aflăm, în permanență.

E vremea să mă comport ca o femeie în toată firea.

Sper să reușesc să dau de el acum, să-i vorbesc un pic ca să stabilim o întâlnire pentru mai târziu, să discutăm pe îndelete. Mai verific o dată cum arăt în oglinda liftului. Schimbarea bruscă a făcut minuni. Arăt mai bine și atitudinea mea e alta. Pornesc spre sala de bal unde va avea loc evenimentul din seara aceasta. La care nu sunt invitată, dar nu-mi pasă. Trebuie s-o fac acum.

Nu mai pot să aștept. Nu pot să mai irosesc niciun minut agățându-mă de mândria personală.

Ca să nu mai spun că urăsc pisicile.

Evenimentul este de fapt o petrecere de tip cocktail, la care oamenii plătesc o contribuție în bani și câștigă

dreptul de a spune că au băut ceva împreună cu evazivul Colton Donovan. Deși sunt încântată că fondurile strânse vor merge către o organizație locală din St. Petersburg care se îngrijește de copiii orfani, am așa o presimțire că participării la eveniment vor fi mai interesați să obțină atenția lui Colton — atenția fiind un eufemism pentru ce are în pantaloni — decât de copiii pe care banii lor îi vor ajuta.

Trag aer în piept și intru. Sunt decisă. Am nevoie să vorbesc cu Colton. În seara asta. Ori îi punem capăt definitiv, ori risc, am încredere în el și ascult ce are de zis. Și-l cred că nu s-a culcat cu Tawny, că nu m-a înșelat niciodată. Repet în gând ce am de zis. Mi se strânge stomacul de emoție. Îmi netezesc rochia cu palmele, cotesc spre foaietul care duce spre sala de bal și mă opresc brusc când dau de ultima persoană pe care aș fi vrut să-o întâlnesc în această călătorie. Persoana pe care, sunt sigură, Colton s-a asigurat să n-o întâlnesc pe-acolo.

— *Ce surpriză neașteptată*, exclamă pe tonul acela inconfundabil, făcându-mă să simt că se zbârlește părul pe mine.

Mă abțin cu greu să nu mă arunc asupra ei. Să-i șterg cu o palmă rânjetul arogant de pe față și să-i demonstrez cam ce sentimente îmi provoacă ea mie. Dau să fac un pas spre ea, dar tocmai atunci trece pe lângă mine un domn. Mă salută înclinând din cap, murmurând un *Rylee...*

È un sponsor corporate.

Îl salut la rândul meu, forțându-mă să surâd, conștientă că, oricât mi-aș dori să sar la gâtul lui Tawny, acum, pe loc, ca să-i arăt cam ce cred eu despre ea, nu-mi pot permite să comit un suicid profesional. Și știu că și ea este la fel de conștientă de asta, pentru că-și plimbă limba pe interiorul obrazului și rânjetul i le lărgeste.

— *Ce?* zice măsurându-mă din priviri. *Ești pregătită să-l ierți pe Colton pentru micile sale scăpări?*

Își încruntă sprâncenele, ochii plini de ceva mai mult decât simplu dispreț. Și nu-mi scapă faptul că a folosit pluralul: *scăpări*. O fixează cu privirea. Ah, ce n-aș da să-i pot spune tot ce îmi trece prin minte în clipa asta. Simt nevoia fizică să-mi încheștez pumnii, ca să mă abțin și să nu-i trag o palmă. Sunt atât de furioasă, că nu reușesc nici să vorbesc. Sunt copleșită de sentimente, emoții de tot felul, de ură, dar cuvintele nu vor să iasă.

— Ai crezut că se va schimba de dragul tău, păpușă? Ia întreabă-l *cu ce s-a ocupat în ultimele săptămâni*. Sau, mai bine spus, *cu cine*. De pe buzele botoxate îi scapă un hohot cristalin. Să știi că nici Raquel, nici Cassie, nici ... ridică din sprânceană, referindu-se la sine, n-au avut motive să se plângă în perioada asta.

Cuvintele ei mai întâi mă șochează, apoi explodez pur și simplu de furie.

— Du-te-n mă-ta, Tawny, mârâi apropiindu-mă de ea, înfiptă bine în spațiul ei personal. Îmi tremură mâinile. Simt cum sângele îmi aleargă prin vene. Dintr-o singură mișcare, reușise să transforme speranțele mele de a face pace cu Colton în furie absolută și disperare. La ce altceva să mă aștept din partea ei? Doar ea a fost cea care mi l-a luat.

M-am săturat. M-am săturat cu adevărat de data asta. Tocmai când eram pregătită să cred că greșisem, pregătită să-mi asum vina, să cred că am suferit doar din pricina mea, adevărul iese la iveală și mă plesnește direct peste față. Toate speranțele mele se fac fărâmițe și mi se prăbușesc la picioare.

— Știi ceva? mârâi, dorindu-mi s-o pot lipi de cel mai apropiat perete și să-mi înfig degetele în gâtul ei. Nu-mi mai pasă cu cine e sau nu e. Dar fii sigură de un lucru: *o să fac tot ce-mi stă în putință ca persoana aia să nu fii tu!*

Râde prefăcut intimidată, deși se vede că vorbele mele nu au niciun efect asupra ei.

— O să rămâi șocată, păpușă, dar ai ratat deja ocazia. Colton e al meu pentru tot restul nopții. Rânjește, făcându-mi cu ochiul, apoi se întoarce și pleacă.

Rămân acolo privind-o cum se îndepărtează. Mentea îmi vâjâie.

Fusese cu alte femei?! Tot timpul ăsta în care a încercat să mă recâștige, și-a tras-o cu fostele iubite?! Îmi amintesc ce-mi spusese Teagan la gala aceea. Ce idioată sunt! Și eu care chiar crezusem că mă vrea înapoi! Că e dispus să se schimbe, de dragul meu.

Până la urmă, Lupul cel Rău chiar a păcălit-o pe Scufița Roșie.

Toată suferința cu care deja m-am familiarizat suficient îmi dă buzna în suflet. Iar dacă înainte aș fi fugit să mă ascund, de data asta decid să-mi dezlănțui furia asupra lui Colton. Să mă descarc, să-i spun exact ce cred despre el. Nu e nici locul, nici momentul potrivit, dar, din câte se pare, picioarelor mele nu le mai pasă de nimic, pentru că mă duc direct în sala de bal.

Am o misiune de îndeplinit.

Când intru, localul este deja plin de clienți, având în vedere că acesta este unul dintre cele mai așteptate evenimente în această seară. Scrutez camera aglomerată căutându-l pe Colton. Nu este dificil — corpul meu pare să știe întotdeauna unde se află, indiferent de locație —, dar mulțimea de oameni strânsă în colțul cel îndepărtat îmi confirmă vibrația interioară.

O vibrație care, în momentul de față, îmi doresc să se stingă, pentru că eu una m-am săturat. Gata. Nu mai pot.

Traversez cu pași decizi încăperea, cu inima bubuindu-mi în piept, observând că decolteurile adânci și crăpăturile și mai adânci par a fi ținute obligatorie în seara asta. Aud râsul lui Colton erupând în mijlocul micii mulțimi. Rotesc din umeri să mă calmez. Stomacul mi se strânge.

Când mă apropii, jur că am impresia că grupul se despică în calea mea ca marea în fața lui Moise, dezvăluindu-mi scena centrală: Colton, înconjurat de femei, care mai de care mai despuiată. Pare în apele lui, relaxat și, bineînțeles, în centrul atenției tuturor. Ține cu dezinvoltură după umeri două femei. Într-o mână are un pahar gol. Dar ceva în zâmbetul pe care-l afișează pare diferit. Ochi săi sunt reci. Lipsește ceva din expresia de pe chipul său. Poate că e doar masca sa publică, nu știu. Sau poate, ținând cont de numărul de pahare goale de pe masa din apropiere, e beat.

Stau de la distanță, observând cascada de estrogen disperat pe care-l emană femeile din jurul său; mă simt din ce în ce mai furioasă și, tocmai când sunt pe cale să mă apropii de el și să întrerup mica petrecere, Colton își ridică privirea și mă fixează. O emoție trecătoare pare a-i umbri ochii preț de o clipă, dar dispare prea repede ca să înțeleg despre ce e vorba. Fac un pas înainte. Un surâs îi ridică, timid, colțurile gurii. Apoi, încet, foarte încet, și evident deliberat, Colton se apleacă spre blonda din dreapta sa și — cu ochii într-ai mei — o sărută. Și nu vorbesc despre un pupic pe buze. Vorbesc de un sărut cât de franțuzesc se poate.

Iar ochii verzi nu-î lasă nicio clipă pe ai mei.

Cred că rămân cu gura căscată. Și cred că-mi scapă un sunet mic, de uluială. Și simt cum tot sângele mi se urcă la cap.

— Ticălos nenorocit! Cuvintele îmi ies din gură fără să vreau, dar nu sunt mai mult de o șoaptă, nu cred că m-a auzit cineva.

Îi întorc spatele și fug din încăpere. Imaginea pe care am văzut-o îmi arde retina. Fața fufei fâlfâie neclar și se transformă în chipul lui Tawny. Apoi al lui Raquel. Și apoi în chipul tuturor celorlalte de care mi-a pomenit cu atâta poftă Tawny. Trec pe lângă un ospătar în viteză, fără să-mi

pese că aproape îi dă răm tava din mână și mă grăbesc spre prima ieșire de care dau.

Ochii mă ard de lacrimi, dar furia le usucă precum un vânt puternic. Sunt atât de plină de furie, de suferință, că nici nu știu ce să fac. Pornesc spre capătul opus al încăperii în care m-am trezit.

Un hohot isteric mi se ridică în gât când aud melodia care cântă în boxe. Încerc să mă calmez și să caut o ieșire care să nu mă oblige să mai trec iar prin sala de bal. *Slow Dancing in a Burning Room*³⁷. Cântecul perfect pentru nenorocitul asta de moment.

Mă sprijin în palme pe o masă din încăperea încercând să-mi trag răsuflarea. Imaginea gurii sale pe târfa aceea îmi face să mi se întoarcă stomacul pe dos. Ce dracului fac eu aici?! Încerc să ne împăcăm? Cine e femeia asta în care m-am transformat? Care era dispusă să se compromită, să uite de principiile morale de dragul lui? Aud ușa deschizându-se în spatele meu. Dau să mă îndrept și să-mi șterg urmele de lacrimi de pe față.

— Rylee...

Mă uit peste umăr. E Colton. Am terminat-o cu el. Pentru totdeauna. De câte ori să mă mai arunc cu capul înainte punându-mă într-o situație care nu face altceva decât să mă rănească, incapabilă să învăț din propriile greșeli?

— Colton, pleacă de aici! Lasă-mă-n pace!

— Rylee, n-am vrut.

Mă-ntorc spre el când îl aud. Colton stă la câțiva pași de mine, cu mâinile înfipite în buzunare, umerii curbați înainte, ochii plini de regret. De data asta însă nu mă mai păcălește. Îmi încrucșez brațele pe piept în încercarea patetică de a mă apăra de el.

37 Dansând blues într-o cameră în flăcări. (engl. în orig.) (n. tr.)

— Du-te dracului! Nu crezi că treci mai departe cam repede pentru cineva care insistă atât să mă întore la el? Nu, Ace? Acum chiar că-ți meriți porecla!

Mă cercetează cu privirea, ochi în ochi, neînțele-gând, dar nu întreabă nimic când observă că-mi țin pumnii încheștiți, furioasă.

— Nu e ce crezi, Rylee.

— M-am săturat să te aud spunând asta! Nu e ce cred? spun, ridicând tonul. Tocmai te-am văzut băgându-i limba pe gât unei fufe și tu zici că nu e ce cred? Cât de proastă mă crezi?

Izbucnesc în râs. Și râd cu poftă. Aproape isteric, din pricina emoțiilor prin care am trecut toată ziua. E prea mult să mai suport.

— A, stai. Cu fufa nu ai vrut, dar cu toate celelalte foste iubite pe care le-ai futut în timp ce alergai după mine, da? Nu eram eu cea pe care o doreai? Spune-mi, Ace, ați râs împreună pe seama mea?

Colton mă apucă de umăr, înfigându-mi degetele în carne. Mă strânge atât de tare, încât nu reușesc să scap din prinsoare.

— Despre ce dracului vorbești? spune încet.

— Cine, ha? Raquel. Tawny. Și mai cine, Ace? Cassie? Ți-au oferit ce aveai nevoie? S-au pus frumos în genunchi? Ți-au sărutat picioarele, așa cum ar trebui să facă fetele cumințele? Îmi iau ce-mi dai, iar tu taci sau dispari? Și florile? Mi le comandai între o partidă și cealaltă?

Colton mă strânge atât de tare, încât sigur mă va învineți. Mă țintuiește cu privirea.

— Vrei să-mi explici...

— Nu vreau să-ți explic nimic! Îmi smulg umărul din mâna lui. Și când mă gândesc că venisem la tine să încerc să repar totul între noi. Să-ți cer scuze că am fost încăpățâ-nată. Să-ți spun că te cred. Clatin din cap, învinsă și dau să plec, dar mă opresc. Suferința mă consumă până la oase.

Spune-mi un lucru: zici că nu sunt curve, dar pe Tawny o plătești, nu? Ridic din sprânceană la el știind, din expresia de pe chipul lui, că a înțeles ce vreau să zic.

— Lucrează pentru mine, spune, dându-mi drumul la un braț și trecându-și mâna prin păr. O plătesc pentru ce face la serviciu. Nu o pot concedia doar pentru că tu nu o...

— Ba să poți! urlu la el. Și nu e adevărat că nu o suport. Și o urăsc! Ai regulat-o, Colton! Ai re-gu-la-t-o! Cred că alegerea ta e destul de evidentă. Nu?

— Rylee...

— Știi ce, Colton?! Îmi vine să vomit. Ar fi trebuit să dau ascultare instinctului de la bun început. Ești doar o curvă, Colton.

Mă opresc să-mi șterg lacrimile care mă împiedică să mai văd și pe care nici nu le simțisem și observ că el nu se mișcase de acolo, că rămâne stoic pe loc, cu o privire decisă. Când deschide gura, vocea sa este rece și neiertătoare.

— În cazul ăsta, dacă tot mă acuzi, dacă tot o s-o pierd pe singura femeie pe care am ales-o vreodată din cauza percepției ei eronate și a încăpățânării absolute, atunci chiar ar trebui s-o fac. Să le regulez.

Mă opresc la jumătatea drumului când îl aud. Atât de sarcastic. De acuzator. Mă uit în ochii lui și aerul mi se oprește în gât. Închid ochii, respir adânc lăsând vorbele sale să-mi pătrundă în mine. Lumea mea se clatină și se întuneacă. Măcar acum totul e mai clar. E prima dată când nu neagă că m-a înșelat. Nu a mărturisit, nu am auzit vorbele ieșind limpezi din gura lui, dar nici nu a negat. Sunt o durere ca de pumnal înfipt în piept și încerc să respir, să gândesc, dar el continuă să vorbească. Inima mea, deja frântă, se face fărâmițe.

— Așa sunt eu obișnuit să fac ca să scap de durere, Rylee. Nu sunt mândru de asta, dar da, mă folosesc de femei ca să amuțesc suferința. Mă rătăcesc în ele ca să împiedic să iasă totul la suprafață. Își lasă capul să cadă și rămâne așa

o vreme în timp ce mintea mea este răvășită de unde de șoc la auzul lucrurilor pe care mi le-a spus.

Două, mai precis, și nu știu pe care mintea mea zdruncinată s-o cântărească mai întâi. Cuvintele sale de acum îmi amintesc de ceva ce-mi spusese cu câteva săptămâni în urmă, la mine acasă, când dormiserăm prima dată împreună. Cum că bagajul său emoțional, mare cât un Boeing 747, îl împinge spre senzorial, îl face să poftască fizic, să caute răsfațul pielii pe piele.

Dar de ce?

Și de unde încolo devine doar o explicație convenabilă, o scuză de doi bani, pentru un Casanova prins cu minciuna? Un mod oportun pentru omul care obține întotdeauna ceea ce vrea, ca să, da, să obțină ceea ce vrea. E adevărat că iubesc și partea sa întunecată, dar nu, nu mai pot accepta toate minciunile astea.

— Deunăzi mi-ai spus că între noi s-a terminat. Și știu, sunt primul care spune că e degradant, dar este singurul mod în care pot trece peste, spune.

Îi cercetez chipul și mai departe, în adânc. Și mă sperie ce văd. Ochii săi sunt plini de durere. Simt ezitarea din vocea sa. Și rușinea profundă. *Asta îmi doresc eu?* Un bărbat care ori de câte ori ne certăm, ori de câte ori se sperie apelează la altă femeie? Care dă fuga la alta să nu mai simtă durerea? I-am spus că îl iubesc. Nu i-am spus să mă ia de nevastă, nici să facă din mine mama copiilor săi nedorți, pentru Dumnezeu!

— Cu alte cuvinte, sunt atât de importantă pentru tine încât mă poți uita doar dacă i-o tragi unei fufe banale? Clatin din cap. Că, dacă am fi împreună, ori de câte ori am avea de înfruntat o situație dificilă ai fugi la Tawny sau la oricare altă candidată doritoare? Isuse, *ăsta chiar e un mod minunat de a clădi o relație!*

Încearcă să mă întrerupă, dar îl opresc ridicând din mână.

— Colton..., oftez. Ce greșeală colosală am făcut venind la tine în seara asta să stăm de vorbă! Cu cât vorbim mai mult, cu atât îmi dau seama că nu te cunosc deloc.

— Ba mă cunoști mai bine decât oricine, strigă la mine, făcând un pas spre mine. Mă retrag, tot cu un pas. Nu a trebuit să dau niciodată nimănui explicații până acum... Nu mă pricep la asta, fac mai mult rău.

— Asta e clar, mă răstesc la rândul meu la el.

— Hai să ieșim de aici, să discutăm.

— Colton? îl cheamă o voce seducătoare de undeva din spatele meu. Mi se tensionează tot corpul când o aud. Colton se albește la față.

— Afară! mârâie printre dinți la ea.

Îmi relaxez maxilarul și trag adânc aer în piept.

— Destul cu discutatul. În plus, e evident că ai găsit pe cineva în care să-ți adâncești... suferințele. Indic din cap spre ușa din spatele meu. Și vrei să știi ceva? Cred că a venit momentul să încerc și eu asta. Ridic din umeri. Să văd și eu dacă funcționează, așa cum zici tu. Să-mi caut un bărbat care să-mi încălzească patul în noaptea asta.

— Nu!

Expresia îndurerată, disperată, de pe chipul lui mă ustură, dar de-acum nu-mi mai pasă. Nu mai simt nimic. Am amorțit.

— De ce nu? Știi cum se spune, nu? Ce e bun pentru găscan, e bun și pentru găscă, spun adăugând încă un animal la menajeria imaginară pe care se pare că încep s-o creș.

Colton stă și se uită la mine. Îi arunc o ultimă privire.

— Petrecere frumoasă, Ace.

Capitolul treizeci și șapte

Rătăcesc fără țintă prin resort vreme de o eternitate. Cel puțin așa mi se pare. Urmăresc soarele scufundându-se la orizont, stingând lumina zilei și emoțiile întunecate din inima mea odată cu ea. Mă copleșește tristețea, dar nu e nicio noutate. Mă simt așa deja de câteva săptămâni. Deși de data asta cred că e mai rău. Pentru că mi-am permis să cred că, atunci când mă voi duce la Colton, el va înțelege de ce sunt supărată și gata, totul se va fi rezolvat. Nu m-am gândit nicio clipă că va face scena aceea idioată, să sărute înadins alta sub ochii mei, doar ca să mă rănească și mai tare.

Repet întruna în minte ce-mi mărturisise. Recunoscuse că se folosește de femei ca să-și îngroape durerea. Pe de o parte, acum măcar înțeleg mai bine, dar pe de alta, toate astea îmi spun că nu știu absolut nimic despre trecutul lui, despre lucrurile care l-au făcut să devină cine e.

Doar că este atât de ocupat să nege totul, sau poate atât de obișnuit să i se ierte totul, încât nici măcar nu-și dă seama că scuzele pe care le folosește sunt de neiertat.

Telefonul îmi sună când mă așez pe o bancă, într-una din multele grădini ale hotelului. Mă uit la ecran, indecisă dacă să răspund sau nu. Dar știu că ea e singura persoană care mă poate ajuta să mă lămuresc.

— Hei, Had, spun, încerc să vorbesc cât de normal pot.

— Ce s-a întâmplat? Tonul autoritar ajunge până la mine limpede și clar. Bănuiesc că nu am reușit s-o păcălesc.

Încep să plâng. Lacrimile nu se mai opresc. Când reușesc în sfârșit să mă calmez puțin, îi povestesc totul.

— Nu am auzit în viața mea rahaturi mai mari, spune Haddie.

Poooftim?!

— Cum adică?

— Hai să începem cu Tawny. E doar o cățea geloasă care a încercat să te rănească și a reușit foarte bine.

— Mă rog, spun suflându-mi nasul, desconsiderând părerea lui Haddie.

— Serios, Ry, chiar nu îți dai seama cât este de cățea? Când nu poți avea bărbatul pe care-l dorești, plantezi dubii în capul iubitei lui, ca să-l lase și să ai cale liberă. Oftează zgomotos. Nu sunt foarte mândră să admit asta, dar am făcut-o și eu în trecut.

— Serios? Încep să înțeleg ce vrea să zică.

— Rylee, pe cât ești de deșteaptă, pe atât ești de fraieră.

— Bine că mă insulti și tu. De parcă nu aș suferi suficient și așa...

— Îmi pare rău, dar ăsta este adevărul. Ești atât de acaparată de ce crezi tu, că nu reușești să vezi situația din afară. De ce și-ar pierde Colton atâta vreme după fundul tău, de ce să insiste atâta, dacă ar fi vrut cu adevărat să și-o tragă cu altele? Ry, tipul e topit după tine. Iar Tawny e doar o cățea răutăcioasă care într-o bună zi va primi exact ce merită. Karma o să aibă grijă de ea, sper cât mai curând. Încep să aud ce-mi spune Haddie. Când naiba au devenit așa complicate relațiile? *Când ai început o relație*

cu cineva care chiar merită să te lupți pentru el, Rylee. Fix atunci.

— Înțeleg ce zici, Haddie, dar cum rămâne cu ce am aflat în seara asta? Cu sărutul. Cu faptul că... că m-a-nșelat? Abia reușesc să pronunț ultimele cuvinte.

— Ești sigură că te-a înșelat? spune lăsând cuvintele să atârne între noi.

— Isuse, Haddie! Nu mă ajuți deloc! Închid ochii și-mi strâng tare arcada nasului între degete.

— Ry, eu nu sunt în locul tău. Nu-ți pot spune ce să faci, ce să simți. Singurul meu sfat este să-ți ascuți instinctul. Oftează. Femeile sunt niște cățele rele, iar bărbații niște ticăloși derutanți; trebuie doar să-ți dai seama în care dintre cei doi ai cea mai mare încredere.

— La naiba! bombăn. Mă simt și mai indecisă acum decât eram când am început să vorbim.

— Te iubesc, Ry.

— Te iubesc, Had.

Închid telefonul și mă mai plimb puțin pe marginea terenului de golf, gândindu-mă la ce mi-a zis Haddie și la faptul că nu mi-a dat un sfat clar. Cutureier prin resort, încercând să nu mă mai gândesc, dar nu reușesc. Trec pe lângă unul dintre saloanele de cocktailuri ale hotelului și mă trezesc că intru în el și iau loc la bar, deși nu-mi stă niciun pic în fire. Nu e foarte aglomerat, dar nici prea multă liniște nu e. Sunt clienți și la bar, și pe la mese, unii singuri, alții însoțiți, răspândiți pe ici, pe colo.

Abia când mă așez îmi dau seama cât de rău mă dor picioarele; mă plimbasem atâta vreme încălțată cu pantofi cu toc. Mă uit la ceasul de pe perete și-mi dau seama uimită că trecuseră două ore.

Mă sprijin de speteaza scaunului, clatin din cap gândindu-mă la câte se petrecuseră azi și la cât de mult mă afectase totul. Comand ceva de băut și iau o înghițitură lungă prin pai, îndreptându-mi atenția spre televizorul

aflat în colțul din dreapta mea. Se discută, bineînțeles, despre cursa de mâine — tot orașul fusese transformat pentru că pista era chiar șoseaua care-l traversează. E ușor de înțeles de ce toată lumea vorbește doar despre asta. Din nefericire pentru mine, invitații emisiunii discută despre un anumit Colton Donovan, revizuiind cele mai bune momente ale sale de anul trecut. Pe ecran apar în secvență imagini cu mașina cu numărul treisprezece, de la diferitele etape. Dau numai de el, oriunde m-aș duce.

Fără să vreau, mă aplec înainte să aud mai bine când unul dintre comentatori îi menționează numele.

— Donovan pare să dea foc pistei săptămâna aceasta, Leigh, spune un crainic. Zici că are o singură misiune. Am văzut că nu încetinește aproape deloc nici măcar în viraje.

— Cu siguranță s-a antrenat serios înainte de începerea sezonului, se vede cu ochiul liber. Deși mie unul mi se pare că aleargă cam prea tare, totuși. Joacă un pic prea agresiv pentru cursa de mâine, observă celălalt crainic. Cred că-și asumă prea multe riscuri. Conduce ca un bărbat pe care zici că l-a înșelat nevasta. Celălalt comentator râde, iar eu îmi dau ochii peste cap când îi aud.

— Dacă mâine va pilota ca azi, probabil va bate un nou record de pistă.

Pe ecran apare chipul lui Colton, apoi revine la momentele zilei. Pe fundal se aude melodia lui Ludacris, *The Rest of My Life*³⁸. La televizor rulează imaginile cu antrenamentul lui Colton. Clatin din cap. Nu se putea o melodie mai potrivită...

Oftez din rărunchi și mai iau o gură de băutură prin pai, încercând să-mi iau ochii de pe chipul lui de la televizor.

— Zi grea?

38 Restul vieții mele. (engl. în orig.) (n. tr.)

Mă întorc la stânga mea, spre bărbatul care-mi adresase întrebarea. Nu am chef de companie, dar când văd ochii de culoarea ciocolatei plini de compasiune și fața chipeșă, nu mă lasă inima să fiu nepoliticoasă.

— Ceva de genul, murmur, abia surâzând. Îmi întorc privirea la paharul meu. Vreau să fiu lăsată în pace. Nervoasă, fac bucățele șervețelul. Încă unul, vă rog, cer barmanului care trece prin fața mea.

— Permite-mi să ți-l ofer eu, spune tipul de lângă mine.

Îmi ridic privirea spre el.

— Nu e cazul.

— Te rog, insist, face către barman, și-i strecoară cardul pe tejghea ca să țină nota deschisă, ceea ce mă face să mă simt puțin stânjenită, având în vedere că nu plănuiesc să stau aici suficient de mult timp pentru așa ceva.

Mă uit din nou la el. Observ înfățișarea și ținuta curate, dar ochii lui sunt cei care mă atrag. Sunt plini de bunătate.

— Mulțumesc. Ridic din umeri.

— Parker, se prezintă, întinzându-mi mâna.

— Rylee, răspund, întinzând-o la rândul meu pe a mea.

— Ești aici cu serviciul sau în vacanță?

Râd încet.

— Cu serviciul. Tu?

— Un pic din amândouă. Abia aștept cursa de mâine.

Pufnesc fără să vreau și mă concentrez iar asupra șervețelului. Îmi dau seama că sunt nepoliticoasă, dar chiar nu am chef de conversații politicoase cu cineva care probabil își dorește mai mult decât să bea în companie.

— Scuză-mă, spun. Nu sunt o companie prea bună în momentul ăsta.

— E în regulă, spune un pic mâhnit. Dar orice ar fi... e un bărbat norocos.

Îmi ridic privirea spre el.

— E așa evident?

— Să zicem că am trecut și eu prin momente similare, zâmbeste sorbind lung din bere. Tot ce pot să spun este că tipul e un idiot dacă e dispus să te piardă fără să se lupte pentru tine.

— Mersi, cedez eu, cu o umbră de zâmbet pe față pentru prima dată de când îl întâlnisem.

— Ia uite! Am reușit să-ți smulg un zâmbet. Și ce zâmbet! mă tachinează el.

Roșesc în obraji și-mi schimb privirea, luând o gură de curaj lichid. Stăm la taclale o vreme fără să ne spunem nimic în mod deosebit. Salonul se umple încet și vremea trece. La un moment dat, Parker își dă scaunul mai aproape de al meu, pentru că nu mai reușim să ne auzim din pricina zgomotului din jurul nostru. E un bărbat plăcut, conversația e plăcută și, dacă am fi fost în alt loc și în alt timp, m-aș fi bucurat de tentativele sale de a flirta cu mine, dar nu mă trage sufletul, așa că încercările lui inofensive rămân fără răspuns.

Am băut deja vreo două pahare și le simt efectul, ca un bâzâit prin corp, mă calmează, nu cât să înăbușe toată durerea acumulată azi, dar suficient cât să mă lase să uit din când în când. Un hohot puternic care vine de la intrarea barului îmi atrage atenția și înlemnesc când ridic privirea. Mi se taie respirația. Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Colton. Ne uităm unul la altul o vreme, apoi observ că mijeste ochii la Parker, aplecându-se parcă înainte, să audă pe deasupra zgomotului ce ne spunem.

Îi aud pe Beckett și Sammy vorbind tare ca să se înțeleagă unul pe celălalt. Mă îndepărtez de Parker când

Îl aud pe Colton mărâind. Oamenii se mișcă prin bar, dar reușesc să-l văd pe Beckett. Stă în fața lui Colton, cu mâinile pe pieptul lui, iar Sammy, din spate, îl ține de umeri. Colton îi ignoră. Mă face scrum din priviri. Scrișnește din dinți, cu maxilarul încheștat și tendoanele gâtului întinse.

Mă uit la Parker. A auzit gălăgie, dar nu vede ce se întâmplă din cauza celorlalți clienți din bar. Mă privește și clatină din cap la mine.

— Permite-mi să ghicesc, spune răsând resemnat. S-a întors să se lupte pentru tine?

— Ceva de genul, murmur.

Aud alte strigăte. Mă uit spre ușă. Își dau seama și ceilalți clienți că cineva face scandal. Se lasă liniște. Lumea se uită. Îl aud pe Beckett strigând.

— Nu! Acum ai alte priorități, Wood!

Dar Colton se desprinde din strânsoarea lui și pornește cu pas greu spre mine. Mulțimea îi face loc fără ezitare.

Parker a auzit și el urletele de pe hol și-și ține respirația când vede cine se îndreaptă spre noi.

— El e tipul? spune nevenindu-i să creadă, cu teamă și uluială în voce. Nimeni altul decât Colton Donavan?! Rahat! Sunt mort! geme el.

Mă ridic de pe scaun și mă pun în fața lui.

— Nu-ți face griji. Mă ocup eu de el, spun încrezătoare. Dar apoi observ sclipirea de furie pură din ochii lui Colton și parcă nu mai sunt așa de sigură.

Bănuiesc că e de la băutura care-mi circulă prin sistem, dar, văzându-l așa, simt un fior de plăcere, în ciuda celor întâmplate în ultimele zile. Chipul său are ceva, ceva ce mă atinge profund. E privirea aceea. Privirea aceea care spune că s-a săturat. Că își face intrarea în bar, mă ia pe sus, mă pune pe umăr și pleacă cu mine, că mă duce undeva unde să-mi arate el mie. În cele câteva secunde înainte ca

el să ajungă la mine, îi privesc mușchii mișcându-se pe sub cămașa mulată pe el și simt cum locul dintre picioare mi se contorsionează de dorință. Jur că nu sunt atrasă de oamenii primitivi, dar, la dracu, bărbatul ăsta știe cum să se facă dorit de o femeie!

Se oprește în fața mea; ochii reci, calculați, de un verde smarald, mă fixează fără să clipească. Mintea preia controlul asupra corpului meu trădător, potolindu-mi libidoul.

— Ce dracu încerci să faci aici, Rylee? mârâie el, încet, dar vocea sa tot acoperă discuțiile din bar.

Îl aud pe Parker făcându-se neliniștit în spatele meu. Îl bat pe picior, să-l liniștesc, fără să mă întorc spre el.

— Și ce te interesează pe tine, mă rog? Răspund cu nonșalanță, alcoolul îmi dă un curaj pe care nu-l simt cu adevărat.

De data asta nu mă prinde nepregătită când se întinde să mă apuce de braț. Mi-o trag la timp din calea sa. Ne holbăm unul la celălalt, amândoi înfuriați din același motiv. Observ că Beckett se apropie de noi trepidând, urmat de Sammy.

— Nu-mi plac jocurile, Rylee. Nu o s-o mai repet.

— Nu-ți plac jocurile?! Râd dezgustată. Dar tu te poți juca, nu?

Se apleacă, apropiindu-și fața la doar câțiva centimetri de a mea. Respirația sa, cu iz ușor de alcool, îmi flutură pe față, se amestecă cu a mea.

— De ce nu-i spui jucăriei tale să plece acum, înainte ca situația să se facă și mai interesantă?

Sunt conștientă că amândoi am băut, că ar trebui să oprim această mică șaradă înainte să fie prea târziu, că ar trebui să plec, dar mi-am pierdut rațiunea cu mult timp în urmă, iar acum domnesc în mine isteria și disprețul. Îi pun mâinile pe piept cât pot de tare, să-l dau la o parte

din fața mea, dar el profită, mă prinde de încheieturi și se folosește de recul să mă tragă la el.

— Ești un Arogant. Cinic. Și Egocentric! strig râspicat la el, dezvăluindu-i fără să vreau semnificația poreclei sale; dar știu că nu se prinde. Cad peste el. Ne privește din ce în ce mai multă lume Pieptul ni se ridică și coboară, respirăm sacadat amândoi, maxilarul încleștat.

— Ce dracului încerci să demonstrezi, ha?! mârâie printre dinți.

— Testez teoria ta, mint eu.

— Teoria mea?

— Da. Pufăi. Vreau să văd și eu cum e să te pierzi în altcineva ca să uiți de durere.

— Și? Funcționează? rânjește.

— Nu știu sigur. Ridic din umeri cu nonșalanță, apoi mă întind spre Parker și-l trag de mână.

Sunt conștientă că nu ar trebui să-l implic. Că e extrem de egoist din partea mea să mă folosesc de el, dar Colton mă face să fac tâmpenii.

— Te anunț mâine-dimineață. Ridic din sprânceană și dau să trec pe lângă el.

— Nu care cumva să îndrăznești să pleci, Rylee!

— Ți-ai pierdut dreptul de a-mi spune ce să fac în clipa în care te-ai culcat cu ea, zâmbesc sarcastic la el. Și-apoi, n-ai zis tu că-ți place fundul meu? Bucură-te de privilegiile acum, căci nu vei mai avea altă ocazie.

Apoi totul se precipită și parcă se derulează cu înecătușitorul. Colton se năpustește asupra lui Parker și trage de el până când mâinile ni se desprind. În fracțiunea aceea de secundă mă urăsc pentru că l-am implicat pe Parker în balamucul ăsta nostru; mă uit la el cerându-i scuze din priviri, dar văd brațul lui Colton pregătit să-i tragă un pumn. Dar intervine Sammy, blocându-l pe Colton exact la timp. Încep să urlu la Colton, acoperindu-l de injurii și

acuzatii. Tot ce-mi vine în minte, fără excepții. Simt un braț în jurul umerilor. Îl resping, dar fără succes. Când mă întorc, văd că e Beckett. Mă avertizează din priviri, conducându-mă afară din bar.

Capitolul treizeci și opt

Până ajungem la lift, explozia de adrenalină se consumă, arzând urmele de alcool rămase în organismul meu. Tremur din tot corpul. Sunt șocată de modul în care m-am comportat. Îmi dau seama că am devenit o femeie nebună, care face scene într-un loc public, și nu mă recunosc în ea. Cum am putut să bag la mijloc un bărbat inocent care nu merita în niciun fel furia pe care Colton o dezlănțuise asupra lui. Mă simt ca o vedetă de reality-show.

Îmi cedează genunchii, copleșită de tot ce simt: Colton e al meu, Colton nu mai e al meu, îl vreau pe Colton. E prea mult de îndurat.

— Nu, n-o să faci asta acum, spune Beckett susținându-mă de mijloc înainte să alunec pe jos.

Îl urmez când mă împinge afară din lift și apoi spre camera mea. Sunt complet amorțită. Rănită și confuză. Ridic privirea la el și văd că dă din cap, vorbind atât de încet, de parcă nu mi s-ar adresa mie, ci sieși.

— Hristoase, Rylee, chiar intenționezi să îl provoci pe Colton în toate modurile posibile? Pentru că, dacă asta ai avut în minte, te felicit, pentru că ai reușit.

Întinde mâna în timp ce eu scotocesc după cardul care deschide camera și i-l dau lui. O descuie și-mi deschide ușa, punându-mi o mână pe spate să mă ușuiască înăuntru.

Mă duc direct spre valiză și încep să-mi arunc hainele și tot ce mai găsesc înăuntru, plângând isteric.

— În niciun caz. Să nu îndrăznești, Rylee, strigă Beckett la mine în spatele meu, văzând ce fac.

Dar îl ignor, continuând să arunc hainele, să le înghesui, să apăs pe ele să încapă. Beckett continuă să protesteze, dar îl îndepărtiez când îi simt mâna cuprinzându-mă de la spate, blocându-mi brațele, încercând să potolească criza isterică prin care trec.

Mă strânge într-un mod ciudat, așa cum se țin copiii când fac istericale și au nevoie să fie liniștiți. Apoi mă ia în brațe când vede că cedez lacrimilor și suferinței acumulate peste zi, cauzate de tot ce am pierdut.

— Am crezut că încercați să lămuriți lucrurile. Că sunteți în stare să o faceți. Suferiți amândoi când sunteți despărțiți.

— Sufeream și când eram împreună, spun încet. Ochii mi se umplu de lacrimi pe care el nu le poate vedea. Scutur vehement din cap. Colton trebuie să se poată concentra, Becks. Eu... asta... îi distrage atenția. Nu are nevoie de așa ceva acum.

— Sună foarte frumos ce ai spus, Rylee, ești genială, ce să zic... *Dar ce dracului înseamnă?*

Îmi șterg cu dosul palmei o lacrimă de pe obraz.

— Nu știu. Nu mai știu nimic... Am nevoie de spațiu, am nevoie să fiu departe de el ca să pot gândi, să pot înțelege.

— Așa și? Îți faci bagajul și dispari fără să-i zici nimic? Te furișezi? Oftează frustrat, pășind înainte și înapoi prin fața mea. Pentru că asta i-ar face mult mai bine, nu?

— Beckett... nu pot..., mă bâlbâi, pur și simplu nu mai pot. Iau valiza de mâner și dau să o pun în picioare.

Beckett mi-o smulge din mână, apoi mă apucă de umeri și mă scutură sănătos.

— Să nu îndrăznești, Rylee. Să nu te prind că îndrăznești! strigă la mine, furios peste poate. Vrei să pleci?!

— Becks...

— Niciun Becks! În orice altă zi ți-aș fi spus că ești doar o lașă, o mare lașă, exact cum este și el... Că sunteți amândoi încăpățânați ca niște catări. Că vă faceți rău unul altuia, dar, de fapt, vă faceți și mai rău vouă înșivă! Nu ați reușit să lămuriți lucrurile? Înțeleg. Chiar înțeleg. Se mai întâmplă. Oftează din rărunchi și-mi dă drumul, îndepărtându-se câțiva pași. Apoi se întoarce privindu-mă direct în față. Dar dacă pleci acum, Rylee, faci rău echipei mele, pilotului meu, cursei și celui mai bun prieten al meu. Așa că strânge din dinți și prefă-te. Măcar până începe cursa. E tot ce-ți cer. Măcar atâta lucru poți face pentru mine. Îmi ești datoare. Iar dacă nu vrei să faci asta pentru mine, adaugă după o pauză, extrem de calm și plin de ciudă, dacă i se întâmplă ceva, ferească Dumnezeu, să știi că vina va fi doar a ta!

Înghit cu dificultate, casc gura și mă uit la Beckett. Se luptă ca o armată întreagă, deși e unul singur.

— Să nu crezi că nu înțeleg că ți-e mai ușor așa..., să pleci așa... dar dacă îl iubești... L-ai iubit vreodată? Atunci trebuie să faci ce ți-am cerut. E prea periculos să pleci. Colton nu poate zbura pe pistă la trei sute de kilometri pe oră cu mintea aiurea, la tine, în loc să se concentreze pe cursă.

Îmi ia valiza și o pune la locul ei.

Tot ce pot să fac este să mă uit la el printre lacrimi, cu inima plină de durere. Are dreptate, din toate punctele de vedere, dar nu știu dacă voi avea forța să mă prefac. Să mă comport de parcă nu m-ar afecta prezența lui Colton, de parcă nu mi-ar lua respirația de fiecare dată când îl văd, de parcă nu mi s-ar strânge inima când îl văd când nu facem

altceva decât să ne sfâșiem în bucăți unul pe celălalt. Mă vait încet, scoțând un sunet strangulat. Urăsc femeia în care m-am transformat în ultimele zile. Îl urăsc pe *Colton*. Nu-mi doare decât să fiu iară amorțită, ca înainte, deși mi-a plăcut atât de mult să pot simți din nou. Dar dacă nu îl pot avea, dacă nu-l pot avea pe iubitul meu, frumosul meu plin de umbre, atunci mai bine să trăiesc amorțită, decât în abisul acesta infinit de suferință.

Beckett observă cum isteria își face loc spre suprafață, vede clipa exactă în care îmi dau seama cât de mult îl iubesc, de fapt, pe *Colton* și devastarea pe care o prevăd la orizont și murmură *Ticălosul!*, exasperat de faptul că este obligat să se ocupe de mine în starea asta irațională. Apoi mă conduce calm spre pat și mă împinge de umerii să stau jos.

— Băga-mi-aș! înjură.

Se lasă pe vine în fața mea, exact cum ar face un părinte cu copilul său, făcându-mă să-mi dau seama ce tip de treabă este, în realitate. Îmi pune mâinile pe genunchi, privindu-mă direct în ochi.

— A stricat totul, nu-i așa?

Sugrumată de emoție, dau din cap că da. Nu reușesc să vorbesc.

— Dar tu încă îl iubești, corect?

Mă încordez când aud întrebarea. Răspunsul îmi vine atât de natural în minte... Dar știu că nu mai pot continua așa, deși îl iubesc, pentru că mă va îngropa de vie în suferință după suferință.

— Beckett, nu mai pot continua să-mi fac asta. Îmi plec capul, clătinându-l, cuprinsă din nou de sughițuri de plâns.

— Ți-aduci aminte când ți-am spus că va încerca să te îndepărteze, tocmai ca să demonstreze ceva?

Încuviințez, ascultându-l, dar singurul lucru pe care mi-l doresc acum este să fiu din nou eu, să-mi iau valiza,

aşa, cu lucrurile îţindu-se din ea pe la colţuri, şi să fug la aeroport, înapoi la viaţa mea previzibilă, fără *Colton*.

Dar simplul gând mă împietreşte, pur şi simplu.

Beckett mă strânge de genunchi, solicitându-mi atenţia.

— Exact asta se petrece acum, Rylee. Trebuie să laşi deoparte tot ce îţi trece prin minte. Să îndepărtezi orice presupunere şi să gândeşti cu inima. Doar cu inima, da?

— Nu mai pot, Becks...

— Tu ascultă-mă pe mine, Ry. Dacă îl iubeşti cu adevărat, nu te lăsa, continuă să baţi la uşa aceea de fier dincolo de care îşi ţine inima. Dacă ştii că merită, atunci fă-o. Clatină din cap. Nenorocita aia de uşă trebuie să se deschidă, mai devreme sau mai târziu. Şi singura persoană capabilă să facă asta eşti tu. Când vede că mă holbez la el cu gura căscată, continuă. Ți-am mai spus, tu eşti colacul lui de salvare.

Mă uit la el, amuţită, încercând să diger ce mi-a spus. Eu sunt colacul lui de salvare? Oare e posibil? Mă simt mai degrabă greutatea care ne trage pe amândoi pe fundul oceanului, nu colacul de salvare. Şi de ce tot repetă să uit tot ce cred că ştiu, tot ce presupun?

— N-are cum. Iubirea nu repară...

Tresar când mă întrerupe un ciocănit în uşă. Dau să mă ridic, dar Beckett mă apasă pe umăr, împingându-mă la loc şi se duce să deschidă el. Când o deschide, îl văd pe Sammy împingându-l pe Colton înăuntru. Beckett o închide repede la loc în urma lor.

În ciuda tuturor lucrurilor pe care Beckett mi le-a spus, mă enervez doar văzându-l pe Colton. Sar de pe pat în clipa în care intră în cameră.

— În niciun caz! Scoate-ţi-l de-aici pe ticălosul ăsta egoist! strig la Beckett.

— Te-ai tâmpit?! Ce dracu e asta? urlă Colton, nedumerit.

Apoi vede valiza făcută și mârâie.

— Doamne, mulțumesc! Vezi să nu te lovești de ușă când ieși, iubito!

Mă duc spre el, furioasă, gata să detonez.

— Treaba asta se încheie aici și acum! tună Beckett la noi, ca un părinte care-și ceartă copiii.

Ne blocăm și eu, și Colton când îl vedem întorcându-se spre noi, cu o expresie exasperată și o alură obstinată.

— O să vă încui în nenorocita asta de cameră dacă trebuie, nu-mi pasă. Ori lămurii dracului odată, ori nu mai ieșiți de aici. Ne-am înțeles?

Și eu, și Colton începem să turuim la el în același timp, dar vocea tunătoare a lui Beckett o acoperă pe-a noastră.

— Ne-am înțeles?!

— În niciun caz, Becks! Nu mai stau aici nicio clipă cu măgarul ăsta!

— Măgar?! Colton se-ntoarce spre mine, apropiindu-se la câțiva centimetri.

— Da. Măgar! rânjesc.

— Hai să vorbim de măgării, atunci. Zic să începem cu ce făceai la bar, cu tinerele ăla. Cred că ți-ai revendicat titlul chiar atunci, iubito.

— Tinerele, eh? Adevărul e că ai dreptate, e mult mai grav să bei un pahar în compania cuiva, decât să bagi limba pe gât unei parașute, nu? Îl lovesc în piept, iar actul fizic în sine îmi indică, de fapt, câtă nevoie am să mă eliberez. Colton să dă înapoi, pornește spre celălalt capăt al camerei, apoi se întoarce, expirând îndelung. Camera mi se pare mai mică, de parcă tot spațiul ar fi ocupat de el. Vreau să plece.

Se uită la Beckett și-și trece mâinile prin părul ca cerneala.

— Femeia asta mi-a futut creierii! urlă el la Beckett.

— Vorbește expertul! Nu uita că tocmai faptul că ai futut-o pe Tawny a cauzat toate astea, urlu și eu la el.

Și pentru că Beckett se află exact lângă Colton, e imposibil să nu observ uluiala de pe chipul lui.

— Poftim?! se poticnește Beckett.

— Ce? Nu ți-a spus? mârâi, cu pumnii strânși, uitându-mă la Beckett. Imaginile îmi rulează prin minte. I-am spus nemernicului ăstuia că-l iubesc. A dat bir cu fugiții. Iar când m-am dus să-l caut, două zile mai târziu, la casa din Palisades, mi-a deschis ușa Tawny. Cu tricoul lui pe ea. Doar cu tricoul lui pe ea. În timp ce vorbesc mă uit doar la Beckett, mi-e imposibil să-l privesc în ochi pe Colton în clipa asta. Dar nici măcar nu s-a oprit la asta. Mi-a spus că nu s-a întâmplat nimic. Ceea ce e cam greu de crezut, dată fiind reputația pe care o are. Asta și ambalajul deschis de la prezervativ, care i-a căzut din buzunar.

Termin de turuit, dorindu-mi cumva să-i arăt lui Beckett ce ticălos de prieten are, de parcă nu ar ști deja asta. Încercând să-i explic de ce mă comport ca o nebună acum. Dar nu văd pe chipul lui expresia pe care mă așteptasem s-o văd. Ci uluială completă care se transformă în incredulitate când se întoarce spre Colton.

— Vă bateți joc de mine amândoi sau ce?

Nu mai înțeleg nimic.

— Ce? mârâie Colton. Las-o baltă, Becks.

— Băi, ce dracu?!

— Beckett, ți-am zis s-o lași baltă, îl avertizează. Nu te băga! Colton se proptește cocoșește piept la piept cu Beckett.

— Dacă pui în pericol echipa mea și cursa de mâine, pe dracu că nu mă bag... Clatină din cap la el. Spune-i, șuieră.

— Ce să-mi spună? urlu la amândoi. Ce dracu ziceți acolo?

— Beckett, e inutil. E ca și cum ai vorbi cu peretele. La ce bun?

Îl aud pe Colton vorbind, dar nu-i dau atenție. Sunt așa concentrată asupra lui Beckett, că nici nu înțeleg ce zic.

— Are dreptate Rylee. Ești un bou! exclamă Beckett incredul. Nu vrei să-i spui? Bine. Atunci îi spun eu!

Colton se înfige în Beckett și-l împinge cu mâinile în perete, scrâșnind din dinți. Îmi țin respirația când aud sunetul înfundat pe care-l face spatele lui Beckett lovindu-se de perete, dar observ că nu reacționează în niciun fel.

— Am zis s-o lași baltă, Becks.

Se uită unul la celălalt ca doi dulăi. Doi dulăi diferiți. Colton furios, Beckett calm. Într-un final, Beckett cedează și îl împinge deoparte pe Colton.

— Atunci rezolv-o dracului odată! Re-zol-vă si-tu-a-ția! urlă cu degetul întins spre el. Apoi iese din cameră trântind ușa după el.

Colton se lansează într-o litanie de înjurături, pășind înainte și-napoi prin cameră cu pumnii încleștați și plin de furie.

— Ce-a mai fost și asta?

Colton mă ignoră, continuând să se plimbe prin cameră fără să se uite la mine.

— Colton, la dracu! Mă pun în drumul lui. Ce nu vrei să-mi spui?

Vocea mea, nefiresc de calmă, îl face să se oprească. Ține capul jos, maxilarul contractat. Când își ridică capul ca să mă privească în ochi, nu reușesc să înțeleg care-i motivul furiei pe care o văd clocotind la suprafață.

— Chiar vrei să afli? urlă la mine. Chiar vrei?

Mă apropii de el, înfruntându-l. Mă ridic pe vârfuri ca să-l pot privi ochi în ochi.

— Spune-mi. Simt un fior rece de teamă pe spinare. Ești chiar atât de laș încât nu poți să recunoști? Vreau să o aud din gura ta, să pot trece odată peste și să-mi văd de viața mea!

Își înclină capul și mă privește în ochi fără să clipească. Cu cât timpul trece, cu atât mi-e mai greu să respir. Mă doare piept, simt că se strânge.

Vocea îi sună rece ca oțelul și calmă.

— Am futut-o pe Tawny.

Cuvintele plutesc în spațiul dintre noi, dar mă înjunghie direct în inimă.

— Lașule! strig, împingându-l. Ești un laș nenorocit!

— Laș? șuieră el. Laș? Dar tu? Ești atât de încăpățînată! Ai avut adevărul sub nas tot timpul în ultimele trei săptămâni. Dar nu, tu privești totul de acolo, din turnul tău de fildeș, convinsă că știi deja totul! Ei bine, nu știi nimic! Un rahat de nimic!

Cuvintele sale, spuse tocmai ca să-mi facă rău, să mă îndepărteze, mă enervează și mai tare, îmi dau curaj.

— Nu știu un rahat de nimic? Serios, Ace? Zău? Mă apropii și mai mult de el. Ia să vedem! Spre exemplu, știu când am în fața ochilor un ticălos, șuier.

Ne privim încrâncenați, atât de decizi să ne rănim unul pe celălalt, încât nici măcar nu realizăm că suntem amândoi înfuriați din același motiv.

— Mi s-a spus și mai rău de-atât, iubito. Rânjește, făcând încă un pas spre mine, cu o expresie arogantă care mă face să iau foc.

Înainte să-mi dau seama, palma îmi zboară prin aer, spre obrazul lui. Dar Colton e mai rapid. Ridică și mai iute mâna, mă prinde de încheietură la jumătatea drumului, iar reculul mă lipește de el. Mă ține așa, iar când încep să

mă zbat, să mă îndepărtez de el, mă prinde de brațul liber cu mâna cealaltă. Frustrată, mă zvârcolesc să scap din prinsoare. Îl urăsc atât de mult în clipa asta, că mă doare. Fața lui se află la doar câțiva centimetri de a mea; îl aud cum respiră greoi din pricina efortului, îi simt respirația pe obraz.

— Dacă terminaseși cu mine, dacă te-ai săturat de mine, de ce nu mi-ai spus-o, pur și simplu?!

Se uită la mine, cu expresia încordată, ținându-mi pumnii ca să nu-l mai lovesc.

— Nu o să mă satur niciodată de tine.

Și-apoi, fără măcar să mai apuc să înțeleg ce se petrece, buzele sale sunt deja flămânde pe ale mele. Îmi ia un moment să reacționez, dar sunt atât de furioasă, atât de supărată pe el, că-l împing, îndepărtându-mi gura de a sa.

De gustul după care tânjesc, de bărbatul pe care-l urăsc.

— Îți place dur, Rylee? întreabă. Minte mea nu pricepe unde bate, dar corpul meu răspunde pe loc. Îți arăt eu dur, atunci!

În mai puțin de o bătaie de inimă, Colton îmi capturează iar gura, punând stăpânire pe mine doar atângându-mă. Mă ține încă de încheieturi, fiindcă nu încetez să mă zbat, refuzând să mă las sărutată, încercând să-l îndepărtez. Dar indiferent cât de tare încerc, buzele sale rămân lipite de ale mele. Colton scoate gemete mici, adânci, de satisfacție.

Încerc cu disperare să atenuez dorința care-și face loc dincolo de starea de furie indusă de rațiune. Încerc să îndepărtez tânjeala pe care o simt între coapse, gustul limbii sale care se împletește cu a mea. Încerc să-mi oblig sfârcurile să nu se întărească sub atingerea pieptului său ferm lipit de al meu.

Năduful se transformă în dorință. Durerea se transformă în dor. Și dorul alimentează jarul. Atingerile sale

mă împiedică să mai gândesc rațional. Simt cum un geamăt mi se formează în gât, sub buzele acelea care continuă să ispitească, să mângâie fiecare părticică a gurii mele.

Apoi Colton înțelege că nu mă mai zbat să scap, ci să reușesc să ajung la el, să-l ating. Îmi dă drumul la mâini. I le duc pe piept imediat, înfigându-i-le în cămașa de pe el, trăgându-l violent mai aproape. Măinile sale, de acum libere, se plimbă cu nesat pe fiecare formă a mea, iară și iară, fără să-și dezlipească buzele de ale mele sau eu de ale lui, beți de dorința pe care o simțim încă unul pentru celălalt.

Fiecare gest și fiecare răspuns reflectă urgență. Nevoie. Foame. Dor. Disperare, de parcă ne-am teme să fim dezlipiți unul de celălalt dintr-un moment în altul și că nu vom mai putea simți niciodată asta.

Colton mă apucă cu o mână de o fesă, trăgându-mă în el, iar cu cealaltă mă ține de ceafă, nelăsându-mă să mă mișc de acolo. Când își apasă erecția de mine, frecându-se între picioarele mele, nici măcar nu-mi dau seama că gemetele care umplu camera sunt ale mele. Mă împinge către comoda din spatele meu. Mă ridică și mă așază pe ea, ridicându-mi rochia pe coapse ca să-și facă loc între picioarele mele, fără să înceteze să mă sărute tacticos.

Îmi strâng picioarele pe mijlocul lui, apăsându-l și mai tare de mine. Știu că e greșit. Știu că, după tot ce mi-a spus, nu ar trebui să fac asta cu el. *Dar m-am săturat să mă mai gândesc.* M-am săturat să-l doresc, știind bine că nu suntem făcuți unul pentru celălalt. Că venim din lumi complet diferite, incompatibile. Dar am obosit și să-mi fie dor de el. Nu mai pot să-mi doresc atât să-i aud vocea la telefon. Nu mai pot să nu am nevoie de el.

Am obosit să-l iubesc știind că el nu mă iubește pe mine.

Am nevoie să-l simt. Am nevoie de liniștea pe care atingerea pielii lui pe a mea mi-o dăruiește. Îmi dau seama

că plăcerea fizică mă calmează într-un mod pe care nu-l înțelegeam până acum. Exact cum a făcut Colton ani de-a rândul pentru a-și potoli suferința.

Dar de data asta, am eu nevoie să-mi înec durerea în el.

Știu că e o chestiune de moment, dar cedez, mă ofer lui. Vrea să-l simt, să-l gust, să-l aud, să-l miros. Drogul meu. Necazul meu. Mă pierd de bunăvoie în el, să uit măcar pentru moment de durerea pe care știu că o voi simți când vom fi din nou doar unu.

Îl apuc de tricou și i-l dau jos; gurile noastre se despart pentru prima dată de când începuse să mă sărute. Dar cum dispare materialul dintre noi, ne năpustim iar unul asupra celuilalt. Îmi trage breteaua rochiei de pe umăr, împletindu-mi sărutări umede pe gât, apoi mai jos, până la cupa sutienului. Îmi scapă un geamăt ascuțit de plăcere și de nevoie când îmi cuprinde un sfârc în gură după ce mâna sa îmi coborâse cupa sutienului. Îmi las capul pe spate de atâta intensitate a senzației, înfigându-mi degetele în părul său de pe ceafă. Simt că pântecul îmi ia foc de dorință și mă trezesc că bâjbâi să-i desfac pantalonii.

Reușesc să-i trag fermoarul și-mi strecur imediat mâinile între bumbacul boxerilor și pielea sa fierbinte. Îi cuprind cu mâna erecția ca piatra și-l aud gemând de plăcere când pielea mâinii mele îi atinge carnea tare. Imediat simt că mă apucă de coapse, îmi ridică grăbit rochia și mai sus și-mi dă la o parte bikinii umezi. Simt cum îi alunecă un deget între pliurile vaginului, făcându-mă să mă împing mai bine în el. Ah, de când nu-l mai simțisem! Îmi apăs șoldurile de el, lacomă, nerușinată, dornică să mă pierd în plăcere. Gem tare când îmi bagă un deget înăuntru, să întindă mai bine umezeala.

Nu apuc să deschid ochii, nici să-mi dau seama că și-a luat degetul de pe mine, pentru că îl simt intrând adânc și tare. Gemem împreună când se oprește să-și facă loc cât mai adânc. Mă strâng tare în jurul lui, ajustându-mă la di-

mensuriile sale. Îi simt sub palme mușchii încordându-i-se în încercarea de a se controla. Și când văd că nu reușește, că e pe cale să explodeze, preiau eu controlul și încep să mă mișc pe el, îndemnându-l să se miște la rândul lui. Să se lase dus de plăcere, să renunțe la control. Să fie dur cu mine. Pentru că în clipa asta nu am nevoie de preludii. Tot ce vreau este el. Tânjesc după asta de câteva săptămâni, și îmi place atât de al naibii de mult, încât nu vreau altceva decât să-l las să mă ducă dincolo de limite.

Colton își înfige degetele în coapsele mele rănindu-mă și mă ține nemișcată pe marginea comodei, mișcându-se tare și repede în mine. O dată, și încă o dată, și încă o dată, fiecare mișcare mai delicioasă decât cea precedentă.

— Doamne, Rylee!...

Se mișcă nemilos în mine. Se apleacă să-mi devoreze gura din nou, mișcându-și limba în același timp cu soldurile. Cu fiecare sărut mă trage mai aproape, apoi mă apucă de fese, mă ridică și, fără să iasă din mine, mă mută și ajungem în pat.

Îmi astupă din nou gura cu a sa, regăsindu-și ritmul. Simt cum plăcerea crește, eliberarea e aproape și-mi pun mâinile pe gâtul lui, trăgându-l mai aproape ca să-i țin gura lipită de a mea, să-l sorb.

— Ești absolut incredibilă! îmi murmură pe buze.

Nu pot vorbi. N-am încredere în ce aș spune. Nici măcar nu știu cine sunt în clipa asta. Prefer să-mi arcuiesc spatele, schimbând poziția astfel încât să ajungă până la punctul acela foarte sensibil de mine, să se frece de el la infinit.

Colton îmi cunoaște prea bine corpul, știe ce am nevoie ca să-mi dau drumul și înțelege de ce mi-am schimbat poziția. Se dă înapoi, mă apucă de picioare și-mi pune tălpile pe piept. Unghiul acela îi permite să intre și mai adânc în mine; mi-e imposibil să rețin geamătul de plăcere

care-mi scapă de pe buze când îl simt ieșind aproape de tot și intrând încet înapoi.

Ridic ochii la el; are chipul acoperit de un strat de sudoare, pe umerii săi îmi văd unghiile de la picioare acoperite de o culoare strălucitoare, în contrast cu pielea sa bronzată. Apoi îi întâlnesc ochii. Îl privesc îndelung, până simt că e prea mult, că nu mai suport; e prima dată, de când ne-am cunoscut, când nu-și mai ascunde emoțiile dincolo de nicio barieră. Și e prea mult, prea greu de înțeles în clipa asta când tot ce-mi doresc este să trăiesc momentul, să mă pierd în el și să încui afară tot restul. Să-mi pierd șirul gândurilor.

Îmi las capul pe spate, ochii închiși, unghiile înfipite în așternuturile de sub mine și simțind cum senzațiile mă copleșesc. Colton simte probabil că mă apropii de orgasm pentru că respir sacadat și coapsele mi se contractă.

— Așteaptă, Ry, gâfâie. Așteaptă-mă, iubito. Se adâncește în mine, mișcându-se într-un ritm căruia îmi este imposibil să mai rezist.

— Ah! Doamne... gem simțind cum corpul îmi explodează în milioane de bucăți de plăcere. Simt că mă sufoc, că orice gând a dispărut, că nu mai am nicio putere să reacționez. Contracțiile cauzate de climax mulg orgasmul din Colton. Îmi strigă numele, dându-și capul pe spate, lăsându-se pradă propriei plăceri, zvârcolindu-se încet în mine. Când revine la realitate, eu încă respir sacadat, cu capul golit de gânduri dat pe spate, ochii închiși. Simt că-mi îndepărtează picioarele de pe piept și că se urcă peste mine, fără să iasă, sprijinindu-și greutatea în coate, de o parte și de alta a umerilor mei. Îmi apucă fața în căușul palmelor, mângâindu-mi ușor obraji.

Îi simt respirația pe buze, știu că mă țintuiește cu ochii, dar simt că eu nu pot să-i deschid pe-ai mei încă. Trebuie să reușesc să-mi controlez emoțiile înainte, pentru că, oricât de minunat a fost ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi, nu am rezolvat nimic. Nu face să dispară faptul

că a fugit de mine când i-am spus că îl iubesc. Nu șterge nici faptul că s-a culcat cu Tawny doar ca să îngroape ideea că cineva chiar și-ar putea dori să se bucure cu el de ceva mai mult decât un simplu aranjament. Tot ce demonstrează este că împreună putem avea parte de sex incredibil, absolut amețitor.

Iar acum exact așa mă simt eu: amețită.

Simt greutatea privirii sale, dar nu pot deschide ochii pentru că știu că voi începe să plâng. Oștează și știu că încercă să mă înțeleagă, să înțeleagă ce-mi trece prin cap. Își proptește fruntea pe a mea, continuând să mă mângâie ușor pe maxilar.

— Dumnezeu, ce dor mi-a fost de tine, Rylee, îmi șoptește încet pe buze.

Și mi-e chiar mai greu să-l aud spunând asta decât să accept că tocmai m-am culcat cu el. Pentru că tonul atât de vulnerabil și răgușeala din vocea sa îmi ajung direct în inimă, în suflet. Cred că ce mă emoționează cel mai tare este faptul că, deși s-a culcat cu atâtea femei, probabil nu i-a murmurat niciuneia cuvintele acelea.

— Vorbește cu mine, Ry. Îmi spune încet. Vorbește cu mine, iubito, mă roagă.

O lacrimă îmi alunecă printre pleoapele închise. Dau încet din cap, fără să deschid ochii. Emoțiile care mă cuprind sunt prea puternice. Pentru el, atracția dintre noi e suficientă pentru el. Dar nu pentru mine. Nu rezolvă nimic. Cum aș putea să mai am vreodată încredere în el? Cum aș putea să mai am vreodată încredere în mine? Femeia asta, care se culcă cu un bărbat după ce a aflat că a înșelat-o, nu sunt eu. Cum să trăiesc, cum să-l iubesc mergând constant în vârful picioarelor de teamă că, dacă voi spune ceva ce-l va speria, îl voi trimite direct în brațele altei femei?

Pentru el, ce s-a întâmplat acum între noi înseamnă împăcare. Pentru mine este doar o ultimă amintire. Ultimul adio.

Mă urăsc din tot sufletul. Urăsc faptul că m-am folosit de el ca să-mi alin durerea, care oricum va reveni și-mi va lua inima în următoarele săptămâni și luni de zile. Urăsc să simt că nu mai am nevoie de el așa cum are el nevoie de mine acum. Nu pot pierde ființa mea, pe care tocmai am regăsit-o și pe care, în mod ironic, chiar el a scos-o la iveală din mine. Uite ce-mi poate face. Ce fel de om am devenit. Sunt ca o nevrotică lunatică în preajma lui. Și, *da, Doamne, da, îl iubesc*, dar iubirea nu merită sacrificiul când nu este împărtășită și dacă tot ce primesc în schimb este asta.

Se retrage și mă sărută pe nas. Îmi tremură bărbia.

— Spune-mi la ce te gândești, Ry, mă îmboldește sărutându-mi urma de lacrimă de pe obraz și apoi, pe rând, ochii închiși.

Iar tandrețea asta, venită de la cineva care jură că nu e capabil să iubească, rupe orice baraj. Și cu toate că e încă în mine, îmi dau seama că simte cum ne îndepărtăm pentru că își apropie gura de a mea, mă sărută și-mi apasă limba între buze, să mi le deschidă. Îmi linge gura încet, limbile ni se ating tandru. Îmi spune că mă dorește cu o disperare subtilă, gentilă.

Răspund la rândul meu cererii sale mute, pentru că și eu am nevoie să-l simt, să controlez tot ce simt pentru el, deși sunt conștientă că nu mai este de ajuns. Pentru că dragostea neîmpărtășită nu este niciodată de ajuns. Într-un final, Colton își ia buzele de pe ale mele și oftează când se retrage și observă că ochii mei rămân închiși.

— Vin imediat, spune.

Tresar când alunecă afară din mine, *redevenind doi*, și simt cum salteaua se adâncește sub greutatea lui, apoi se ridică după ce el pleacă. Aud apa curgând în baie. Pași apropiindu-se în dormitor. Tresalt când simt prosopul cald pe piele. Colton mă curăță încetisor, apoi lipăie înapoi în baie.

— Am nevoie disperată de un duș, iubita mea. Dă-mi un minut. Apoi trebuie să stăm de vorbă, da? *Trebuie să*

vorhîm. Îmi mai dă un sărut pe frunte, și simt iar salteaua ridicându-se odată cu el. Aud apa pornind și cabina dușului închizându-se.

Rămân acolo așa, în tăcere. Minteă îmi bâzâie de gânduri, simt că începe să mă doară capul. Îl iubesc pe Colton? Pe bărbatul acesta magnific, dar damnat? Fără umbră de dubiu... Dar înainte credeam că iubirea învinge tot, or, acum, nu mai sunt la fel de convinsă. Probabil, în felul lui, ține la mine, dar mie nu-mi ajunge asta. Chiar îmi doresc să stau tot timpul cu sabia lui Damocles deasupra capului, neștiind unde va duce relația asta?

Mi-am trăit ultimii doi ani amorțită, prea speriată să am din nou sentimente pentru cineva, iar acum, când l-am găsit pe Colton, care m-a făcut să simt iar, nu cred că mă mai pot întoarce la cum eram înainte. Nu mă mai pot limita doar să exist, și nu să trăiesc. Mi-ar fi cu putință să rămân cu el și să țin în mine tot ce simt pentru el fără să ajung să explodez? Nu cred că vreau să re trăiesc golul acela. Nu cred că mai pot. Și nu sunt sigură nici că el va reuși să accepte iubirea mea vreodată. Strâng din ochi, încercând să mă conving că eu și el putem depăși toate astea. Că pot fi suficient de puternică, suficient de răbdătoare, că pot avea puterea de a ierta și aștepta ca el să-și alunge demonii, să accepte iubirea care-i este oferită. Și dacă n-o va face? Niciodată?

E suficient să vezi ce ne-am făcut unul altuia în seara asta. Cum ne-am rănit în mod voit. Cum ne-am folosit de alții ca să ne răzbunăm. Cum am sărit unul la altul să ne sfășiem. Or, nimic din toate astea nu e sănătos. Nu faci așa ceva persoanei pe care o iubești, la care ții. Îmi vin în minte cuvintele mamei: *la început bărbatul se comportă întotdeauna frumos, însă dacă nu o face de la început, atunci sigur nu o va face mai târziu*. Iar judecând după ultimele douăzeci și patru de ore, în mod clar noi doi nu vom reuși.

Desigur, suntem pasionali, plini de ardoare, neiertători și simțim atât de intens când suntem împreună. Ceea ce în dormitor dă naștere unei chimii incomensurabile; dar, în ce privește relația noastră, e dezastruos. Și oricât de mult mi-ar plăcea mie să-l țin pe Colton doar în dormitor, ea să poată face ce vrea cu mine, așa ceva nu e realist.

Încep să plâng. Nu mai e nevoie să mă ascund. Îmi zdruncină tot trupul, mă sfâșie. Plâng și plâng până simt că nu mai am lacrimi de plâns pentru bărbatul care se află la doar câțiva pași și, cu toate astea, atât de departe de mine. Închid ochii și-mi fac curaj să pot face ce urmează să fac. E cel mai bine pentru toți, pe termen lung.

Mă mișc fără să mă mai gândesc a doua oară. Profit că sunt într-o stare de amorțeală emoțională înainte să nu mai pot face asta. Colton are dreptate. E un om frânt. *Iar acum sunt frântă și eu.* Două jumătăți nu fac întotdeauna un întreg.

Da, l-am regulat — pentru că a fost vorba de regulat, nimic între noi nu a fost tandru sau duios sau plin de semnificație — mai ales după ce a admis că s-a culcat cu cineva. Cu nimeni alta decât Tawny. Nu am să accept așa ceva. Niciodată. Dar atunci când sunt aproape de el, când domină până și aerul pe care-l respir, ajung să fac compromisuri pe care altfel nu le-aș face. Or, asta nu e un mod de a-ți duce viața. Să accepți orice compromis tu, iar cealaltă persoană niciunul.

Îmi rețin suspinul de plâns și mă-mbrac cu dificultate. Îmi tremură atât de tare mâinile, că abia reușesc să-mi aranjez hainele pe mine. Mi-arunc o privire în oglindă și mă blochez din drum. Mă uit la mine și tot ce văd este o inimă frântă. Îmi îndepărtez privirea de acolo și-mi iau valiza. Îl aud pe Colton dărâmând ceva prin duș.

Îmi șterg lacrimile care curg de-acum pe o cale știută.

– *Adio, Ace. Te iubesc*, spun în șoaptă pentru că nu i le pot spune lui, direct.

Pentru că nu le-ar accepta niciodată.

– Cred că te-am iubit dintotdeauna. Și că o să te iubesc mereu.

Deschid ușa cât de încet pot și mă strecor afară din camera de hotel, cu bagajul în mână. Nu reușesc să dau drumul imediat mânerului ușii pentru că știu că, în clipa în care o voi face, s-a terminat totul. Și cu toate că sunt sigură că am luat cea mai corectă decizie, simt că mă rup în bucăți.

Trag aer în piept, dau drumul mânerului și pornesc spre lift, cu obrații acoperiți de lacrimi.

Capitolul treizeci și nouă

Parcă trece un secol până coboară liftul. Îmi simt ochii obosiți, inima grea și abia mă mai pot ține pe picioare, abia mai pot respira. Nu mai reușesc nici să mă mișc, parcă nu mai am de ce. Știusese că despărțirea de Colton va fi grea, că mă va devasta, dar nu-mi imaginaseam vreodată că primul pas va fi și cel mai greu.

Ușile se deschid cu un clinchet. Trebuie să mă grăbesc acum. Trebuie să dispar. Colton va încerca să vină după mine, să tragă de timp.

Sau poate nu, poate acum, după ce am făcut sex, mă va lăsa să plec. Nu e genul prea greu de descifrat și, oricum, ca să fiu sinceră, am obosit să mai încerc. Și așa eu cred una, el face alta. Dacă am învățat ceva din relația cu el, este că nu știu absolut nimic.

Îmi trec palmele peste față, încerc să-mi șterg lacrimile de pe obraji, deși sunt conștientă că oricum arăt în ultimul hal. Și, sincer, nu mai am putere să-mi pese de ce va crede lumea.

Sunt aici de două zile, dar sunt atât de confuză, încât îmi ia câteva momente să-mi amintesc pe unde trebuie să o iau ca să ajung la intrarea principală, și de acolo să iau un taxi. Trebuie să trec printr-o grădină și de acolo în holul cel

mare, de la Recepție. Îl văd, încep să mă târăsc într-acolo, cu toate hainele revărsându-se ciudat din valiză. Simțurile îmi sunt complet amorțite, îmi spun că fac ceea ce trebuie, că am luat decizia corectă, dar mă bântuie expresia lui Colton, când a intrat în mine: onestă, deschisă, toate barierele lăsate jos. Nu ne putem oferi unul celuilalt ce avem nevoie pentru că, de fiecare dată când o facem, sfârșim prin a ne răni. *Pas după pas, Thomas, haide.* Asta continui să-mi repet. Atâta vreme cât continui să mă mișc, atâta vreme cât nu-mi mai las mintea să bată câmpii, reușesc să țin sub control senzația de panică. E acolo, la pândă, ascunsă sub stratul fragil de gheață.

Reușesc să fac vreo douăzeci de pași în grădină. E pustie la ora asta din noapte. Mă lupt disperată cu mine să continui să mă mișc.

— Nu m-am culcat cu ea.

Tonul profund taie în felii întunericul nopții. Picioarele mi se opresc. Mintea îmi spune „mergi”, dar picioarele mi se opresc. Cuvintele sale îmi provoacă un șoc. Sunt atât de anesteziată din pricina tuturor lucrurilor care s-au petrecut, din pricina dorinței de a simți, înlocuită apoi de un exces de emoții pe care nu mai vreau să le simt, încât nu reacționez în niciun fel. Nu s-a culcat cu Tawny? Și-atunci de ce a zis că a făcut-o? De ce ne-a cauzat atâta durere dacă nu s-a întâmplat nimic? O aud pe Haddie spunându-mi că sunt o încăpățânată, că nu-i permit să stea de vorbă cu mine, să-mi explice, dar am nevoie de puținele puteri care mi-au mai rămas ca să respir, nu mă mai pot concentra și la ce mi-a zis ea. Inima îmi bubuie în piept, habar nu am ce să fac acum. Știu că ar trebui să mă simt ușurată, dar ce mi-a spus nu rezolvă oricum problemele dintre noi. Tot ce mi se păruse atât de limpede mai devreme, paradoxal, dar limpede, nu mai e la fel de limpede acum. Trebuie să plec. Dar trebuie să și stau.

Îmi doare, dar și urăsc și, mai presus de orice, simt.

— Rylee, nu m-am culcat cu Tawny. Nici cu ea, nici cu vreuna dintre femeile cu care m-ai acuzat că m-am culcat.

De data asta cuvintele sale mă lovesc și mai puternic. Mă fac să simt și speranță, dar și mâhnire. Doamne, ne-a făcut atâta rău, ne-am sfâșiat unul pe celălalt, ne-am jucat unul cu celălalt ca doi proști, doar ca să ne rănim, și toate astea pentru nimic?! O lacrimă îmi alunecă pe obraz.

— Am luat repede pe mine o veche pereche de blugi când am auzit ciocănind la ușă. Nu-i mai purtasem de luni de zile. Ry, întoarce-te cu fața la mine, spune.

Dar nu reușesc s-o fac. Închid ochii și trag aer adânc în piept. Sunt covârșită de emoții, sunt confuză, nu mai înțeleg nimic.

— Putem face asta frumos și calm, sau te pot obliga, spune pe un ton implacabil. Îi aud vocea mai aproape de mine acum. Dar de data asta vom face lucrurile în felul meu. Nu te las să fugi, Rylee. Întoarce-te cu fața la mine.

Inima mi se oprește, mintea aleargă. Mă întorc încet spre el. Mi se taie respirația când îl văd. Ne aflăm într-o grădină plină de plante exotice, plină de culori, dar de departe, cel mai frumos lucru din fața mea este el.

Colton are pe el doar o pereche de blugi. Nimic altceva. E în picioarele goale, pieptul i se zbate din cauza efortului, are părul ud și apa i se scurge în mici șuvoaie pe umeri. Arată de parcă, abia ieșit din duș, a descoperit că plecasem și a fugit după mine. Face un pas și înghite cu greu. Are o expresie extrem de decisă. Arată pur și simplu magnific, îți taie respirația, iar ochii săi mă țin prizonieră, nu mă lasă să plec. Lacurile acelea adânci și verzi mă privesc implorând, încercând să mă convingă, să se scuze. Dar eu mă simt încremenită.

— Am nevoie de timp, Colton, să mă gândesc, încerc să mă justific eu.

— La ce să te gândești? Dă aerul afară din piept și înjură ca un birjar. Am crezut că ne...

Îmi țin ochii pe oja de pe unghiile de la picioare; în minte îmi revin imagini de mai devreme, picioarele mele pe pieptul lui.

— Am doar nevoie să mă gândesc. La noi. La asta. La tot...

Colton se apropie.

— Uită-te la mine, îmi cere decis, dar tandru.

Îi datorez măcar atâta lucru, indiferent cât îmi e de frică de ce voi vedea în ochii lui. Dar când îmi ridic privirea și o întâlnesc pe a sa, cercetătoare în lumina lunii pline, în adâncul ochilor lui văd îngrijorare, uluială, teamă și nu doar atât. Și, oricât de mult aș vrea să mă uit în altă parte, să mă ascund de răul pe care sunt pe cale să i-l provoc, nu pot. Colton merită mai mult de-atât. Vorbește atât de încet, că abia îl aud.

— De ce?

Așa de puține cuvinte, dar atât de multe emoții... Nici nu știu cum să răspund, îmi ia câteva clipe să-mi găsesc vorbele.

Aș vrea să-i pun și eu tot aceeași întrebare.

— Dacă ce ne leagă ar fi real, Colton, ar trebui să ne completăm unul pe celălalt, să ne dăm aripă, nu să ne sfășiem. Uite-te și tu ce am făcut în seara asta, încerc să-i explic. Oamenii care țin unul la celălalt nu încearcă să-și facă rău intenționat, nu e un semn bun. Clatin din cap sperând că înțelege ce vreau să spun.

Înghite cu dificultate, căutându-și cuvintele.

— Știu că ne-am făcut mult rău, Ry, dar cred că putem trece peste, pledează el. O să ne îndreptăm.

Închid ochii un moment și lacrimile îmi curg pe obraz, amintindu-mi unde fusesem și ce urmează mâine.

— Colton, tu ai nevoie să te concentrezi acum pe cursă... Noi putem discuta după aceea. Acum mintea ta trebuie să fie la pistă, acolo și doar acolo.

Scutură cu putere din cap.

— Tu ești mai importantă pentru mine, Rylee.

— Nu, nu sunt, șoptesc ferindu-mi iară privirea de el. Lacrimile nu se mai opresc.

Îi simt degetul pe bărbie. Mă întoarce cu fața la el.

— Nu pleci ca să ai timp de gândire. Nu vrei să te mai întorci la mine, nu-i așa?

Mă fixează, așteptând un răspuns. Dar eu tac. Și asta îl lămurește.

— Chiar nu a însemnat nimic pentru tine ce s-a întâmplat mai devreme? Am crezut că... se poticnește și văd cum începe să înțeleagă. Îmi spuneai adio? De-aia erai așa tristă..., spune, vorbind mai mult cu sine. Chiar îmi spuneai adio, nu?

Nu-i răspund, dar îl privesc adânc în ochi sperând să poată vedea într-ai mei cât de greu îmi este să fac pasul ăsta. Mi-ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi fost furios, dacă ar fi început să arunce cu una sau alta, însă el îmi vorbește tandru, rugător, uimit, îndurerat.

— Am doar nevoie de timp să mă gândesc, Colton, reușesc în sfârșit să spun, repetându-mă.

— Ai nevoie de timp ca să te distanțezi, să-ți fie mai ușor. Asta vrei să spui de fapt, nu?

Îmi mușc buzele, alegându-mi cu grijă cuvintele.

— Eu..., am nevoie să stau puțin departe de tine, Colton, de dezastrul pe care l-am făcut în ultimele două zile. Ești atât de copleșitor, omniprezent... Când sunt în preajma ta mă pierd în tine complet, parcă nici nu mai pot să respir, să gândesc, nu mai pot să fac nimic singură. Am nevoie de timp să procesez totul... Mă uit de jur-împrejur, apoi din nou la el. Am nevoie de timp să înțeleg de ce suntem atât de distruși...

— Nu, Ry, nu, insistă el.

Vocea i se frânge. Îmi cuprinde fața în mâini, îndoind genunchii să-și potrivească înălțimea cu a mea, ochi în ochi, la doar câțiva centimetri distanță. Cu degetele mari mă mângâie pe maxilar.

— Nu suntem distruși, iubita mea, doar un pic mototoliți. Iar mototolit e în regulă. Înseamnă că putem rezolva totul.

Simt că-mi explodează inima în piept când îl aud citând versurile cântecului pe care eu i le spuseseam odată. Doare atât de rău... Privirea sa. Simplitatea acelei explicații. Insistența, convingerea cu care-mi vorbește. Ironia subtilă a situației: persoana care nu voia „relații serioase” vorbind despre cum să repare o relație.

Relația noastră.

Clatin din cap. Deschid gura, dau să spun ceva, o închid din nou și simt pe limbă gustul sărat al lacrimilor. Nu reușesc să-mi găsesc cuvintele. A rămas așa, cu genunchii îndoiti, ca să mă privească în ochi.

— Am atât de multe să îți explic. Atât de multe să-ți spun... Atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să ți le fi spus acum multă vreme.

Oftează disperat, rugător. Își înnoadă degetele după ceafă, coatele îndoite, pășind nervos de colo-colo. Îl urmăresc din ochi. Apoi se oprește, vine spre mine pe neașteptate și-mi strivește gura cu a sa, zdrobindu-mi buzele într-un sărut care debordează de disperare. Și, înainte să-mi recapăt echilibrul, se dezlipește de mine, îmi pune mâinile pe umeri și mă privește țință.

— O să te las să pleci, Rylee. O să te las să te îndepărtezi de mine, să pleci din viața mea dacă asta vrei, *chiar dacă o să mă ucidă*, dar mai întâi trebuie să mă ascuți. Te rog, hai înapoi în cameră să-ți spun tot ce trebuie să auzi de la mine.

Trag aer în piept, îl privesc în ochi. Stă la doar câțiva centimetri de mine, implorând pentru un fir de speranță. Îmi stă pe limbă să-l refuz, dar, oricât aș încerca, nu reușesc.

Îmi iau ochii dintr-ai săi și înghit în gol, încuviințând din cap.

Singura lumină care pătrunde în cameră e cea a lunii. Văd proiectată pe pat, între noi, umbra lui Colton. Stă pe-o parte, sprijinit în cot și mă privește. Rămânem așa o vreme, în tăcere, el se uită la mine, eu mă uit la tavan, fiecare încercând să înțeleagă la ce se gândește celălalt. Colton se întinde, ezitând, și îmi ia mâna în a lui; oftează încet.

Nu știu ce să fac. Înghit, cu ochii fixați pe paletele ventilatorului care se învârtesc la nesfârșit.

— De ce? spun cu voce spartă. E prima dată când deschid gura după ce reveniserăm în cameră. Îi adresez aceeași întrebare pe care mi-o pusese el mie. De ce mi-ai spus că te-ai culcat cu Tawny?

— Eu... nu știu. Oftează a frustrare și își trece mâna prin păr. Mi-am zis că, dacă asta crezi tu despre mine, dacă asta te aștepti să fac, dacă nu mă lași nici să-ți explic, poate voiai să fii rănită așa cum m-ai rănit tu pe mine când m-ai acuzat de așa ceva. Erai așa sigură că am făcut-o. Atât de sigură că m-am folosit de ea ca să te înlocuiesc pe tine, că nici măcar nu ai vrut să mă ascuți. M-ai ignorat. Ai fugit. Nu mi-ai dat nici măcar ocazia de a explica ce dracului s-a întâmplat de fapt în dimineața aia. Nu mi-ai permis... Așa că o parte din mine probabil s-a gândit că, dacă așa stă treaba, atunci ar trebui să-ți spun ce vrei să auzi, exact cum ar face ticălosul, bastardul care mă crezi.

Rămân mută, încercând să-i înțeleg raționamentul. Reușesc și nu reușesc.

— Te ascult acum, șoptese, conștientă că trebuie să aflu adevărul. Că trebuie să punem cărțile pe masă, ca să pot lua apoi o decizie.

— Nu știam cât de singur eram, Rylee, începe cu un tremurat în voce și simt, pentru prima dată, că este extrem de emoționat. Cât de mult m-am izolat, m-am însingurat de-a lungul anilor. N-am știut până nu te-am cunoscut pe tine. Până când nu am mai avut voie să te sun, să-ți vorbesc, să te văd.

— Cum adică nu ai avut voie, Colton? Întreb neînțelegând. Tu ai fugit de mine, nu invers. Eu eram cea care a stat și a tot așteptat un semn de la tine. Cum poți gândi așa ceva?

— Știu, spune tandru. Știu, dar... ce mi-ai declarat, cuvintele acelea două, mă transformă în cineva în care nu mai vreau niciodată să fiu. Declanșează ceva în mine, amintiri, demoni, atât de multe lucruri oribile, indiferent cât de mult timp a trecut de atunci. Și atunci eu... Se oprește, incapabil să verbalizeze, să spună exact ce i se întâmplă când cineva îi spune „te iubesc”.

— Ce? De ce?

Despre ce dracu vorbește?! Aș vrea să urlu la el, dar știu că trebuie să am răbdare. Încăpățânarea mea nu adusese nimic bun. Lui nu îi prea stă în fire vorbitul. Așa că trebuie să mă abțin și să stau calmă.

— Ca să înțelegi, Ry... când eram mic, cuvintele astea erau folosite ca să mă manipuleze, erau un mijloc de a-mi face rău...

Îl văd în dificultate și mă face să-mi doresc cu disperare să-l iau în brațe. Să-l strâng la piept și să-l ajut să scape de asta, poate așa l-aș putea înțelege mai bine, să înțeleg ce-i otrăvește sufletul. Dar mă abțin. Ridică ochii la mine, încercând să zâmbească, dar eșuează lamentabil și urăsc faptul că situația aceasta i-a răpit surâsul său minunat.

— ...Oricum, povestea e prea lungă și prea dureroasă ca să o spun pe toată acum. Probabil nu voi fi capabil niciodată să o spun pe toată. Oftează din rărunchi. Ce fac

acum, faptul că îți spun... e mai mult... n-am mai spus niciodată... Îmi dau toată silința cu tine.

Mă roagă din ochi să înțeleg, stând așa, în penumbra din cameră. Îi fac semn din cap că da, să continue.

— Și când mi-ai spus cuvintele alea... m-am simțit iară băietelul acela, am simțit iar că mor, că toată vechea suferință mă copleșește. Iar când sufăr în felul acela, de obicei apelez la femei. *Îmi înec durerea în plăcere...*

Îmi înfig mâna liberă în așternuturile pe care stau la gândul că suferise atât de mult când era doar un copil, încât dorise să moară. Și că bărbatul de lângă mine e încă bătut de tot ce i s-a întâmplat, și că e pe cale să-mi dezvăluie alte atrocități. Să mi se confeseze.

— Așa procedam *de obicei*, spune încet. Dar după ce te-am cunoscut pe tine, a încetat să mă atragă. Dacă mă gândeam la asta, vedeam chipul tău. Mi se făcea dor de râsul tău. Tânjeam după gustul tău. *Nu al alteia*. Se întinde pe spate, continuând să mă țină de mână. Mi se strânge inima când îl aud. Așa că m-am pus pe băut. Mult. Des. Se hlizește încet. În ziua dinainte de... când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, a venit Q pe la mine pe acasă și m-a dăscălit. M-a pus să mă spăl. Mi-a zis să frecventez alt gen de prieteni, să-i las încolo pe Jim și pe Jack³⁹. O oră mai târziu a venit Becks. Sigur îl sunase ea. Nu m-a întrebat ce am, pentru că e un om extraordinar, dar știa că aveam nevoie de companie. Am făcut surf vreo două ore. Mi-a zis că am nevoie să-mi limpezesc mințile și să-mi revin. Probabil a bănuț că era ceva în legătură cu tine, dar nu a insistat. După surf, i-am spus că am nevoie să ies din casă, să mergem să bem ceva, să amortesc ce simt.

Îmi mângâie continuu dosul palmei cu degetul mare. Mă întorc cu fața la el. Acum eu stau și-l privesc, iar el se uită la tavan.

39 Jim Beam și Jack Daniels, mărci de bourbon, whisky. (n. tr.)

— Și așa am făcut. Între timp, a sunat Tawny. Avenishte documente de semnat, că nu mai trecusem pe la birou de câteva zile bune. I-am spus unde eram și a venit și ea acolo. Am semnat documentele și apoi m-am trezit că trecuseră deja două ore și că eram toți trei turtiți de băutură. Turtiți bine vreau să spun. Casa din Palisades era mai aproape, așa că l-am sunat pe Sammy să vină să ne ducă acolo. Mașinile le puteam lua a doua zi de unde erau acum. Când am trecut pragul casei, mi-am dat seama că nu mai trecusem pe acolo de când fusesem cu tine. Se mai dusese Grace, normal, iar tricoul pe care-l aruncasem pe canapea când... Se oprește, amintindu-și. Era împachetat frumos pe spătar. Parcă mă aștepta. A fost primul lucru pe care l-am văzut când am intrat. Una din multele amintiri. Când ne-am dus la bucătărie, am văzut că pusese ce mai rămăsese din vata pe băț într-un recipient. Era ca și cum m-ai fi urmărit oriunde mergeam, nu scăpam de tine. Așa că am continuat să beau. Iar Tawny și Beckett mi-au urmat exemplul. Tawny nu se simțea confortabil în hainele de pe ea, așa că i-am dat un tricou de-al meu. Eram toți în sufragerie. Beam. Eu încercam să scap de nevoia pe care o simțeam de tine. Nu-mi amintesc precis cum s-au întâmplat lucrurile, dar la un moment dat m-am întins după sticla de bere și Tawny m-a sărutat.

Cuvintele plutesc în aerul din camera întunecată. Simt o apăsare în piept. Strâng din dinți, deși apreciez sinceritatea sa. Încep să mă gândesc că, totuși, nu e nevoie să aud chiar toată povestea. Că în cazul acesta adevărul nu e cel mai bun lucru.

— Ai sărutat-o și tu?

Nu mă pot abține să nu-l întreb. Simt cum strânge degetele pe mâna mea. Îmi dau seama că răspunsul e da. Îmi mușcă buza jos tare, așteptând cu inima cât un purice confirmarea din partea sa.

Oftează iară și-l aud, în liniștea din cameră, cum înghite cu greu.

— Da... își drege glasul. La început. Tace preț de câteva clipe. Da, Rylee, am sărutat-o pe Tawny. Sufeream îngrozitor și băutura nu mă ajuta deloc... așa că, atunci când ea m-a sărutat, am încercat să apelez la vechea mea metodă.

Inspir zgomotos și încerc să-mi retrag mâna dintr-asa, dar Colton mă ține strâns. Nu mă lasă să mi-o îndepărtez.

— Dar pentru prima dată în viața mea, nu am putut.

Se întoarce la loc pe-o parte și știu, în ciuda întunericului care ne înconjoară, că se uită în ochii mei. Întinde mâna și mă mângâie cu dosul palmei pe obraz.

— Pentru că nu erai tu, spune încet. *Din cauza ta nu mai puteam avea aventuri, Rylee.*

Pufăi prelung ca să potolesc lacrimile pe care le simt umplându-mi ochii, și nu știu dacă e din cauza faptului că oricum se simțise tentat să facă ceva cu ea sau pentru că nu putuse s-o facă.

— Eu ți-am spus că te iubesc, Colton, și tu ai fugit. Te-ai dus în brațele altei femei, îl acuz. O femeie care m-a hărțuit și m-a amenințat de mai multe ori că mi te ia.

— Știu...

— Cine-mi spune mie că nu o să o faci iară, Colton? Cine mă poate asigura pe mine că nu vei face la fel data viitoare când ceva te sperie?

Se face liniște. Dubiile ies iar la suprafață.

— Nu pot... șoptesc, ca și cum ar fi prea mult să pronunț pe un ton normal ce am de zis. Nu cred că pot face asta, Colton. Nu cred că o să mai am încredere în tine...

Colton se mișcă în pat, se ridică în fund și mă ia de ambele mâini. Mă las din nou pe spate.

— Nu lua încă o decizie, Rylee, te rog... Ascultă până la capăt. Aud disperare în vocea sa și cedez, pentru că știu cum e.

Mi-a vorbit cu disperarea cu care-i vorbisem eu după ce îi spusese că-l iubesc.

Rămânem așa, cu mâinile împreunate, singurul contact fizic dintre noi, și simt că el e singurul aer pe care-l pot respira. Simt valuri de anxietate radiind din el în timp ce încearcă să pună în cuvinte gândurile care-i roiesc în cap.

— Cum să-ți explic eu asta? se întreabă oftând din greu înainte să înceapă. În timpul curselor, de exemplu, viteza este atât de mare, încât tot ce se află la exteriorul mașinii, bordurile, mulțimea, cerul, totul se amestecă și se întinde, ca un desen pe o pânză elastică. Nu vezi niciun detaliu. Sunt doar eu, în mașină, singur, iar tot ce se află în exteriorul bulei în care mă aflu este încețoșat. Face o pauză, mă strânge de mâini ca să-și stăpânească tremurul alor sale, încercând să se explice cât mai bine posibil. Ca atunci când ești copil și te învârti în cerc... tot ceea ce se află în raza ta vizuală se transformă într-o singură imagine neclară. Înțelegi ce vreau să spun?

Nu reușesc să-mi regăsesc vocea, să-i răspund. Mă copleșește anxietatea sa.

— Da, spun într-un final.

— Așa mi-am trăit eu viața, Rylee, în ceața aceea, în imaginea aceea în care nimic nu e clar. Nu m-am oprit niciodată cât să dau atenție detaliilor, pentru că dacă aș fi făcut-o, atunci totul, trecutul meu, greșelile mele, sentimentele mele, demonii mei m-ar fi prins din urmă. M-ar fi schingiuit. E mult mai ușor să trăiești așa, la suprafață. Dacă m-aș opri, ar însemna să încep să simt. Să fiu obligat să mă deschid unor lucruri de care m-am protejat întotdeauna. Lucruri înrădăcinate în mine din cauza rahaturilor care mi s-au întâmplat când eram copil. Rahaturi de care nu vreau să-mi mai amintesc vreodată, dar care-mi revin tot timpul în minte.

Îmi lasă o mână, și și-o trece pe față. Aud fâșâitul pe care-l scoate barba nerasă și mă bucur, pentru că mă calmează.

— Trecutul meu nu vrea să mă lase în pace, e mereu acolo, la pândă, amenințând să mă copleșească. Să mă târască înapoi în întuneric. Să mă sufoc.

Simt că vocea i se îngroașă din pricina emoțiilor și, instinctiv, mă întind să-l iau și de cealaltă mână. I-o strâng, să-i spun fără cuvinte că nu e singur, că nu înfruntă singur infernul din mintea sa.

— Când trăiești în starea aceea, Rylee, e ca și cum ai trăi într-o bulă. Îmi permite să controlez totul, viteza cu care merg, spre exemplu, sau să decid când să încetinesc, ca să-mi trag sufletul, dar fără să mă opresc niciodată cu adevărat. Am stat întotdeauna pe scaunul șoferului. Am avut întotdeauna lucrurile sub control. Am putut întotdeauna să merg mai tare, să mă împing la limite când trecutul se apropia prea mult. Și apoi te-am cunoscut pe tine.

Uimirea din vocea lui este onestă și sinceră și mă atinge atât de profund, încât mă face să mă ridic în șezut, să îmi încrucșez picioarele, cu genunchii lipiți de ai lui. Mă ia din nou de mâini și mă strânge tare.

— În noaptea în care te-am întâlnit a fost ca și cum o petardă ar fi detonat din ceața aceea și totul s-a umplut de culoare. Atât de luminoasă, de frumoasă, atât de ostilă..., râde, că nici să fi vrut nu mi-am mai putut lua ochii de la tine. Era ca și cum viața însăși pusese frână în locul meu, fără ca eu măcar să fi atins pedala. M-am simțit atras de tine imediat, de atitudinea ta, faptul că m-ai refuzat, inteligența ta... corpul tău incredibil.

Îl simt cum ridică din umeri nonșalant și nu mă pot abține să nu zâmbesc când îl aud, nici să împiedic speranța care începe să-mi încolțească în suflet.

— ...de tot ce însemni tu. În seara aceea tu pentru mine ai fost o pată de culoare într-o lume în care nimic nu avea contur.

Aș vrea să-i spun ceva, dar nu-mi găsesc cuvintele. Tocmai când hotărâsem ce să fac, Colton mi se confesează

și-mi spune lucrurile astea minunate care-mi umplu inima de iubire pentru el. Mă lasă să tac și-mi ia fața între palme înainte de a continua. Mă mângâie cu o tandrețe care-mi provoacă lacrimi.

— În noaptea aceea, Rylee, ai creat o scânteie și în fiecare zi, începând de atunci, mi-ai dat puterea să încetinesc suficient cât să văd cum îmi trăiesc viața. Și chiar și atunci când mă împotrivesc, forța ta liniștită mă obligă să devin o persoană mai bună. Un bărbat mai bun. De când ți-ai făcut apariția în viața mea, lucrurile au început în sfârșit să aibă un contur, o culoare... Nu știu...

Simt că-i este greu și-atunci îmi întorc fața în palma sa și i-o sărut încet. Oftează.

— Nu știu cum altfel să-ți explic, dar ce știu este că nu mă mai pot întoarce la viața de dinainte. Am nevoie de tine în viața mea, Rylee. Am nevoie să mă ajuti să văd în continuare culorile. Să încetinesc totul. Să-mi permit să simt. Am nevoie să fi scânteia mea...

Se apleacă și-și trece buzele ușor, plin de tandrețe, peste ale mele.

— Te rog, Rylee, fi scânteia mea..., îmi șoptește cu buzele lipite de ale mele.

Mă aplec la rândul meu și îl instig cu limba să mă sărute mai adânc. Cuvintele și gândurile mi se încurează în cap, mi-e și teamă să vorbesc. Mi-e teamă că, dacă îi voi spune ce simt în clipa asta, după ce mi s-a confesat, l-aș putea copleși. Așa că las sărutul să vorbească în locul meu. Mă trage în brațe, cuibărindu-mă la pieptul său și sărutându-mi gura așa cum numai el e capabil s-o facă. Îmi repetă numele între un sărut și celălalt cu atâta duioșie, încât mă face să plâng.

— Poate că nu sunt capabil să-ți spun ce ai tu nevoie să auzi, nu în cuvintele obișnuite pe care ai vrea să le auzi, dar jur, Rylee, că o să încerc. Și dacă nu voi putea, atunci îți voi arăta. Ți voi arăta cu toată ființa mea, prin orice mijloc,

care este locul tău în viața mea, îmi murmură el, spulberând și ultimele urme de rezistență, orice zid de protecție care-mi mai păzea inima.

Mi-a furat-o de tot.

Iar eu îl las s-o ia, pentru că e a lui.

Mă cuprinde în brațe, adâncindu-și fața în gâtul meu, ținându-mă așa, strâns, o vreme. Se vede cu ochiul liber cât se simte de vulnerabil. Mintea mea nu mai gândește, ci simte și renunță la toate motivele de supărare ca să se poată bucura de latura aceasta inocentă a lui Colton, care iese la iveală atât de rar. Îmi umplu plămânii cu mirosul nostru. Îi simt inima bătând lângă a mea. Căldura respirației sale pe obraz. Brațele puternice în jurul meu. Barba scurtă care mă zgârie ușor pe piele. Liniștea pe care simpla lui prezență mi-o dăruiește. Am atâtea lucruri de absorbit, de pus deoparte pentru viitor, pentru momentele în care voi avea cel mai mult nevoie de ele.

Știu deja că, de voi fi cu el, dacă aleg să rămân cu el, să-l iubesc, va veni momentul când sigur voi avea nevoie de aceste amintiri ca să trec peste încercările care inevitabil vor apărea.

— Mă omoară așteptarea asta. Tăcerea asta a ta. Spune ceva. Aruncă-mi un colac de salvare, spune și imediat îmi vin în minte cuvintele pe care Beckett mi le-a spus în drum spre Las Vegas, nu cu mult în urmă.

— Vino-n-coace, îi șoptesc, mângâindu-i spinarea cu palmele.

Colton mă trage mai aproape, afundându-și și mai adânc nasul în gâtul meu.

— Te așteaptă o zi lungă mâine. S-a făcut târziu. Trebuie să dormi.

Ridică brusc capul, și pentru că suntem atât de aproape, reușesc să disting verdele cristalin al ochilor săi, limpezimea, șocul, împăcarea pe care tot ce nu am spus în vorbe i le aduce.

— Nu pleci? Întreabă cu vocea spartă de emoție. Rămâi?

Abia reușesc să-mi rețin un suspin de plâns. Pentru că îl cred demn, cred că merită. Mă mângâie pe față și apoi până jos, la șold, și din nou pe față. Mă atinge de parcă ar vrea să se asigure că sunt acolo, în fața lui, în carne și oase și că-l vreau. Că accept să facem împreună această călătorie pe care și el, la rândul său, va încerca să o facă alături de mine.

— Da, Colton. Nu plec nicăieri, reușesc, în sfârșit, să spun, când lacrimile nu-mi mai ard pleoapele.

Îmi cuprinde fața cu ambele mâini, se apleacă și mă sărută tandru, apoi mă cuprinde cu brațele și mă strânge tare la piept.

— Nu vreau să îți dau drumul încă, îmi murmură pe tâmplă. Cred că nu o să-ți mai dau drumul niciodată.

— Nici nu trebuie, îi șoptesc, întinzându-mă în pat și trăgându-l după mine. Se întinde și el. Stăm față în față, lipiți unul de celălalt, îmbrățișați strâns și, de data aceasta, îmi cuibăresc eu fața pe gâtul său.

Rămânem tăcuți o vreme, dar liniștea care ne împresoară nu mai are iz de singurătate. Colton oftează liniștit și murmură:

— *A chance encounter*⁴⁰. Mă sărută pe creștet și-și drege glasul. Nu știu ce însemna Ace înainte, dar, de-acum înainte, pentru mine înseamnă o întâlnire norocoasă. Genul acela care-ți schimbă viața pentru totdeauna.

Mă ghemuiesc și mai aproape de el, sărut locul acela care-mi place atât de mult, de sub maxilarul său, și simt că dau pe-afară de iubire. Simt că sunt fericită.

Rămânem așa îmbrățișați, hrănindu-ne sufletele unul cu celălalt. Ne-am regăsit echilibrul. După o vreme respirația îi devine calmă și egală. Stau întinsă lângă el o bună bucată de timp, bucurându-mă de căldura sa, și-mi

⁴⁰ O întâlnire norocoasă. (engl. în orig.) (n. tr.)

dau seama, cu inima bătându-mi tare în piept, că decizia nu fusese niciodată a mea. Că totul fusese deja decis din clipa în care am căzut din magazia aceea, direct în viața lui.

Mă întorc pe-o parte, să-l pot privi mai bine. E atât de frumos, pe dinăuntru și pe dinafară, că mă doare. Arată atât de liniștit în somn... De parcă ar fi reușit în sfârșit să-și găsească pacea, să scape de toți demonii care-l urmăresc cât timp e treaz. Exact ca îngerul întunecat pe care mi-l imaginez mereu, care străpunge prin capcana întunericului și se agață de lumină. De scânteia lui de lumină.

Capitolul patruzeci

COLTON

E prima dată, după mai bine de o lună, când dorm liniștit, cu mintea calmă. Coșmarurile s-au făcut nevăzute. Îmi amintesc de evenimentele din noaptea trecută în vreme ce lumina dimineții mă trezește din somn.

Lumina dimineții și greutatea corpului lui Rylee, întinsă peste mine.

Gem fără să vreau când se mișcă și se așază peste mine. Simt căldura păsăricii ei și mă chinuiesc să mă eliberez din cearșafurile sub care sunt prizonier. Ce dulce tortură!

Să mă ia naiba dacă ăsta nu e cel mai frumos mod de a mă trezi!

Mă mângâie cu vârfurile degetelor pe abdomen, urcă și mi le învâрте în jurul sfârcurilor, apoi coboară până pe la șold.

— Bună dimineața, șoptește puțin răgușită de somn, sărutându-mă ușor.

Continuă să-și plimbe degetele pe mine, să mă tachineze. Să mă ispitească cu ce-mi doresc cel mai mult. Gem drept răspuns și, când deschid ochii de tot, văd cea mai grozavă imagine posibilă: țâțe. Țâțele lui Rylee, mai

precis. Pline, obraznice, cu sfârcurile roz și tari, îmi domină orizontul. Îmi iau un moment să admir cea mai frumoasă creație al lui Dumnezeu, apoi îmi plimb privirea pe pielea ei bronzată și ajung la ochi.

Ochii aceia.

Care m-au ținut captiv și care au furat bucăți din mine despre care nici măcar nu știam că există, încă din prima clipă în care m-au ținut, înconjurați de cascada de bucle castanii.

— Bună dimineată, spune iar, privindu-mă cu ochi somnoroși și un zâmbet leneș care-i ridică ușor colțurile gurii.

Mă simt de parcă inima mea a început să bată pentru prima dată. E adevărată și e aici, cu mine. Mă simt inundat de ușurare. Azi e prima cursă a sezonului, dar să mă trezesc cu ea, aici, cu mine, după toate rahaturile din ultimele câteva săptămâni? E ca și cum aș fi câștigat deja.

Ridic din sprânceană la ea când simt cum degetele îi coboară și mai jos; penisul începe să-mi pulseze sub atingerea ei.

— Chiar că e o dimineată bună, mormăi.

Simt că mintea a rămas în urmă, în vreme ce corpul este deja treaz și pregătit.

— Orice dimineată în care mă pot trezi cu o priveliște ca asta este o dimineată bună. Nu mă pot abține să zâmbesc.

Dumnezeule, cât e frumoasă!

Și este a mea.

Nu-mi vine să cred. Nici nu știu ce am făcut să o merit. Cred că au început să zboare porcii...

— Hmmm, toarce ea. Cred că avem o mică problemă aici.

— Problemă?

— Da, o problemă. Cred că eu sunt prea dezbrăcată, iar dumneavoastră cam prea îmbrăcat, domnule Donavan.

Mă uit întrebător la ea, complet treaz de-acum și pregătit de acțiune.

— Eu cred că arăți perfect. Mut perna și mă ridic puțin, să mă asigur că nu ratez nimic din priveliștea care mi se oferă. Zici că sunt prea îmbrăcat?

— Exagerat de îmbrăcat chiar, spune ea, și cred că trebuie să fac ceva să rezolv problema asta.

Își schimbă poziția și simt cum caută cu degetele marginile așternuturilor, să le tragă de pe mine. Ah, ce mă provoacă! Penisul eliberat de sub cearșafuri se ridică precum un arc, cerându-i să-l atingă. Să-l lase să se adâncească în căldura dulce dintre picioarele ei. Mă uit la ea, cum îmi privește penisul lingându-și buza de jos. Am nevoie de toată voința mea ca să mă abțin, să n-o țintuiesc de pat și să-mi iau gura aceea.

— Mda, chiar aveam o problemă aici. Zâmbește provocator și mă privește cu ochii plini de poftă și neastâmpăr.

— Și cum sugerezi s-o rezolvăm? Întreb intrând în joc, lăsând-o să mă ispitească, deși simt deja că explodez de nevoie de ușurare.

Se întinde și își închide mâna pe penisul meu. Băga-mi-aș, cât de bine e!... Dau capul pe spate și mă las luat de valul de senzații pe care atingerea ei mi-o provoacă. Se mișcă încet și e atât de bine, încât mă abțin cu greu să nu-i acopăr mâna cu a mea, să-i cer să o miște mai repede. Mai tare.

Și, când e vorba de Rylee, am învățat că pot chiar să și implor.

— Hmm, azi e ziua cursei, iar eu nu-mi pot lăsa bărbatul să plece pe pistă fără să rezolvăm mai întâi mica problemă pe care o aveam aici.

Deschid ochii și-o fixează. Se uită la mine cu o sprânceană ridicată și buze ispititoare.

— Permite-mi să te contrazic, iubito: *problema din mâna ta nu cred că e deloc una mică.*

Se apleacă înainte, fără să ia mâna de pe mine, îmi bagă sâni sub nas și își apropie fața de a mea.

— Nu e?

Înclină din cap și-mi privește buzele deschizându-se de plăcerea pe care degetele ei pricepute mi-o provoacă. Nu am putere să-i răspund. Îmi mușcă buza și scutur din cap că nu, mai ales că mâna ei dedică atenție specială glandului meu în clipa asta. Mi-e imposibil să vorbesc.

— În cazul ăsta, cred că trebuie să testez. Să fiu sigură. Tu ce zici?

Mă holbez la ea, minunându-mă. O urmăresc cum se pune pe genunchi peste mine, cu obraji îmbujorați, privirea jucăușă, gura ispititoare, și nu-mi vine să cred că e încă aici, după toate greșelile pe care le-am comis. Că încă se luptă pentru noi.

Rylee, îngerul meu...

Dau să spun ceva, dar jur că uit în următoarea secundă, când o simt adâncindu-se pe mine.

E caldă și udă. Plăcerea mă copleșește și imediat simt strânsoarea catifelată a păsăricii învăluindu-mă. Simt furnicături de la baza coloanei vertebrale până în testicule; plăcere atât de intensă, că-mi vine să-mi dau ochii peste cap.

— Isuse! Rylee! gem simțind-o cum se oprește să se ajusteze pe toată lungimea mea.

— Nu cred că-l vezi pe Isus în clipa asta, murmură aplecându-se să mă sărute, desfăcându-mi buzele cu limba, chinuindu-mă și mai tare. Dar cred că te pot duce o tură prin Paradis, îmi șoptește pe gură.

Apoi începe să se miște. Mai întâi se ridică, apoi coboară pe mine. O simt cum se contractă udă pe mine, la fiecare mișcare. Piele care alunecă pe piele. Moale pe tare. Ea și eu. Ah, atât de bine!

Afurisita de Rylee.

Afurisita mea de păsărică magică.

Rahat. Nu, trebuie să mă corectez. Acum asta, păsărica magică a lui Rylee, a devenit cea mai frumoasă creație a lui Dumnezeu.

Dintotdeauna.

Și jur că Rylee avea dreptate.

Chiar mă duce o tură prin Paradis.

Trag pe mine blugii de aseară. Trebuie să-mi mișc fundul. Ziua care mă așteaptă mă umple de entuziasm: haosul organizat, turația motorului pe care-l controlez... Doar că încă nu sunt gata să o împart pe Rylee cu restul lumii. Nu sunt pregătit să ies din bula care ne protejează, să mă lansez în interiorul caleidoscopului. Mă uit cum trage tricoul pe ea și clatin din cap. Mare păcat să acoperi asemenea țate! Deși, trebuie să admit, mă încântă ideea că sunt acoperite de un tricou imprimat cu numele meu. E ca o declarație de avere.

Se aude un ciocănit puternic și ușa se deschide înainte ca vreunul dintre noi să ajungă la ea.

— V-ați acoperit rușinile?

Beckett intră în cameră, îmbrăcat în combinezon, cu mânecile legate în jurul brâului.

— Și dacă nu ni le acoperiserăm? întreb îmbufnat.

Dacă Ry nu se îmbrăcase deja? Ori, mai rău, dacă era goală sub mine, gemând? Nu-i în regulă să dai buzna așa. Nu că eu și Becks nu ne-am fi îmbătat înainte și regulat femeii în același pat, dar acum e vorba de Rylee. Scânteia mea de lumină.

— Cum dracu ai intrat aici? întreb.

Știu că vede că m-am supărat. Și pentru că el e Becks cel ticălos, rânjește atotștiutor la mine. Testează terenul. Mă enervează ca să înțeleagă cum stau lucrurile.

Beckett ne privește când pe mine, când pe Rylee, apoi aruncă pe pat cardul de la ușă.

— A rămas la mine de aseară, explică el. Așa am putut să intru. Gata, v-ați împăcat?

Se uită la Rylee, scrutând-o și-mi dau seama că încearcă să înțeleagă dacă e bine. Ea. Și dacă ne-am rezolvat problemele. Al naibii Becks! Poate fi un ticălos uneori, dar e cel mai bun prieten pe care mi l-aș fi putut dori vreodată.

— Da, ne-am împăcat, răspunde ea surâzându-i într-un mod care mă face să clatin din cap.

E pur și simplu perfectă.

— Bine, spune uitându-se la mine cum se uită pisica la canarul din colivie, spunându-mi din priviri că *era și timpul*. Și să nu se mai întâmple.

Încuviințez din cap și mă ridic de pe pat să mă închei la nasturii de la blugi. Mi-arunc privirea la Rylee și observ că ochii ei se plimbă pe abdomenul meu. Se uită la mine într-un mod care mă face să-mi doresc să-l dau afară pe Beckett și s-o trântesc pe covor, sau s-o lipesc de perete, nu contează care din două, și să mă satur de ea.

Dar nu. Pentru că nu mă pot sătura așa repede de ea. Nu cred să o să mă satur niciodată; de fapt.

— N-ai timp de așa ceva, Casanova, mârâie Becks la mine când vede cum ne uităm unul la celălalt, eu și Rylee.

Îmi vine să-i zic să dispară ca să o mai gust puțin, să mă țină cât pentru durata cursei. Mai ales când observ că obrajii i s-au înroșit fiindcă a fost prinsă gândindu-se la prostii.

— Aveți un sfert de oră. Apoi plecăm. Profitați.

Îi face cu ochiul lui Rylee și știu sigur că e stânjenită de moarte în clipa asta.

Am un sfert de oră? Atunci o să-l folosesc.

Aerul vibrează de așteptare în jurul meu în timp ce trecem prin boxe. Băieții fac verificări să se asigure că totul este în ordine și pregătit pentru steagul verde, dar eu știu bine că de fapt își țin mâinile ocupate să nu se vadă că sunt emoționați. Îmi place la nebunie să-mi simt echipa emoționată înainte de cursă. E semn că le pasă la fel de mult ca mie.

Ar trebui să fiu și eu emoționat, dar nu sunt. Mă uit la Rylee. Merge alături de mine. O strâng de mână. Ea este motivul pentru care mă simt calm. Afurisita mea de Rylee, panaceul meu universal: mă calmează, mă vindecă de coșmaruri, coase răni vechi, vindecă inimi.

Rylee trebuie să fie lângă mine. Asta a devenit superstiția mea numărul unu.

Îmi surâde, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare. E cel mai sexy zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

Din obișnuință, mă îndrept spre mașină. E parcată în fața boxei desemnate echipei mele. Bat în ea de patru ori. A doua superstiție. Rylee mă privește întrebător. Drept răspuns, ridic din umeri.

Superstițiile sunt stupide, dar nu vreau să las nimic neîncercat.

— De ce numărul treisprezece?

Se referă la numărul mașinii mele. Este număr cu ghinion, dar norocos pentru mine.

— E numărul meu norocos, îi spun făcându-i cu mâna lui Smitty în trecere.

— Cât de nonconformist!

Rânjește la mine, ridicându-și ochelarii de pe ochi să-i fixeze pe cap ca să mă privească în ochi.

— Te-aștepti la altceva din partea mea, cumva?

— Nu. Nu-ți stă bine să fii previzibil.

Clatină din cap la mine și-și trece buza de jos printre dinți. Pfff, gestul ăla mic mă face să-mi pierd mințile!

— De ce treisprezece?

— Pentru că am sfidat destul de mult sorții de izbândă până acum în viața mea. Mă sprijin de mașina aflată în spatele meu. Nu cred că un simplu număr o să-mi schimbe norocul.

Oricum, e data în care m-a găsit tata. Gândul îmi trece prin cap pe neașteptate. Dar nu zic nimic, îl las acolo, nu vreau să stric momentul.

O trag mai aproape. Am nevoie să o simt. Balsamul pentru sufletul meu plin de durere. Se lipește de tot de mine și jur că simt că ne curentăm.

La fel și inima mea. Tresare, se împiedică, cade, se rostogolește, se prăbușește în gol, nu, nu se prăbușește în gol, ci cade pradă sentimentului aceleia necunoscut care mă copleșește cu totul.

Mă aplec să o sărut. Am nevoie să-i simt gustul. Îi acopăr buzele cu ale mele, mă delectez cu dulceața ei. Cu limba ei mângâioasă. Cu gustul gurii ei. Cu mirosul ei de parfum. Cu geamătul mic care-i scapă de pe buze.

Cu nevoia ei de inima mea.

Doamne. Femeia asta e criptonită pentru mine. Cum naiba s-a întâmplat? Cum de am lăsat-o să mă facă al ei? Dar, mai presus de orice și absolut șocant: *îmi doresc să fiu al ei.*

Să-i dau fiecare bucățică din ființa mea. S-a terminat, gata.

Rylee este steagul meu în carouri.

Capitolul patruzeci și unu

— Nu-mi dai un sărut care să-mi poarte noroc?

Colton se uită la mine și îmi zâmbeste în timp ce-și trage tricoul norocos peste cap și îl aruncă pe canapeaua din spatele lui.

Doamne! Bărbatul ăsta îmi taie respirația. Stă în fața mea, cu rânjetul ăla arogant ca păcatul, de la o ureche la alta, o privire care-mi povestește despre toate lucrurile murdare pe care i-ar plăcea să mi le facă chiar acum.

Nu că mi-ar părea rău.

— Un sărut care să-ți poarte noroc? Sau altceva care să-ți poarte noroc?

Las cuvintele să se stingă încet, ridicând incitant din sprâncene la el, plimbându-mi ochii de la pielea bronzată și liniile definite ale abdomenului până la buzele acelea devastator de frumoase. Mă uit în ochii lui. Îl amuză felul poficios în care-l sorb din priviri.

Ridică întrebător la mine din sprânceană, în timp ce-și înnoadă pe mijloc mânecile combinezonului de pilot.

— Noroc pentru ce? mă tachinează el venind spre mine. Își sprijină ambele mâini pe brațele fotoliului în care stau.

Ridic ochii la el. Simt că ce se întâmplase între noi până acum douăzeci și patru de ore face parcă parte din altă viață. Simt că a fost un coșmar urât-urât, dar cumva mă bucur că s-a întâmplat. Între noi s-a înfiripat ceva nou acum, o ușurare, împlinire, nu știu, ceva care ne-a demonstrat că ne putem descurca să ieșim din întuneric. Că ne putem certa, iubi, urî, *regăsindu-ne de fiecare dată*. Că amândoi ne putem folosi de plăcerea fizică pentru a îngropa durerea.

— Nu sunt prea sigură. N-am mai făcut niciodată până acum chestia asta cu un pilot de curse... Zâmbesc provocator cedând tentației de a-mi lua pe loc ce e al meu. Îl mângâi pe piept, pe obraz, îi bag mâinile în păr.

Colton se apleacă și-mi capturează gura explorând languros cu limba împletită cu a mea. Degetele mele continuă să-l mângâie pe piept. Îi scapă un geamăt profund. Îi oftez pe buze de plăcere când adâncește sărutul. Îmi arată ce simte pentru mine, cu nevoie profundă și venerație.

Bătaia în ușa rulotei mă face să sar înapoi, dezlipindu-mă de el. Colton murmură una dintre înjurăturile sale favorite privind spre ușă. Mă uit la el cuprinsă de emoții și vreau să vadă ce simt, că sunt bucuroasă să le simt, că mi se pare un vis. Ticălosul meu dureros de frumos se află chiar aici, în fața mea, și este *al meu*.

— Vremea de spectacol? Întreb, oftând.

— Nu, iubito, vremea să fluture steagul în carouri.

Rânjește și mă mai sărută o dată. Luându-l pe nepregătite, mă arunc de gâtul lui, îi bag limba în gură și-l sărut cu poftă. Îmi iau tot ce îmi lipsise, tot ce-mi dorisem și-mi fusese prea teamă să cer în ultimele luni. Iar Colton mi se oferă fără ezitare, în ciuda faptului că-l luasem pe nepregătite. Apoi îmi iau gura de pe a lui și-l privesc ținută în ochi, să-i spun cât de mult îmi dăduse în clipa asta. Pe buze îi apare o urmă de zâmbet, gropița aceea pe care o ador se adâncește și clatină din cap la mine, neînțelegând pentru ce fusese asta.

— Haide, e vremea să fluture steagul în carouri.

Îi zâmbesc și mă ridic de pe fotoliu. Colton se duce în spate să-și ia pe el un alt tricou, un tricou inscripționat, de purtat pe sub combinezon, dat fiind că tricoul norocos își făcuse treaba pentru moment. Mă uit la ceas. Când văd cât de puțin mai e până la începutul cursei, la zgomotul motoarelor pornite, mă copleșesc emoțiile și mă mir când îl văd pe el perfect calm și adunat.

— Stai liniștită, spune Colton readucându-mă la realitate.

Fără să îmi dau seama, îmi pusesem palma pe stomac, să-mi potolesc emoțiile.

— O să mă lovească și pe mine direct în plex cum o să ies de aici. Indică din cap spre stomacul meu, apoi spre ușă. Își pune șapca. Șapca lui norocoasă. Și zâmbesc tandru, când îmi dau seama că e aceeași șapcă pe care o avea la prima noastră întâlnire, când fusesem în parcul de distracții.

Domnul-Sunt-Foarte-Sigur-De-Mine avusese nevoie de șapca norocoasă la prima noastră întâlnire oficială. E prea mult pentru inima mea.

— Ești pregătită? mă întreabă pornind spre ușă. Apoi se întoarce și întinde mâna să i-o dau pe a mea.

— Ace, vrei să știi ceva? Colton se oprește cu mâna pe mâner și se uită curios la mine. E vremea să-i arăt ce-l așteaptă dincolo de linia de finish. Găsisem perechea de chiloți în carouri albe și negre, cu *Revved* și *Raring*⁴¹ brodat pe fund, la un mic magazin, de acasă. Dat fiind că lucrurile stăteau cum stăteau între mine și Colton, nici nu știu de ce îi luasem după mine, dar după tot ce se întâmplase noaptea trecută, mă bucur că am făcut-o. Face ochii mari când mă vede deschizând fermoarul de la pantalonii scurți, unduind din șolduri să-i dau jos ca să-i arăt ce e pe dedesubt.

41 Turez și torc. (engl. în orig.) (n. tr.)

— Asta e singurul steag în carouri de care ai nevoie, iubituie.

Zâmbetul lui se lărgeste, lasă mânerul din mână, pășește hotărât spre mine și mă lipește de el cu putere. Se oprește un moment să mă privească, cu buzele la un milimetru de ale mele și ochii plini de emoție, apoi îmi ia gura cu asalt, infometat, carnal. Se dezlipește la fel de rapid și se uită rânjind la mine:

— Poți să fii sigură că pentru steagul ăla o să mă bat cu tot ce am ca să-l câștig.

Capitolul patruzeci și doi

COLTON

Certitudinea aceea absolută care te lovește în plin, ca un nenorocit de tren marfar, arar în viață, pe mine m-a lovit azi. Am simțit-o azi. E în aer, îmi dă târcoale, când mintea mi-e la ce am de făcut azi, când intru pe pistă, când cauciucurile se alipesc de asfalt.

Stai departe de Mason — ticălosul are ceva cu mine — de parcă aș fi știut eu că pusese ochii și el pe barmanița aceea, anul trecut.

Se comportă de parcă și-ar fi marcat teritoriul cu un steag, ceva, și eu l-am ignorat.

Nu e bună ranchiuna când ești pe pistă. Niciodată.

Trage tare și ține curbele strâns în prima și a doua tură de circuit.

Mâna ușoară pe schimbător.

Piciorul greu pe pedală.

Bag-o încet în prima.

Îmi repet încă o dată și încă o dată ce am de făcut. Fac asta ca să nu trebuiască să gândesc când sunt pe tobogan. Acolo trebuie doar să reacționez.

Azi vreau să câștig steagul în carouri, și nu vorbesc de instrumentul acela de provocat erecții pe care-l poartă afurisita mea de Rylee. *Isuse, steagul ăla e al meu.* Dar o simt. Simt că toate piesele s-au aranjat la locul lor și, la dracu, poate că vorbesc ca o femeie, dar cred că sentimentul că totul e bine s-a declanșat când m-am trezit cu Rylee în brațe, nasul băgat în gâtul meu, buzele lipite de pielea mea, inima ei bătând lângă inima mea.

Exact cum trebuia să fie.

Mai iau o gură de Snicker's, o altă superstiție de dinainte de cursă, și mă uit în sus, căutând-o din priviri. Stă cuminte, deoparte, lângă un colț; ochii ei îi găsesc imediat pe ai mei. Surâde timid la mine, surâsul acela care mă întoarce pe dos ca pe o mânășă, dar în loc să simt obișnuita senzație de teamă, mă simt mulțumit. Liniștit. Înainte eu eram biciul, acum sunt o păsărică. Dar știi ce? E bine așa, pentru că știu sigur că nu o să mă lovească. Nu o să sfichiuie amenințător la mine. Mă rog, asta doar dacă n-o să-i cer eu s-o facă.

— Wood? mă-ntorc să mă uit la Beckett.

Becks însă o să mă altoiască bine după ce stresul cursei va trece și își va da seama că mai sunt câteva minute până când începe campionatul, iar mie mi-e gândul la păsărica magică. *La afurisita mea de Rylee.*

Îi zâmbesc mai întâi ei, apoi mă-ntorc spre el.

— Da? zic ridicându-mă și trăgând fermoarul la combinezon, așa cum cere rutina de dinainte de cursă.

Mă pregătesc pentru cursă.

Mă pregătesc pentru singurul lucru pe care îl iubesc dintotdeauna. Mă pregătesc să fac al meu nenorocitul acela de steag în carouri.

Capitolul patruzeci și trei

Atmosfera e electrizantă. Imaginile și sunetele mă asaltează, mă copleșesc. Stau alături de Colton și cânt împreună cu el, cu mâna pe inimă, imnul național, laolaltă cu restul arenei din spatele nostru. Steagurile flutură. Vântul suflă ușor. Mulțimea cântă. Mă cuprinde anxietatea pentru bărbatul de lângă mine. Colton e intens, concentrat la treburile care îl așteaptă.

Îmi pune o mână pe spate când camera de luat vederi se apropie și trece prin fața boxelor, unde stau aliniați piloții, echipele lor, cu toți cei dragi lângă ei. Faptul că încearcă să mă liniștească într-un moment care îi este dedicat mă înduioșează. Am încercat să-i spun că pot rămâne în spate, în boxă, când se cântă imnul, că nu contează cine știe ce pentru mine, dar a refuzat.

— Acum că ești a mea, iubito, nu o să te mai scap din ochi, mi-a spus.

Cum să nu-l las să câștige discuția asta?

Lăsăm mâna jos. Imnul se încheie, focurile de artificii explodează pe cer și, dintr-odată, boxele se umplu de viață. Echipele se pun pe treabă. E momentul când toată munca lor, toate pregătirile se concretizează prin mâinile

propriului pilot. Oamenii se strâng în jurul lui Colton înainte să apuc să-i urez succes. Îi bagă căștile în urechi și le fixează cu bandă adezivă. Îi strâng benzile Velcro. Îi verifică încălțărilor, să se asigure că nu interferează nimic cu pedala. Îi pun mânușile și i le aranjează. I se dau ultimele indicații. Davis mă duce departe de toată nebunia. Mă pun lângă un perete.

— Rylee! Îi aud vocea pe deasupra haosului acela absolut, dar organizat.

Mă face să mă opresc. Mă aprinde. Mă umple.

Mă întorc spre el și-l văd complet echipat, în toată gloria sa de pilot. Într-o mână ține cagula albă, iar în cealaltă, casca. E îngrozitor de chipeș. Înnebunitor de sexy. Și este al meu.

Mă uit la el confuză. Doar avusesem momentul nostru de intimitate în rulotă. Oi fi făcut iar ceva greșit?

— Da?

Fața i se iluminează și zâmbeste. Singura figură nemișcată, solidă, în mijlocul unei mulțimi în mișcare, ca un caleidoscop. Mă privește ținând în ochi, privirea limpede.

— *Să știi că te treisprezece*, Ryles, spune în mijlocul involburării din jurul său pe un ton decis, de netăgăduit.

Mi se oprește inima în piept. Timpul stă în loc și simt de parcă în lume am fi rămas doar eu și cu el.

Un băiețel rănit, o femeie care nu mai știa să simtă.

Ne privim îndelung, și în tot răstimpul ăsta încerc să-i urlu toate cuvintele pe care haosul din jur le-ar acoperi. Că știu, din puținul pe care mi l-a povestit aseară, cât de greu îi este să pronunțe acele cuvinte. Că înțeleg că băiețelul acela din el încă suferă, dar, exact ca băieții mei de la Cămin, îmi dă inima lui pentru că are încredere că voi avea grijă de ea, că o voi trata cu delicatețe, compasiune, înțelegere.

— Și eu, Colton, îi răspund.

Și știu că, în ciuda gălăgiei, m-a auzit, pentru că buze îi apare un zâmbet, apoi clatină din cap, de parcă i s-ar părea totul incredibil de crezut. Îl cheamă Beckett. Se mai uită o dată la mine, apoi expresia de pe față i se schimbă, redevine pilotul profesionist. Iar eu rămân acolo și mă uit la el. Iubirea îmi umple inima, vindecă toate rănilile pe care le crezusem de nevindecat.

Bărbatul acela de la care nu-mi pot lua ochii mă umple de fericire.

Liniștea mea din ochiul ciclonului.

Îngerul meu care învinge întunericul. Ace al meu.

Pieptul îmi vibrează când mașina intră pe pista secundară. Cincizeci de ture, iar eu sunt încă un ghem de nervi, iar ochii îmi fug când la pistă, când la monitorul din fața mea unde se văd mașinile când trec prin spate și nu sunt vizibile din boxă. Îmi tremură genunchii, mi-am cojit toată oja de pe unghii cu dinții, mi-am mușcat buzele la sânge.

Cu toate astea, vocea lui Colton rămâne calmă. E concentrat la ceea ce face. Tresar de fiecare dată când îl aud în câști.

De fiecare dată când are loc un schimb de cuvinte între el și Beckett, între el și observatorul său, simt un fior de ușurare. Apoi îi văd pe pistă, mașină lângă mașină, tone de metal zburând la o viteză de neînchipuit și fiorul de ușurare se transformă într-unul de frică.

Verific iar monitorul și zâmbesc când văd pe locul doi „13 Donavan”. Colton se luptă să preia din nou prima poziție după un *pit stop* la care a apelat din precauție.

— Aerodinamică scăzută în față, spune observatorul în timp ce Colton iese din virajul trei și se îndreaptă într-acolo. E în urmă cu o tură.

— Afirmativ.

— Cel mai bun timp pe ultima tură, intervine Beckett în discuție cu ochii pe monitorul unui calculator.

Stă la câteva scaune mai departe de mine. Pe monitor rulează toate măsurătorile pentru numărul treisprezece.

— Te descurci de minune, Wood. Ține constant ritmul ăsta. Și vezi că în față e înghesuială deja. Ține-te departe.

— Am înțeles. Vocea îi sună sugrumată de la forța centrifugă pentru că accelerează când intră în primul viraj.

Mulțimea din arenă exclamă la unison când una dintre mașini se lovește de bariera de protecție. Mă-ntorc să văd și eu. Inima mi-a ajuns în gât. Nu văd nimic de unde mă aflu. Mă uit imediat la monitorul de pe care Beckett nu-și ia ochii.

— S-a bușit, Colton. S-a bușit unul! Observatorul îmi urlă în urechi.

Totul se întâmplă foarte repede, dar eu am impresia că timpul s-a oprit. Că s-a blocat. Și apoi ticăie de-a-ndoa-selea. Pe monitor se vede fum, mașina care se lovise de peretele de protecție e catapultată de recul înapoi pe pistă, pe diagonală. Viteza e prea mare, celelalte mașini nu au timp să încetinească suficient într-un timp atât de scurt. Colton îmi spusese odată că trebuie să mergi și mai tare când altul face accident, pentru că celălalt va fi propulsat de energia cinetică.

E prea mult fum. Colton nu o să vadă pe unde să meargă din pricina fumului.

— Nu văd nimic, urlă observatorul, panicat, fiindcă numărul de mașini e prea mare și fumul prea mult și nu-l poate direcționa pe Colton. Nu-i poate indica o direcție sigură.

Iar Colton zboară la peste trei sute de kilometri pe
oră.

Urmăresc mașina sa dispărând în norul de fum.
Inima imi bubuie în gât. Încep să mă rog la Dumnezeu. Îmi
țin respirația. Sufletul meu se agață de speranță.

Capitolul patruzeci și patru

COLTON

Băga-mi-aș!

Fumul mă sufocă.

În jurul meu mașinile se bușesc una de cealaltă, provocând scântei.

Băga-mi-aș, nu văd nimic!

N-am timp să-mi fie frică. N-am timp să gândesc. Pot doar să simt.

Să reacționez din instinct.

Văd lumina zilei la capătul tunelului gri de fum. Țintesc într-acolo.

Nu cedez. Nu trebuie să cedez niciodată. Unde e accident, acolo e întrecerea.

Dă-i, dă-i, dă-i! Haide, treispe! Haide, fata mea! Dă-i, dă-i, dă-i!

În fața mea apare catapultată din neant o mașină roșie. Nu am timp să reacționez. Niciun pic de timp.

Imponderabil. Ridicat în aer.

Imponderabil. Mă răsucesc ca un titirez. Mă-nvârt ca o roată.

K. BRONBERG

Încheieturile de pe volan s-au albit. Văd iar lumina
zilei.

Viteza e prea mare.

Viteza e prea mare.

Băga-mi-aș!

Capitolul patruzeci și cinci

Văd mașina lui Colton ivindu-se din fum. E proptită în bot. Se-nvârte. Îl aud pe Beckett urlând:

— Wood!

E doar un cuvânt, dar disperarea din tonul său îmi ajunge direct în inimă.

Mă blochez. Nu mai știu să funcționez.

Stau în scaunul meu și mă holbez.

În mintea mea, chipul lui Colton se suprapune cu cel al lui Max. Răniți.

Amândoi.

Capitolul patruzeci și șase

COLTON

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

Cum se face că singurul lucru pe care niciunul dintre noi nu l-a dorit – acea noapte fatidică – ne-a făcut pe amândoi să luptăm atât de mult unul pentru altul?

Colton îmi taie respirația, îmi oprește inima în loc și mă readuce la viață cu o simplă atingere. Dar cum pot iubi un om care nu îmi permite să-i văd sufletul complet, fiind prea înspăimântat să-și înfrunte demonii, prea orgolios să mă lase să-l ajut? Mă îndepărtează pentru că nu vrea să descopăr secretele trecutului său plin de umbre, de durere, de traume. Îl iubesc, îmi doresc să am răbdare, să am puterea de a ierta, dar totul are o limită.

Cum e posibil să doresc o femeie care mă neliniștește, mă sfidează și mă obligă să văd că în abisul întunecat al sufletului meu există cineva demn de dragostea ei? O persoană care am jurat că nu voi mai fi niciodată. Inima ei tandră și corpul ei atrăgător merită mult mai mult decât voi fi eu capabil să-i ofer vreodată. Știu că nu pot fi ceea ce are nevoie, așa că de ce nu o pot lăsa să plece?

Suntem conduși de ispită și alimentați cu pasiune, dar oare este suficient pentru a fi pregătiți de ciocnirea cu iubirea adevărată?

Ilustrație copertă © Shutterstock

